

Christopher Paolini
ERAGON

AZ ÖRÖKSÉG
ELSŐ KÖTET

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 2005

Fordította BIHARI GYÖRGY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Christopher Paolini: Eragon

Alfred A. Knopf, New York, 2003

Text copyright © 2003 by Christopher Paolini

Illustrations on pages II and IV-V copyright © 2003 by

Christopher Paolini

Jacket art copyright © 2003 by John Jude Palencar

This translation published by arrangement with Random House

Children's Books, a division of Random House, Inc.

Hungarian translation © Bihari György, 2005

*Ezt a könyvet ajánlom a mamámnak, aki megmutatta a világban a varázslatot;
a papámnak, aki megmutatta a függöny mögött az embert, és a
nővéremnek, Angélának, aki segít, ha „lóg az orrom”.*

ELŐJÁTÉK: A FÉLELEM ÁRNYÉKA

Szél üvöltött az éjszakában, olyan szagot sodorva, amely meg fogja változtatni a világot. Egy magas Árny fölemelte a fejét, és szimatolt. Bíborszínű haját, sötétpiros szemét leszámítva egészen olyan volt, mint egy ember.

Meglepetten pislogott. Az üzenet pontosnak bizonyult: valóban itt vannak. Vagy ez csupán csapda? Mérlegelte az esélyeket, azután jeges hangon rendelkezett: - Szóródjatok szét; bújjatok a bokrok és fák mögé. Állítsátok meg, aki erre jön... vagy meghaltok!

Körülötte tizenkét, rövid kardos urgál csoszogott. Kerek vaspajzsukra fekete jelképeket mázoltak. Karikalábú emberekre hasonlítottak, akiknek karján csontot zúzód, vadállati izmok dagadnak. Apró fülük fölött két csavart szarv meredt az égnek. A szörnyek besiettek a bozótosba, és rőfögve elrejtőztek. Hamarosan elhalt a zörgés, az erdő ismét néma volt.

Az Árny kilesett egy vastag fatörzs mögül, és végignézett az ösvényen. Senki emberfia nem láthatott volna ebben a sötétben, de neki olyan volt a halvány holdfény, mintha napsugárban fürödnének a fák; fürkésző pillantása tisztán, élesen érzékelt minden részletet. Természetellenes hangtalansággal várakozott. Kardjának hosszú, fakó pengéjén hajszálvékony karcolás indázott. A fegyver elég keskeny volt ahhoz, hogy átcsússzon a bordák között, de elég erős, hogy átüsse a legkeményebb páncélt.

Az urgálok nem láttak olyan jól, mint az Árny; vak koldusként, ügyetlenül matattak a sötétben. Bagoly huhogott, vijjogása belehasított a csendbe. Senki se mert lélegezni addig, amíg a madár el nem röppent. Azután a szörnyetegek dideregni kezdtek a hideg éjszakában; az egyik nehéz bakancs alatt kettétört egy gally. Az Árny felszisszent dühében, az urgálok visszahőköltek, mozdulatlanra merevedtek. Az Árny leküzdötte undorát - az urgálok úgy bűzlöttek, mint a romlott hús -, és elfordult. Ezek csak eszközök.

Elfojtotta türelmetlenségét. A percek órákká nyúltak. A szag messze megelőzheti a közeledőket. Nem engedte, hogy az urgálok mozogjanak, fölmelegedjenek. Magától is megtagadta ezt a fényűzést. A fa mögött lapulva leste az ösvényt. Újabb szélroham söpört végig az erdőn. A szag erősödött. Az Árny vicsorított az izgalomtól.

- Készüljete! - suttogta egész testében reszketve. Kardjának hegyével apró köröket rajzolt. Hosszas tervezgetés, sok szenvedés előzte meg ezt a pillanatot. Most nem veszítheti el a fejét.

Az urgálok szeme felvillant a busa szemöldökök alatt. Erősebben markolták fegyvereiket. Az Árny koccanást hallott, mintha kemény tárgy ütődne kőhöz. A sötétből sápadt foltok bontakoztak ki, és közeledtek az ösvényen.

Három lovas léptetett fehér hátason a csapda felé. Fejüket büszkén magasra emelték, köpenyük folyékony ezüstként hullámozott mögöttük a holdfényben.

Az első lovon hegyes fülű, elegánsan ívelt szemöldökű tünde ült. Karcsú volt, de kemény, mint egy vitéz. Vállára hatalmas íjat akasztott. Egyik oldalán kard lógott, a másikon hattyútollas nyílvevesszőkkel töltött tegez.

A hátsó lovasnak ugyanolyan szép, finom csontú arca volt, mint az elsőnek. Jobbjában hosszú lándzsát tartott, övébe fehér tört tűzőtt. Fejét csodálatos

mívű, borostyánnal és arannyal berakott sisak földet.

Kettejük között hollóhajú tündelány lovagolt, aki éles szemmel fürkészte a környéket. Mélyen ülő szempárja parancsolóan fénylett a hosszú, fekete fürtök keretében. Öltözéke dísztelen volt, de ez egyáltalán nem csökkentette szépségét. Oldalán kardot, hátán hosszú íjat és tegezts viselt. Gyakran lepillantott az ölében levő erszényre, mintha arról akarna megbizonyosodni, hogy még mindig megvan.

Az egyik tünde halkán mondott valamit, de az Árny nem értette a szavait. A lány, aki láthatóan a társaság vezetője volt, válaszolt. Kísérői helyet cseréltek. A sisakos erősebben megmarkolta a lándzsát, és átvette a vezetést. Gyanútlanul haladtak el az Árny és az első néhány urgals mellett.

Az Árny már érezte a győzelem ízét, amikor változott a szél, és a tündék felé vitte az urgals vastag bűzét. A lovak riadtan felhorkantak, és hányták-vetették a fejüket. A lovasok megmerevedtek, a szemük jobbra-balra villant, azután megfordították hátasaikat, és elvágattak.

A hölgy az égbe szökött, messze maga mögött hagyva testőreit. Az urgals előbújtak, felegyenesedtek, és fekete nyílzáport zúdítottak a három lovasra. Az Árny előugrott a fa mögül, fölemelte jobbát, és azt üvöltötte: - Garjzla!

Tenyereből vörös villám cikázott a tündehölgy felé. Véres fénybe borultak a fák. A villám eltalálta a paripát, az állat éles nyihogással összeesett, szügyével a földet túrta. A lány emberfölötti sebességgel szökött le a földre, aztán hátrapillantott a testőreire.

Az urgals gyilkos nyilai gyorsan leterítették a két tündét. Lezuhantak nemes lovaikról, vérük tócsába gyűlt a földön. Az urgals már rávetették volna magukat a legyilkolt tündékre, de az Árny azt vijjogta: - Utána! Ő az, aki nekem kell! - mire a szörnyetegek rőffentek egyet, majd rohanni kezdtek az ösvényen.

A lány feljajdult, látván társainak vesztét. Egy lépést tett feléjük, azután átkot szórt ellenségeire, és berontott az erdőbe.

Miközben az urgals a fák között csörtettek, az Árny fölkapaszkodott egy gránit sziklaszálla, amelynek magasából beláthatta az erdőt. Fölemelte a kezét, és azt kiáltotta: - Böetq istalri! - mire negyed mérföldön lángra lobbantak a fák. Egyik erdőszakaszt a másik után égette föl kérlelhetetlenül, míg félmérföldnyi lánggyűrű lobogta körül a rajtaütés színhelyét. Mintha tüzes koronát kapott volna az erdő. Az Árny elégedett volt, de azért erősen szemmel tartotta a gyűrűt, vajon beválik-e.

A sáv szélesedett, fokozatosan csökkentve azt a területet, amelyet az urgalsnak át kellett kutatniuk. Váratlanul ordítást, rekedt rikoltásokat hallott az Árny. A fák között meglátta három katonáját, akik halálos sebbel roskadtak össze, és egy villanásra láthatta a megmaradt urgals elől menekülő tündét.

Szélként repült a sziklaszálla felé. Az Árny megszemlélte a terepet a húszlábnyi mélységben, azután ugrott, és pontosan a lánnyal szemközt ért földet. A tünde megpördült, és visszafelé iramodott. Kardjáról urgals fekete vére csöpögött, beszennyezve a kezében levő erszényt.

Az erdőből előrajzottak a szarvas szörnyek. Körülfogták a tündét, hogy ne menekülhessen. A lány hol ide, hol oda kapta a fejét, egérutat keresve.

Miután nem látott menekvést, megállt, és fejedelmi tekintettel szegte föl a fejét. Az Árny fölemelt kézzel közeledett, élvezte a lány tehetetlenségét.

- Kapjátok el!

Ahogy az urgalok nekilódultak, a tünde szétrántotta az erszény száját, belenyúlt, majd leejtette. Kezében hatalmas zafírkövet tartott, amely visszaverte a tüzek dühös fényét. A feje fölé emelte az ékkövet, miközben lázas gyorsasággal hadart. Az Árny kétségbeesetten felüvöltött: - Garjzla!

Vörös tűzgolyó pattant elő a tenyeréből, és nyílvesszőként száguldott a tünde felé, de elkésett. Smaragd villámfény cikázott, és mire kilobbant, eltűnt a kő. A vörös tűzgolyó ekkor találta el a tündét, aki összerogyott.

Az Árny felüvöltött haragjában, és akkorát vágott a kardjával egy fára, hogy a penge félig belemerült a törzsbe, mire remegve megállt. Elröppentett kilenc energiagömböt, amelyek azonnal megölték az urgalokat, azután kiszabadította a kardját, és a tündéhez lépett.

Szájából patakzott a bosszúszomjas fogadkozás, valamilyen ocsmány nyelven, amelyet csak ő ismert. Ökölbe szorította vékony kezét, és gyilkosan meredt az égre. A hideg csillagok visszabámultak rá, mint rezzenéstelen pillájú nézők a túlvilágról. Az Árny undorral elhúzta a száját, majd visszafordult az eszméletlen tündéhez.

A szépség, amely minden halandó férfit elbűvölt volna, nem hatott az Árnyra. Ellenőrizte, hogy valóban eltűnt-e a kő, azután elővezette fák közé rejtett lovát. A tündét a nyereghez kötötte, majd felpattant csataménjére, és kifelé indult az erdőből.

Amerre ment, eloltotta a tüzet, de hagyta, hogy az erdő többi része tovább égjen.

FÖLFEDEZÉS

Eragon a letiport fűcsomó mellé térdelt, és gyakorlott szemmel vizsgálta a nyomokat, amelyek elárulták, hogy a szarvasok alig fél órája vágtak keresztül a mezőn. Hamarosan pihenni fognak. Kiszemelt zsákmánya, egy kis üdő, amelyik erősen sántított a bal mellső lábára, még a csordában volt. Meglepő, hogy ilyen sokáig kibírta anélkül, hogy farkas vagy medve végzett volna vele.

Könnyű szellő járt a tiszta, sötét ég alatt. Ezüstös felhő sodródott a hegyek fölött, szélét vörhenyesre festette a magát két hegyorom közé befészkelte őszi hold. Közömbös jégárakból, csillogó hómezőkből született patakok siettek alá a csúcsokról. A völgyben olyan sűrűn gomolygott a pára, hogy a fiú alig látta a lábát.

Eragon tizenöt esztendő volt, alig egy év választotta el a férfikortól. Sötét szemöldöke alatt barnán, áthatón csillogott a szeme. Ruháját elnyűtte a sok munka. Övéen csontnyelű vadászkést viselt, tiszafa íját őzbőr védte a párától. Fakeretes hátizsákot vitt a vállán.

A szarvasok vezették a Gerincez, az Alagaësián végighúzódó vad hegyláncához. Furcsa mesék és emberek jöttek ezekből a hegyekből, megjelenésük rendszerint rossz előjelnek számított. Eragon ennek ellenére sem félt a Gerinctől, ő volt az egyetlen vadász Carvahall vidékén, aki a sziklás hasadékokba is követni mert a vadat.

Harmadik éjszakáját töltötte vadászattal, ennivalója felére apadt. Ha nem tudja elejteni az üdőt, akkor kénytelen lesz üres kézzel hazamenni. Családjának szüksége volt a húrra, mert gyorsan közeledett a tél, azt pedig nem engedhették meg maguknak, hogy Carvahallban vásároljanak ételt.

Csendes nyugalommal felállt a párás holdfényben, azután elindult az erdőben egy szurdokvölgy felé, mert biztosra vette, hogy az állatok ott pihennek. Csak alkalmanként pillantott a nyomokra; tudta, merre tart.

A völgyben gyakorlott mozdulattal felhúrozta íját, azután elővett három nyílvesszőt, egyet a húrra illesztett, a másik kettőt bal kezébe fogta. A holdfényben hús-egynéhány bucka rajzolódott ki a fűben: pihenő szarvasok. Az üdő, amelyet a fiú kiszemelt, a csorda szélén hevert, bal mellső lábát ügyetlenül kinyújtva.

Eragon lassan közelebb kúszott, megfeszítette íját. Az elmúlt három nap minden erőfeszítése ebbe a pillanatba összpontosult. Még egy utolsó, megnyugtató lélegzetet vett - és ekkor robbanás törte darabokra az éjszakát.

A csorda talpra szökkent. Eragon előrelendült, keresztülszáguldott a fűvön, miközben tüzes szél perzselte az arcát. Olyan hirtelen torpant meg, hogy csúszkált a talpa, de közben már ki is lőtte a nyílvesszőt a menekülő üdő irányába. A vessző ujjnyira elhibázta a célt, majd sziszegve eltűnt a sötétben. A fiú elkáromkodta magát, megpördült, és oda se nézve illesztette az újabb nyílvesszőt a húrra.

Mögötte, a szarvascsorda helyén széles körben füstölögtek a fák és a fűszálak. Több fenyőfa levetkőzte a tűleveleit. Az elszenesedett körön kívül lelapult a fű. A levegőben égett szagú füstpántlika pöndörödött. A

becsapódás közepén fényes kő kékllett. A pára átosont a kiégett körön, és légies kacsokkal nyúlált a kő felé.

Eragon hosszú percekig leste az ellenséget, de a füstön kívül semmi sem mozgult. Óvatosan eleresztette az íj húrját, és előrelépett. A holdfényben fakó árnyat vetett, ahogy megállt a kő mellett. Egy nyílvesszővel megbökte, azután hátraugrott. Semmi sem történt, így hát óvatosan fölvette a követ.

A természet sosem csiszolt még követ ilyen simára. Makulátlan felszíne sötétkék volt, de fehér hajszálerek pókhálója szőtte át. Eragon keze olyan simának és hűvösnek érezte, mintha megkeményedett selyemből alkották volna. Lábnyi hosszú, tojásdad tárgy volt, és nyomhatott jó pár fontot, noha könnyebbnek tűnt, mint amilyennek lennie kellett volna.

Szép volt, ugyanakkor ijesztő. *Honnan való ez? Mi lehet a célja?* Azután egy még nyugtalanítóbb gondolata támadt: *Véletlenül került ide, vagy valamit tennem kéne vele?* Ha mást nem, azt megtanulta a régi regékből, hogy tartson a varázslattól, és mindazoktól, akik űzik.

De én mihez kezdjek ezzel a kővel? Cipelni nehéz lenne, és vélhetőleg veszélyes is. Jobb lenne itt hagyni. Pillanatnyi tétovázásában csaknem eldobta, aztán valahogy mégis a kezében maradt. *Végső soron vásárolhatok rajta ennivalót,* gondolta vállat vonva, és a követ a hátizsákjába tette.

A völgy túlságosan nyílt volt ahhoz, hogy biztonságosan letáborozhasson, így visszaosont az erdőbe, és egy kidőlt fa felfordult gyökérzete alatt szétterítette hálósákját. Kenyérből és sajtból álló hideg vacsorája után beburkolózott takaróiba, és elalvás közben is azon tűnődött, ami történt.

A PALANCAR-VÖLGY

Reggel nagyszerű, sárga-rózsaszín tűzviharban kelt föl a nap. A levegő friss, illatos és nagyon hideg volt. A csermelyek partját jég szegélyezte, a kis tócsák pedig teljesen befagytak. Eragon zabkását reggelizett, aztán visszatért a völgybe, és megvizsgálta az elszenesedett kört. Mivel a reggeli fényben sem talált semmi újat, hazafelé indult.

A csapás alig látszott, néhol el is tűnt. Mivel állatok taposták ki, sűrűn kanyargóit, és tele volt hosszas kitérőkkel. Ám minden hátránya ellenére ezen lehetett a leggyorsabban kijutni a hegyek közül.

A Gerinc egyike volt annak a kevés helynek, amelyet Galbatorix király még nem mondhatott a magáénak. Máig legendákat meséltek róla, miként tűnt el a fél hadserege, miután bemenetelt a hegység ősvadonába. Mintha balszerencse és kudarc lebegett volna a hegyek fölött. Bár a fák magasra nőttek, és az ég fényesen ragyogott, kevesen voltak képesek huzamosabb időt tölteni a Gerinc bércei között úgy, hogy valamilyen baleset ne érje őket. E kevesek közé tartozott Eragon, aki úgy vélte, hogy ezt nem holmi különleges adottságnak köszönheti, csupán lankadatlan éberségének és fürge reflexeinek. Évek óta járta a hegységet, de máig gyanakodott rá. Valahányszor úgy vélte, nem tartogat több titkot a Gerinc, mindig történt valami, ami megváltoztatta a véleményét. Mint most a kő felbukkanása.

Fürgén lépkedett, sorra hagyta maga mögött a mérföldeket. Késő délutánra egy szédítő meredély peremére ért. A mélyben az Anora folyó rohant a Palancar-völgy felé.

Az erecskék százaitól táplált, mélyen zúgó folyó félelmetes erővel ostromolta a sziklákat.

Eragon a szakadék közelében letáborozott a bozótosban, és lefekvés előtt a holdat bámulta.

A következő másfél napban egyre hidegebb lett. Eragon fürgén haladt, és alig találkozott az óvatos állatokkal. Kevéssel dél után meghallotta az Iqualda-vízesés mindent elnyelő, tompa robaját. Az ösvény egy nedves palasziklához vezetett. A szikla mellett rohant el a folyó, mielőtt alávetette magát a mohos szirtekre.

Szétgöngyölt térképként hevert a fiú előtt a Palancar-völgy. Északi végét az Iqualda alja alkotta, a több mint félmérföldes mélységben. Valamivel a vízesésen túl Carvahall összebújó házai barnállottak. A kémények úgy pipálták a fehér füstöt, mintha a vadonhoz intéznének dacos kihívást. Ebből a magasságból a birtokok akkorka szögletes foltoknak látszottak, hogy elérték volna Eragon ujjbegye alatt. Sárgás vagy rótbarna föld vette körül a tanyákat: ott halott fű hullámozott a szélben. A zuhatag után a széles napfénypázmákat villogtató Anora a Palancar-völgy déli vége felé kígyózott, el a távoli Therinsford falucska és Utgard magányos hegye mellett. Ezen kívül Eragon annyit tudott róla, hogy az Utgard után a folyó északnak fordul, és beleömlik a tengerbe.

Miután pihent, Eragon otthagya a sziklát, és ereszkedni kezdett az ösvényen. Mire leért,

már a puha szürkület kúszott a földön, összefolyó masszává mosva színeket és formákat. Carvahall fényei messzire ragyogtak az alkonyban, a házak hosszú árnyékot vetettek. Therinsford mellett Carvahall volt a Palancar-völgy egyetlen faluja, amelyet elzárt a világtól a kegyetlen és gyönyörű vadon. A kereskedőket és prémvadászokat leszámítva ritkán járt errefelé utazó.

Carvahallt zömök, alacsony boronaházak alkották, amelyeknek némelyikét zsúppal fedték, másokat zsindellyel. Füst bodorodott a kéményekből, a levegő illatozott az égő fától. A házak elé széles Tornacokat építettek, ide gyűltek össze az emberek, hogy beszélgessenek vagy üzletet kössenek. Egy-egy ablak kivilágosodott, amikor lámpát vagy mécsest gyújtottak mögötte. Az estében messzire elhallatszott a férfiak harsány hangja. Feleségek futkostak, hogy megkeressék és hazarángassák férjüket, miközben szidták őket, hogy ilyen sokáig kimaradnak.

Eragon elindult a mészáros boltja, egy vaskos gerendákból épült, széles ház felé, amelynek kéménye fekete füstöt okádott.

Benyitott. A kőkandallóban pattogó tűztől jó meleg és világos volt a tágas szobában, amelynek túlsó végén húzódott a csupasz pult. A padlót szalmával szórták föl. Minden patyolattiszta volt, mintha a tulajdonos azzal töltene a szabadidejét, hogy piszokra vadásszon a félhomályos hasadékokban. A pult mögött állt Sloan, a mészáros. Az alacsony ember pamutinget és hosszú, vérfoltos kötényt viselt. Övéről kések tekintélyes sora lógott. Színtelen, ragyás képe volt, és gyanakvó, fekete szeme. Egy ronggyal éppen a pultot törülgette.

Elhúzta a száját, amikor Eragon belépett. - Lám, a hatalmas vadász leereszkedik hozzánk, halandókhoz. Most hány vadat ejtettél?

- Egyet se - válaszolta kurtán Eragon. Sose kedvelte Sloant. A mészáros mindig olyan megvetően bánt vele, mintha tisztátalan lenne. Az özvegyiségre jutott Sloan egyetlen személyt szeretett: a lányát, Katrinát, akiért rajongott.

- Meg vagyok lepve! - mímelte meghökkenést a mészáros. Hátat fordított Eragonnak, és valamit kapirgált a falon. - És ez az oka, hogy idejöttél?

- Igen - ismerte el Eragon feszengve.

- Ha így áll a helyzet, lássuk, mennyi pénzed van. - Sloan az ujjával dobolt, miközben Eragon egyik lábáról a másikra állt és hallgatott. - Na, gyerünk. Vagy van pénzed, vagy nincs. Nos?

- Tulajdonképpen nincs, viszont...

- Micsoda, nincs pénzed? - szakította félbe éles hangon a mészáros. - És húst akarsz venni! Vajon a többi kereskedő is csak úgy elajándékozza az áruját? Csak úgy nyomjam a kezedbe fizetség nélkül? Mellesleg - mondta nyersen - késő van. Gyere vissza holnap pénzzel. Mára bezártam.

Eragon rámeredt. - Nem várhatok holnapig, Sloan. De megéri nyitva tartanod; találtam valamit, amivel kifizethetlek. - Lendületes mozdulattal kiemelte zsákjából a követ, és óvatosan letette az összevissza vagdalt pultra. A kő ragyogott a lángok fényében.

- Inkább loptad - motyogta Sloan, és érdeklődve előrehajolt.

Eragon elengedte a megjegyzést a füle mellett. - Ez elég lesz?

Sloan fölvette a követ, latolgatta a súlyát, végighúzta ujjait a sima felületen, megvizsgálta a fehér ereket, majd töprengő arccal letette. - Csinos, de mennyit ér?

- Nem tudom - ismerte el Eragon -, de senki sem vette volna a fáradságot, hogy kiformálja, ha nem lenne valami értéke.

- Nyilvánvaló - mondta Sloan látványos türelemmel. - De mennyit ér? Mivel nem tudod, javasolom, keress egy kalmárt, aki tudja, vagy fogadd el háromkoronás ajánlatomat.

- Ez nem üzlet! Legalább tízszer annyit ér! - tiltakozott Eragon. Egy hétig se tartana ki a hús, amit három koronából vehet.

Sloan vállat vont. - Ha nem tetszik az ajánlatom, várj, amíg megjönnek a kalmárok. Engem mindenesetre fáraszt már ez a társalgás.

A kalmárok vándorkereskedők és mulattatók voltak, akik minden tavasszal és télen meglátogatták Carvahallt. Felvásárolták a falusiak és a helyi gazdák termékfölöslegét, és eladták nekik azt, ami a következő évre kellett: vetőmagot, állatokat, szövetet, sót, cukrot.

De Eragon nem akart addig várni, amíg megérkeznek; az még eltarthat egy ideig, de a családjának most kell a hús. - Jól van, elfogadom! - vakkantotta.

- Rendben, hozom a húst. Nem mintha számítana, de hol találd?

- Két éjszakával ezelőtt a Gerinc...

- Kifelé! - kiáltotta Sloan, és ellökte a követ. Dühösen a pult végéhez dőcögött, és sikálni kezdte egy késről a régi vérfoltokat.

- De miért? - kérdezte Eragon. Közelebb húzta a követ, mintha meg akarná védeni Sloan haragjától.

- Semmi nem kell, amit azokból az átkozott hegyekből hoztál! Vidd a varázskövedet máshova! - Keze megcsúszott, és elvágta az egyik ujját, de mintha észre sem vette volna. Tovább dörgölte a pengét, bemaszatolva az acélt a friss vérrel.

- Szóval nekem nem vagy hajlandó eladni!

- Így van! Hacsak nem vagy hajlandó pénzzel fizetni - mordult föl Sloan, és a kést fölemelve hátrálni kezdett. - Kifelé, mielőtt kidoblak!

Mögöttük ki vágódott az ajtó. Eragon sarkon fordult, újabb bajoktól tartva. Bedübörgött a nagydarab Horst, akit Sloan lánya, Katrina - magas, tizenhat éves teremtés - követett elszánt arccal. Eragon meghökkent; a lány rendszerint távol tartotta magát, ha az apja összeszólalkozott valakivel. Sloan gyanakodva nézett rájuk, azután vádaskodni kezdett: - Ez itt nem...

- Csönd! - mordult rá Horst mély, morajló hangon, és megropogtatta az ujjperceit. Carvahall kovácsa volt, amit vaskos nyaka és kopott bőrköténye is tanúsított. Izmos karja könyékig csupasz volt; inge nyakából kilátszott szőrös mellkasának jókora darabja. Rendetlenül nyírott fekete szakálla úgy hullámozott és borzolódott, ahogy megfeszültek állkapcsának izmai. - Sloan, mit csináltál már megint?

- Semmit. - A mészáros gyilkos pillantást vetett Eragonra. - Ez...! - köpte. - Ez... a fiú idejött és zaklatni kezdett. Mondtam neki, hogy távozzon, de nem hajlandó. Meg is fenyegettem, de mit sem törődött vele! - Sloan szemmel láthatólag összezsugorodott, miközben Horstra nézett.

- Ez igaz? - kérdezte a kovács.

- Dehogysis! - felelte Eragon. - Fölajánlottam neki ezt a követ fizetségképpen, hogy adjon el nekem húst, és el is fogadta. De mikor megmondtam, hogy a Gerinc hegyei között találtam, még megérinteni sem volt hajlandó! Mit számít az, hogy honnan való?

Horst kíváncsian nézte a követ, azután visszafordult a mészároshoz. - Miért nem kötöttél vele üzletet, Sloan? Magam sem szeretem a Gerincet, de ha

kételkedsz a kő értékében, a saját pénzemmel kezeskedem érte.

A kérdés egy pillanatig megállt a levegőben. Azután Sloan megnyalta az ajkát, és azt válaszolta: - Ez az én boltom. Azt csinállok itt, ami nekem tetszik.

Katrina előlépett Horst mögül, és hátravetette olvadt rézként ragyogó, vörhenyes haját. - Apám, Eragon hajlandó fizetni. Add el neki a húst, azután vacsorázhatunk.

Sloan szeme veszedelmesen elkeskenyedett. - Eredj vissza a házba; ez nem a te dolgod... azt mondtam, indulj! - Katrina arca megkeményedett, azután merev háttal kimasírozott a helyiségből.

Eragon viszolyogva figyelte a jelenetet, de nem mert közbeavatkozni. Horst a szakállát húzgálta, majd szemrehányóan megszólalt: - Jól van, akkor köss velem üzletet. Mennyi húsrá van szükséged, Eragon? - A szoba robajlott a hangjától.

- Amennyit csak elbírok.

Horst előhúzta az erszényét, és kiszámolt egy halom pénzt. - Adj nekem a legjobb hátszínből és rostélyosból. Annyit, amennyi belefér Eragon hátizsákjába. - A mészáros habozott, pillantása ide-oda cikázott Eragon és Horst között. - Igen oktan dolog lenne, ha nekem sem akarnál húst eladni - közölte vele Horst.

Sloan gyilkos pillantást vetett rájuk, majd eltűnt a hátulsó helyiségben. Eszeveszett csapkodás, szeletelés, fojtott káromkodás hallatszott. Néhány kínos perc után a mészáros visszatért egy ölnyi becsomagolt hússal. Kifejezéstelen arccal átvette Horst pénzét, azután tovább tisztította késeit, úgy téve, mintha azok ketten ott sem lennének.

Horst fölkapta a húst, és kiment. Eragon sietett utána a kővel és a hátizsákjával. Üdítő volt a csípős esti levegő a bolt áporodottsága után.

- Köszönöm, Horst. Garrow bácsi örülni fog.

Horst csöndesen elnevette magát. - Ne köszönd. Már régen meg akartam tenni. Sloan ocsmány bajkeverő; ráfér, hogy letörjék a szarvát. Katrina hallotta, mi zajlik, és értem futott. Jókor érkeztem - már majdnem öltre mentetek. Sajnos, kétlem, hogy ezek után kiszolgálna téged vagy a családodat, akkor sem, ha történetesen lesz pénzetek.

- Miért dúlt-fúlt így? Sosem voltunk barátok, de mindig elfogadta a pénzünket. És még sosem láttam, hogy így bánt volna Katrinával - mondta Eragon, miközben kinyitotta a hátizsák száját.

Horst vállat vont. - Kérdezd a nagybátyádat. Ő többet tud, mint én.

Eragon a hátizsákba gyömöszölte a húst. - Nos, egy okkal több, hogy hazasiessek... meg kell oldanom ezt a rejtélyt. Tessék, ez téged illet. - Odanyújtotta a követ.

Horst kuncogott. - Nem, tartsd csak meg a különös kövedet. Ami a fizetséget illeti, Albriech azt tervezi, hogy jövő tavasszal elmegy Feinsterbe. Kovácsmester akar lenni, nekem pedig egy segédre van szükségem. Szabad napjaidon eljöhetsz, hogy ledolgozd az adósságot.

Eragon kissé meghajolt, és nagyon örült. Horstnak két fia volt, Albriech és Baldor, mindketten a kovácsműhelyben dolgoztak. Nagylelkű ajánlat, hogy egyikük helyét átveheti! - Ezt is köszönöm! Alig várom, hogy veled dolgozhassak. - Boldog volt, hogy módjában lesz megadni Horstnak a tartozását. A nagybátyja sosem fogadna el könyöradományt. Azután eszébe jutott, mit mondott az unokatestvére, mielőtt elment vadászni. - Roran arra kért, hogy adjak át egy üzenetet Katrinának, de mivel nem állt módomban,

megtennéd, hogy továbbítod?

- Természetesen.

- Azt akarja tudatni, hogy amint a kalmárok megérkeznek, bejön a faluba, és akkor szeretne vele találkozni.

- Ez minden?

Eragon kicsit zavarba jött. - Nem, azt is tudatni akarja, hogy ő a legszebb lány, akit valaha látott, és nem tud másra gondolni, mint rá.

Horst szélesen elvigyorodott, és Eragonra kacsintott. - Ez aztán komoly, mi?

- Igen - bólintott Eragon, és egy pillanatra elmosolyodott. - Átadnád neki az én köszönetemet is? Igazán kedves volt tőle, hogy szembeszállt miattam az apjával. Remélem, nem bünteti meg ezért. Roran dühös lenne, ha Katrina miattam kerülne bajba.

- Emiatt nem aggódnék. Sloan nem tudja, hogy a lánya hívott engem, így hát nemigen bánik majd vele túlságosan keményen. Mielőtt elindulnál, nem vacsoráznál nálunk?

- Sajnálom, de nem tehetem. Garrow vár - mondta Eragon, miközben bekötötte a zsák száját. A hátára vetette, intett, és elindult az úton.

A hús lelassította, de mivel alig várta, hogy hazaérjen, újult erővel lépkedett. A falu hirtelen véget ért, meleg fényei elmaradtak. A gyöngyházzsínű hold kikukucskált a hegyek mögül, a nappali fény kísértében fürdetve a tóját. Minden sápadtnak és laposnak tűnt.

Útjának vége felé a fiú lekanyarodott az útról, amely tovább haladt dél felé. Egyetlen csapás vezetett a derékig érő fűben egy dombocskára, amely csaknem eltűnt a szilfák védelmező lombjainak árnyékában. Eragon felkapaszkodott a dombra, és megpillantotta otthonának fényeit.

A háznak zsindelyes födele és téglakéménye volt. A meszelt falakon messze túlnyúló ereszek árnyékot vetettek a földre. A zárt tornác egyik oldalát felhasogatott tűzifa töltötte meg, a másikon a gazdasági szerszámok zsúfolódtak.

A ház fél évszázada állt elhagyatottan, amikor Garrow feleségének, Mariannak a halála után beköltöztek. Mindenki másnál messzebb, tízmérföldnyire laktak Carvahalltól. Az emberek veszedelmesnek tartották ezt a távolságot, mert a család baj esetén nem számíthatott a falu segítségére, de Eragon nagybátyja nem hallgatott senkire.

A háztól százlábnyira egy fakó pajtában lakott a két ló - Birka és Brugh -, együtt a csirkékkel és egy tehénnel. Néha disznó is akadt, de az idén nem engedhették meg maguknak. A rekeszekbe egy szekeret szuszakoltak be. Földjeik szélén a fák sűrű sora mögött az Anora kanyargott.

Amikor a fáradt Eragon a tornáchoz ért, mozgó lámpafényt látott az ablakban. - Bácsikám, Eragon vagyok! Engedj be. - A lesőnyíláson egy pillanatra elmozdult a keskeny lécz, azután kitárult az ajtó.

Ott állt Garrow, kezével fogva az ajtót. Kopott ruhája úgy lógott róla, mint rongyok a madárijesztőről. Beesett, éhes arcából, a deresedő haj alól szúrós szem szögeződött a fiúra. Olyan emberre hasonlított, akit félig-meddig mumifikáltak, mire észrevették, hogy még él. - Roran alszik - válaszolta Eragon kérdő pillantására.

Lámpa pislákkolt a deszkaasztalon, amely olyan ócska volt, hogy az erezet óriási ujjlenyomatként emelkedett ki a lapjából. A tűzhely közelében házilag

készített szögekről lógtak a konyhai eszközök. Egy másik ajtó vezetett a ház hátulsó részébe. A padlódeszkákat fényesre koptatták a lábak, amelyek sok-sok éve tapostak rajtuk.

Eragon letette a hátizsákját, és kivette a húst.

- Mi ez? Húst vásároltál? Honnan szereztél pénzt? - kérdezte nyersen Garrow, amikor megpillantotta a csomagokat.

Eragon mélyet lélegzett, azután válaszolt. - Nem, Horst vette nekünk.

- Hagytad, hogy kifizesse? Nem megmondtam, hogy nem fogok koldulni élelemért? Ha nem tudjuk eltartani magunkat, akár be is költözhetünk a faluba! Mire észbe kapsz, már a levetett ruháikat küldözgetik, és megkérdezik, hogyan tudjuk átvészelni a telet! - Garrow elsápadt a haragtól.

- Nem könyöradományt kaptam! - fortyant föl Eragon. - Horst megengedte, hogy tavasszal ledolgozzam nála az adósságot. Segítségre van szüksége, mert Albriech elmegy.

- És mikor lesz időd, hogy neki segíts? Egyáltalán nem érdekel, hogy mennyi a tennivaló idehaza? - kérdezte Garrow, kényszerítve magát, hogy halkán beszéljen.

Eragon fölakasztotta íját és tegzét a bejárat melletti kampókra. - Nem tudom, hogyan oldom meg - mondta ingerülten. - Mellesleg találtam valamit, amiért kaphatunk némi pénzt. - Letette a követ az asztalra.

Garrow föléje hajolt. Már nem is éhesen, de kiéhezetten nézte, és a keze furcsán reszketett. - Ezt a Gerincben találtad?

- Igen - bólintott Eragon. Elmagyarázta, mi történt. - És ami a legrosszabb, elvesztettem a legjobb nyílvevesszőmet. Hamarosan újakat kell készítenem. - A félhomályban a kőre pillantott.

- Milyen volt az idő? - kérdezte a nagybátyja, miközben fölemelte a követ. Úgy szorította, mint aki attól fél, hogy hirtelen eltűnik.

- Hideg - felelte Eragon. - Nem esett a hó, de minden éjjel fagyott.

Garrow aggodalmasan hallgatta a híreket. - Holnap segítened kell Rorannak, hogy betakaríthassa az árpát. Ha föl tudjuk szedni a tököt is, akkor a fagy már nem árthat nekünk. - Visszaadta a követ Eragonnak. - Tessék, tartsd meg. Ha megjönnek a kalmárok, megtudjuk, mennyit ér. Valószínűleg akkor járunk a legjobban, ha eladjuk. Minél kevesebb közünk van a varázslathoz, annál jobb... Miért fizette ki Horst az ételt?

Eragon gyorsan elmesélte vitáját Sloannal. - Csak azt nem értem, hogy mi dühítette föl.

Garrow vállat vont. - Sloan felesége, Ismira egy évvel azelőtt fulladt bele az Iqualda-vízesésbe, hogy téged idehoztak. Sloan azóta nem járt a Gerinc közelében, és hallani sem akar róla. De nem ezért nem fogadott el tőled fizetséget. Azt hiszem, merő komizásból tette.

Eragon megingott a fáradtságtól. - Jó itthon - mondta. Garrow pillantása ellágyult. Bólintott. Eragon a szobájába támolgott, a követ az ágy alá tolta, azután ledőlt a szalmazsákra. *Otthon.* Amióta elindult vadászni, először tudott teljesen ellazulni, miközben erőt vett rajta az álom.

SÁRKÁNYMESÉK

Hajnalban besütött az ablakon a nap, és megmelegítette Eragon arcát. A fiú felült, a szemét dörgölte. A fenyődeszka padló hideg volt a talpa alatt. Megnyújtózta sajtó lábát, és ásítva megvakarta a hátát.

Az ágy mellett polcokon sorakozott mindaz, amit összegyűjtött. Voltak itt göcsörtös fadarabok, különös csigahéjak, kettétört, csillámló belsejű kődarabok, csokrokba kötött száraz fű. Kedvence egy gyökér volt, amelynek tekervényeivel nem tudott betelni. A szoba egyébként üres volt, nem számítva egy kis asztalt és egy mosdóállványt.

Felhúzta a bakancsát, és elgondolkodva nézte a padlót. Különleges ez a nap. Tizenhat éve, csaknem ugyanebben az órában érkezett magányosan Carvahallba Selena, az ő várandós anyja. Hat éve távozott a faluból a nagyvárosok kedvéért. Amikor visszatért, drága ruhát és gyöngyös hajhálót viselt. Felkereste a bátyját, Garrow-t és megkérte, hadd maradjon, amíg világra hozza gyermekét. Öt hónappal később megszületett a fia. Általános megrökönyödésre Selena könnyek között esdekelt Garrow-nak és Mariannek, hogy neveljék föl a gyermeket. Amikor megkérdezték, hogy miért, csak sírt, és annyit felelt: - Mert ezt kell tennem. - Olyan kétségbeesetten rimázkodott, hogy végül beleegyeztek. Selena Eragonnak nevezte el az újszülöttet, majd másnap kora reggel elment, és sosem tért vissza.

Eragon máig emlékezett, mit érzett, amikor Marian a halála előtt elmesélte neki a történetet. Nagyon feldúlta, hogy Garrow és Marian nem a szülei. Az állandó és kétségbevonhatatlan dolgok hirtelen kétségesek lettek. Végül megtanult együtt élni ezzel az érzéssel, de mindig ott kapirgált benne a gyanú, hogy talán nem volt elég jó az anyjának. *Biztosan nem ok nélkül cselekedett így. Bárcsak tudnám, mi lehetett az oka!*

Még valami nem hagyta nyugodni: ki volt az apja? Selena senkinek nem árulta el, és akárki volt is, sosem jött el, hogy meglátogassa Eragont. Szerette volna tudni, ki az, már a nevével is beérte volna. Örökségnek ennyi is elég lenne.

Sóhajtott, a mosdóállványhoz ment, megmosta az arcát, és összeborzongott, mikor a hideg víz végigfutott a nyakán. Felfrissülve elővette az ágy alól a követ, és egy polcra tette. A cirógató reggeli nap meleg árnyat vetett a falra. A fiú még egyszer megérintette a követ, azután kisietett a konyhába, a családjához. Garrow és Roran már a csirkehúst ették. Mikor köszönt nekik, Roran vigyorogva fölállt.

Roran, az izmos, tagbaszakadt, megfontolt mozgású fiatalember két évvel volt idősebb Eragonnál. Akkor sem szerethették volna egymást jobban, ha igazi testvérek.

- Örülök, hogy visszatértél - mosolygott Roran. - Milyen volt az utad?

- Nehéz - válaszolta Eragon. - Mesélte Garrow, mi történt? - Vett magának egy darab sültet, és éhesen falni kezdte.

- Nem - felelte Roran, mire Eragon gyorsan beszámolt az eseményekről. Roran kérésére még a reggelit is félbehagyta, hogy megmutassa a követ, amelyet unokatestvére kellő áhítattal megbámult, ám hamarosan ideges lett, és azt kérdezte: - Tudtál beszélni Katrinával?

- Nem, miután összeszólalkoztam Sloannal, nem volt rá lehetőség. De

vár téged, amint megjönnek a kalmárok. Az üzenetet átadtam Horstnak; majd ő továbbítja.

- Elmondtad Horstnak? - Roran hitetlenül nézett rá. - De hát ez magánügy! Ha azt akartam volna, hogy mások is megtudják, akkor tüzet rakok, és füstjelekkel üzenek. Ha Sloan rájön, akkor nem engedi meg, hogy még egyszer találkozzunk.

- Horst nem fog elárulni! - nyugtatta meg Eragon. - Senkit se vet oda Sloannak, a legkevésbé téged! - Rorant ez nem látszott meggyőzni, de nem vitatkozott tovább. Visszatértek a reggelihez és a hallgatag Garrow-hoz. Amint lenyelték az utolsó falatot, mindhárman elindultak dolgozni a mezőre.

A hideg és sápadt nap kevés vigaszt ígért. Fürkész tekintete kísérté őket, amíg az árpa utoljára behordták a csűrbe. Ezután fölszedték a szűrös indájú tököt, a tarlórépát, a céklát, a borsót, a pasztinákot, a babot, és elvermelték őket. A kemény munkában telt órák után kinyújtóztatták fáradt izmaikat, és örültek, mert végeztek a betakarítással.

A következő napon savanyítottak, sóztak, fejtettek, készítették az élelmiszert a télre.

Kilenc nappal Eragon visszatérése után gonosz hóvihár tört ki a hegyekben, és végigszáguldott a völgyön. A hó hatalmas gomolyokban érkezett, és fehér lepelbe burkolta a földet. Csak azért merészkedtek ki a házból, hogy tűzifát hasogassanak, és megetessék az állatokat, mert féltek, hogy eltévednének az üvöltő szélben, a hóba veszett tájon. A kályha mellé húzódva töltötték az időt, miközben szélrohamok rázták a súlyos zsálgatereket. Napokkal később a vihar végre lecsillapodott, és puha, fehér torlaszokkal barázdált, idegen világot hagyott maga mögött.

- Ha ilyen rossz marad az idő, attól tartok, az idén nem jönnek a kalmárok - mondta Garrow. - Máris késnek. Várunk még rájuk egy kicsit, mielőtt bemennénk Carvahallba. De ha nem jelentkezik egyhamar, akkor a falusiaktól kell megvásárolnunk a tartalékot. - Csüggedten nézett rájuk.

Egyre jobban aggódtak, mert egyik nap követte a másikat, és a kalmároknak még mindig nem volt nyoma. Ritkán szóltak, és a rosszkedv szétterjedt a házban.

A nyolcadik reggelen Roran kiment az útra, és meggyőződött róla, hogy a kalmárok még mindig nem jönnek. A napot azzal töltötték, hogy felkészültek az útra, komoran összegyűjtötték mindenüket, ami eladható. Este Eragon, kizárólag elkeseredésből, ismét kiment az útra. A hóban mély kerékvágásokat talált, közöttük pedig számtalan patanyomot. Lelkesen kurjongatva rohant vissza a házhoz, ahol friss energiával folytatták a csomagolást. Még hajnal előtt megrakták a szekeret a fölös élelmiszerekkel. Garrow az egész évben összegyűlt pénzt egy bőrzacskóba tette, amelyet gondosan az övére erősített. Eragon a gabonászsákok közé dugta a becsomagolt követ, hogy ne guruljon le, ha a szekér rázós szakaszhoz ér.

A sietős reggeli után befogták a lovakat, és megtisztították az országútra vezető ösvényt. A kalmárok társzekerei már áttörték a hótorlaszokat, ami meggyorsította az ő haladásukat. Délajt megpillantották Carvahallt.

A szürke kis falu visszhangzott a kiáltozástól és a nevetéstől. A kalmárok a falu szélén, egy üres mezőn táboroztak le. Szekerek, sátrak,

tüzek összeviassasága tarkállott a havon. Különösen cifra volt a trubadúrok négy sátra. Az emberár folyamatosan hömpölygött a tábor és a falu között.

Sokan tolongtak a főutcán sorakozó tarka sátrak és bódék körül. A lovak idegesen nyihogtak a hangzavartól. A havat olyan keményre taposták, hogy a felszíne eljegesedett, másutt viszont megolvasztották a tüzek. A szagegyvelegben illatosan lebegett a pörkölődő mogyoró dús aromája.

Garrow megállította a szekeret, kikötötte a lovakat, azután pénzt vett elő az erszényéből. - Vegyetek magatoknak valamit. Roran, te azt csinálsz, amit akarsz, de vacsorára légy Horstnál. Eragon, hozd a követ, és gyere velem. - Eragon rávigyorgott unokatestvérére, zsebre vágta a pénzt, és máris azt tervezte, mire fogja költeni.

Roran eltökélt arccal és azonnal távozott. Garrow, sarkában Eragonnal, utat tört a tolongásban. Az asszonyok kelmét vásároltak, miközben férjeik egy-egy új zárat, horgot vagy szerszámot vizsgálgattak. Az úton az izgalomtól sipítózó gyerkőcök rohángáltak. Emitt késeket árultak, amott fűszereket, a bőr lószerszám mellett fényes cserepek sorakoztak.

Eragon kíváncsian bámulta a kalmárokat. Tavaly valahogy módosabbnak látszottak. Gyerekeik riadtnak, gyanakvónak tűntek, és foltozott ruhát viseltek. A sovány férfiakhoz szinte mintha hozzánőtt volna a kard meg a tör, de még az asszonyok is fegyverövet kötöttek.

Mi történhetett, hogy ilyenek lettek? És miért ilyen későn jöttek? - tűnődött Eragon. Azokból a kalmárokból, akikre emlékezett, áradt a vidámság, hát most ennek se volt nyoma. Garrow végignyomakodott az utcán, Merlockot kereste, azt a kalmárt, aki a különleges ékszerekre és drágakövekre szakosodott.

Egy bódé mögött találták: éppen egy asszonycsapat előtt rakta ki fibuláit. Ahányszor elővett egy újat, felcsapott az elismerő kiáltozás. Eragon sejtelve szerint itt hamarosan számos erszény fog lelappadni. Merlock valósággal kivirult és megnőtt, valahányszor megdicsérték az áruját. Egyébként kecskeszakállas, nyugodt férfi volt, és mintha enyhe megvetéssel szemlélte volna a világot.

Az izgatott asszonyfalka miatt Garrow és Eragon nem férközhetek a kalmár közelébe, így hát letelepedtek egy lépcsőre, és várakoztak. Amint elfogytak Merlock vevői, odasiettek hozzá.

- És önök, uraim, mit óhajtanak? - kérdezte Merlock. - Egy amulettet, vagy ékszert egy kisasszonynak? - Lendületes mozdulattal előhúzott egy mesterkézre valló, gyönyörűen vésett ezüstrózsát. Eragon figyelmét fölkelte az ékszer; csodálattal nézte a csiszolt fémet. A kalmár folytatta: - Alig három korona, noha egyenesen a belatonai híres ötvösműhelyekből származik!

- Nem azért jöttünk, hogy vásároljunk, hanem hogy eladjunk - mondta halkan Garrow. Merlock azonnal eltakarta a rózsát, és kíváncsian nézett rájuk.

- Értem. Amennyiben árutok értékes, esetleg becserélnétek egy-két ilyen gyönyörűségre? - Egy pillanatra elhallgatott, miközben Eragon és nagybátyja kínosan toporogtak, majd azzal folytatta: - *Magatokkal hoztátok az említett tárgyat?*

- Magunkkal, de inkább valahol másutt mutatnánk meg - mondta Garrow határozottan.

Merlock felvonta a szemöldökét, de a hangja ugyanolyan selymes maradt: - Ebben az esetben hadd hívjalak meg benneteket a sátramba. - Összeszedte portékáját, gyengéden elhelyezte

egy vasalt ládában, amelyet lelakatolt, majd végigkalauzolta a rokonokat az utcán az ideiglenes táborig. Keresztülváltak a szekerek között egy sátorhoz, amelyet a többi kereskedőétől távolabb vertek föl. A teteje bíborszínű, az alja fekete volt, a két szín vékony, fűrészfogas vonalban találkozott. Merlock kifűzte a sátornyílást, és félrehajtotta az ajtószárnyat.

Apró tárgyak, furcsa bútorok, többek között egy kerek ágy és három, fatörzsből faragott szék volt a sátorban. Egy fehér párnán görbe tőr pihent, amelynek markolatát rubin díszítette.

Merlock visszahajtotta a sátorlapot, és feléjük fordult. - Kérlek, foglaljatok helyet. - Amint vendégei leültek, azzal folytatta: - Most pedig mutassátok, miért akartatok bizalmasan tárgyalni velem. - Eragon kigöngyölte a követ a vászonburkolatból, és letette a két férfi elé. Merlock csillogó szemmel nyúlt felé, azután megállt, és azt kérdezte: - Megfoghatom? - Amikor Garrow bólintott, fölvette a követ.

Az ölébe fektette, és oldalra nyúlt egy keskeny dobozért. Mikor kinyitotta, vendégei látták, hogy réz mérleg van benne, súlykészlettel. Miután Merlock lemérte a követ, ékszerésznagyítóval megvizsgálta a felszínét, gyengéden megkocogtatta egy fakalapáccsal, végighúzta fölötte egy kicsiny, világos kő hegyét. Megmérte a hosszát, az átmérőjét, majd a számokat fölírta egy palatáblára. Az eredményen töprengett egy kis ideig. - Tudjátok, hogy mennyit ér ez a kő?

- Nem - ismerte el Garrow. Megrándult az arca, és kényelmetlenül fészkelődött.

Merlock elfintorodott. - Sajnos, én sem. De annyit mondhatok: a fehér erek ugyanolyan anyagból vannak, mint a kék alap, csak a színük más. Hogy ez milyen anyag lehet, arról fogalmam sincs. Keményebb minden kőnél, amellyel valaha találkoztam, még a gyémántnál is. Akárki formálta, olyan szerszámot használt hozzá, amelyet még nem láttam. Vagy varázslatot. És üreges.

- Hogyan? - kérdezte Garrow.

Merlock kissé ingerülten folytatta: - Hallottatok valaha olyat, hogy egy kőnek ilyen hangja legyen? - Lekapta a tőrt a párnáról, és a lapjával rácsapott a kőre. Tiszta, dallamos hang pendült, majd puhán elhalt. Eragon megriadt, attól tartott, hogy megsérül a kőve. Merlock odanyújtotta neki. - Sem karcolást, sem horpadást nem láthatsz ott, ahol a penge érte. Kétlem, hogy kárt tudnék benne tenni, még akkor se, ha pöröllyel esnék neki.

Garrow tartózkodó arccal fonta össze a karját. Befalazta magát a hallgatásba. Eragon megdöbbsent. *Azt tudtam, hogy a kő varázslat folytán került a Gerincbe, de hogy varázslattal is készült? Vajon mi a célja, miért készítették?* - De mennyit ér? - tört ki belőle.

- Nem tudom megmondani - felelte panaszosan Merlock. - Biztosan vannak, akik jó sokat fizetnének érte, de ezek egyike sem tartózkodik Carvahallban. A déli városokba kell utaznod, ha vevőt akarsz találni. Ez a legtöbb embernek csupán érdekesség: nem olyasmi, amire pénzt költené, amikor hasznos dolgokra van szüksége.

Garrow a sátor mennyezetére pillantott, mint egy szerencsejátékos, aki az esélyeket latolgatja. - Megvenné?

- Nem éri meg a kockázatot - vágta rá a kalmár. - Lehet, hogy találnék egy *gazdag* vevőt a tavaszi utamon, de ebben nem lehetek biztos. De még ha találnék is, nem

fizethetnélek ki titeket, amíg jövőre vissza nem érek. Nem, valaki mást kell keresnetek, akinek eladhatjátok. Mindazonáltal kíváncsi vagyok... Miért ragaszkodtatok hozzá, hogy hatszemközt beszéljetelek velem?

Mielőtt válaszolt volna, Eragon elrakta a követ. - Azért - sandított a férfira, úgy, mintha azt várná, hogy Sloanhoz hasonlóan a kalmárt is elfogja a pulykaméreg -, mert a Gerincben találtam, és a népek ezt nem szeretik errefelé.

Merlock megdöbbenve nézett rá. - Tudjátok, hogy az idén miért késtem én és kalmártársaim?

Eragon megrázta a fejét.

- Utunkon ránk akaszkodott a balsors. Úgy rémlik, Alagaësián a zűrzavar az úr. Nem kerülhettük el a betegségeket, a támadásokat és a legfeketébb, legkárhózasabb szerencsétlenségeket. Mert elszaporodtak a vardenek támadásai, Galbatorix arra kényszeríti a városokat, hogy adjanak a határvédelemre még több katonát, akiknek az urgallokkal kell megküzdeniük. Azok a barmok délkelet felé vándorolnak, a Hadarac sivatag irányába. Senki sem tudja, miért, nem is törődnek vele, ha nem a lakott területeken vonulnának keresztül. Látták őket az utakon és a városok közelében. De a legrosszabb, hogy egy Árnyról puszognak, noha ezeket a híreket nem erősítették meg. Nem sok ember él túl egy ilyen találkozást.

- Mi miért nem hallottunk minderről? - kiáltotta Eragon.

- Azért - felelte komoran Merlock -, mert alig néhány hónapja kezdődött. Egész falvaknak kellett elvándorolniuk, mert az urgallok elpusztították a földjeiket, és éhezés fenyegette őket.

- Ostobaság! - mordult föl Garrow. - Egy szem urgalt sem láttunk; az egyetlenegynek, amelyik erre vetődött, ott láthatod a szarvát Morn fogadójának a falán!

Merlock felvonta a szemöldökét. - Lehet, de a ti falutok megbújik a hegyek mélyén. Nem meglepő, hogy elkerültétek a figyelmet. Mindazonáltal véleményem szerint ez nem marad sokáig így. Csak azért hoztam szóba mindezt, mert különös dolgok történhettek errefelé is, ha ilyen követ lertetek a Gerincben. - Ezzel a kijózanító megjegyzéssel, továbbá egy mosolygós meghajlással búcsút is vett tőlük.

Garrow a falu felé indult, nyomában Eragonnal. - Mit gondolsz? - kérdezte Eragon.

- Más híreket is szerzek, mielőtt elgondolkodnék a dolgon. Tedd vissza a követ a szekérbe, azután cselekedj kedved szerint. Horstnál találkozunk estebédkor.

Eragon keresztülvágott a tömegen, és boldogan visszasietett a szekérhez. Nagybátyjának órákig tart a vásárlás, ő pedig úgy tervezte, hogy szórakozással tölti ezt az időt. Elrejtette a követ a zsákok alatt, azután fürge léptekkel elindult a falu felé.

Bódétól bódéig ment, a vásárló szemével gusztálva az árukat, noha ugyancsak kevés pénz cincogott a zsebében. A kalmárok, akikkel beszélgetett, megerősítették, amit Merlock mondott az Alagaësiában eluralkodó zűrzavarról. Újra és újra ugyanazt hallotta: a tavalyi nyugalom oda lett; új veszélyek bukkantak föl, semmi sem biztonságos.

Később vásárolt három malátacukor nyalókát, és egy kicsi, tűzforró

cseresznyés pitét. Jólesett a meleg étel, miután órák óta tipródott a hóban. Sajnálkozva lenyalta ujjairól a ragacsos kulimászt, mert szívesen evett volna még egy süteményt, azután letelepedett egy tornác szélére, és cukorkát rágcsált. A közelben két carvahalli siheder birkózott, ő azonban semmiféle kedvet nem érzett, hogy csatlakozzon hozzájuk.

Amint a nappal délutánba hajlott, a kereskedők elkezdtek végigjárni a házakat. Eragon alig várta az estét, amikor a trubadúrok mesélni fognak, és bűvészfertélyokat mutatnak. Szerette a varázslatról, istenekről szóló meséket, és ha különösen szerencsés volt, még a Sárkánylovasokról is hallhatott. Carvahallnak is megvolt a mesemondója, Brom - Eragon barátja -, de az ő meséi egyre megszokottabbá váltak az idő múlásával, míg a trubadúrok mindig újakkal érkeztek, amelyeket a fiú mohón hallgatott.

Éppen letört egy jégcsapot a tornác aljáról, amikor észrevette Sloant. A mészáros nem látta meg őt, így hát Eragon lesunyta a fejét, és a sarkot megkerülve elindult Morn fogadója felé.

Bent meleg volt, a helyiséget megtöltötte a sercegő faggyúgyertyák zsíros füstje. A fényes-fekete, csavart urgál-szarvat, amelynek terpesztése elérte az ő kitárt karjának méretét, az ajtó fölé szegezték. A hosszú, alacsony pult egyik végére vesszőket halmoztak: a vendégek erre rótták fel a fogyasztásukat. Morn a pultnál rendezkedett, könyékig feltűrt ujjú ingben. Olyan rövid, csapott álla volt, mintha összeütközésbe került volna egy köszörűkövel. A tömör tölgyfa asztaloknál ülő vendégek két kalmárt hallgattak, akik korábban végeztek, és beugrottak egy sörre.

Morn felnézett a korsóról, amelyet törölgetett. - Eragon! De jó, hogy látlak. Hol a bácsikád?

- Vásárol valamit - vonta meg a vállát Eragon. - Nemsokára jön.

- Na és Roran itt van? - kérdezősködött tovább Morn, miközben nekilátott egy újabb söröskorsónak.

- Igen, az idén nincs beteg állat, amely visszatartotta volna.

- Helyes, helyes.

Eragon a két kalmár felé intett. - Ezek kik?

- Gabonakereskedők. Nevetségesen alacsony áron vették meg a gabonát, most pedig vadakat mesélnek, és azt várják tőlünk, hogy elhiggyük.

Eragon megértette a kocsmáros ingerültségét. *Az embereknek szükségük van arra a pénzre. Nem lehetünk meg nélküle.* - Miket?

Morn felhorkant. - Azt mondják, a vardenek kiegyeztek az urgallokkal, és hadsereget állítottak fel, amely minket akar megtámadni. *Állítólag* csak királyunk kegyelmének köszönhetjük, hogy mostanáig megúsztuk - mintha Galbatorix törődne vele, ha porig égetnék a falut... Eredj, hallgasd meg, mit beszélnek. Elég dolgom van, nincs még arra is időm, hogy neked meséljem a hazugságaikat.

Az első kalmár hatalmas potroha teljesen betöltötte a széket, amely hangosan tiltakozva felnyikordult minden mozdulatra. Arca szőrtelen volt, pufók keze sima, mint egy csecsemőé, vastag szája zsémbesen lebiggyedt, valahányszor meghúzta a korsót. A másiknak vérbőrzsönyös arca volt. Álla körül és alatt a szikkadt, hártvás bőrt vastagon kitöltötte az avas, fagyott vajhoz hasonlóan kemény faggyú. Nyakától és pofazacskóitól eltérően a többi

része kísértetiesen sovány volt.

Az első kalmár hasztalan igyekezett visszagyömöszölni terjedelmes potrohát a székbe, miközben azt mondta: - Nem, nem értettétek meg! Csupán a király lankadatlan erőfeszítéseinek köszönhető, hogy ilyen biztonságos helyen vitatkozhattok velem. Ha ő, mérhetetlen bölcsességében, visszavonja támogatását, akkor jaj nektek!

Valaki közbekurjantott: - Igen? És arról miért nem mesélsz, hogy visszatértek a Lovasok, ti pedig fejenként száz tündét vágtatok le? Gyermekeseknek tartotok, akik mindenféle dajkamesét elhisznek? Tudunk mi vigyázni magunkra!

A kalmár válaszolni készült, de sovány társa egy intéssel elhallgattatta. Ujjain csiricsáré gyűrűk villogtak. - Féltreétesz. Tudjuk, hogy az Uralkodó nem viselhet gondot külön-külön mindenkire, ahogy te szeretnéd, de megakadályozhatja az urgákat és más ocsmányságokat abban, hogy lerohanják ezt a... - bizonytalanul kereste a megfelelő kifejezést - ...helyet.

- Haragszol az Uralkodóra - folytatta a kalmár -, mert méltánytalanul bánik az alattvalókkal, ami jogos aggály, de hát a kormányzás nem szolgálhat mindenki meglegedésére. Elkerülhetetlenek a viták, összecsapások. Mindazonáltal a többségnek nincs oka a panasznak. Minden országban vannak csekélyebb, zúgolódó csoportok, akiknek nem tetszik az erők egyensúlya.

- Így is van - kiáltott egy asszony -, ha a vardeneket csekélynek óhajtod nevezni!

A kövér ember sóhajtott. - Már elmagyaráztuk, hogy a vardeneknek semmi okuk segíteni rajtatok. Ez csupán egy hazugság, amit az árulók terjesztenek, hogy meggyengítsék az Uralkodót és meggyőzzenek minket, miszerint a veszély idebent, határainkon belül - és nem kívülről - leselkedik. Nem akarnak mást, mint letaszítani trónjáról a királyt, hogy átvegyék az uralmat országunkban. Mindenütt kémeik vannak, készülődnek a támadásra. Sohasem tudhatjátok, ki dolgozik nekik.

Eragon nem értett egyet vele, de a kalmárok szavai mézesmázosak voltak, és az emberek bólogattak. Előrelépett, és megszólalt: - Honnan tudjátok ezt? Állíthatom én, hogy a felhők zöldek, ám ettől még nem válik igazzá. Bizonyítsátok be, hogy nem hazudtok! - A két ember felháborodottan meredt rá, a falusiak némán várták a választ.

A sovány szólalt meg elsőnek. Nem nézett Eragon szemébe. - Nálátok nem szokás tisztességre tanítani a gyerekeket? Hagyjátok, hogy a suhancok belekössenek a férfiakba, amikor kedvük tartja?

A hallgatóság nyugtalanul sandított Eragonra. Azután megszólalt egy férfi: - Válaszolj a kérdésére!

- Mi csak a józan eszünket használjuk - felelte a kövér, akinek verejtékcseppek ütöttek ki a felsőajkán. Válasza felingerelte a falusiakat, újra kirobbant a vita.

Eragon keserű szájjal tért vissza a pulthoz. Korábban sose találkozott olyasvalakivel, aki kedvelte volna az Uralkodót, és ellenségeit ócsárolta volna. Carvahallban úgyszólván hagyomány volt a mélységes gyűlölet az Uralkodó iránt. Egyszer sem segített rajtuk az ínséges években, amikor csaknem éhen haltak, az adószedőit pedig semmi nem hatotta meg. Jogosnak találta, hogy kételkedjen a király kegyelmességében, amit a kalmárok annyira magasztaltak, de a

vardeeneken elgondolkodott.

Vardeneknek hívtak egy portyázó, lázadó csoportot, amely folyamatosan támadta a birodalmat. Rejtély volt, ki a vezetőjük, vagy hogy mi alakította ki ellenállásukat azokban az években, amikor Galbatorix jó évszázada a trónra került. Rokonszenves ügyességgel cselezték ki Galbatorix minden erőfeszítését, amellyel el akarta pusztítani őket. Keveset tudtak róluk, kivéve, hogy aki menekült, el kellett rejtőznie, és aki kellően gyűlölte az Uralkodót, azt befogadták. Csupán az volt a gond, hogy ehhez meg kellett találni őket.

Morn áthajolt a pulton, és megkérdezte: - Hihetetlen, nem? Rosszabbak, mint a döglődő állat felett köröző keselyűk. Baj lesz, ha sokáig maradnak.

- Nekik lesz bajuk, vagy nekünk?

- Nekik - felelte Morn, mert a fogadó valósággal zúgott a dühös hangoktól. Eragon távozott, amikor a vita már erőszakkal fenyegetett. A becsapódó ajtó elvágta mögötte a lármát. Kora este volt, a nap gyorsan ereszkedett; a házak hosszú árnyékot vetettek. Ahogy Eragon végigment az utcán, észrevette egy mellékutcában Rorant és Katrinát.

Roran mondott valamit, amit Eragon nem hallott. Katrina lesütött szemmel, halkán felelt, azután lábujjhegyre ágaskodott, megcsókolta a fiút, majd elszaladt. Eragon odaügetett Rorához. - Jól mulattál? - ugratta. Roran semmitmondóan morgott valamit, és elindult.

- Hallottad a kalmárok híreit? - kérdezte Eragon. A falusiak zöme a házában tartózkodott, a kalmárokkal tárgyalva, vagy azt várta, hogy elég sötét legyen a trubadúrok előadásához.

- Igen - válaszolta Roran szórakozottan. - Mi a véleményed Sloanról?

- Azt hittem, ez nyilvánvaló.

- Vér fog folyni, ha rájön, mi van Katrina és közöttem - jelentette ki Roran. Hópehely ereszkedett Eragon orrára, a fiú fölnézett. Az ég megszürkült. Nem tudta, mit mondhatna. Rorannak igaza van. Rácsapott unokabátyja vállára, és baktattak tovább a mellékúton.

Horst kiadós vacsorával fogadta őket. A szoba megtelt beszélgetéssel és nevetéssel. Folyt az édes kontyalávaló meg az erős sör, amitől még duhajabb lett a jókedv. Miután a tányérok kiürültek, Horst vendégei elballagtak a mezőre, ahol a kalmárok táboroztak. Egy nagy tisztást póznákkal vettek körül, amelyeknek a tetejébe gyertyát tűztek. A háttérben máglyák ropogtak, táncoló árnyékokat vetve a földre. A falusiak lassan gyülekeztek a kör peremén, és izgatottan várakoztak a hidegben.

Előözönlöttek sátraikból a sallangos öltözetű trubadúrok, akiket a tekintélyesebb énekmondók követtek. Az ő zenéjükre és kíséretükkel adták elő a fiatalabbak történeteiket. Az első rész pusztán a szórakozást szolgálta: tele volt trágár tréfákkal, seggreverősdivel, nevetséges figurákkal. Később azonban, amikor a gyertyák sercegni kezdtek tartóikban, és mindenki közelebb húzódott, előlépett Brom, az öreg mesemondó. Gubancos, fehér szakáll omlott a mellére, alakja eltűnt a hajlott vállára boruló, hosszú, fekete köpenyben. Széttárta karját, karomszerűen aszott kezét, és mesélni kezdett:

- Az idő homokját nem lehet megállítani. Az évek telnek, akár akarjuk, akár nem... de emlékezhetünk. Ami elveszett, az tovább élhet az emlékezetünkben. Amit hallotok, az lehet tökéletlen és töredékes, mégis kincs, ami nélkületek nem létezik. Most olyan emléket adok át

nektek, ami feledésbe merült, elrejtőzött a mögöttünk gomolygó, álomszerű ködben.

Végigjártatta szűrös szemét a kíváncsi arcokon. Tekintete végül Eragonon állapodott meg.

- Még nagyatyáitok atyái, sőt az ő atyáik sem éltek, amikor megszületett a Sárkánylovasok csapata. Feladatuk a védelem és az örökös volt, amit évezredek át el is láttak. Páratlan volt hősiességük, a csatamezőn mindegyikük tíz emberrel ért föl. Halhatatlanok voltak, csak a penge vagy a mérge végezhetett velük. Csak jóra használták hatalmukat, és oltalmuk idején magas városok és tornyok épültek az élő kőből. Aranykor volt az. A tündék a szövetségeseink, a törpék a barátaink voltak. Dúsgazdag városainkban jól éltek az emberek. De ó, jaj... ez nem tarthatott örökké.

Brom lesütötte a szemét. Végtelen szomorúság csengett a hangjában.

- Ámbátor ellenség nem pusztíthatta el őket, önmagukkal szemben védtelenek voltak, így történt, hogy hatalmuk csúcspontján született egy Galbatorix nevezetű fiú egy Inzilbéth nevezetű tartományban, amely nincs többé. Amikor tízéves lett, régi szokás szerint próbára tették, és úgy találták, nagy erő lakozik benne. A Lovasok befogadták maguk közé.

A kiképzés során mindenkit maga mögé utasított ügyességben. Mivel a sors éles elmével és erős testtel áldotta meg, gyorsan elfoglalta helyét a Lovasok között. Némelyek veszedelmesnek tekintették gyors emelkedését, és figyelmeztették is a többieket, de a Lovasokat egyre önteltebbé tette a hatalmuk, és nem törődtek a figyelmeztetéssel. Ó, jaj, azon a napon született meg a bánat.

Így hát Galbatorix, nem sokkal azután, hogy kiképzése befejeződött, két barátjával vakmerő útra indult. Éjjel-nappal repültek, föl, messze északra, be az urgalok megmaradt birodalmába, dőre fejjel úgy gondolva, az erejük megvédi őket. Ott ütöttek rajtuk álmukban egy vastag jégtáblán, amely nyáron sem olvadt el. Noha barátait és sárkányait lemeszárolták, maga Galbatorix is súlyosan megsebesült, mégis levágta támadóikat. A küzdelem közben tragikus módon egy nyílveessző ütötte át sárkánya szívét. Mivel nem tudta megmenteni a jószágot, az a karjai között hunyt el. Ekkor vették el az örület magvai.

A mesemondó összekulcsolta a kezét, és lassan körülnézett. Árnyak vibráltak viharvert arcán. Következő szavai gyászosan zengtek, mint a temetési ének.

- Galbatorix egyedül, legyengülve, félőrülten, reményvesztetten, a halált keresve vándorolt azon a sivár földön. Az azonban nem jött el érte, noha ő félelem nélkül rátámadt minden élőre. Az urgalok és a többi szörnyek futottak eszelős alakjának láttán. Ez alatt az idő alatt támadt az a gondolata, hogy hiszen a Lovasok adhatnak neki új sárkányt. Ettől a gondolattól űzve megkezdte viszontagságos gyalogútját a Gerincen át, visszafelé. Ott, ahol könnyedén átlebbent sárkányháton, most hónapok alatt kellett keresztülvergődnie. Varázslattal vadászhatott, de gyakran olyan területeken haladt át, ahol még vadak sem voltak, így aztán, mire leért a hegyek lábához, közel járt a halálhoz. Egy paraszt találta meg a sárban heverő öntudatlan fiút, és hívta a Lovasokat.

Eszméletlenül vitték erődjükbe, ahol meggyógyították a testét. Négy napig aludt. Amikor magához tért, semmi jelét sem adta rögeszméjének. Midőn a tanács elé idézték, hogy ítéljenek fölötte, újabb sárkányt követelt. Eszelős követelőzése feltárta tébolyát, és a tanács akkor látta meg igaz valójában. Miután reményei nem teljesültek, Galbatorix, aki az örület ferde tükrében látta a világot, arra a meggyőződésre jutott, hogy a Lovasok a felelősek sárkánya pusztulásáért. Éjről éjre ezen rágódott, míg kialakult benne a tökéletes bosszú terve.

Brom szavai delejes suttogássá halkultak.

- Talált egy Lovast, aki együtt érzett vele, és annak a lelkében csírázott ki Galbatorix álnok szavainak vetése. Fáradhatatlan okoskodással és a sötét titkok eszközével, amelyeket egy Árnytól tanult, előjárói ellen fordította a Lovast. Közösén, áruló módon törbe csalták és megölték az egyik előjárót. Miután az ocsmány bűnt elkövették, Galbatorix figyelmeztetés nélkül rárontott cinkosára, és felkoncolta. Mikor a Lovasok ráleltek, még csörgött a kezéről a vér. Sikoly szakadt fel Galbatorix torkán, és elmenekült az éjszakában. Még örületében is volt olyan ravasz, hogy nem tudtak rátalálni.

Évekig rejtőzött a pusztaságban, mint egy meghajszolt állat, örökösen üldözőit lesve. Förtelmes bűne nem merült feledésbe, de az évek multával abbamaradt az üldözés. Azután valamilyen balsors végzéséből találkozott egy ifjú Lovassal, Morzannal, aki erős volt testében, de gyenge lelkében. Galbatorix rábeszélte, hogy hagyja nyitva az egyik kaput Illirea fellegvárában, amelyet ma Urû'baennek hívnak. Ezen a kapun át, jutott be Galbatorix, és ellopott egy sárkánycsemetét.

Új tanítványával elrejtőztek egy gonosz helyen, ahova a Lovasok nem merészeltek belépni. Morzan itt tanulta el a mesterétől a sötét művészeteket, olyan titkokat és tilalmas varázslásokat, amelyeket soha, senki előtt sem lett volna szabad fölfedni. Amikor oktatása véget ért, és Galbatorix fekete sárkánya, Shruikan is kifejlődött, oldalán Morzannal Galbatorix a világ elé lépett. Együtt küzdöttek meg minden Lovassal, akivel csak találkoztak. Erejük minden gyilkossággal nőtt. Tizenkét Lovas csatlakozott Galbatorixhoz, mivel vágyták a hatalmat, és bosszút akartak állni a rajtuk esett sérelmekért. Morzanból és ebből a tizenkettőből lett a Tizenhárom Esküszegő. A Lovasokat készületlenül érték az események, így lemészárolták őket. A tündék elszántan küzdöttek Galbatorix ellen, de legyőzték őket, és kénytelenek voltak elmenekülni titkos rejtekhelyeikre, ahonnan nem jöttek elő többé.

Csak Vrael, a Lovasok vezére bírt ellenállni Galbatorixnak és az Esküszegőknek. Öreg és bölcs volt, küzdött, mert meg akarta menteni, amit lehet, és nem szerette volna, hogy a megmaradt sárkányok ellenségei kezére jussanak. Az utolsó csatában, amely Dorú Areaba kapui előtt zajlott le, Vrael legyőzte Galbatorixot, de tétozódott, mikor rá kellett volna mérnie az utolsó csapást. Galbatorix kihasználta a pillanatot és az oldalába döfött. A súlyosan sebesült Vrael az Utgard-hegyre menekült, azt remélve, hogy ott nyerheti vissza erejét. De nem sikerült neki, mert Galbatorix rátalált, és párharc közben Vrael lába közé rúgott. Ezzel az alattomos csellel harcképtelenné tette Vraelt, és tüzes kardjával lecsapta a fejét.

Majd pedig, miközben végigszáguldozott erein a hatalom, Galbatorix kikiáltotta magát Alagaësia királyának.

Ama naptól fogva uralkodik rajtunk.

Miután befejezte a történetet, Brom eltávozott a trubadúrokkal. Eragon mintha egy fénylő könnycseppet látott volna az arcán. Az emberek halkan hümmögve széledtek szét. - Tekintsétek magatokat szerencsésnek - mondta Garrow Eragonnak és Rorannak. - Ezt a regét mindössze kétszer hallottam életemben. Ha az Uralkodó tudná, mit mesélt Brom, a regélő nem érné meg a következő hónapot.

A SORS AJÁNDÉKA

Miután este visszatértek Carvahallból, Eragon úgy döntött, megvizsgálja a követ, úgy, ahogy Merlock tette. Amikor egyedül maradt a szobájában, letelepedett az ágyára, és három szerszámot tett maga mellé. A fakalapáccsal kezdte: könnyedén megkocogtatta a követ. Dallamosan pengett. Elégedetten nyúlt a következő szerszám, egy súlyos pöröly után. Amikor rávágott a kőre, az gyászosan megkondult. Végül egy kis vésővel csapott rá. A fém egyetlen szilánkot sem pattintott le, még csak meg sem karcolta a felszínt, viszont a kő ekkor adta a legszebb hangot, és mikor az elhalt, a fiú mintha gyöngye nyikkanást hallott volna.

Merlock azt mondta, hogy ez a kő üres; valami értékes lehet odabent. Viszont nem tudom, hogyan nyissam ki. Bizonyára jó oka volt annak, aki ilyenre formálta, de akárki küldte is a Gerincbe, azzal már nem törődött, miként szerezze vissza, vagy nem tudja, hol van. Én azonban nem hiszem, hogy egy varázsló, akinek akkora ereje van, hogy egy követ ideküldjön, ne lenne képes ismét megtalálni. Akkor hát mit kezdjek vele? Erre a kérdésre nem talált választ. Belenyugodott, hogy ezt a rejtélyt nem fejtheti meg. Összeszedte a szerszámait, és a követ visszatette a polcra.

Éjjel fölriadt. Hegyezte a fülét. Minden csöndes volt. Tétován a szalmazsák alá csúszttatta a kezét, megmarkolta a kését. Várt néhány percet, azután lassan visszamerült az álomba.

Sikoly hasított a csöndbe, és ez a hang azonnal fölriasztotta. Legurult az ágyról, és kirántotta a kését a tokjából. A tűzszerszámok után tapogatózott, meggyújtott egy gyertyát. Szobájának ajtaja zárva volt. Noha a sívítás túl hangos volt ahhoz, hogy egér vagy patkány lehessen, azért benézett az ágy alá. Semmi. Leült a szalmazsák szélére, és kidörgölte az álmot a szeméből. Újabb sívítás hasított a levegőbe. Eragon összerázkódott.

Honnan jön ez a hang? A padlóban vagy a falban nem lehet; ezek tömör fából készültek. Ugyanez a helyzet az ágyával, és ha bármi a szalmazsákra mászik az éjszaka folyamán, azt észrevette volna. Pillantása a kőre esett. Levette a polcról, és szórakozottan magához ölelte, miközben a szobát vizsgálta. Valami visszhangzóan sívított, olyan erővel, hogy az ujjai is beleremegtek, és ez a sikoly a kőből jött.

Ez a kő idáig is csak bosszúságot és haragot hozott neki, és most még aludni sem hagyja! Nem törődött a fiú haragos pillantásával, csak hevert, és időnként sivalkodott. Majd egyetlen hangos sívítás után elhallgatott. Eragon vigyázva letette, és bebújt a takaró alá. Akármilyen is a kő titka, várhat reggelig.

A hold besütött az ablakon, mikor ismét fölébredt. A kő sebesen rázkódott a polcon, és kocogtatta a falat. A hűvös holdfény kifehérítette a színét. Eragon, késsel a kezében kiugrott az ágyból. A mozgás abbamaradt, de a fiú továbbra is feszülten figyelt. Azután a kő gyorsabban rázkódott, és hangosabban sívitozott, mint valaha.

Eragon elkáromkodta magát, és öltözni kezdett. Nem érdekli, milyen értékes lehet a kő; elviszi messzire, és elássa. A rázkódás abbamaradt; a kő elcsöndesedett. Majd rándult egyet, előredőlt, és hangos koppanással a padlóra pottyant. A fiú riadtan araszolt az ajtó felé a közeledő kő elől.

Hirtelen repedés futott végig a kövön. Azután még egy. És még egy. Eragon, kezében a késsel, rémülten hajolt előre. A kő tetején, ahol a repedések találkoztak, úgy billegett egy apró szilánk, mintha valamin egyensúlyozna, majd fölemelkedett, és a padlóra hullott. Sorozatos nyiszogás után megjelent a lyukban egy kicsi, sötét fej, amelyet furcsa, szögletes test követett. Eragon szorosabban markolta a kést, és mozdulatlanul állt. A teremtmény hamarosan kikászálódott a kőből. Egy pillanatig állt, azután a holdfénybe kacsázott.

Eragon döbbenten hőkölt vissza. Egy sárkány állt előtte, és nyalogatta magáról a hártját.

ÉBREDÉS

A sárkány nem lehetett hosszabb a fiú alkarjánál, mégis nemes, büszke teremtménynek látszott. Pikkelyei sötét zafírkékek voltak, ugyanolyan árnyalatúak, mint a kő. De hát nem is kő volt ez, döbbszent rá Eragon, hanem tojás. A sárkány széttárta szárnyait; ezektől rémlett olyan torznak az alakja. A szárnyak hosszúsága sokszorosán meghaladta a testét. Karmokban végződő, vékony ujjak feszítették ki őket. Feje nagyjából háromszögletű volt. Felső állkapcsában két pici, görbe agyar fehérlett, amelyek nagyon élesnek tőntek. A karmai is fehérékek voltak, mint a csiszolt elefántcsont, belső ívük kissé fogazottnak látszott. Gerincén, a tarkójától a farka hegyéig egy sor apró tőske futott végig. A nyaka és a háta találkozásánál volt egy bemélyedés, ahol két tőske távolabb állt egymástól, mint a többi.

Eragon megmoccan. A sárkány villámgyorsan odakapta a fejét, és rászőgezte szőros, jégkék szemét a fiúra, aki mozdulatlanra dermedt. Ez a lény komoly ellenfél lehet, ha úgy dönt, hogy támad.

A sárkány elvesztette érdeklődését a fiú iránt, és nehézkesen dőcögve felderítést tartott a szobában, meg-megnyikkanva, valahányszor nekiment a falnak vagy valamelyik bútornak. Szárnyával csapkodva felugrott az ágyra, és sipítva felmászott a párnára. Szánalmasan tátogott, mint egy madárfióka, kimutatva hegyes fogait. Eragon óvatosan leült az ágy végébe. A sárkány megszagolta a kezét, és rágszálni kezdte az inge ujját. A fiú visszahúzta a karját.

Akaratlanul elmosolyodott, ahogy nézte a lényecskét. Habozva kinyújtotta a kezét, és megérintette a sárkány oldalát. Jeges energia robbant végig a kezén, felrohant a karján, folyékony tűzként égette ereit. Felkiáltott, és hanyatt zuhant. Vas kongott a fülében, a harag néma kiáltását hallotta. Minden porcikája fájt. Igyekezett megmozdulni, de nem sikerült. Óráknak tűnő hosszú idő után visszaszívárgott belé a meleg, végtagjai bizseregtek. Csillapíthatatlanul reszketve fölült. A keze dermedt volt, az ujjait nem tudta mozgatni. Riadtan látta, hogy a tenyere közepe megborzong, és egy szétfolyó fehér ovális jelenik meg rajta. Bőre viszketett, égett, mintha pók csípte volna meg. A szőve vadul vert.

Pislogott, és törte a fejét, hogy mi történhetett. Valami súrolta a tudatát, mintha egy ujj siklott volna végig a bőren. Az érzékelés megismétlődött, de ezúttal indávrá sodródott, amely valami fokozódó kíváncsiságot közvetített. Mintha leomlott volna a gondolatait övező, láthatatlan fal, és a tudata érzékelő csápokat nyújthatna magából. Félt, hogy kilebben a testéből, és nem tud majd visszatérni, éteri szellemmé válik. Riadtan hőkölt vissza. Az új érzékelés úgy tűnt el, mintha behunyta volna a szemét. Gyanakodva sandított a mozdulatlan sárkányra.

Pikkelyes láb kapirgálta az oldalát. Eragon ugrott egyet, de most nem érezte az energia mennykőcsapását. Csodálkozva megsimította jobbával a sárkány fejét. Könnyű bizsergés futott végig a karján. A sárkány megszagolta, macskaként felpúpozta a hátát. A fiú végighúzta egyik ujját a hártvás szárnyon. Mintha meleg, bársonyos, de kissé még nyirkos, régi pergament tapintott volna. A szárnyban lőktettek a vékony erek százai.

A kacs ismét megérintette az elméjét, de most kíváncsiság helyett elsőprő, marcangoló éhséget közvetített. Eragon sóhajtva fölállt. Biztos, hogy ez egy veszedelmes fenevad. Mégis, az ágyán mászkálva olyan tehetetlennek tűnt, hogy a fiúnak arra kellett gondolnia, ugyan, kinek ártana *azzal*, ha megtartaná? A sárkány reszketeg hangon sipított, mint aki enni kér. Eragon gyorsan megvakarta a fejét, hogy elhallgattassa. *Ezen majd később gondolkozom*, határozta el. Kiment a szobából, és vigyázva becsukta maga mögött az ajtót.

Mikor két csík szárított hússal visszatért, a sárkány az ablakpárkányon csücsülve bámulta a holdat. A fiú apró kockákra metélte a húst, és az egyiket odakínálta a sárkánynak. Az óvatosan megszagolta, azután előre vágott a fejével, akár egy kígyó, kikapta a kockát a fiú kezéből, és furcsa, rángó mozdulattal egészben lenyelte, majd Eragon kezét kezdte szimatolni, hogy van-e még ennivaló.

Eragon megegette, vigyázva, hogy az ujjai ne kerüljenek a sárkányfogak közelébe. Mire az utolsó kockához értek, a sárkány hasa dobként feszült. A fiú odakínálta a húst; a sárkány méregette egy darabig, azután lustán bekapta. Miután jóllakott, a fiú karjaiba mászott, és összegömbölyödött a mellén. Horkantott egyet, amitől sötét füstpamat gomolyodott elő az orrlyukaiból. Eragon ámulattal nézte.

Épp mikor azt hitte, hogy a sárkány elaludt, halk zümmögés hallatszott az állat remegő torkából. A fiú gyengéden az ágyhoz vitte, és letette a párnára. A sárkány behunyt szemmel, elégedetten az ágy láb köré csavarta a farkát. Eragon ledőlt mellé a félsötétben.

Súlyos gondban volt. Ha fölnevel egy sárkányt, Lovas lehet belőle. A Lovasokról szóló mítoszokat, regéket rendkívüli becsben tartották; ha Eragon sárkánylovas lesz, automatikusan bekerül a legendák közé. Ám ha az Uralkodó fölfedezi a sárkányt, akkor őt családotul kiirtják, hacsak nem csatlakozik a királyhoz. Senki sem fog - és nem is akar majd - segíteni rajtuk. A legegyszerűbb megoldás az lenne, ha megölné a sárkányt, de ez gondolatnak is olyan undorító volt, hogy elvetette. Túlságosan tisztelte a sárkányokat ahhoz, hogy hajlandó legyen akár fontolóra is venni ilyesmit. *Mellesleg mi árulhatna el?*, gondolta. *Eldugott vidéken élünk, és semmi olyat nem tettünk, amivel magunkra vonhattuk a figyelmet.*

Csak az a gond, mivel győzze meg Garrow-t és Rorant, hogy engedjék megtartani a sárkányt. Egyikük sem örülne egy sárkány lakótársnak. *Titokban is nevelhetem. Egy-két hónap múlva túl nagy lesz ahhoz, hogy Garrow csak úgy elrekkenthesse, de vajon elfogadja-e? De még ha így lenne is, tudok-e elég ennivalót összeszedni neki, amíg rejtőzik? Akkora, mint egy kistermetű macska, mégis felfalt egy egész maroknyi húst! Gondolom, előbb-utóbb maga is tud vadászni, de addig mi lesz? Kibírja a kinti hideget?* Neki azonban kellett ez a sárkány. Minél többet gondolkozott, annál biztosabb lett benne. Akárhogyan alakuljon a dolog Garrow-val, ő mindent meg fog tenni a védelmére. Ezzel az elhatározással aludt el, a sárkányt átölelve.

Pirkadatkor a sárkány az ágy támláján ült, mint egy ősi őrszem, aki az új napot köszönti. Eragon megcsodálta a színét. Még sosem látott ilyen tiszta, tömör kékséget. A pikkelyei olyanok voltak, akár az apró drágakövek százai.

Észrevette, hogy a tenyerén ezüstösen csillog a sárkány érintésétől keletkezett fehér ovális. Remélhetőleg eltűnik majd a pizsok alatt.

A sárkány leszökölt az ágytámláról a földre. Eragon óvatosan fölvette, és elhagyta a csendes házat, csak addig állt meg, amíg némi húst, számos bőrszíjat és annyi rongyot vett magához, amennyit elbírt. Szép volt a fagyos reggel, friss hó borította a tanyát. Eragon elmosolyodott a lényecskén: olyan érdeklődve bámészkodott az ő karjainak biztonságából.

Keresztülvágott a földeken, majd csendesen belépett a sötét erdőbe, biztonságos helyet keresve, ahol otthagynak a sárkányt. Végül talált egy kopár halmon egy magányos berkenyét, amelynek ágai hó borította szürke ujjak módjára mutattak az égre. Lerakta a sárkányt a fa tövébe, és leszórta a bőrszíjakat.

Néhány ügyes mozdulattal hurkot kötött, és a fa körüli hókupacokban bóklászó sárkány nyakába vetette. A szíj elég megviselt volt, de kitartott. Nézte a körbe-körbe mászkáló sárkányt, azután leemelte a hurkot a nyakáról, és hámat rögtönzött belőle, amelyet a sárkány lábára húzott, hogy a lény ne fojthassa meg magát. Ezután ölnyi ágat gyűjtött, és kezdetleges kunyhót épített a fára, amelyet rongyokkal bélelt ki, és berakta a húst is. Az imbolygó fácska havat szitált az arcába. A kunyhó bejárata elé is rongyokat akasztott, hogy benntartsák a meleget. Elégedetten szemlélte a munkáját.

- Ideje, hogy megmutassam új otthonodat - mondta, és fölrakta a sárkányt az ágak közé. Az kapálózott, igyekezett kiszabadulni, azután bemászott a kunyhóba, ahol megevett egy húsdarabot, összegömbölyödött, és félénken pislogott a fiúra. - Semmi bajod nem lesz, amíg itt maradsz - mondta Eragon. A sárkány ismét pislogott.

Persze nem értette meg. Eragon addig tapogatózott a tudatával, amíg meg nem érezte a sárkányét. Ismét elfogta a *nyitottságnak* az a borzasztó érzése - olyan nagy a tér, hogy ránehezedik, mint egy súlyos takaró. Összeszedte az erejét, és a sárkányra összpontosítva egyetlen fogalmat igyekezett sugározni: *maradj itt!* A sárkány megmerevedett, a fiú felé fordította a fejét. Eragon még nyomatékosabban sugározta a gondolatot: *maradj itt!* A kapcsolatban felködlött valami megértésképe, de Eragon nem volt biztos benne, hogy a sárkány valóban megértette-e. *Végtére is ez csak egy állat.* Megkönnyebbülten hátrált vissza a kapcsolatból, és amint magára maradt a tudata, biztonságban érezte magát.

Otthagynak a fát, közben hátra-hátrapillantott. A sárkány kidugta fejét a kunyhóból, és tágra nyílt szemmel figyelte a távozását.

Otthon beosont a szobájába, hogy összeszedje a tojásból maradványait. Biztosra vette, hogy Garrow és Roran nem veszi észre a tojás hiányát - amint megtudták, hogy eladhatatlan, nem sok helyet foglalt el a gondolataikban. Amikor a család fölkel, Roran megemlítette, hogy valami zajt hallott az éjjel, de Eragon megkönnyebbülésére nem erőltette a témát.

Eragon olyan lázba jött, hogy szinte észre sem vette az elszálló időt. Mint kiderült, könnyű volt elrejteni a tenyerén keletkezett jelet, így emiatt nem aggódott többé. Hamarosan visszatért a berkenyéhez, kezében a pincéből elemelt kolbásszal. Aggodalmasan közeledett a fához. *Vajon a sárkány kibírja a szabad ég alatt a telet?*

Ok nélkül félt. A sárkány egy ágon ült, és valamit evett, amit a mellső lábaival tartott. A fiú örömmel látta, hogy fönn maradt a fán, ahol a nagyobb

ragadozók nem érhatték el. Mikor ledobta a kolbászt a fa tövébe, a sárkány lesiklott az ágról. Miközben mohón falt, Eragon megvizsgálta a kunyhót. Minden hús eltűnt, amit otthagyt, de a tákolmány ép volt, alján tollcsomók hevertek. *Jól van. Maga is meg tudja szerezni a táplálékát.*

Eszébe jutott, hogy nem tudja, hím-e vagy nőstény. Mit sem törődve a tiltakozó sipítással, fölemelte és megfordította, de nem talált semmiféle megkülönböztető jelet. *Úgy látszik, nem adja harc nélkül a titkait.*

Hosszú időt töltött a sárkánnyal. Levette róla a hámot, a vállára ültette, és elindult, hogy fölfedezzék az erdőt. A hó alatt roskadozó fák úgy magasodtak följük, mint egy nagy székesegyház ünnepélyes oszlopai. Ebben a magányban Eragon megmutatta a sárkánynak mindazt, amit az erdőről tudott, nem törődve azzal, hogy az megérti-e őt. Ez volt a legegyszerűbb módja, hogy megossza vele a gondolatait. Egyfolytában beszélt hozzá. A sárkány ragyogó szemmel bámult rá, itta a szavait. Aztán a fiú egy darabig csak ült, csodálattal bámulta a karján a teremtményt, mert még mindig nem tért magához a történetektől. Alkonyatkor indult hazafelé, és valósággal szúrta a hátát a két kemény kék szem, amelyek távozásán méltatlankodtak.

Éjjel nem hagyta nyugodni, hogy mi minden történhet egy kicsiny és védtelen állattal. Jeges viharoktól, gonosz dúvadoktól rémüldözött. Órákba telt, amíg el tudott aludni. Álmaiban rókák és fekete farkasok tépték véres foggal a sárkányt.

A napkelte izzásában kirohant a házból, kezében étellel és rongydarabokkal, hogy még jobban szigetelhesse a kunyhót. A sárkány ébren és épségben, a fa tetejéről nézte a hajnalt. Eragon lázas örömmel hálálkodott minden ismert és ismeretlen istennek. Közeledtére a sárkány a földre huppant, majd a fiú karjába szökkent, és a melléhez simult. A hideg nem ártott neki, de rémültnek látszott. Az orra sötét füstpamacsot pöffentett. Eragon vigasztalóan simogatta, aztán leült vele, hátát a berkenyének vetve, és halkan dűnnyögött, suttogott neki. Nem mozdult, miközben a sárkány a kabátja alá dugta a fejét. Megetette, azután kibélelte az új rongyokkal a kunyhót. Egy darabig játszottak, de Eragonnak nemsokára haza kellett mennie.

Gyorsan kialakult a napirend. Eragon minden hajnalban kiszaladt a fájához, megreggeliztette a sárkányt, majd visszasietett. Napközben igyekezett minél gyorsabban végezni a munkájával, hogy utána ismét meglátogathassa a sárkányt. Garrow és Roran felfigyelt megváltozott viselkedésére, és megkérdezték, miért tölt olyan sok időt odakint. Eragon csak megvonta a vállát, és figyelni kezdte, hogy nem követi-e valaki a berkenyefához.

Az első napok után nem aggódott többé, hogy baleset érheti a sárkányt. Rohamosan nőtt, hamarosan szinte semmi se lesz, ami fenyegethetné. Az első héten megduplázta eredeti méretét. Négy nappal később elérte a fiú térdének magasságát. Már nem fért el a berkenyére épített kunyhóban, így Eragon kénytelen volt a földön összecsapni neki egy rejtett házikót. Ez a munka három napig tartott.

Amikor kéthetes lett, Eragon kénytelen volt megengedni, hogy szabadon kóboroljon, mert nem tudott elegendő élelmet vinni neki. Midőn először engedte szabadon, csupán akaratereje megfeszítésével tudta távol tartani a tanyától. Valahányszor a

sárkány megpróbált a nyomába szegődni, addig küldte vissza gondolatban, amíg az állat meg nem tanulta, hogy kerülje a házat és annak lakóit.

Bevéste a sárkányba, hogy csak a Gerincben vadásszon, ahol kisebb esélye volt annak, hogy felfedezik. A parasztok felfigyelnének rá, ha a vad megritkulna a Palancar-völgyben. Egyszerre volt nyugodt és nyugtalan, amióta a sárkány ilyen messzire kalandozott.

Szellemi kapcsolatuk minden nappal erősödött. Úgy vette észre, hogy bár a lény nem érti a szavakat, képek és érzelmek segítségével képes összeköttetésbe lépni vele. Mindazonáltal ez nem volt valami megbízható módszer, gyakran okozott félreértést. Gyorsan nőtt a távolság, amelyen belül érzékelték egymást. Eragon hamarosan bárhol kapcsolatot tudott teremteni a sárkánnyal, ha az három mérföldön belül tartózkodott. Gyakran meg is tette, és a sárkány válaszul könnyedén megérintette az elméjét. Ezek a néma párbeszédok betöltötték a munkaidőt. Mindig volt egy kis része, amely kapcsolatban állt a sárkánnyal. Időnként nem törődött vele, de sohasem feledkezett meg róla. Ha emberekkel beszélt, ez a kapcsolat olyan zavaró volt, mintha légy zümmögött volna a füle mellett.

Ahogy a sárkány fejlődött, a sipítás bömböléssé mélyült, a zümmögés tompa morajjá, viszont még mindig nem okádott tüzet, ami aggasztotta a fiút. Láta, hogy füstfellegeket ereget, amikor izgatott, de egy szikrányi lángot se fújt.

Mire véget ért a hónap, Eragon könyöke egy magasságban volt a sárkány vállával. E rövid idő alatt a kicsi, gyenge állat erőteljes dúvaddá változott. Kemény pikkelyei olyan áthatolhatatlanok lettek, mint a páncéling, fogai, akár a török.

Eragon esténként nagyokat sétált, a sárkány mellette kocogott. Ha egy tisztásra értek, a fiú letelepedett, egy fának dőlt, és figyelte, amint a sárkány fölszárnnyal az égbe. Szerette nézni a röptét, és sajnálta, amiért nem elég nagy ahhoz, hogy meglovagolja. A sárkány gyakran mellé telepedett, ő megvakargatta a nyakát, és érezte a keze alatt az inak és kötélszerű izmok feszülését.

A tanya körül az erdő, Eragon minden erőfeszítése ellenére, megtelt a sárkány létezésének nyomaival. Nem lehetett eltörölni a hóból az összes mély, hatalmas, négykarmú lábnyomot, azt pedig meg se próbálta, hogy elássa a jókora trágyakupacokat, amelyek egyre sűrűbbek lettek. A sárkány a fákhoz dörgölődött, lehántotta róluk a kérget, kidőlt fatönkökön élesítette karmait, hüvelyknyi barázdákat hasítva a tuskókon. Ha Garrow vagy Roran eléggé túlment volna a birtok határain, bizonyosan fölfedezik a sárkányt. Eragon nem tudta elképzelni, hogy ennél rosszabb módon szerezzenek tudomást az igazságról, és ezt megelőzendő úgy döntött, mindent elmond nekik.

De előbb két dolognak akart a végére járni: megfelelő nevet szeretett volna adni a sárkánynak, és többet akart megtudni erről a lényről általában. Ezért akart szót váltani Brommal, az elbeszélések és legendák kútfejével, mert már csak a regékben maradt fenn a sárkányokról való tudás.

Így mikor Roran bement vésőt éleztetni Carvahallba, Eragon felajánlotta, hogy elkíséri.

Előző este kiment az erdő egy kis tisztására, és gondolatban hívta a sárkányt. Valamivel később feltűnt a szürkületi égen a gyorsan mozgó folt. A sárkány lecsapott, hirtelen felröppent, végül a fák koronájának szintjére ereszkedett. A fiú hallotta a fojtott süvítést, amellyel szárnya szelte a levegőt. A teremtmény bedőlt balra, és puha csigavonalban leszállt. Vadul csapkodott a szárnyaival, hogy visszanyerje egyensúlyát, amikor fojtott puffanással földet ért.

Eragon megnyitotta elméjét, noha a különös érzés még mindig feszélyezte, és közölte a sárkánnyal, hogy elmegy. Az nyugtalanul horkantott. A fiú igyekezett mentális képekkel csitítani, de a sárkány elégedetlenül csapkodott a farkával. Eragon a hátára tette a kezét, megpróbált békét és derűt sugározni. A pikkelyek ruganyosan pattogtak az ujjai alatt.

Ekkor a tudatában felzendült mély és tiszta hangon egyetlen szó.

Eragon.

Ünnepélyes és szomorú volt a hang, mintha megtörhetetlen esküre ütne pecsétet. A fiú a sárkányra nézett, és a hideg futott végig a karján.

Eragon.

Gombócot érzett a torkában a kifürkészhetetlen zafír szempár nézésétől. Először nem gondolt rá úgy, mint egy állatra. Ez valami más, valami... különös. Futva indult haza, hogy meneküljön a sárkány elől. *Az én sárkányom.*

Eragon.

TEA KETTESBEN

Carvahall határában Roran és Eragon elváltak egymástól. Eragon mélyen a gondolataiba merülve ballagott Brom házához. Megállt a küszöbön, fölemelte a kezét, hogy kopogjon. Ekkor megszólalt mellette egy hang: - Mit akarsz, fiam?

Megpördült. Mögötte Brom támaszkodott egy furcsa faragásokkal díszített, göcsörtös botra. Barna csuhát viselt, mint egy szerzetes, kopott övéről erszény lógott. A fehér szakállas öregember egész arcán uralkodott a büszke sasorr. Bozontos szemöldöke alól várakozón nézett mélyen ülő szemével a fiúra.

- Felvilágosítást - mondta Eragon. - Roran vésőt akar javíttatni, és mivel ráérek, elkísértem, hogy meglátogassalak, hátha tudsz válaszolni néhány kérdésre.

Az öregember morgott valamit, és a kilincstől nyúlt. Eragon meglátott a jobbján egy aranygyűrűt, amelybe ragyogó zafírt foglaltak. Az ékkőről visszaverődő fény kirajzolt a zafíron egy különös vésetet. - Akár be is jöhetsz; beszélgethetünk egy darabig. Te sose fogysz ki a kérdésekből. - A házban koromsötét és fanyar, áporodott szag fogadta őket. - Na, gyújtsunk világot! - Az öregember motozott, azután fojtottan káromkodott, mert valamit leejtett. - Aha, megvan! - Fehér szikra villant, reszkető láng lobbant.

Brom a gyertyával egy kandalló mellett állt. A kandallóval átellenben könyvtornyok fogtak közre egy dúsan faragott, magas támlájú, karmos lábú széket, amelynek bőr kárpitjába buja rózsamintát sajtoltak. Volt néhány kisebb szék - ki se látszottak a tekercek alól. Az íróasztalon tintatartók és tollak hanyódtak nagy rendetlenségben. - Keress helyet magadnak, de az elveszett királyokra, *légy óvatos!* Ezek értékes dolgok.

Eragon átlépte a szögletes rúnákkal telerótt pergamenlapokat, az egyik székről kíméletesen levette, és a padlóra helyezte a tekerceket, majd leült. Ez a leülés akkora porfelhőt kavart, hogy majdnem tüsszentett tőle.

Brom lehajolt, és meggyújtotta gyertyájával a tüzet. - Jól van! Nincs is kellemesebb, mint tűz mellett ülve beszélgetni. - Hátravetette csuklyáját - a haja nem fehér volt, hanem ezüstszerű -, azután feltette a teavizet, és letelepedett a magas hátú székre.

- Nos, mit akarsz? - Hangja nyers volt, de nem barátságtalan.

- Hát... - Eragon azon töprengett, hol kezdje. - Rengeteget hallok a Sárkánylovasokról és állítólagos hőstetteikről. A népek leginkább azt szeretnék, ha visszatérnének, de még sosem hallottam arról, hogy kezdődött ez az egész, honnan jönnek a sárkányok, vagy mitől olyan különlegesek a Lovasok - a sárkányokat leszámítva.

- Kiadós téma! - mordult föl Brom. Szúrósan nézett Eragonra. - Ha az egészet elmondanám, itt ülhetnél jövő télig! Kénytelen leszek lerövidíteni. De mielőtt nekivágnánk, szükségem van a pipámra.

Eragon türelmesen megvárta, amíg Brom lenyomkodja a dohányt. Kedvelte az öregot. Időnként harapós volt, de sose sajnálta Eragonra az időt. Egyszer a fiú megkérdezte, honnan került ide, és Brom nevetve válaszolt: - Egy faluból, ami nagyon hasonlított Carvahallra, csak nem volt ilyen érdekes. - Eragon kíváncsi lett, és megkérdezte a nagybátyját. De Garrow csak annyit tudott, hogy Brom körülbelül tizenöt éve vásárolt egy házat Carvahallban, és azóta csöndesen éldegél benne.

Brom a tűzszer számmal meggyújtott a pipát. Néhányszor pöfékelt, azután megszólalt: - Nahát... most már nem kell abbahagynunk, kivéve, ha teázunk. Na szóval, a Lovasok, vagy a Shur'tugal, ahogy a tündék nevezik őket. Hol is kezdjem? Történetük számtalan évet ível át, és hatalmuk tetőpontján az Uralkodó országának kétszeresére terjedt ki a fennhatóságuk. Rengeteg mese szól róluk, a legtöbb ostobaság. Ha mindent elhiszel, amit mondanak, akkor azt képzelhetnéd, hogy a Lovasoknak akkora hatalmuk volt, mint egy kisebb istennek. Tudós emberek az egész életüket szentelték annak, hogy ezeket a meséket elválasszák a tényéktől, de kétlem, hogy sikerült volna nekik. Pedig nem lehetetlen, ha arra a három területre szorítkozunk, amelyeket te említettél: hogy hogyan kezdődött a Lovasok története, miért becsülik őket olyan sokra, és honnan jönnek a sárkányok. Ez utóbbival kezdem. - Eragon hátradőlt, és átadta magát a mesélő hang varázsának.

- A sárkányok történetének nincs eleje, hacsak magának Alagaësiának a teremtését nem tekintjük annak. És ha lesz vége a történetnek, csakis akkor, ha elpusztul ez a világ, és ők vele együtt tűnnek el. A sárkányok, a törpék, és még néhány más teremtmény ennek a világnak az igazi őslakói. Mindenkinél előbb itt éltek, erősek és büszkéek voltak ősi dicsőségük teljében. Világuk akkor változott meg, amikor az első tündék átvitorláztak ezüst hajóikkal a tengeren.

- Honnan jöttek a tündék? - szakította félbe Eragon. - És miért hívják őket a szépek népének? Csakugyan léteznek?

Brom elkomorodott. - Akarod, hogy válaszoljak az eredeti kérdéseidre, vagy nem? Mert nem fog sikerülni, ha tudásod minden sötét foltját meg akarod világítani.

- Sajnálom - mentegetőzött Eragon. Lehajtotta a fejét, és igyekezett bűnbánó képet vágni.

- Dehogyan sajnálsz - mondta nem minden derű nélkül Brom, a teáskannát nyaldosó lángokat nézve. - Ha muszáj mindent tudnod, a tündék nem legendás lények, és azért hívják őket a szépek népének, mert ők a legkecsesebbek a fajok között. Egy olyan helyről érkeztek, amelyet ők Alaleának hívnak, noha rajtuk kívül senki sem tudja, hogy mi az, vagy merre van.

Na már most - szigorúan nézett bozontos szemöldöke alól a fiúra, nehogy félbeszakítsa még egyszer - az ősi tündék büszke faj voltak, mesterei a varázslatnak. Eleinte közönséges állatként bántak a sárkányokkal, és e tévedésük miatt végzetes hibát követtek el. Egy meggondolatlan tünde ifjú úgy vadászott egy sárkányra, mintha szarvasbika lenne, és meg is ölte. A feldühödött sárkányok rárontottak és legyilkolták. Sajnos a vérontás ezzel nem ért véget. A sárkányok összegyűltek, és megtámadták az egész tündenemzetet. A szörnyű ballépéstől megriadt tündék megpróbálták véget vetni az ellenségeskedésnek, de nem tudták megértetni magukat a sárkányokkal.

Ennek következtében, hogy rövidre fogjam a fölöttébb szerteágazó eseményeket, igen hosszú és igen véres háborúra került sor, amelyet utólag mindkét fél nagyon fájlalt. Kezdetben a tündék csak védekeztek, mivel nem akarták még jobban elmérgesíteni a helyzetet, ám a sárkányok szilajsága végül arra kényszerítette őket, hogy saját túlélésük érdekében támadásba lendüljenek. A háború öt évig tartott, és talán még ekkor sem ért volna véget, ha egy

Eragon nevű tünde nem talál egy sárkánytojást. - Eragon pislogni kezdett meglepetésében. - Aha, látom, nem ismerted a neved eredetét - mondta Brom.

- Nem. - A teáskanna élesen füttyülni kezdett. *Miért neveztek el egy tündérrel?*

- Akkor ezt még érdekesebbnek fogod találni - mondta Brom. Leakasztotta a tűzről a kannát, és forró vizet töltött két csészébe. Az egyiket odanyújtotta Eragonnak, de figyelmeztette: - Ezeknek a leveleknek nem szabad sokáig ázniuk, így hát gyorsan idd meg, mielőtt túl erős lenne. - Eragon nagyot kortyolt, de megégette a nyelvét. Brom félretette a saját csészéjét, és a pipájáért nyúlt.

- Senki sem tudja, hogy ez a tojás miért volt elhagyatott. Némelyek szerint a szülők elpusztultak egy tündetámadásban. Mások úgy hiszik, a sárkányok szándékosan hagyták ott. Akárhogy is, Eragon megértette, milyen értéket jelent egy sárkány, akit barátként nevel föl. Titokban gondozta, és szokás szerint, a régi nyelven Bid'Daumnak nevezte el. Amikor Bid'Daum jókorára nőtt, együtt utaztak el a sárkányokhoz, és meggyőzték őket, hogy éljenek békében a tündékkal. A két faj szerződést kötött egymással. Hogy bizonyosan kizárják a háború lehetőségét, úgy döntöttek, létre kell hozni a Lovasok testületét.

A Lovasok eleinte pusztán az összeköttetés eszközei voltak a tündék és a sárkányok között. Ám idővel fölismerték az értéküket, és megnövelték a hatalmukat. Vroengard szigetét választották otthonuknak, ahol egy várost építettek, Dorú Areabát. Mielőtt Galbatorix legyőzte őket, a Lovasoknak nagyobb volt a hatalmuk, mint Alagaësia királyainak. Nos, azt hiszem, két kérdésedre válaszoltam.

- Igen - bólintott Eragon szórakozottan. Hihetetlen véletlennek tűnt, hogy az első Lovasról kapta a nevét. Valamilyen okból nem érezte többé a magáénak. - Mit jelent az Eragon?

- Nem tudom - felelte Brom. - Nagyon régi név. Kétlem, hogy bárki emlékezne rá a tündéken kívül, és nagyon rád fog mosolyogni a szerencse, ha csak eggyel is beszélhetsz valaha. Mindazonáltal jó név; büszkének kell lenned rá. Nem mindenkinek van ilyen tiszteletreméltó neve.

Eragon egyelőre félretolta ezt a témát, és azzal törődött, amit megtudott Bromtól. Valami még hibázott. - Nem értem. Hol voltunk mi, amikor a Lovasok testülete létrejött?

- Mi? - kérdezte Brom felvont szemöldökkel.

- Tudod, mi, mindnyájan. - Eragon bizonytalanul intett. - Általában az emberek.

Brom elnevette magát. - Mi ugyanúgy nem vagyunk bennszülöttek, mint a tündék. Az őseink újabb három évszázad múlva érkeztek, és csatlakoztak a Lovasokhoz.

- Az nem lehet! - tiltakozott Eragon. - Mi mindig itt laktunk a Palancar-völgyben!

- Ez igaz lehet néhány nemzedékre, de többre nem. Még rád sem érvényes, Eragon - mondta Brom gyengéden. - Noha Garrow családtagjának tekinted magad, és erre minden jogod megvan, apád nem ide való. Csak kérdezősködj, meglátod, milyen sok emberre akadsz, aki nem régóta él itt. Ez a völgy ősi, és nem mindig volt a miénk.

Eragon elkomorodott, és belekortyolt a teájába. Még mindig olyan forró volt, hogy égette a torkát. Ez az otthona, nem számít, hogy ki az apja! - Mi történt a törpékkel azután, hogy a

Lovasokat elpusztították?

- Senki sem tudja igazán. Az első néhány csatában a Lovasokkal együtt harcoltak, de miután világossá vált, hogy Galbatorix fog győzni, alagútjaik minden ismert bejáratát lezárták, és eltűntek a föld alatt. Amennyire tudom, azóta senki nem látta őket.

- És a sárkányok? - kérdezte a fiú. - Velük mi lett? Csak nem ölték meg mindet?

Brom szomorúan válaszolt: - Manapság ez Alagaësia legnagyobb talánya: hány sárkány élte túl Galbatorix szörnyű mészárlását? Csak azokat kímélte meg, amelyek beleegyeztek, hogy neki hódoljanak, de csupán az Esküszegők romlott sárkányai voltak hajlandók kiszolgálni az eszelőst. Ha Shruikanon kívül maradtak élő sárkányok, azok olyan jól elrejtőztek, hogy az Uralkodó sosem fogja megtalálni őket.

Akkor honnan jöhetett az én sárkányom?, tűnődött Eragon. - Az urgalok már itt voltak, amikor a tündék megérkeztek Alagaësiába? - kérdezte.

- Nem, a tündéket követték a tengeren át, ahogy a tetvek jönnek a vérre. Többek között az urgalok miatt lett olyan nagy becsülete a Lovasok vitézségének a béke fenntartásában... Igen tanulságos történet ez. Kár, hogy a király kényes témának minősítette - elmélkedett Brom.

- Igen, hallottam a mesédet, amikor utoljára jártam a faluban.

- Mese! - bömbölte Brom. Villámlott a szeme. - Ha ez mese, akkor a halálomról szóló pletykák igazak, és te egy kísértettel beszélsz! Tiszteld a múltat; sosem tudhatod, milyen hatással lesz rád!

Eragon megvárta, hogy Brom arca megenyhüljön, mielőtt meg merte kérdezni: - Milyen nagyok voltak a sárkányok?

Sötét füstfelleg kavargott Brom körül, mint egy apró vihar. - Nagyobbak, mint egy ház. Még a kisebbek szárnytávolsága is meghaladta a száz lábat. Sose hagyták abba a növést. Némelyik ősoreg példány akkora lehetett, mint egy nagyocska domb, mielőtt az Uralkodó legyilkoltatta őket.

Eragon megborzongott a félelemtől. *Hogyan fogom elrejtetni a sárkányomat?* Magában dühöngött, de a hangja nyugodt maradt. - Mikor lettek felnőtté?

- Nos - Brom megvakarta az állát - öt-hat hónapos korukig nem tudtak tüzet okádni, és csak ezután párosodhatnak. Minél idősebb volt a sárkány, annál tartósabb tüzet tudott fűjni. Némelyik tíz percig is ki tudta tartani. - Füstkarikát formált, és figyelte, amint a mennyezet felé lebeg.

- Azt hallottam, hogy a pikkelyük úgy ragyogott, mint a drágakő.

Brom előrehajolt és felmordult. - Jól hallottad. Mindenféle szín és árnyalat előfordult. Azt mesélik, az egyik csoportjuk olyan volt, akár az élő szivárvány, csillogtak-ragyogtak, örökké változó színekben. De ki mondta ezt neked?

Eragon egy pillanatra megdermedt. - Egy kereskedő - hazudta.

- Hogy hívják? - kérdezte Brom. Összehúzott két szemöldöke bozontos fehér vonallá egyesült; a redők elmélyültek homlokán. Észre sem vette, hogy kialudt a pipája.

Eragon úgy tett, mintha gondolkodna. - Nem tudom. Morn fogadójában volt, de nem tudtam kideríteni, hogy kicsoda.

- Kár - dörmögte Brom.

- Azt is mondta, hogy egy Lovas képes volt meghallani a sárkánya gondolatait - folytatta gyorsan Eragon, remélve, hogy a légből kapott kereskedő megvédi a gyanútól.

Brom szeme elkeskenyedett. Elővette a tűzszerszámot, és csiholt. Nagyot szippantott a pipából, lassan kiengedte a bodorodó füstöt. Színtelen hangon mondta: - Tévedett. Ez semmilyen történetben nem szerepel, én pedig ismerem valamennyit. Mesélt még mást is?

Eragon vállat vont. - Nem. - Brom túlságosan élénken érdeklődött a kereskedő iránt ahhoz, hogy tovább hazudozzon. Hanyagul megkérdezte: - Sokáig éltek a sárkányok?

Brom nem válaszolt azonnal. Lehorgasztotta a fejét, elgondolkodva babrálta a pipát, a fény megvillant a gyűrűjén. - Bocsánat, máshol járt az eszem. Igen, egy sárkány meglehetősen sokáig él, tulajdonképpen örökké, ha csak meg nem ölik és a Lovasa meg nem hal.

- Ezt honnan lehet tudni? - vitatkozott Eragon. - Ha a sárkányok akkor halnak meg, amikor a Lovasok, akkor legfőljebb hatvan-hetven évig élnek. Azt mondtad... előadásodban, hogy a Lovasok sok száz évig éltek, de ez lehetetlen! - Nem tudta elképzelni, hogy túlélje a családját és a barátait.

Csöndes mosoly jelent meg Brom ajkán. Ravaszul annyit mondott: - Hogy mi lehetetlen, az nézőpont kérdése. Egyesek azt mondanák, nem lehet büntetlenül kószálni a Gerincen, te mégis megteszed. Attól függ, honnan nézed. Bizonyára nagyon bölcs vagy, hogy ilyen fiatal létedre ennyit tudsz. - Eragon elvörösödött, az öregember kuncogni kezdett. - Ne légy dühös; nem lehet elvárni, hogy ilyesmikről tudjál. Elfeledkezel a sárkányok varázserejéről - valami különös módon befolyásolták egész környezetüket. Leginkább a Lovasok érezhették, akik a legközelebb álltak hozzájuk. A legközönségesebb mellékhatás a meghosszabbodott élet volt. Királyunk elég régen él ahhoz, hogy ezt nyilvánvalóvá tegye, bár a többség ezt a varázserejének tulajdonítja. Voltak más, kevésbé feltűnő változások. Minden Lovas erősebb testű, érettebb elméjű és tisztábban látó volt a hétköznapi embereknél. Azonkívül a halandó Lovasnak fokozatosan kihegyesedett a füle, noha sose lett olyan feltűnő, mint a tündéké.

Eragon alig bírta megállni, hogy a füléhez ne kapjon. *Még hogyan fogja megváltoztatni ez a sárkány az életemet? Nemcsak hogy benyúl a fejembe, de még a testemet is átalakítja!* - Nagyon okosak voltak a sárkányok?

- Te oda se figyeltél arra, amit mondtam? - ripakodott rá Brom. - Vajon a tündék hogyan tárgyaltak és kötöttek volna szerződést holmi eszetlen barmokkal? Éppen úgy értelemmel bírtak, mint te vagy én.

- De hát állatok! - kötötte az ebet a karóhoz Eragon.

Brom felhorkant. - Legfőljebb annyira, mint te vagy én. Valamilyen okból az emberek mindent dicsérnek, amit a Lovasok tettek, és közben nem vesznek tudomást a sárkányokról, afféle érdekes eszköznek nézik őket, amelyekkel egyik helységről a másikba lehetett jutni. Pedig nem azok voltak. A Lovasok nagy tetteit egyedül a sárkányok tették lehetővé. Hány ember rántana kardot, ha tudná, hogy hamarosan odaszáll egy óriási, tűzokádó gyík - amelybe több természetes ravaszság és bölcsesség szorult, mint amennyiben egy király is csak reménykedhet -, és megfékezi az erőszakot?

He? - Újabb füstkarikát pöffentett, és figyelte, amint tovasodródik.

- Láttál valaha sárkányt?

- Dehogy - felelte Brom. - Még jóval az én időm előtt eltűntek.

Akkor most a név következik. - Már egy ideje próbálok emlékezni egy sárkány nevére, de sehogy se megy. Azt hiszem, akkor hallottam, amikor a kalmárok Carvahallban jártak, de nem vagyok biztos benne. Nem segítenél?

Brom vállat vont, és gyorsan sorolni kezdte: - Volt Jura, Hírador, Fundor - aki megküzdött az óriási tengeri kígyóval. Galzra, Briam, Ohen, az Erős, Gretiem, Beroan, Roslarb... - És mondott még sok más nevet. Az utolsót olyan halkán, hogy Eragon alig hallotta: - ...és Saphira. - Finoman kiverte a pipáját. - Ezek közül volt valamelyik?

- Attól tartok, nem - válaszolta Eragon. Brom éppen elég gondolkodnivalóval látta el, és későre járt. - Hát, mostanra Roran is végezhetett Horstnál. Vissza kell mennem, noha nem szívesen teszem.

Brom felvonta a szemöldökét. - Mi a kő? Arra számítottam, hogy addig faggatsz, amíg ide nem jön érted. Nem érdekel a sárkányharc taktikája vagy a lélegzetelállító légi csaták leírása? Végeztünk?

- Mára - nevette el magát Eragon. - Megtudtam, amire kíváncsi voltam, sőt annál is többet. - Fölállt, és Brom is követte példáját.

- Jól van hát. - Az ajtóig kísérte Eragont. - Viszontlátásra. Vigyázz magadra. És ne felejtsd el, mondd meg a kalmár nevét, ha eszedbe jut.

- Meg fogom tenni. Köszönöm. - Eragon belehunyorított a ragyogó téli napfénybe. Lassan elbaktatott, közben a hallottakon töprengett.

A HATALMAS NÉV

Hazafelé azt mondta Roran: - Ma egy theringsfordi idegen járt Horstnál.

- Hogy hívják? - kérdezte Eragon. Kikerült egy jégfoltot és fűrgén lépkedett tovább. Arca és szeme égett a hidegtől.

- Demptonnak. Azért jött, hogy Horst kovácsoljon neki valamilyen tokot - felelte Roran. Vaskos lábával utat taposott a hóban, megtisztította az ösvényt Eragonnak. Vállvonogatva hozzátette: - A malmába kellene a tokok. Terjeszkedik, munkát ajánlott nekem. Ha elfogadom, akkor vele megyek, amikor visszajön a kész tokokért.

A molnárok egész évben dolgoznak. Télen azt őrlik, amit az emberek hoznak, de aratás végeztével maguk is vesznek gabonát, aztán eladják a lisztet. Kemény, veszedelmes munka; a munkások gyakran ott hagyják az ujjukat vagy a kézfejükét a hatalmas malomkövek között. - Megmondod Garrow-nak? - kérdezte Eragon.

- Igen. - Komor mosoly futott át Roran arcán.

- Minek? Tudod, mi a véleménye arról a távozásunkról. Csak baj lesz, akármit mondasz. Felejtsd el, akkor nyugodtan vacsorázhatunk ma este.

- Nem lehet. Elvállalom ezt a munkát.

Eragon megállt. - Minek? - Szembenéztek, a lélegzetük párállott a levegőben. - Tudom, hogy nehezen jön a pénz, de mindig meg tudtunk élni. Nem kell elmenned.

- Nem, tényleg nem kell. De arra a pénzre nekem van szükségem. - Roran indulni akart, de Eragon nem volt hajlandó megmozdulni.

- Minek az neked? - kérdezte.

Roran kicsit kihúzta magát. - Meg akarok nőszülni.

Eragon zavarba jött, és meglepődött. Eszébe jutott, hogy a kalmárok ott jártakor látta Katrinát és Rorant csókolózni, na de házasság? - Katrina? - kérdezte bátortalanul, csak hogy biztos legyen a dolgában. Roran bólintott. - Megkérted a kezét?

- Még nem, de kikeletkor, amikor fölépíthetek egy házat, meg fogom tenni.

- Túl sok a munkád a tanyán ahhoz, hogy elmenjél! - tiltakozott Eragon. - Várj, amíg végzünk a palántázással.

- Nem! - nevette el magát Roran. - Leginkább tavasszal lesz rám szükség. A földet fel kell szántani, és be kell vetni. A veteményt ki kell gazolni - más munkákról nem is beszélve! Nem, most van a távozásra a legjobb idő, amikor tulajdonképpen nem teszünk mást, csak várjuk, hogy változzon az évszak. Te és Garrow boldogultok nélkülüm is. Ha minden jól megy, hamarosan a feleségemmel jövök vissza a tanyára dolgozni.

Eragon kénytelen volt elismerni, hogy Rorannak igaza van. Megcsóválta a fejét, de maga sem tudta, hogy meglepetésében vagy haragjában. - Azt hiszem, csak a legjobbakat kívánhatom neked. De Garrow talán rossz néven veszi majd.

- Meglátjuk.

Ismét elindultak, de a hallgatás sorompóként állt közójük. Eragonnak fájt a szíve. Időbe fog telni, hogy ne legyen keserű a szája ettől a fejleménytől. Amikor hazaértek, Roran nem mondta el terveit Garrow-nak, de Eragon biztos volt benne, hogy hamarosan megteszi.

Első ízben ment a sárkányhoz azóta, hogy az megszólította őt.

Aggodalmasan közeledett hozzá, mert most már tudta, hogy egyenlővel áll szemben.

Eragon.

Csak ennyit tudsz mondani?, kérdezte.

Igen.

A fiú szeme kikerekedett a váratlan választól. Lehuppant. *Hát ennek humorérzéke is van! Mi következhet még?* Rátaposott egy száraz ágra és kettétörte. Pocsékul elrontotta a kedvét, amit Roran mondott. A sárkány kérdő gondolatára elmesélte, mi történt. Beszéd közben egyre följebb emelte a hangját, végül már ordított. Összehordott hetet-havat, amíg ki nem adta magából az indulatot. A földre csapott.

- Nem akarom, hogy elmenjen! - mondta tehetetlenül. A sárkány szenvtelenül nézte, figyelt, tanult. Eragon eldűnnyögött néhány cifrább káromkodást, és megdörgölte a szemét. Töprengve nézett a sárkányra. - Névre van szükséged. Ma elég érdekeseket hallottam; talán akad köztük, amelyik tetszeni fog. - Gondolatban végigfutott a Bromtól hallott névsoron, és kiszemelt kettőt, amelyeket hősieknek, nemesnek, ugyanakkor kellemes hangzásúnak talált. - Mit szólna Vanilorhoz, vagy utódjához, Eridorhoz? Mindkettő nagyszerű sárkány volt.

Nem, felelte a sárkány. Mintha derült volna a fiú erőfeszítésein. Eragon.

- Ez az én nevem; nem lehet a tied is - felelte az állat vakargatva a fiút. - Hát, ha nem tetszenek, akad még más. - Tovább sorolta a neveket, de a sárkány valamennyit visszautasította. Közben mintha nevetett volna valamin, amit Eragon nem értett, de nem is törődött vele, csak mondta és mondta a neveket. - Aztán ott van Ingothol, ő ölte meg a... - Hirtelen megakasztotta a felismerés. *Ez a probléma! Hím neveket választottam. Te pedig nőtény vagy!*

Igen. A sárkány önelégülten hajtogatta össze a szárnyait.

Most, hogy tudta, mit keressen, fél tucat név is eszébe jutott. Kacérkodott a Miremellel, de nem illett az ő sárkányára - végtére Miremel barna volt. Elvetette az Opheilát és a Lenorát is. Már éppen fel akarta adni, amikor eszébe jutott az utolsó név, amelyet Brom motyogott. Eragonnak tetszett, de fog-e tetszeni a sárkánynak?

Megkérdezte.

- Saphira vagy? - A sárkány ránézett okos szemével, és a fiú érezte a tudata mélyén az elégedettségét.

Igen. Valami kattant az agyában, és a sárkány hangja mintha nagyon messziről jött volna. Eragon elvigyorodott, Saphira zümmögni kezdett.

MOLNÁRINAS

A nap lenyugodott, mire vacsorához ültek. Szélvihar üvöltött odakint, rázta a házat. Eragon merőn figyelte Rorant, és várta az elkerülhetetlent. Végül: - Ajánlatot kaptam, hogy dolgozzak a therinsfordi malomban... azt tervezem, hogy elfogadom.

Garrow szándékos lassúsággal rágta meg a falat ételt, és letette a villáját. Hátradőlt székében, azután összefonta ujjait a tarkóján, és szárazon megkérdezte: - Miért?

Roran elmagyarázta, miközben Eragon szórakozottan piszkálta az ételt.

- Értem - mondta Garrow, és elhallgatott. Némán bámulta a mennyezetet. Senki sem mozdult, a választ várták. - Na és mikor akarsz elmenni?

- Hogyan? - hökkent meg Roran.

Garrow kacintva előredőlt. - Azt hitted, hogy visszatartalak? Reméltem, hogy hamarosan megnősülsz. Jó lesz látni, hogy a család ismét növekszik. Katrina jól fog járni veled. - Döbbenet suhant végig Roran arcán, azután megkönnyebbült vigyor foglalta el a helyét. - Na és mikor indulsz? - kérdezte Garrow.

Roran visszanyerte a hangját. - Amint Dempton visszatér, hogy magával vigye a malomhoz való felszerelést.

Garrow bólintott. - És mikor...?

- Két hét múlva.

- Jól van. Ennyi idő elegendő, hogy felkészüljünk. Más lesz a ház, hogy ketten maradunk. De ha semmi baj nem történik, hamar megszokjuk. - Ránézett a fiúra az asztal másik oldalán. - Eragon, te tudad ezt?

Ő búsan vállat vont. - Máig nem... Ez örökség.

Garrow végigsimított az arcán. - Ez az élet rendje. - Fölemelkedett székéből. - Minden rendben lesz; az idő majd kiforogja magát. Most egyelőre mosogassunk. - Eragon és Roran némán segített neki.

Fárasztó napok következtek. Eragon ingerlékeny volt. A kérdésekre kurtán válaszolt, senkihez nem szólt. Mindenütt beleakadt valamibe, ami Roran távozására emlékeztette. Garrow csomagolt, dolgok hiányoztak a falakról, furcsa üresség töltötte meg a házat. Csaknem egy hét telt el, mire észrevette, hogy eltávolodott Rorantól. Ha beszélgettek, nehezebben jöttek a szavak, társalgásuk kényszeredetté vált.

Saphira jelentette a balzsamot Eragon rosszkedvére. Vele őszinte lehetett; érzelmei szabadon áramlottak a teremtmény agyába, és az jobban megértette őt mindenkinél. A Roran távozását megelőző hetekben ismét rengeteget nőtt. Vállban tizenkét hüvelyket nyúlt, vagyis magasabb lett Eragon-nál. A fiú észrevette, hogy az a kis mélyedés a váll és a nyak találkozásánál tökéletes üléssé formálódott. Gyakran pihent ott esténként, Saphira nyakát vakargatva, miközben a különböző szavak jelentését magyarázta. A sárkány hamarosan mindent megértett, amit mondott, és gyakran megjegyzéseket is fűzött hozzá.

Eragon élvezte életének ezt a részét. Saphira éppen olyan valóságos és ellentmondásos volt, mint akármelyik ember. Összetett egyéniség volt,

időnként teljesen idegen, mégis mélyen megértették egymást. Cselekedetei és gondolatai folyamatosan tárták föl jellemének új oldalait. Egyszer elkapott egy sast, és ahelyett hogy megette volna, elengedte, mondván: *Az ég egyetlen vadászának sem szabad zsákmányként végeznie. Jobb szárnyalva, mint a földhöz szögezve meghalni.*

Roran bejelentése és Saphira vonakodása keresztülhúzta Eragonnak azt a tervét, hogy bemutatja családjának. A sárkány nem szeretne volna, ha látják, és Eragon, részben önzésből, egyetértett vele. Tudta, hogy amint Saphira létezésének híre megy, abból kiabálás, veszekedés, rémüldözés lesz... Így hát halogatta a dolgot. Azt mondta magának, hogy kivárja a jelet, ami majd megmutatja, mikor van itt az idő.

Roran elutazásának előestéjén Eragon beszélni akart az unokabátyjával. Odament a folyosón Roran nyitott ajtajához. A mosdóállványon lámpa égett, melegen vibráló fényben fürdetve a falakat. Az ágytámlák megnyúlt árnyékot vetettek az üres polcokra. A karikás szemű Roran, akinek tarkóján csak úgy feszültek az izmok, takaróba csavarta a ruháit és a holmiját. Megállt, fölvetett valamit a párnáról, és a tenyerében dobálta. Csiszolt kő volt, amelyet Eragon adott neki néhány éve. Roran be akarta gyömöszölni a batyuba, azután abbahagyta, a követ letette az egyik polcra. Eragon gombócot érzett a torkában, és elment.

IDEGENEK CARVAHALLBAN

A reggeli hideg volt, a tea forró. A tűztől a jég megolvadt az ablakokon, lecsurgott, és sötét tócsákba gyűlt padlón. Eragon a konyhai tűzhely mellett álló Garrow-t és Rorant nézte, azon tűnődve, hogy most talán hónapokig nem fogja együtt látni őket. Roran leült egy székre, és a bakancsát fűzte. A tele hátizsák mellette dagadozott a padlón. Garrow közöttük állt, zsebre vágott kézzel. Az inge a nadrágon kívül lógott, a bőrén látszott a feszültség. Bármennyire kérlelték a fiúk, nem volt hajlandó velük menni. Amikor az okát kérdezték, csak annyit mondott, hogy így lesz a legjobb.

- Minden megvan? - kérdezte Rorant.

- Igen.

Biccentett, és egy kis erszényt húzott elő a zsebéből. Megcsörrent a pénz, ahogy átadta Rorannak. - Ezt neked tettem félre. Nem sok, de ha akarsz venni valami csecsebecsét vagy olcsó függőt, arra elég lesz.

- Köszönöm, de nem költöm a pénzemet hiábavalóságokra - felelte Roran.

- Tégy, ahogy akarsz; a pénz a tiéd - mondta Garrow. - Semmi mást nem adhatok neked ezen kívül, legfőlőbb atyai áldásomat. Fogadd el, ha akarod, noha nem sokat ér.

Roran hangja rekedt volt a felindulástól. - Megtisztelsz vele, elfogadom.

- Tedd azt, és eredj békében - mondta Garrow, és megcsókolta a fia homlokát. Azután elfordult, és hangosabban folytatta: - Nehogy azt hidd, hogy rólad elfeledkeztem, Eragon. Mindkettőtök számára van mondanivalóm. Ideje, hogy elmondjam, amit akarok, mivel beléptek a világba. Ha megfogadjátok, az a hasznokra válik. - Előrehajolt, szigorúan nézett rájuk. - Először is ne hagyjátok, hogy bárki is uralkodjék a testeteken, lelketeken. Különösen arra ügyeljete, hogy a gondolataitokra ne rakhassanak béklyót. Az ember lehet szabad, ugyanakkor mégis jobban megbéklyózzák, mint a rabszolgát. Fületek lehet az embereké, de a szívetek soha. Mutassatok tiszteletet a hatalom iránt, de ne kövessétek vakon, ítéljete logikusan és ésszerűen, de ne tegyete megjegyzést.

Ne tekintsetek senkit magatok fölött állónak, akármi légyen is a rangja vagy címe. Viselkedjete tiszteletteljesen mindenivel, különben bosszút állnak rajtatok. Bánjatek óvatosan a pénzetekkel. Ragaszkodjate a hitetekhez, akkor mások is meghallgatnak. - Vontottabban folytatta: - Ami a szerelmet illeti... az egyetlen tanácsom, hogy legyete becsületesek. Ez a leghathatósabb eszközötök a szívek megnyitására és a bocsánat elnyerésére. Ennyit akartam mondani. - Látszott, hogy kicsit zavarba hozza saját beszéde.

Fölkapta Roran zsákját. - Most pedig induljate. Közeledik a hajnal, és Dempton várni fog.

Roran vállára kapta a zsákot, és megölelte Garrow-t. - Amint tehetem, visszatérek - mondta.

- Jól van! - felelte Garrow. - Most azonban eredj, és ne aggódj miattunk.

Vonakodva váltak el egymástól. Eragon és Roran kiment, majd visszafordultak és integettek. Garrow fölemelte csontos kezét, és egy hosszú percig ünnepélyes komolysággal nézett az országút felé törtető két fiatal után. Aztán becsukta az ajtót. Ahogy a hang elért hozzájuk a reggeli

levegőben, Roran megtorpant.

Eragon hátratekintett a tájra. Pillantása megállt a magányos épületeken. Szánalmasan kicsinek és törékenynek tűntek. Egyedül a ház kéményéből bodorodó, vékony füstpántlika bizonyította, hogy a hólepte tanyán lakik valaki.

- Ez a mi egész világunk - jegyezte meg borúsán Roran.

Eragon türelmetlenül összerázkódott, és felmordult: - Nagyon jó az. - Roran bólintott, azután kihúzta magát, és elindult új jövője felé. A ház eltűnt a szemük elől, mire leereszkedtek a dombról.

Még akkor is korán volt, amikor elérték Carvahallt, de a kovácsműhelyt már nyitva találták. Odabent kellemesen meleg volt. Baldor lassan nyomkodta a faszénparázssal teli tűzhelyhez erősített két hatalmas fújtatót. A tűzhely előtt egy fekete üllő és egy sós vízzel teli hordó állt. A falba ütött, vastag karókon különféle kellékek lógtak: óriási fogók, hegesztőfogók, változatos méretű és súlyú kalapácsok, vésők, szögvasak, pontozók, reszelők, ráspolyok, esztergák, formálásra váró vas- és acélrudak, satuk, ollók, csákányok és ásók. Horst és Dempton egymás mellett állt egy hosszú asztal mellett.

A lángvörös bajszú Dempton mosolyogva közeledett. - Roran! De örülök, hogy eljöttél. Az új malomkövekkel több a munka, mint amennyit el tudok látni. Felkészültél?

Roran fölkapta zsákját. - Igen. Megyünk?

- Először pár dolgot el kell intéznem, de egy órán belül indulunk. - Eragon egyik lábáról a másikra állt, amikor Dempton a bajuszát húzogatva felé fordult. - Te bizonyára Eragon vagy. Neked is adnék munkát, de amennyi van, azzal Roran is elboldogul. Talán majd egy-két év múlva, mi?

Eragon kínosan mosolygott, és megrázta Dempton kezét. Barátságos ember. Más körülmények között kedvelte volna, de most azt kívánta, bár sose jött volna a molnár Carvahallba. - Jól van, nagyon jól! - mondta kissé megbántva Dempton, majd visszafordult Roranhöz, és magyarázni kezdte, hogyan működik egy malom.

- Készen vagyok - szakította félbe Horst, és az asztalra mutatott, amelyen több csomag hevert. - Elviheted őket, amikor csak akarod. - Kezet ráztak, azután Horst kiment a kovácsműhelyből, maga után intve Eragont.

A fiú kíváncsian követte. A kovács összefont karral állt az utcán. Eragon maga mögé, a molnár felé bökött. - Mit tartasz róla?

- Jó ember - mondta robajlóan mély hangján Horst. - Jól fog bánni Rorannal. - Szórakozottan lesöpörte kötényéről a fémreszeléket, és hatalmas kezét Eragon vállára tette. - Fiacskám, emlékszel még rá, amikor összetűztél Sloannal?

- Ha a hús kifizetésére célzol, nem felejtettem el.

- Ugyan, megbízom én benned, öcsém. Csak azt akarom tudni, hogy megvan-e még a kék kő.

Eragon szíve összeszorult. *Miért akarja tudni? Talán valaki meglátta Saphirát!* - Megvan - felelte, azon igyekezve, hogy ne árulja el a hangjával a fejvesztett rémületet. - De miért kérded?

- Ahogy hazaérsz, szabadulj meg tőle! - Gyorsan folytatta, belefojtva a fiúba a kikíváncozó kiáltást. - Két ember érkezett ide tegnap. Furcsa fickók, fekete ruhában, karddal. Már a látásuktól végigfutott rajtam a hideg. Este

kezdték kérdegetni az embereket, hogy nem találtak-e egy olyan követ, mint a tied. Ma is ezt teszik. - Eragon elfehéredett. - Senki, akinek esze van, nem mondott nekik semmit. Ahogy meglátták őket, rögtön megéreztek a bajt, de ismerek pár embert, akik nem tudnak féket vetni a nyelvükre.

Eragon szíve összeszorult a rémülettől. Akárki küldte is azt a követ a Gerincbe, végül csak a nyomára akadt. Bár az is lehet, hogy az Uralkodó hallott Saphiráról. Nem tudta, melyik a rosszabb lehetőség. *Gondolkodj! Gondolkodj! A tojás eltűnt. Lehetetlen megtalálni. De ha tudják, hogy mi volt, akkor nyilvánvaló, mi történt... Saphira veszélyben lehet!* Minden erejét összeszedte, hogy közömbösnek mutakozzék. - Köszönöm, hogy szóltál. Tudod, merre járnak? - Büszke volt magára, mert a hangja alig remegett.

- Azért nem figyelmeztettelek, mert arra gondoltam, találkoznod kell velük. Hagyd itt Carvahallt. Eredj haza.

- Jól van - mondta Eragon engedelmesen. - Ha úgy gondolod.

- Úgy gondolom. - Horst arca megennyhült. - Lehet, hogy tulzok, de rossz előérzetem van ezektől az idegenektől. Jobb, ha otthon maradsz, amíg el nem mennek. Igyekszem távol tartani őket a tanyáktól, de lehet, hogy nem járok sikerrel.

Eragon hálásan nézett rá. Bár mesélhetne a kovácsnak Saphiráról! - Most megyek - mondta, és visszasietett a műhelybe. Megragadta unokatestvére karját, és búcsút vett tőle.

- Nem maradsz még egy kicsit? - kérdezte meglepetten Roran.

Eragon kis híján elnevette magát. Valamilyen okból viccesnek találta ezt a kérdést. - Nincs semmi dolgom, és nem fogok itt tipródni körülöttem.

- Hát jó - mondta kétkedve Roran. - Azt hiszem, pár hónapig most ez az utolsó alkalom, hogy látjuk egymást.

- Egész biztos, hogy gyorsan eltelik majd! - felelte sietve Eragon. - Vigyázz magadra, és mihamarabb gyere vissza! - Megölelte Rorant, azután távozott. Horst még mindig az utcán volt. Eragon, aki tudta, hogy a kovács figyel, Carvahall szélé felé indult. De amint a mester eltűnt a szeme elől, behúzódott egy ház mögé, és visszalopózott a faluba.

Sorra végigjárta az utcákat, mindig az árnyékban maradva, füllel a legkisebb neszre. Gondolatai a szobájában csapongtak, ahol az íja függ a falon; bár a kezében lenne! Keresztül-kasul járta a falut, mindenkit kikerülve, amíg meg nem hallott egy sziszegő hangot egy ház mögöl. Noha jó volt a hallása, ugyancsak hegyeznie kellett a fülét, hogy meghallja, miről van szó.

- Mikor történt ez? - A hang sima volt, akár az olajozott üveg, a szavak mintha belefúrtak volna magukat a levegőbe. A beszédnek volt valami sziszegő mellézköngéje, amitől égnek állt Eragon haja.

- Úgy három hónapja - felelte valaki. Eragon fölismerte Sloan hangját.

Az Árnyra, elmondja nekik... Úgy döntött, hogy ha legközelebb találkozna, leüti Sloant.

Most egy harmadik beszélt. Mély, nyálkás hangjától terjengő oszlásra, penészre és más hasonló dolgokra kellett gondolni, olyasmikre, amiket jobb békén hagyni. - Biztos vagy benne? Nagyon nem szeretnék azt gondolni, hogy tévedsz. Mert ha így lenne, az roppant... kellemetlenül érintene minket. - Eragon nagyon jól el tudta képzelni róluk, mire lennének képesek. Merésznél az Uralkodón kívül bárki is így fenyegetni az embereket? Aligha,

bár az, aki a tojáást küldte, van olyan hatalmas, hogy büntetlenül megtehesse ugyanezt.

- Igen, biztos vagyok benne! Akkor nála volt. Nem hazudok! Sok ember tud róla. Menjetek, kérdezzétek meg őket! - Sloan hangja remegett. Mondott még valamit, amit Eragon nem értett.

- Ők... nem igazán voltak hajlandók együttműködni - gúnyolódott a válaszoló. Szünet következett. - Hasznos felvilágosításokkal szolgáltál. Nem felejtjük el neked. - Eragon hitt nekik.

Sloan motyogott valamit, azután Eragon hallotta, hogy valaki elsiet. Kilesett a sarok mögül. Két magas ember állt az utcán. Mindketten hosszú, fekete köpenyt viseltek, amelynek szélét megemelte a kardjuk hüvelye. Ingükre bonyolult címert hímeztek ezüst fonállal. Csuklya fedte az arcukat, kezükön kesztyűt viseltek. A hátuk furcsán púpos volt, mintha ki lenne tömve a ruhájuk.

Eragon kissé megmoccant, hogy jobban lássa őket. Az egyik idegen megmerevedett, és furcsa hangon odamorrant társának. Mindketten megpördültek és lekuporodtak. Eragonnak elakadt a lélegzete. Halálos félelem fogta el. Szemét nem tudta levenni a rejtőző arcokról, fojtogató erő ragadta meg, amitől mozdulni sem bírt. Küzdött az erő ellen, és ráordított magára: *Mozogj!* A lába kilendült, de nem lépett. Az idegenek simán, zajtalanul osontak feléje. Tudta, hogy most már láthatják az arcát. Csaknem odaértek a sarokhoz, kezük a kardjuk markolatán...

- Eragon! - Összerázkódott a neve hallatán. Az idegenek megtorpantak, felszisszentek. Brom sietett felé a másik oldalról, hajadonfótt, kezében a botjával. Az idegeneket nem láthatta. Eragon próbálta figyelmeztetni, de se a nyelve, se a karja nem mozdult. - Eragon! - kiáltotta ismét Brom. Az idegenek egy utolsó pillantást vetettek a fiúra, azután eltűntek a házak között.

Eragon reszketve rogyott a földre. Verejték gyöngyözött a homlokán, a tenyere csúszott az izzadságtól. Az öregember odanyújtotta a kezét, és egy erőteljes rántással felhúzta. - Betegnek látszol. Minden rendben?

Eragon nagyot nyelt, és némán biccentett. A szeme ide-oda villant, hátha lát valami szokatlant. - Csak hirtelen megszédültem... de már elmúlt. Nagyon különös - nem is tudom, miért történt.

- Rendbe jössz - mondta Brom -, de talán jobb lenne, ha hazamennél.

Igen, haza kell mennem! Oda kell érnem, mielőtt ők érnek oda. - Valószínűleg igazad van. Talán beteg leszek.

- Akkor most az otthonod a legjobb hely. Hosszú az út, de biztosan jobban fogod érezni magad, mire hazaérsz. Hadd kísérjelek el az útig. - Eragon nem tiltakozott, amikor Brom megfogta a karját, és fürgén vezetni kezdte. Botja alatt csikorgott a hó, ahogy elmentek a házak között.

- Miért kerestél?

Brom vállat vont. - Egyszerű kíváncsiság. Megtudtam, hogy a faluban vagy, és arra gondoltam, hátha eszedbe jutott a kereskedő neve.

Kereskedő? Miről beszél ez? Eragon bután bámult; Brom éles szeme rögtön észrevette a zavarát. - Nem - felelte, aztán helyesbített: - Sajnos, még mindig nem emlékszem.

Brom kedvetlenül sóhajtott, mintha megerősítést nyert volna valamire, azután megdörgölte sasorrát. - Hát akkor... ha mégis eszedbe jutna, gyere és mondd el. Igen kíváncsi vagyok arra a kereskedőre, aki úgy tesz, mintha nagyon sokat tudna a sárkányokról. - Eragon zavartan bólintott. Brom csak az

országútnál szólalt meg legközelebb. - Siess haza! Ilyenkor nem szabad ráérősnek lenni! - Odanyújtotta göcsörtös kezét.

Eragon megrázta, de ahogy elengedte, Brom keze valahogy beleakadt a kesztyűjébe és lerántotta. A kesztyű a földre esett. Az öregember fölvette. - De ügyetlen vagyok! - mentegetőzött, és visszaadta. Ahogy Eragon átvette a kesztyűt, Brom erős ujjai megragadták a csuklóját, és hirtelen megcsavarták. A fiú tenyere egy pillanatra fölfelé fordult, megmutatva az ezüst jelet. Brom szeme felvillant, de hagyta, hogy Eragon visszarántsa a kezét, és felhúzza a kesztyűt.

- Visszontlátásra! - motyogta felindultan a fiú, és elsietett. Mögötte Brom valami vidám nótát füttyörészett.

A SORSDÖNTŐ REPÜLÉS

Eragon gondolatai összevissza kavargtak. Olyan gyorsan futott, ahogy bírt, még akkor sem állt meg, amikor már hangosan lihegett. Miközben a Jeges úton loholt, elméjét kinyújtotta Saphira felé, de túl nagy volt a távolság, hogy létrejöjjön a kapcsolat. Azon töprengett, mit mondjon Garrow-nak. Most már nincs választása; beszélnie kell Saphiráról.

Lihegve érkezett haza, a szíve majd' kiugrott. Garrow a pajtánál állt a lovakkal. Eragon habozott. *Most mondjam meg neki? Nem hinne nekem, hacsak nincs itt Saphira is - jobb, ha őt keresem meg elsőnek.* Megkerülte a tanyát, és elindult az erdőben. *Saphira!*, kiáltotta gondolatban.

Jövök, hallatszott a halk válasz. A szavakon keresztül a fiú megérezte a sárkány riadalmát. Türelmetlenül várt, pedig hamarosan meghallotta a szárnyak zúgását. A sárkány egy füstfelhő közepette ért földet. *Mi történt?*, kérdezte.

Eragon megérintette Saphira vállát, és lehunyta a szemét. Elcsitította elméjét, és gyorsan elmondta, mi történt. Amikor megemlítette az idegeneket, Saphira hátrahőkölt. Felágaskodott, fülsiketítően felbődült, azután a fiú feje felé csapott a farkával. Eragon meglepetten hátrált, és lebukott, amikor a sárkányfarok eltalált egy hótörzset. A sárkányból lázas, hatalmas hullámokban áradt a vérszomj és a félelem. *Tűz! Ellenségek! Halál! Gyilkosok!*

Mi a baj? Minden erejét beleöntötte a szavakba, de a sárkány tudatát acélfal vette körül, elzárva Saphira gondolatait. Ismét elbődült, karmaival tépte a fagyott földet. *Hagyd abba! Garrow meghallja!*

Esküszegők, lélekgyilkosok, tojáspusztítók! Mindenütt vér! Gyilkosok!

A fiú eszeveszett erőlködéssel kirekesztette fejéből a sárkány érzelmeit, és csak a farkát figyelte. Mikor elsuhant mellette, oldalra vetődött, és megragadta Saphira hátán az egyik tüskét. Megmarkolta, földobta magát a nyak tövében levő mélyedésbe, és jól megkapaszkodott, mert a sárkány ismét felágaskodott. - Elég, Saphira! - bődült el. A sárkány gondolatainak áramlása hirtelen félbeszakadt. A fiú végigfuttatta kezét a pikkelyein. - Nem lesz semmi baj! - A sárkány lekuporodott, szárnyai szétnyíltak. Egy pillanatig így maradtak, azután lecsaptak, és Saphira a magasba szökkent.

Eragon felkiáltott, ahogy a föld zsugorodni kezdett alatta, ők pedig a fák fölé emelkedtek. Légörvények lökdösték őket, kiszorítva Eragonból a szuszt. Saphira, nem törődve lovasának rémületével, a Gerinc felé fordult. Alattuk megjelent a tanya és az Anora folyó. A fiú gyomra felkavarodott. Szorosan átkarolta Saphira nyakát, az orra előtt levő pikkelyekre összpontosított, és igyekezett nem hányni. Egyre emelkedtek. Amikor Saphira röpte kiegyenesedett, a fiú összeszedte a bátorságát és lenézett.

A levegő olyan hideg volt, hogy a szempilláin zúzmara nőtt. Hihetetlen sebességgel érkeztek meg a hegyekhez. A magasból óriási, borotvaéles fogaknak tűntek a csúcsok, amelyek alig várják, hogy csíkokra hasogassák őket. Saphira váratlanul megdőlt, a fiú oldalra billent. Megtörölte a száját, amely hirtelen epeízú lett, és a sárkány nyakába temette az arcát.

Vissza kell mennünk, könyörgött. *Az idegenek a tanyára tartanak. Figyelmeztetnünk kell Garrow-t! Fordulj meg!* Semmi válasz. Saphira elméjét kutatta, de azt elzárta a fortyogó harag és félelem. Eragon elhatározta, hogy mindenképpen visszafordítja, és komor makacssággal elkezdte

átfűrni magát a szellemi páncélon. Gyengébb pontokat keresett, aláaknázza az erősebb részeket, küzdött, hogy Saphira meghallgassa, de nem járt sikerrel.

Hamarosan körülvették őket a hegység gránitszikláktól megtört, irdatlan fehér falai. A csúcsok között fagyott folyóként ültek a kék gleccserek. Hosszú völgyek, szakadékok nyíltak meg alattuk. A mélyben madarak rikoltottak rémülten, mikor meglátták a szárnyaló Saphirát. Egy szirtfalon vastag bundájú hegyi kecskék nyája szökkent párkányról párkányra.

Eragont folyamatosan verték a szárnyaktól felkavart szélörvények, és valahányszor Saphira megmozdította a nyakát, a fiú oldalra billent. Úgy tűnt, a sárkány kifáraszthatatlan. Eragon attól félt, hogy egész éjjel repülni fog. De mikor leszállt az est, végre alacsonyabbra ereszkedett.

A fiú látta, hogy egy völgy apró tisztása felé tartanak. Saphira csigavonalban ereszkedett, lanyhán lebegett a fák csúcsa fölött. Följebb emelkedett, ahogy közeledett a föld, befogta szárnyaival a szelet, és a hátsó lábaira ereszkedett. Hatalmas izmai hullámozottak, ahogy elnyelték az ütközés energiáját. Letette a mellső lábait is, és lépett egyet, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Eragon lecsúszott a hátáról, meg sem várta, hogy Saphira összecsukja a szárnyát.

Amint földet ért, a térde összecsuklott, és ő arccal esett a hóba. Felhördült, mert olyan kínzó fájdalom hasított a lábába, hogy a szeme könnybe lábadt. Izmai, amelyek görcsbe rándultak a hosszas erőfeszítéstől, csillapíthatatlanul remegtek. A hátára fordult, didergett, és kinyújtóztatta a lábát, amennyire tudta. Azután kényszerítette magát, hogy megnézze a combját, amelynek belső oldalán nagy, sötét foltok ütöttek át a gyapjuszövet nadrágon. Megérintette a kelmét. Nedves volt. Riadtan lehúzta a nadrágot, és elfintorodott. Combjának belső oldala véresre horzsolódott. Saphira kemény pikkelyei leszedtek róla a bőrt. Óvatosan megtapintotta a sérülést, és összerándult. A csikorgó hideg miatt visszahúzta a nadrágját, és jajdult egyet, mikor a szövet hozzáért a sebekhez. Megpróbált fölállni, de a lába nem tartotta meg.

A mélyülő sötét eltakarta a környezetét; az árnyas hegyek ismeretlenek voltak. *A Gerincben vagyok, azt sem tudom, hol, a tél kellős közepén egy megkergült sárkánnyal, és még járni sem tudok, hogy menedéket keressek. Mindjárt éjszaka lesz. Holnap vissza kell mennem a tanyára. Ennek egyetlen módja a repülés, amire képtelen vagyok.* Mélyet sóhajtott. *Ó, bár tudna Saphira tüzet okádni!* Elfordította a fejét és látta, hogy a sárkány ott kuporog mellette. Egyik kezét rátette az oldalára, és érezte, hogy a jószág reszket. Az elméjét elzáró sorompónak nyoma sem volt. E nélkül pedig valósággal perzselt belőle a rémület. Eragon megragadta a félelmet, és gyengéd képekkel vigasztalni kezdte a sárkányt. *Miért ijesztettek meg ennyire ezek az idegenek?*

Gyilkosok, sziszegte Saphira.

Garrow veszélyben van, te pedig elhurcoltál erre a nevetséges utazásra. Talán nem tudsz megvédeni? A sárkány mély hangon morgott, és csattanva összecsukta az állkapcsait. *De ha igen, akkor miért menekültél el?*

A halál méreg.

A fiú felkönyökölt, és leküzdötte kétségbeesett tehetetlenségét. *Saphira, nézd már meg, hova jutottunk! A nap lement, a repülés úgy leszedte a bőrt a lábamról, ahogy én a*

halat pikkelyezem. Ezt akartad?

Nem.

Akkor miért csináltad?, faggatta. A kettejüket összekötő kapcsolaton át érezte, hogy a sárkány sajnálja a sebeket, amelyeket okozott, de nem bánja, amit tett. Nem nézett a fiúra és nem is válaszolt. A jeges hidegben elzsibbadt Eragon lába; noha a fájdalom enyhült, tudta, hogy rossz állapotban van. Változtatott taktikáján. Meg fogok fagyni, ha nem csinálsz nekem valami menedéket vagy üreget, hogy ne hűljek ki. Egy halom tűlevél és fenyőág is megtenné.

Saphira mintha megkönnyebbült volna attól, hogy a fiú nem faggatja tovább. Erre semmi szükség. Melléd fekszem, betakarlak a szárnyaimmal - a bennem levő tűz melegen tart.

Eragon visszajejtette a fejét a hóra. Ez jó, de seperd le a havat a földről. Úgy kényelmesebb. Saphira egyetlen erőteljes farkcsapással eltávolított egy hótorlaszt, majd még egyszer végigsöpörte, hogy az utolsó pár hüvelyknyi, megkeményedett réteget is eltüntesse. A fiú kedvetlenül nézte a puszta földet. Nem tudok odamenni. Segítened kell. A sárkányfej, amely nagyobb volt, mint a fiú törzse, odasuhant Eragonhoz, és mellé feküdt. A fiú belenézett a nagy, zafírkék szembe, és átkarolta az egyik elefántcsontszínű tüskét. Saphira fölemelte a fejét, és lassan odavonszolta a lecsupaszított foltra. Csak lassan, lassan! Csillagok táncoltak a fiú szeme előtt, amikor beleütődött egy sziklába, de sikerült megkapaszkodnia a tüskében. Miután elengedte, Saphira az oldalára hengeredett, föltárva meleg hasát. A fiú odafészkelte magát a sima pikkelyekhez. A jobb szárny eltakarta, sötétségbe zárta, eleven sátrat alkotott körülötte. A levegő szinte azonnal melegedni kezdett.

Eragon kihúzta karjait a kabátból, az üres ujjakat a nyakára kötötte. Ekkor vette észre, hogy csikar a hasa az éhségtől. De nem hagyta, hogy ez elterelje a figyelmét a legfontosabbról: képes lesz visszaérni a tanyára az idegenek előtt? És ha nem, akkor mi lesz? Még ha ismét rá tudom is venni magam, hogy fölüljek Saphirára, legalább dél, mire visszaérünk. Az idegenek addigra rég odaérhetnek. Lehunyta a szemét és érezte, hogy egy könnycsepp fut végig az arcán. Mit tettem?

AZ ÁRTATLANSÁG VÉGE

Amikor reggel kinyitotta a szemét, azt hitte, rázuhan az ég. Egyenletes kékség húzódott a feje fölött, és rézsútosan ereszkedett a földig. Félálomban téován kinyújtotta a kezét, és vékony hártát tapintott. Egy percre is beletelt, amíg rájött, mit lát. Kicsit oldalra fordította a fejét, és ránézett a pikkelyes testre, amelyen a feje nyugodott. Óvatosan kinyújtóztatta maga alá húzott lábát, és érezte, hogy a sebek megfeszülnek. A fájdalom enyhébb volt, mint az előző napon, de a járásnak még a gondolatára is megborzadt. Maró éhség figyelmeztette, mióta nem evett. Minden erejét összeszedve, föltápáskodott, és gyengén oldalba vágta Saphirát. - Hé! Ébresztő! - kiáltotta.

A sárkány megrezzent, fölemelte a szárnyát, beengedve a napfényt. A fiú hunyorgott, mert a ragyogó hó egy pillanatra elvakította. Mellette Saphira jókorát nyújtózott, mint egy macska, és ásított, kivillantva fehér fogsorát. Amikor Eragon szeme hozzászokott a fényhez, körülnézett, hogy hol vannak. A tisztásra sötét árnyékok vetettek a méltóságteljes, ismeretlen hegyek. Az egyik oldalon egy ösvény keresztülvágott a havon és eltűnt az erdőben, ahonnan Eragon patak halk csobogását hallotta.

Nyögve fölállt, megingott, azután merev léptekkel egy fához sántikált. Megragadta az egyik ágát, és teljes súlyával ránehezedett. Az ág kitartott egy darabig, azután hangos reccsenéssel letört. Eragon lecsupálta róla a gallyakat, az egyik végét a hóra alá dugta, a másikat a földre támasztotta. A rögtönzött mankó segítségével odabicegett a jégvár patakhöz. Betörte a kemény kérget, és ivott a tiszta, jeges vízből. Miután teleitta magát, visszatért a tisztásra. Ahogy kibukkant a fák közül, végre fölismerte a hegyeket és a földet, ahol voltak. Éppen ott állt, ahol Saphira tojása fülsiketítő robbanás közepette megjelent. Nekidőlt egy göcsörtös fatörzsnek. Nem lehetett tévedés, most már látta a szürke fákat, amelyek a robbanástól veszítették el tűleveleiket. *Honnan tudta Saphira, hogy hol van ez a hely? Akkor még benne volt a tojásban. Bizonyára az én emlékezetemből bányászta ki a szükséges adatokat.* Néma döbbenettel csóválta a fejét.

Saphira türelmesen várt rá. *Hazaviszel?*, kérdezte a fiú. A sárkány félrehajtotta a fejét. *Tudom, hogy nem akarod, de muszáj. Ennyivel mindketten tartozunk Garrownak. Gondomat viselte, és rajtam keresztül veled is törődött. Nem érdekel, hogy mivel tartozol neki? Mit fognak mondani még évek múlva is, ha nem térünk vissza - hogy gyáván elrejtőztünk, mikor a nagybátyámat veszély fenyegette? Már hallom is, ahogy mesélik a Lovasnak és nyúlászú sárkányának történetét! Ha harc lesz, akkor nézzünk szembe vele, ne bújjunk el. Sárkány vagy! Még egy Árny is megfutamodik előled! Mégis itt lapulsz a hegyek között, mint egy rémült nyuszi.*

Fel akarta dühíteni a sárkányt, ami sikerült. Saphira fojtottan morgott, feje előrevágódott, néhány ujjnyira megközelítve a fiú arcát. Kivicsorította agyaráit, fenyegetően meredt Eragonra, füst szivárgott az orrlukaiból. A fiú csak azt remélte, hogy nem ment túl messzire. Elérték Saphira gondolatai, amelyek vörösek voltak a haragtól. *A vér vérrel találkozik. Harcolni fogok. A wyrd - a sorsunk - összeköt minket, de azért ne dühíts föl. Elviszlek, mivel adósok vagyunk, de örültség odamennünk.*

- Örültség vagy sem - mondta a fiú -, nincs választásunk, mennünk kell.

- Kettétépte az ingét, és begyűrte a rongyot a nadrágja alá. Óvatosan fölkapaszkodott Saphirára, és megmarkolta a nyakát. *Ez alkalommal, figyelmeztette, alacsonyabban és gyorsabban repülj. Az idő a legfontosabb.*

Ne engedj el, intette Saphira, és felszökött a levegőbe. Az erdő fölé lendült, és azonnal kiegyenesedett. Szinte súrolta az ágakat. Eragon gyomra felkavarodott, és most örült, hogy üres.

Gyorsabban, gyorsabban, sürgette. Saphira nem szólt semmit, de sebesebben csapkodott a szárnyával. A fiú lehunyta a szemét, és a válla közé húzta a fejét. Remélte, hogy az ingéből hasított bélés megvédi, de minden mozdulattól fájdalom hasított a combjába. Hamarosan forró vércsíkok csurogtak végig a lábikráján. Érezte Saphira aggodalmát. A sárkány még gyorsabban repült, a szárnya megfeszült. A föld úgy száguldott hátrafelé, mintha valaki elrántaná alattuk. Eragon úgy képzelte, hogy aki a földről nézné őket, csak egy elmosódott foltot látna.

Kora délután feltűnt a Palancar-völgy. Dél felől felhők zárták el a kilátást; északon terült el Carvahall. Saphira lejjebb siklott, miközben Eragon a tanyát kereste. Amikor meglátta, összerázkódott a rémülettől. Fekete füstcsóva nőtt ki a tanyából; tövében narancsszín lángok virítottak.

Saphira! mutatta. *Tegyél le! Tüstént!*

A sárkány összezárta a szárnyait, és meredeken, rémítő sebességgel zuhant a föld felé. Azután kissé lassított, így az erdő irányába siklottak. A fiú túloldította a süvítést: - A mezőre szállj le! - és még erősebben kapaszkodott. Saphira kivárta, amíg már csak száz láb választotta el őket a földtől: ekkor széttárta szárnyait, és néhány erőteljes csapással fékezett. Erős dobbanással ért földet, a fiú nem tudta tartani magát. A földre pottyant, azután lihegve feltápászkodott.

A ház romokban hevert. A falat és a tetőt alkotó gerendák és deszkák szétszóródtak. A fa porrá omlott, mintha gigászi pöröllyel törték volna össze. Mindenféle kormos zsindelyek hevertek. A tűzhelyből néhány meggörbült vaslemez maradt. A havat összelyuggatták a széttört fehér cserepek és a kémény téglatörmeléke. Vastag, olajos füst gomolygott a lángoló pajta felől. Az állatok sehol, vagy megölték, vagy elijesztették őket.

- Bácsikám! - Eragon a romokhoz futott, az omladékban kereste Garrow-t, de nem találta.
- Bácsikám! - kiáltotta ismét. Saphira körbejárta a házat, azután megállt mellette.

Itt bánat tenyészik, mondta.

- Nem történt volna meg, ha nem ragadsz magaddal!

Ha maradunk, már nem élnél.

- Nézd meg! - rikoltotta a fiú. - Figyelmeztethettük volna Garrow-t! A te hibád, ha nem menekült el! - Öklével rácsapott egy cölöpre, amely lehorzsolta a bőrt a kezéről. Ujjaiból vér csöpögött, miközben kibotladozott a romok közül. Az országúthoz vezető ösvényhez támoltygott, és lehajolt, hogy megvizsgálja a havat. Bőven volt nyom, de az ő szeme annyira elhomályosodott, alig látott valamit. *Meg fogok vakulni?* Reszkető kézzel az arcához nyúlt, és érezte, hogy nedves.

Árnyék hullott rá. Saphira följe magasodott, és eltakarta a szárnyaival. *Vigasztalódj; talán nem minden veszett el.* A fiú feltekintett, mohón vágyott egy kis reményre. *Vizsgáld meg az*

ösvényt; én csak két sor lábnyomot látok. Garrow-t nem vihették magukkal.

Eragon jobban megnézte az összetaposott havat. Két pár bőrszizma nyomait látta, amelyek a ház felé tartottak. Ezek fölött ugyanannak a két pár csizmának a nyomai jöttek visszafelé. Akárhik mentek föl a házhoz, visszafelé se merültek mélyebbre a hóba. *Igazad van, Garrow-nak itt kell lennie!* Felpattant, és visszasietett a házhoz.

Megnézem a ház környékét, és az erdőt, mondta Saphira.

Eragon bemászott a konyha romjai közé, és vadul ásni kezdett. A törmelék, amelyet normális körülmények között meg sem bírt volna mozdítani, most szinte magától röppent félre. Egy nagyobbbrészt épen maradt szekrény egy pillanatra megállította, azután nekirugaszkodott és félrelódította. Éppen egy deszkát húzott arrébb, amikor valami zörrent mögötte. Támadásra készen megpördült.

Az összeomlott tető egyik darabja alól kinyúlt egy gyöngén tapogatózó kéz. A fiú megragadta és felkiáltott: - Bácsikám, hallasz? - Semmi válasz. Eragon tördelni kezdte a deszkát, ügyet se vetve a kezébe fűrődő szálkákra. Gyorsan kiásta a kart és a vállat, de elakadt egy súlyos gerendánál. Nekivetette a vállát, minden izmát megfeszítette, de hiába. - Saphira! Szükségem van rád!

Azonnal ott termett. Fa recsegett a lába alatt, ahogy átmászott a ledőlt falon. Szó nélkül átfúrta magát a fiú mellett, és nekivetette oldalát a gerendának. Karmai belesüllyedtek a padló maradványaiba, az izmai megfeszültek. A gerenda recsegetve fölemelkedett, és Eragon bebújt alá. Garrow a hasán feküdt, ruhája jóformán teljesen leszakadt róla. Eragon kihúzta a törmelék alól. Amint eltávolodtak, Saphira elengedte a gerendát, amely súlyos puffanással visszazuhant a földre.

Eragon kivonszolta Garrow-t a szétrombolt házból, és lefektette a földre. Iszonyodva, óvatosan végigtapogatta nagybátyját. Garrow bőre szürke, élettelen, száraz volt, mintha valamiféle láz minden nedvességet kiszívott volna belőle. Az ajka felhasadt, és hosszú karmolás húzódott az arcán, de nem ez volt a legrosszabb. Testét fűrészszélű, mély égésnyomok rúttították el.

Krétafehérek voltak, átlátszó folyadék szivárgott belőlük. Garrow-ból émelyítő, beteg szag áradt, rothadó gyümölcsre emlékeztető bűz. Nehezen lélegzett, és minden lélegzetvétele úgy hangzott, mintha az utolsó lenne.

Gyilkosok, sziszegte Saphira.

Ne mondd ezt! Még meg lehet menteni! El kell vinnünk Gertrude-hoz! De én nem tudom elszállítani Carvahallba.

Saphira egy képet mutatott, amelyen Garrow alatta lóg repülés közben.

Föl tudsz emelni mindkettőnket?

Meg kell tennem.

Eragon addig turkált a romok között, míg talált egy deszkát és néhány bőrszíjat. Elmagyarázta Saphirának, hogy karmaival üssön lyukat a deszka négy sarkába, azután minden lyukba hurkot vetett egy-egy bőrszíjból, és a deszkát a sárkány mellső lábaihoz kötötte. Ellenőrizte a csomókat, Garrow-t a deszkára gördítette és odakötözte. Eközben nagybátyja kezéből kihullott egy apró, fekete rongy. Ugyanolyan anyagból volt, mint az idegenek köpenye. Dühösen a zsebébe dugta, felült Saphirára, és lehunyta a szemét. Testében kitartóan lüktetett a fájdalom. *Most!*

A sárkány felágaskodott, hátsó karmai belevájtak a földbe. Szárnyaival

erősen csapkodott, és lassan emelkedni kezdett. Inai feszültek, ropogtak, miközben a nehézkedési erővel küzdött. Egy hosszú, keserves pillanatig semmi sem történt, azután hatalmas lendületet vett, és magasabbra szálltak. Az erdő fölött Eragon odaszólt neki: *Kövesd az utat. Ott elég helyed lesz a leszálláshoz.*

Megláthatnak.

Ez már nem számít! A sárkány nem vitatkozott tovább, az út fölé kanyarodott, és elindult Carvahall irányába. Garrow vadul hintázott alatta; csak a vékony bőrszíjak tartották vissza attól, hogy leessen.

A túlsúly lelassította Saphirát. Hamarosan lecsuklott a feje, habot túrt a szája. Erőlködve próbált tovább repülni, mégis Carvahalltól csaknem mérföldnyire összecsukta a szárnyát, és lehuppant az útra.

A hátsó lába hózáport vert föl. Eragon lesiklott a hátáról, nehézkesen az oldalára zuhant, hogy kímélje fájó lábát. Feltápáskodott, és leoldotta a szíjakat Saphira lábáról. A levegő harsogott a sárkány lihegésétől. *Keress magadnak egy biztos rejtekhelyet, hogy megpihenhess,* mondta a fiú. *Nem tudom, milyen sokáig leszek távol, így egy darabig neked kell vigyáznod magadra.*

Megvárlak, mondta a sárkány.

Eragon összeszorította a fogait, és Garrow-t vonszolva elindult az úton. Az első néhány lépés iszonyú kínokat okozott. - Nem bírom! - kiáltott az égre, majd ismét megtett néhány lépést. Szája vicsorogva eltorzult. A lába közötti földet bámulta, miközben folyamatos járásra kényszerítette magát. Háború volt ez, a saját engedetlen testével, és nem volt hajlandó feladni a küzdelmet. A percek kínzó lassúsággal teltek. Minden megtett méter többnek tűnt. Kétségbeesetten töprengett, vajon létezik-e még Carvahall, vagy az idegenek azt is felégették? Egy idő után kiáltozás tört át a fájdalom ködén. Eragon felnézett.

Brom futott feléje, tágra nyitott szemmel, kócosan. Fejének egyik oldalára vér száradt. Eszeveszetten hadonászott, elejtette botját, megragadta Eragon vállát, hangosan mondott valamit. Eragon értetlenül pislogott. A föld hirtelen rohanni kezdett feléje. Vér ízű lett a szája, azután elájult.

VIRRASZTÁS

Az álmok örvénylettek Eragon elméjében, saját törvényeik szerint sarjadzó és indázó álmok. *Lovasokat látott, akik büszke hátasaikon egy magányos folyóhoz léptettek. Soknak ezüst haja volt, és hosszú lándzsákat markoltak. Várt rájuk egy különös, szépséges hajó, amely ragyogott a holdfényben. Ők lassan fölszálltak a hajóra; ketten, akik szálasabbak voltak a többieknél, kart karba öltve lépkedtek. Arcukat csuklya takarta el, de így is tudni lehetett, hogy egyikük nő. Megálltak a hajó fedélzetén, és nézték a partot. Magányos férfi állt a kavicsos parton, az egyetlen, aki nem szállt hajóra. Hátrahajtotta a fejét, és hosszú, fájdalmas kiáltást hallatott. Miközben a hang elhalt, a hajó, noha sem szél, sem evezők nem hajtották, tovasiklott a folyón, sivár, lapos partok között. A látomás elhomályosodott, de mielőtt eltűnt volna, Eragon két sárkányt pillantott meg az égen.*

Először a nyikorgást érezte: ide-oda, ide-oda. Amikor a szűnni nem akaró hangra kinyitotta a szemét, egy zsúpfedél alsó felét bámulta. Durva pokróccal volt letakarva, amely elrejtette meztelenségét. Valaki bekötötte a lábát, és tiszta gyolcsot tekert a kezére.

Egyszobás kunyhóban feküdt. Mozsár állt az asztalon, mellette mozsártörő, körülöttük tálak és növények. Száraz növények lógtak a falon, erőteljes, földies illatot árasztva. A kandallóban lángok táncoltak, előtte gömbölyded asszony ült fonott hintaszékben: a falu füvesasszonya, Gertrude. Fejét lehajtotta, szemét becsukta. Ölében egy gombolyag gyapjúfonal hevert, amelybe két kötőtűt szúrtak.

Bár Eragon úgy érezte, minden akaraterő elszivárgott belőle, mégis sikerült felülnie. Ettől kitisztult a feje. Végigfutott az utolsó két nap emlékein. Elsőnek Garrow jutott az eszébe, másodiknak Saphira. *Remélem, biztos helyen van.* Igyekezett kapcsolatba kerülni vele, de nem járt sikerrel. Akárhol járt is, a sárkány messze volt. *Brom legalább behozott Carvahallba. Kíváncsi vagyok, mi történt vele. Csupa vér volt.*

Gertrude megrezzent, és kinyitotta fényes szemét. - Ó! - mondta. - Felébredtél. Jól van! - A hangja dallamos és meleg volt. - Hogy érzed magad?

- Túrhetően. Hol van Garrow?

Gertrude közelebb húzta a széket az ágyhoz. - Odaát Horstnál. Nálam nincs elég hely kettőtöknek. És hadd mondjam meg neked, a cipőm talpa elkopott, annyit rohángáltam ide-oda, hogy lássam, rendben vagytok-e.

- Hogy van? - kérdezte Eragon elfojtott aggodalommal.

Hosszú hallgatás következett, Gertrude lesütötte a szemét. - Nem jól. A láza nem akar lemenni, és a sebei nem gyógyulnak.

- Látnom kell. - Igyekezett fölkelni.

- Addig nem, amíg nem ettél - felelte az asszony élesen, és visszanyomta. - Nem azért üldögélek ennyit melletted, hogy fölkeljél, és kárt tegyél magadban. A lábadról lejött a fél bőr, és a lázad is csak az éjszaka ment le. Ne aggódj Garrow miatt. Felépül. Kemény ember. - Gertrude egy kondért tett a tűzre, és pasztinákat kezdett szeletelni a leveshez.

- Mióta vagytok itt?

- Két teljes napja.

Két napja! Vagyis négy reggel telt el azóta, hogy utoljára evett! Már attól elgyengült, hogy végiggondolta. *Saphira egész idő alatt magára volt utalva; remélem, jól van.*

- Az egész falu azt akarja tudni, hogy mi történt. Embereket küldtek a tanyákhoz, de romokban találták. - Eragon bólintott; erre számított. - A pajta leégett... Garrow ott sérült meg?

- Én... nem is tudom - válaszolta Eragon. - Nem voltam ott, mikor történt.

- Mindegy, nem számít. Biztos vagyok benne, hogy minden kiderül. - Gertrude folytatta a kötögetést, miközben főtt a leves. - Jó kis heg van a tenyereden.

A fiú ösztönösen ökölbe szorította a kezét. - Igen.

- Hogy szerezted?

Számos lehetséges válasz jutott az eszébe. A legegyszerűbbet választotta. - Amióta emlékszem, mindig ott volt. Sosem kérdeztem Garrow-t, mi okozta.

- Mmmm. - Ezután csend volt, amíg forni nem kezdett a leves. Gertrude egy szilkébe töltötte, és egy kanállal együtt odaadta Eragonnak. A fiú hálásan elfogadta, és óvatosan megkóstolta. Finom volt.

Amikor végzett, megkérdezte: - Most már meglátogathatom Garrow-t?

Gertrude felsóhajtott. - Te aztán elszánt vagy, igaz? Jól van, ha tényleg annyira akarsz, nem tartalak vissza. Öltözz, és megyünk.

Elfordult, amíg a fiú felhúzza a nadrágját, minden alkalommal megrándulva, valahányszor a kötet megmozdította, azután belebújt az ingébe. Gertrude segített neki fölállni. Gyenge volt a lába, de nem fájt annyira, mint korábban.

- Lépjél néhányat - parancsolta az asszony, azután szárazon megjegyezte: - Legalább nem kell másznod.

Odakint a vad szél az arcukba csapta a szomszéd házak kéményeinek füstjét. Viharfelhők takarták a Gerincet, a völgy fehér hófüggöny mögé rejtőzött, amely egyre közeledett a faluhoz, elsötétítve a hegyek lábát. Eragonnak Gertrude-ra kellett támaszkodnia, miközben keresztülvágtak Carvahallon.

Horst egy dombra építette emeletes házát, hogy élvezhesse a hegyek látványát. Minden tudását beleadta a házba. A palatető árnyékában kovácsoltvas erkélyre lehetett kilépni egy emeleti magas ablakból. Az ereszcsonna valamennyi kifolyónyílása vicsorgó vízköpőben végződött, az összes ablakot és ajtót kígyót, szarvasbikát, hollót és összefonódó indákat ábrázoló faragványok keretezték.

Horst felesége, Elain nyitott ajtót, egy kicsi, vékony, finom arcú asszony, aki kontyba tűzte selymes szőke haját. Egyszerű, takaros ruhát viselt, és kecsesen mozgott. - Gyertek be - mondta halkán. A jövevények beléptek egy tágas, világos helyiségbe, ahonnan fényezett korlátú lépcső vezetett az emeletre. A falaknak mézszíne volt. Elain szomorúan mosolygott Eragonra, de Gertrude volt az, akihez beszélt. - Éppen érted akartam küldeni. Nincs jól. Rögtön meg kellene vizsgálnod.

- Elain, segítsd föl Eragont a lépcsőn - rendelkezett Gertrude, azután kettessel szedve a fokokat, felsietett az emeletre.

- Semmi baj, magam is fel tudok menni.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Elain. A fiú bólintott, de az asszony kételkedve nézte. - Ahogy végeztél a látogatással, gyere be hozzám a konyhába. Olyan pitét sütöttem, ami neked is fog ízleni. - Ahogy Elain elment, Eragon a falnak támaszkodott, hogy el ne essen. Azután elindult a lépcsőn, egyszerre mindig csak egy fájdalmas lépést téve. Fent végignézett a hosszú folyosón, amit ajtók szegélyeztek. Az utolsó résnyire nyitva volt. Mélyet lélegzett, és elindult feléje.

Katrina a tűzhelynél állt, és tépést főzött ki. Felnézett, együtt érzően dűnnyögött, azután visszatért a munkájához. Gertrude mellette állt, és növényeket tört össze borogatáshoz. A lábánál álló vödörben hó olvadozott.

Garrow az ágyban feküdt, a takarók halma alatt. Izzadság lepte a homlokát, a szemgolyói vakon remegtek szemhéja alatt. Arcán összeaszott a bőr, mint a halottakén. Mozdulatlan volt, csupán a mellkasa remegett egy kicsit a kapkodó lélegzéstől. A valóságérzékenység érzése rohanta meg Eragont, miközben megérintette nagybátyja homlokát. Égette a kezét. Óvatosan fölemelte a takarók szélét, és látta, hogy Garrow sebeit bekötözték tépéssel. Ahol éppen cserélték a kötést, látszottak az égési sebek. Egyáltalán nem kezdtek el gyógyulni. Eragon kétségbeesetten nézett Gertrude-ra. - Semmit nem tudsz kezdeni velük?

A füvesasszony megmártott egy rongyot a jeges vízben, azután rátette a borogatást Garrow fejére. - Mindent megpróbáltam: keneteket, borogatásokat, tinktúrákat, semmi sem használ. Ha a sebek bezárulnának, jobb lenne az esélye. De még jobbra fordulhat a dolog. Bátyád erős és szívós.

Eragon a sarokba ment, és lerogyott a földre. Ennek nem így kellene lennie! A csönd elnyelte a gondolatait. Üresen meredt az ágyra. Egy idő után észrevette, hogy Katrina mellette térdel. Átkarolta a fiút. Amikor Eragon nem reagált, a lány bátortalanul otthagya.

Valamivel később nyílt az ajtó, és Horst lépett be. Halkan beszélt Gertrude-dal, azután odament Eragonhoz. - Gyere. El kell menned innen. - Mielőtt Eragon tiltakozhatott volna, Horst talpra rántotta és kiterelte az ajtón.

- Maradni szeretnék! - tiltakozott a fiú.

- Friss levegőre és pihenésre van szükséged. Ne aggódj, elég hamar visszajöhetsz - vigasztalta Horst.

Eragon kellenlenül hagyta, hogy a kovács lesegítse a lépcsőn a konyhába. A levegőt tucatnyi étel - fűszeres, zöldséges fogások - nyálcsordító illata töltötte be. Ott volt Albriech és Baldor, az anyjukkal beszélgettek, aki éppen kenyeret dagasztott. A testvérek elhallgattak, mikor meglátták Eragont, de ő éppen eleget hallott ahhoz, hogy tudja, Garrow-ról folyt a szó.

- Tessék, ülj le - mondta Horst, és odatolt egy széket.

Eragon hálásan leroskadt. - Köszönöm. - A keze remegett kissé, így hát összekulcsolta ujjait a térdén. Púposan megrakott tányért toltak elé.

- Nem muszáj enned - mondta Elain -, de azért itt van, ha mégis éhes lennél. - Visszafordult a tűzhelyhez. Eragon fölvette a villát, de alig néhány falatot bírt lenyelni.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Horst.

- Borzalmasan.

A kovács várt egy pillanatig. - Tudom, hogy nem ez a legalkalmasabb perc, de tudnunk kell... mi történt?

- Nem igazán emlékszem.

- Eragon! - Horst előrehajolt. - Én is azok között voltam, akik kimentek a tanyákhoz. A házatok nem egyszerűen összeomlott: valami darabokra törte. Körülötte valami hatalmas vadállat hagyta ott a nyomát, de olyan óriási, amelyet még nem láttam, nem is hallottam róla. Mások is látták a nyomokat. Mármint, ha egy Árny vagy egy szörnyeteg kóborol a környéken, arról tudnunk kell. Te vagy az egyetlen, aki elmondhatja.

Eragon tudta, hogy hazudnia kell. - Amikor elhagytam Carvahallt... - utána számolt az időnek - négy napja... idegenek voltak a faluban, akik egy olyan kő után érdeklődtek, mint amelyet én találtam. - Horst felé intett. - Te beszéltél róluk, emiatt aztán hazasiettem. - Minden szem rátapadt. Megnyalta a száját. - Semmi... éjjel semmi sem történt. Másnap délelőtt végeztem a munkámmal, és elmentem járni egyet az erdőbe. Nem sokkal később robbanást hallottam, és füstöt láttam a fák fölött. Olyan gyorsan rohantam vissza, ahogy bírtam, de akárki tette, addigra eltűnt. Áskáltam a romok között, és... megtaláltam Garrow-t.

- Akkor tetted rá egy deszkára, és húztad el ideig? - kérdezte Albrich.

- Igen - bólintott Eragon -, de mielőtt elindultam, megnéztem az országúthoz vezető ösvényt. Két lábnyomot találtam, mindkettő embertől származott. - A zsebébe nyúlt, és előhúzta a fekete rongyot. - Garrow ezt szorongatta. Azt hiszem, abból a köpenyből való, amelyet az idegenek viseltek. - Letette az asztalra.

- Úgy van - mondta Horst. Egyszerre látszott dühösnek és értetlennek. - És a lábad? Hogyan sérült meg?

- Magam sem tudom - csóválta meg a fejét Eragon. - Azt hiszem, akkor történt, miközben Garrow-t kiástam, de ebben sem lehetek biztos. Észre se vettem, amíg a vér el nem kezdett csurogni.

- Ez borzasztó! - kiáltotta Elain.

- Üldözőbe kéne vennünk azokat az embereket! - indulatoskodott Albrich. - Ezt nem úszhatják meg! Pár lóval holnapra utolérhetnénk és visszahozhatnánk őket.

- Verd ki a fejedből ezt az ostobaságot! - szólt rá Horst. - Valószínűleg elkapnának, mint egy kisdedet, és felhajítanak egy fára! Emlékszel, mi történt a házzal? Nem akarunk ezeknek az embereknek az útjába kerülni. Mellesleg megkapták, amiért jöttek. - Eragonra nézett. - A követ elvitték, igaz?

- A házban nem volt.

- Akkor hát nincs rá okuk, hogy visszatérjenek, ha egyszer megszerezték. - Szúrósan nézett Eragonra. - Semmit sem mondtál azokról a furcsa nyomokról. Tudod, honnan erednek?

Eragon megrázta a fejét. - Nem láttam őket.

Hirtelen közbeszólt Baldor. - Nem tetszik ez nekem. Túl sok ebben a varázslat. Kik azok az emberek? Árnyak? Miért akarták azt a követ, és hogy verték szét a házat úgy, hogy szinte csak sötét por maradt belőle? Igazad lehet, apám, a követ kereshették, de azt hiszem, még találkozunk velük.

Szavait csend követte.

Valamit kifejejtettek, bár Eragon nem is tudta, hogy mit. Azután eszébe jutott. Összeszoruló szívvel, gyanakodva megkérdezte: - Ugye, Roran nem tud erről?

- *Hogyan feledkezhettem meg róla?*

Horst a fejét rázta. - Ő és Dempton nem sokkal utánad indultak. Hacsak nem tartóztatta fel őket valami útközben, akkor már napok óta Therinsfordban vannak. Üzeni akartunk neki, de tegnap és tegnapelőtt túl hideg volt.

- Baldor és én éppen indulni készültünk, amikor magadhoz tértél - mondta Albrieck.

Horst végigsimított a szakállán. - Induljatok csak. Majd segítek fölnyergelni a lovakat.

Baldor Eragonhoz fordult. - Majd óvatosan tudatom vele - ígérte, azután Horst és Albrieck nyomában elhagyta a konyhát.

Eragon az asztalnál maradt, és mereven bámult egy göcsöt a fában. Kínzó élességgel érzékelt minden részletet: a megcsavarodott rostokat, egy aszimmetrikus dudort, három apró, színes redőt. A csomónak megszámlálhatatlan részlete volt; minél közelebb hajolt, annál többet látott. Itt kereste a választ, de ha volt is, elrejtőzött előle.

Halk hívás tört át gondolatainak kattogásán. Mintha kintről szólították volna. Nem törődött vele. *Foglalkozzon vele más.* Néhány perccel később ismét hallotta, ezúttal hangosabban. Dühösen kizárta a fejéből. *Miért nem maradnak csöndben? Garrow pihen!* Elaine pillantott, de a kovácsné nem látszott zavarni a zaj.

ERAGON! A mennydörgés olyan erős volt, hogy a fiú majdnem leesett a székről. Riadtan körülnézett, de semmi nem változott. Hirtelen rádöbbsent, hogy a fejében bömböltek.

Saphira?, kérdezte aggodalmasan.

Szünet. *Igen, sükebóka!*

Megkönnyebbülés öntötte el. *Hol vagy?*

A sárkány egy kis facsoport képét küldte. *Sokszor próbáltam kapcsolatba lépni veled, de nem tudtalak elérni.*

Beteg voltam... de már jobban vagyok. Miért nem érzéltelek korábban?

Két éjszaka hosszat vártam, az éhség kínozott. Vadásznom kellett.

Elejtettél valamit?

Egy fiatal őzbakot. Elég okos volt, hogy védekezzék a földi ragadozóktól, de ez nem mentette meg az égitől. Amikor a fogaim közé kaptam, vadul rugdosott, igyekezett elmenekülni. De hát én voltam az erősebb, és amikor a vereség már elkerülhetetlen volt, föladta és elpusztult. Garrow is küzd az elkerülhetetlennel?

Nem tudom. Elmondta a részleteket, majd hozzátette: *Soká lesz az, hogy hazamehetünk, ha ugyan ez valaha is megtörténik. Legalább még néhány napig nem találkozhatunk. Addig próbáld kényelembe helyezni magadat.*

A sárkány szomorúan válaszolt: *Úgy teszek, ahogy mondod. De ne várass túl sokáig.*

Vonakodva váltak el. A fiú az ablakra nézett, és meglepetten látta, hogy a nap lenyugodni készül. Nagyon fáradt volt. Odasántikált Elainehez, aki húsos pitét csomagolt viaszosvászonba. - Visszamegyek Gertrude házába, és alszom - mondta.

Az asszony befejezte a csomagolást, és megkérdezte: - Miért nem maradsz itt? Közelebb leszel a nagybátyádhoz, és Gertrude is könnyebben látogathatná meg őt.

- Van szabad szobád? - kérdezte a fiú reszkető hangon.

- Természetesen. - A kovácsné megtörölte a kezét. - Gyere velem; már mindent előkészítettem. - Fölkísérte az emeletre, egy üres szobába. A fiú

leült az ágy szélére. - Szükséged van még valamire? - kérdezte az asszony. Eragon megrázta a fejét. - Akkor lent leszek. Ha bármire szükséged van, csak kiálts értem. - A fiú megvárta, hogy lemenjen a lépcsőn. Azután kinyitotta az ajtót, végigosont a folyosón Garrow szobájáig. Gertrude halványan rámosolygott villogó kötőtűi fölött.

- Hogy van? - kérdezte Eragon.

A füvesasszony hangja rekedt volt a fáradtságtól. - Gyenge, de a láza kicsit lejjebb ment, és néhány égési seb is jobban fest. Egyelőre várnunk kell, de ez akár a gyógyulás kezdetét is jelentheti.

Ettől némileg derűsebb lett Eragon hangulata. Visszatért a szobájába. Nagyon ellenségesnek rémlett a sötétség, miközben bevackolta magát a takarók alá. Végül elaludt, hogy gyógyítsa teste és lelke sebeit.

AZ ÉLET ŐRÜLETE

Sötét volt már, amikor Eragon vadul zihálva, hirtelen felült az ágyban. A szoba dermesztően hideg volt; libabőrös lett a karja és a válla. Néhány óra volt még hátra hajnalig: ez az az idő, amikor semmi sem mozdul, az élet a napsugarak első, meleg érintését várja.

A szíve dübörgött, és rettenetes balsejtelme támadt. Mintha halotti lepel borult volna a világra, és annak legsötétebb csücske éppen az ő szobája fölé került. Halkan kibújt az ágyból, és felöltözött. Félve sietett végig a folyosón. Riadtan látta, hogy Garrow ajtaja nyitva áll, és emberek vannak a szobában.

Garrow békésen feküdt az ágyban. Tiszta ruhába öltöztették, a haját hátrafésülték, az arca nyugodt volt. Akár alhatott volna, ha nincs a nyakában az ezüst amulett és a mellén a szárított bürökág, amely az élők utolsó ajándéka a túlvilágra indulónak.

Katrina sápadtan, lesütött szemmel állt az ágy mellett. Eragon hallotta a suttogását: - Azt reméltem, egy napon *apámnak* szólíthatom...

Apának, gondolta a fiú keserűen. *Nekem még arra se volt jogom.* Kísértetnek érezte magát, amelyből elszállt minden életerő. Minden testetlenné foszlott, kivéve Garrow arcát. Könnyek peregtek Eragon szeméből. Csak állt ott, a válla rázkódott, de nem jajgatott. Az anyja, a nagynénje, a nagybátyja - mindenkit elveszített! A gyász súlya majdnem összemorzsolta, a szörnyű tehertől megtántorodott. Valaki visszavezette a szobájába, miközben vigasztaló szavakat suttogott.

Az ágyra rogyott, eltakarta a fejét, és görcsösen zokogni kezdett. Érezte, hogy Saphira keresi a kapcsolatot, de félrelökte a gondolatot, és átadta magát a gyásznak. Nem tudta elfogadni, hogy Garrow elment! Ha igen, akkor mi marad még, amiben hihet? Csupán egy kegyetlen, közömbös világ, amely úgy fűjja el az életeket, ahogy a szél a gyertyalángot. Tehetetlen rémülettel az ég felé fordította könnyáztatta arcát, és felkiáltott: - Miféle isten tette ezt? Mutasd meg magad! - Hallotta, hogy emberek futnak a szobája felé, de fönről nem érkezett válasz. - Nem ezt érdekelte!

Vigasztaló kezek érintették meg, és rájött, hogy Elain ül mellette. Az asszony magához ölelte a síró fiút, aki végül kimerültén és akarata ellenére elaludt.

EGY LOVAS KARDJA

Alighogy Eragon fölébredt, megrohanta a kétségbeesés. Noha nem nyitotta ki a szemét, ezzel sem tarthatta vissza az újra felfakadó könnyáradatot. Valamilyen gondolatot vagy reményt keresett, hogy megőrizhesse ép eszét. *Nem bírok élni ezzel!*, nyögte.

Akkor ne élj, visszhangoztak a fejében Saphira szavai.

Hogy? Garrow örökre elment! És idővel nekem is ez lesz a sorsom! Szeretet, család, nagy tettek - mindent elragadnak tőlünk, semmi nem marad! Mi értelme annak, amit teszünk?

Az értelem a tett. Akkor veszíted el az értékedet, ha lemondasz a változtatásról és a tapasztalatról. Hatalmadban áll választani: válassz valamit, és szenteld neki magad. A tettek adnak célt és reményt.

De mit tehetnék?

Az egyetlen igaz vezető a szíved. Csupán az segíthet, amit ő akar.

Saphira várt, hogy a fiú fontolóra vehesse az üzenetét. Eragon megvizsgálta érzelmeit, és megdöbben, mert a gyásznál sokkal erősebb volt benne az égő harag. *Mit akarsz tőlem... üldözsem az idegeneket?*

Igen.

Zavarba hozta ez a nyersen őszinte válasz. Mélyen, reszketve beszívta a levegőt. *Miért?*

Emlékszel, mit mondtál a Gerincben? Hogyan juttattad eszembe, mi a sárkány kötelessége, én pedig visszahoztalak, noha ösztöneim tiltakoztak? Neked is össze kell szedned magad. Az utóbbi néhány napban sokat gondolkodtam, és rájöttem, mit jelent sárkánynak és Lovasnak lenni: az a sorsunk, hogy megkísértsük a lehetetlent, félelmünket leküzdve nagy tetteket hajtsunk végre. Ez a kötelességünk a jövő iránt.

Nem érdekel, amit mondasz; ez nem elegendő ok, hogy elmenjek!, kiáltotta Eragon.

Akkor ott vannak a többiek. Meglátták a nyomaimat, és az emberek most már számítanak rám. Előbb-utóbb észrevesznek. Mellesleg semmi sem köt ide téged. Se tanya, se család, se...

Roran nem halt meg!, válaszolta dühösen Eragon.

De ha maradsz, akkor el kell magyaráznod, mi történt valójában. Joga van tudni, miért és hogyan halt meg az apja. Mit tesz, ha egyszer tudomást szerez rólam?

Nem szabadulhatott Saphira érvelésének igazságától, mégis vonakodott elhagyni a Palancar-völgyet; ez az otthona. Bár volt valami ádáz vigasz a gondolatban, hogy bosszút állhat az idegeneken. *Elég erős vagyok ehhez?*

Itt vagyok neked én.

Fojtogatta a kétely. Eszelősen kétségbeesett vállalkozás lenne. De aztán felébredt benne a megvetés önnön tétovasága iránt, és keserű mosolyra húzódott a szája. Saphirá-nak igaza van. Semmi sem számít többé, egyedül a cselekvés. *A lényeg a tett.* És mi adna neki nagyobb elégtételt, mint ha az idegenekre vadászhatna? Szörnyű energia és erő kezdett gyülekezni benne, amely megragadta érzelmeit, a harag tömör botjává kovácsolta őket, és egyetlen szót vésett erre a botra: *bosszú!* Halántékában lüktetett a vér, és azt mondta, feltétlen meggyőződéssel: *azt teszem!*

Megszakította a kapcsolatot Saphirával, és legördült az ágyról. Teste feszült, akár az

összepréselt rugó. Még mindig korán volt; alig néhány órát aludt. *Semmi sem veszedelmesebb, mint egy olyan ellenség, amelyiknek nincs vesztenivalója*, gondolta. *Márpedig engem ilyené tettek!*

Tegnap még nehezére esett egyenesen járni, de most magabiztosan mozgott, vasakarata megtartotta. Dacolt a fájdalommal, amivel a teste figyelmeztette, nem törődött vele.

Miközben kifelé lopakodott a házból, mormoló beszélgetést hallott. Kíváncsian megállt, és hallgatózott. Elain szelíd hangja: - ...hely, hogy maradhasson. Van szobánk. – Horst morajló basszusa érthetetlenül mondott valamit. - Igen, szegény fiú - felelte Elain.

Eragon ez alkalommal megértette Horst válaszát. - Talán... - Hosszú szünet. - Gondolkoztam azon, amit Eragon mesélt, és nem vagyok biztos benne, hogy mindent elmondott.

- Hogyhogy? - kérdezte Elain aggodalmasan.

- Amikor elindultunk a tanyájukra, az utat simára egyengette a deszka, amelyen Garrow-t vonszolta. Azután elérkeztünk egy olyan helyre, ahol a hó összevissza volt túrva. Itt megszakadt a fiú és a deszka csapája, viszont ugyanazokat az óriási nyomokat láttuk, mint a tanya körül. És mi van Eragon lábával? Hogy ne vette volna észre, amikor ennyi bőr lenyúzódtott róla, ez egyszerűen hihetetlen! Korábban nem akartam faggatni, de most már úgy vélem, meg kell tennem.

- Talán a látvány annyira megijesztette, hogy nem is akar beszélni róla - vélte Elain. - Láthatod, milyen zavart.

- De ez sem magyarázza, hogy volt képes csaknem a faluig vonszolni Garrow-t úgy, hogy nem maradt nyoma.

Saphirának igaza van, gondolta Eragon. *Ideje indulni. Túl sokan kérdezhetnek túlságosan sokfélét. Előbb-utóbb meglelik a választ is.* Lopakodott tovább a házban, megmerevedve, valahányszor nyikordult a padló.

Az utcák üresek voltak; korán van még a felkeléshez. A fiú megállt egy percre, és kényszerítette magát, hogy gondolkozzon. *Lóra nincs szükségem. Saphira az én háttasom, de szüksége van egy nyereggre. Vadászhat mindkettőnkre, így az ételre nem lesz gondom - noha valamennyit mindenképp magammal kell vinnem. Minden mást megtalálok a tanya romjai között.*

Carvahall határában megkereste Gedric cserzőkádjait. Megrázkódott a bűztől, de csak ment tovább a domboldalba vájt kunyhóig, amelyben a varga a cserzett bőroket tartotta. Levágott három nagy ökörbőrt, amelyek kötélén lógtak a mennyezetről. Furdalta a lelkiismeret a lopás miatt, de úgy érvelt: *Igazából nem lopok. Egy napon majd visszafizetem Gedricnek, ahogy Horstnak is megadom a tartozásomat.* Összegöngyölte a vastag bőroket, és elvitte egy ligetbe, amely távolabb esett a falutól. A göngyöleget beszuszakolta egy ágvillába, azután visszatért Carvahallba.

Most az étel következik. A kocsmá felé tartott, hogy onnan szerez, azután ádáz mosollyal megváltoztatta útirányát. Ha valakitől lopni fog, az Sloan lesz. Odaosont a mészáros házához. A bejáratot rudakkal zárják el, ha a gazda nem tartózkodott a boltban, de a mellékajtót csak egy vékony lánc tartotta, amelyet Eragon könnyűszerrel eltépett. Bent sötét volt. Vaktában tapogatózott, amíg rá nem talált a vászonba csomagolt húsok kemény tömbjeire. Annyit tömött az inge alá, amennyi befért, azután visszasietett az utcára, és óvatosan becsukta az ajtót.

A közelben egy asszony kiáltotta a nevét. Összefogta az inge alját, nehogy kiessen a hús,

és behúzódott a sarok mögé. Megremegett, amikor Horst ment el két ház között alig tízlábnyira tőle.

Amint a kovács eltűnt, Eragon futásnak eredt. A lába égett, miközben végigloholt egy sikátoron, vissza a pagonyba. Besiklott a fák közé, azután visszafordult, hogy lássa, követik-e. Senkit sem látott. Megkönnyebbülten sóhajtott, és fölnyúlt az ágak közé a bőrökért. Eltűntek.

- Mész valahova?

Megpördült. Brom nézett rá haragosan. A mesemondó halántékán csúnya seb éktelenkedett. Barna hüvelyű, kurta kard lógott az övéről. A bőröket a kezében tartotta.

Eragon szeme ingerülten összeszűkült. Hogy tudott ez a vénember utána lopakodni? Minden csöndes volt, megesküdtött volna rá, hogy senki sincs a környéken. - Add vissza! - mordult rá.

- Miért? Hogy elfuthass, mielőtt Garrow-t eltemetnék? - fortyant fel Brom éles, vádló hangon.

- Semmi közöd hozzá! - vakkantotta Eragon. Egyre dühösebb lett. - Miért követtél?

- Nem követtelek - morogta Brom. - Itt vártam rád. Nos, hova mész?

- Sehova. - Odakapott, kirántotta a bőröket Brom kezéből. Az öregember a kisujját se emelte föl, hogy megakadályozza.

- Remélem, elég húst hoztál a sárkányodnak!

Eragon megdermedt. - Mit beszélsz?

Brom összefonta a karjait. - Nekem ne játszd a bolondot. Tudom én, honnan származik az a jel, a gedwëy ignasia, a *ragyogó tenyér*: megérintettél egy sárkányivadékot. Azt is tudom, miért jöttél hozzám a kérdéseiddel, de azt is, hogy a Lovasok ismét léteznek.

Eragon elejtette a bőröket és a húst. *Hát megtörtént... el kell menekülnöm! Sérült lábammal nem tudok olyan gyorsan futni, mint ő, de ha... Saphira!*, kiáltotta.

Néhány kínzó másodpercig semmi válasz, ám azután: *Igen!*

Fölfedeztek minket! Szükségem van rád! Elküldte a képet, hogy hol van, és a sárkány azonnal felszállt. Most már csak az időt kell húznia. - Hogy jöttél rá? - kérdezte fahangon.

Brom a távolba meredt, szája hangtalanul mozgott, mintha valaki mással beszélgetne. Azután azt mondta: - Mindenütt nyomok és jelek maradtak, csak oda kellett figyelnem. Akárkirájött volna, aki elegendő tudással rendelkezik. Mondd meg nekem, hogy van a sárkányod?

- Hát - mondta Eragon -, jól. Nem voltunk a birtokon, amikor az idegenek megérkeztek.

- Aha, a lábad. Repültetek?

Miből találta ki? És ha az ellenség kényszeríti, hogy ezt tegye? Talán azt akarják, hogy kikémlelje, hova megyek, azután pedig csapdába ejtenek. És hol van Saphira? Kinyújtotta az elméjét és rájött, hogy a sárkány magasan a fejük fölött köröz. *Gyere!*

Nem, egy darabig csak figyelek.

Miért?

A Dorú Areabában történt mészárlás miatt.

Micsoda?

Brom halvány mosollyal nekidőlt egy fának. - Beszéltem vele és

beleegyezett, hogy fölöttünk marad, amíg tisztázzuk nézeteltéréseinket. Láthatod, nincs más választásod, mint hogy válaszolsz a kérdéseimre. Nos, akkor mondd meg nekem, hova tartasz?

Eragon zavartan a halántékához emelte a kezét. *Hogyan beszélhetett Brom Saphirával?* Tarkója lüktetett, gondolatok viharzottak elméjében, de mindegyre ugyanarra a következtetésre jutott: valamit mondania kell az öregembernek. - Biztos helyet akartam keresni, ahol összeszedhetem magam.

- És azután?

Nem lehetett nem válaszolni erre a kérdésre. Tarkója egyre komiszabbul lüktetett. Képtelen volt gondolkodni; mintha összezavarodott volna minden. Annyira szerette volna elmondani valakinek az utolsó néhány hónap eseményeit! Annyira fájt neki, hogy az ő titka okozta Garrow halálát! Föladta, és remegő hangon megszólalt: - Fel akartam hajtani az idegeneket, és meg akartam ölni őket.

- Hatalmas vállalkozás egy ilyen fiatalembernek - mondta Brom olyan tárgyilagosan, mintha Eragon a legmegfelelőbb és leghelyesebb választ adta volna. - Kétségtelenül méltó kihívás, és te képes vagy megfelelni neki, mégis úgy tűnik, talán nem bánnál némi segítséget. - Egy bokor mögé nyúlt, jókora csomagot húzott elő, majd zsembesen folytatta: - Semmi esetre sem fogok félreállni, miközben itt egy zöldfülű röpköd sárkányon!

Tényleg segíteni akar, vagy ez csapda? Eragon félve gondolt rá, mire képesek titokzatos ellenfelei. *De Brom meggyőzte Saphirát, hogy bízzon benne, és az elméjük segítségével beszélgettek. Ha Saphira nem aggódik...* Úgy döntött, pillanatnyilag félreteszi aggodalmait. - Nincs szükségem segítségre - mondta, azután morcosan hozzátette: - De azért jöhetsz.

- Akkor legjobb lesz, ha máris indulunk - mondta Brom. Az arca egy pillanatra kiüresedett. - Azt hiszem, a sárkányod ismét rád figyel.

Saphira!, szólt föl Eragon.

Igen.

Megállta, hogy faggatni kezdje. *Vársz minket a tanyánál?*

Igen. Akkor hát megegyeztetek?

Gondolom. A sárkány megszakította a kapcsolatot, és tovaszállt. A fiú Carvahall felé pillantott, látta, hogy emberek futkosnak a házak között. - Nyilván engem keresnek.

Brom felvonta a szemöldökét. - Valószínűleg. Menjünk?

Eragon habozott. - Szeretnék üzenetet hagyni Roránnak. Úgy érzem, helytelen lenne, ha csak úgy elfutnék, és nem magyaráznám meg neki, miért teszem.

- Ez el van intézve - nyugtatta meg Brom. - Hagytam neki egy levelet Gertrude-nál, abban elmagyarázok néhány dolgot. Egyúttal intem, hogy óvakodjon bizonyos dolgoktól. Ez elegendő?

Eragon bólintott. A bőröket a hús köré csavarta, és elindultak. Vigyáztak, hogy ne legyenek szem előtt, amíg el nem érik az országutat, azután gyorsabbra fogták a lépést, igyekeztek növelni a távolságot, amely elválasztja őket Carvahalltól. Eragon elszántan és fájó lábbal törtetett az élen. A járás megszokott üteme felmentette a gondolkodás alól. *Ha egyszer hazaérünk, nem megyek tovább Brommal, amíg nem kapok néhány választ!*, fogadkozott elszántan. *Remélem, hogy többet mond el a Lovasokról és azokról, akikkel harcolni készülök.*

Amikor a tanya romjai felbukkantak, Brom összevonta szemöldökét az indulattól. Eragon

megrémült, látva, hogy a természet milyen gyorsan visszafoglalta a birtokot. A hó és a föld máris halmokba gyűlt a házban, elrejtve az idegenek támadásának nyomait. A pajtából nem maradt más, csak a korom gyorsan enyésző négyezője.

Brom fölkapta a fejét, amikor Saphira szárnya zúgott a fák felett. Mögülük suhant elő, csaknem súrolta a fejüket. Megtántorodtak a szélökökéstől. Saphira pikkelyei ragyogtak, ahogy megfordult a tanya fölött, és kecsesen leszállt.

Brom előrelépett. Az arca egyszerre volt ünnepélyes és boldog. A szeme ragyogott, egy könny csillant meg az arcán, majd eltűnt a szakállában. Hosszú ideig csak állt, nehezen lélegzett, és bámulta Saphirát, aki őt nézte. Eragon hallotta az öreg motyogását, és közelebb lépett, hogy meg is értse.

- Hát... újra kezdődik. De hogyan és hol ér véget? Elhomályosult a látásom; nem tudom megmondani, tragédia-e ez, vagy komédia, látom mindkettőnek az elemeit... Akárhogy is, a véleményem nem változott és én...

Nem tudni, akart-e mondani még valamit, de elállt a szava a büszkén feléjük lépegető Saphirától. Eragon elment Brom mellett, úgy tett, mint aki semmit sem hallott, és üdvözölte a sárkányt. Valami megváltozott: mintha még bensőségebben ismerték volna egymást, de még mindig idegenek voltak. Megdörgölte a sárkány nyakát, és a tenyere bizseregni kezdett tudatuk érintkezésétől. Saphirából mohó kíváncsiság áradt.

Nem láttam embert rajtad és Garrow-n kívül, ő pedig súlyosan sebesült volt, mondta Saphira.

Az én szememen át láttad őket.

Az nem ugyanaz. Saphira közelebb lépett, elfordította hosszú fejét, hogy jobban megvizsgálhassa Bromot nagy, kék szemével. *Valóban fura teremtmények vagytok,* mondta bírálóan, és mereven bámulta az öregembert. Brom csöndesen állt, hagyta szimatolni a sárkányt, azután kinyújtotta a kezét Saphira felé. Ő lassan lehajtotta a fejét, engedte, hogy a mesemondó megérintse a homlokát, majd horkanva visszahőkölt, és Eragon mögé hátrált. A farka a földet csapkodta.

Mi baj?, kérdezte a fiú. A sárkány nem válaszolt.

Brom Eragon felé fordult, halkán kérdezte: - Mi a neve?

- Saphira. - Valami különös villant át Brom arcán. Olyan erővel nyomta botjának végét a földbe, hogy ujjai kifehéredtek. - Minden név közül, amelyet felsoroltam, ez volt az egyetlen, amely tetszett neki. Szerintem illik hozzá - folytatta gyorsan Eragon.

- Illik - bólintott Brom. Volt valami a hangjában, amiről Eragon nem tudta, mi lehet: veszteség?, csodálat?, félelem?, irigység? Talán egyik sem, vagy mindegyik. Brom hangosabban mondta: - Üdvözöllek, Saphira! Megtiszteltetés számomra, hogy találkozhatom veled. - Különös mozdulatot tett a kezével, azután meghajolt.

Tetszik nekem, mondta Saphira nyugodtan.

Hát persze; mindenki szereti, ha hízelegnek neki. Eragon megérintette a sárkány oldalát, és odament a romos házhoz. Saphira és Brom követték. Az öregember felpeszsdült az izgalomtól.

Eragon bemászott az omladékba, és befurakodott egy ajtó alatt oda, ahol egykor a szobája volt. Alig ismerte ki magát a törmelékben. Emlékeire támaszkodva sikerült eljutnia a belső falig, ahol megtalálta üres hátizsákját. A

keret eltört, de ezt könnyen ki lehet javítani. Tovább turkált, és végül rálelt íjára, amelyet még mindig őzbőr tok védett.

Noha a bőr összekarcolódott, örömmel látta, hogy a beolajozott fa sértetlen. *Végre valamiben szerencsém van.* Felhúrozta az íjat, és próbaképpen megfeszítette. Simán meghajlott, nem recsegett, nem nyikorgott. Elégedetten tovább kutatott a tegez után, amelyet a közelben talált meg a törmelék alatt. Sok nyílvessző eltört.

Kiakasztotta az íj húrját, és átadta a tegezt Bromnak, aki megállapította: - Erős kar kell ennek a megfeszítéséhez. - Eragon szótlanul nyugtázta az elismerést. Végigkutatta a házat a használható tárgyak után, amelyeket Brom mellett halmozott fel. Siralmas kis kupac lett. - Most mit csinálunk? - kérdezte Brom. A pillantása éles és kutató volt. Eragon nem nézett rá.

- Rejtekhelyet keresünk.

- Valamit forgatsz a fejedben?

- Igen. - Szoros batyuba kötötte a megmentett holmit - csak az íját hagyta ki -, majd fölkapta, és így szólt: - Erre! - Elindult az erdő felé. *Saphira, kövess a levegőben. A te lábnymaidat túl könnyű felismerni.*

Jól van. Mögöttük a sárkány felszökkent a magasba.

Úti céljuk közel volt, de Eragon kanyargós úton közelítette meg, hogy ne legyen könnyű követni őket. Csak jó egy óra múlva állt meg egy eldugott tüskebozónál.

A bokrok között a szabálytalan alakú tisztás éppen hogy elég volt egy tűznek, két embernek és egy sárkánynak. Vörös mókusok iszkoltak fel a fákra, lármásan tiltakozva betörésük ellen. Brom kiszabadította magát a tüskékből, és érdeklődve körülnézett: - Tud még valaki erről?

- Nem. Én találtam, amikor ideköltöztünk. Egy hétbe telt, amíg bejutottam, és egy másikba, amíg megtisztítottam a száraz ágaktól. - Saphira mellettük ért földet, összehajtotta a szárnyait, óvatosan, nehogy tüskébe akadjanak. Összegömbölyödött, kemény pikkelyeivel ágakat roppantott ketté, fejét a földre hajtotta. Kifürkészhetetlen pillantását nem vette le az emberekről.

A botjára támaszkodó Brom mereven nézte a sárkányt. Eragont idegesítette ez a fürkészés.

Addig figyelte őket, amíg az éhség cselekvésre nem sarkallta. Tüzet rakott, egy fazekat megtöltött hóval, azután a lángok fölé tette, hogy megolvadjon. Amikor a víz felforrt, darabokat tépett a húsból, és beledobta fazékba egy darab sóval egyetemben. *Nem valami fényes étel,* gondolta komoran, *de megteszi. Valószínűleg ilyen módon fogok étkezni egy darabig, jobb, ha hozzászokom.*

A leves halkan buzgott, finom illat öntötte el a tisztást. Saphira kidugta a nyelve hegyét, megkóstolta a levegőt. Amikor a hús megpuhult, Brom odajött, Eragon eléje tette az ételt. Csöndesen ettek, kerülték egymás pillantását. Azután Brom előhúzta a pipáját, és kényelmesen rágyújtott.

- Miért akarsz velem jönni? - kérdezte Eragon.

Füstfelhő gomolyodott a mesemondó szájából, csigavonalban a fák fölé emelkedett, szertefoszlott. - Az az érdekem, hogy életben maradj - felelte az öregember.

- Ezt hogy érted? - kérdezte Eragon.

- Hogy őszinte legyek, én mesemondó vagyok, és úgy találom, hogy ebből remek rege lesz. Te vagy az első Lovas száz év óta, akinek nem a király parancsol. Mi fog történni? Vértanú leszel? Csatlakozol a vardenekhez? Vagy megölöd Galbatorix királyt? Csupa lenyűgöző kérdés! És én melletted leszek, látni fogom minden részletét!

Eragon követ érzett a gyomrában. Nem tudta elképzelni magát egyik szerepben sem, legkevésbé a vértanúéban. *Én bosszút akarok állni, de ami a többit illeti... egyikre sem vágyom.*

- Lehet, de azt mondd meg nekem, hogyan tudsz beszélni Saphirával?

Brom ez alkalommal több dohányt tömött a pipájába. Miután ismét meggyújtotta, és keményen a fogai közé kapta, azt mondta: - Jól van, ha válaszokat akarsz, akkor megkapod, de lehet, hogy nem fognak tetszeni. - Fölállt, a tűzhöz hozta a csomagját, és előhúzott egy vászonba burkolt, hosszú tárgyat. Nagyjából öt láb hosszú volt, és abból, ahogy a mesemondó fogta, látszott, hogy meglehetősen nehéz.

Brom sorra tekerte le róla a vászoncsíkokat, mintha egy múmiát göngyölne ki a pólyájából. Eragon megigézve bámulta az előtűnő kardot. Az arany markolatgomb könnyecsepp formájú volt, de a két oldalát levágták, így látni lehetett a belefoglalt, kisebb tojás méretű rubinkövet. A markolatot ezüstdróttal tekerték be, amelyet addig csiszoltak, míg olyan fényesen ragyogott, akár a csillagok. Üvegsima, borvörös hüvelyébe egyetlen furcsa, fekete jelképet marattak. A kardon kívül súlyos csattal ellátott bőrvet is rejtett a pólya. Az utolsó vászoncsík is lehullott, és Brom átadta a fegyvert Eragonnak.

A markolat úgy illett a fiú kezébe, mintha neki készítették volna. Lassan kihúzta a pengét, amely némán siklott ki a hüvelyből. Szivárványló vörösben vibrált a tűz fényében. A vékony élek elegánsan elkeskenyedve találkoztak. Az acélba ugyanazt a jelképet vésték, ami a hüvelyt díszítette. A kard egyensúlyozása tökéletes volt; Eragon úgy érezte, mintha a karja meghosszabbítása lenne, nem úgy, mint az otromba tanyasi szerszámok, amelyekhez hozzászokott. Hatalmat árasztott magából, mintha a mélyén megállíthatatlan erő lappangana. A csaták fékevesztett tombolására készült, arra, hogy emberi léteket oltson ki, mégis volt benne valami szörnyű szépség.

- Ez valaha egy Lovas kardja volt - mondta komolyan Brom. - Amikor egy Lovas kiképzése befejeződött, a tündék megajándékozták egy karddal. Hogy ezeket a pengéket milyen módon kovácsolják, annak a titkát sohasem fejtették meg. Ám kardjaik sohasem csorbulnak ki, és sosem esik rajtuk folt. Az volt a szokás, hogy a penge színe megegyezett a Lovas sárkányáéval, de azt hiszem, ez alkalommal kivételt tehetünk. Ennek a kardnak a neve Zar'roc. Nem tudom, mit jelent, nyilvánvalóan a Lovashoz lehet köze, aki a gazdája volt. - Figyelte, ahogy a fiú megsuhogtatja a kardot.

- Hol szerezted? - kérdezte Eragon. Kelletlenül visszatolta a pengét a hüvelybe, és vissza akarta adni, de Brom nem nyúlt érte.

- Az nem érdekes - felelte az öregember. - Csak annyit mondok, hogy rút és veszedelmes kalandokon kellett átmennem, míg hozzájutottam. Tekintsd a magadénak. Több jogod van hozzá, mint nekem, és úgy vélem, szükséged lesz rá, mielőtt véget ér utunk.

Az ajánlat meglepte Eragont. - Ez fejedelmi ajándék, köszönöm. - Nem tudta, mit

mondjon még. Végigsimított a hüvelyen. - Mi ez a jelkép? - kérdezte.

- A Lovas címere volt. - Eragon közbe akart szólni, de Brom olyan fenyegetően nézett rá, hogy inkább hallgatott. - Mármost, ha tudni akarod, bárki megtanulhat beszélni a sárkányokkal, ha megfelelő oktatást kap. De - nyomatékosan fölemelte az egyik ujját - ha képesek is beszélni, az még nem jelent semmit. Én többet tudok a sárkányokról és adottságaikról, mint a legtöbb ma élő ember. Neked évekbe telhet, ha önállóan akarod elsajátítani, amire én taníthatlak. Ám az én ismereteim lerövidíthetik ezt az utat. Hogy honnan tudok ilyen sokat, azt megtartom magamnak.

Ahogy a mesemondó elhallgatott, Saphira kiegyenesedett és odaballagott Eragonhoz. A fiú kivonta a pengét, és megmutatta neki. *Ereje van*, mondta a sárkány, és orrával megérintette a kard hegyét. A pengén vízként fodrozódott a szívérványlás, mikor az acél hozzáért a pikkelyekhez. Saphira elégedett horkantással fölemelte a fejét, mire a penge visszanyerte szokott színét. Eragon felindultan elrejtette a kardot a hüvelyben.

Brom föl vonta a szemöldökét. - Ez is olyasmi, amit most említettem. A sárkányok örökös ámulatba ejtenek. Mert... dolgok történnek körülöttük, rejtelmes dolgok, amelyek másutt elképzelhetetlenek. A Lovasok sok száz évig dolgoztak együtt a sárkányokkal, de még ők sem ismerhették meg minden képességüket. Némelyek azt mondják, még maguk a sárkányok sincsenek teljesen tisztában a saját erejükkel. Ez az erő a földhöz kapcsolódik, olyan módon, ami lehetővé teszi, hogy a legnagyobb akadályokat is legyőzhessék. Amit Saphira most művelt, az is az én álláspontomat támasztja alá: sok mindent nem tudsz.

- Lehetséges - válaszolta Eragon, hosszas hallgatás után -, de képes vagyok tanulni. Pillanatnyilag a legfontosabb, amire szükségem van, hogy az idegeneket megismerjem. Van valami elképzelésed, hogy kicsodák?

Brom mélyet sóhajtott. - Ra'zacnak hívják őket. Senki nem tudja, hogy ez a fajta elnevezése-e, vagy ők választották maguknak. Ha lenne valamilyen nevezetük, azt megtartják maguknak. Galbatorix hatalomra kerülése előtt nem ismerték őket. Bolyongásai közben ismerhette meg és fogadhatta a szolgálatába őket. Keveset, vagy semmit nem tudni róluk. Ám annyit mondhatok, hogy nem emberek. Egy villanásra láttam az egyiknek a fejét: mintha csőre lett volna és ökölnyi fekete szeme. Rejtély, miként sajátíthatták el a beszédünket. Nem kétlem, hogy testük többi része ugyanilyen torz. Ezért viselnek köpenyt minden időben.

Ami az erejüket illeti, minden embernél erősebbek, és hihetetlen magasra képesek ugrani, viszont nem élnek varázslattal. Légy hálás érte, mert ha varázsolnának, már a kezükben lennél. Azt is tudom, hogy nem nagyon szeretik a napfényt, noha ez sem állítja meg őket, ha valamit elhatároztak. Ne kövesd el azt a hibát, hogy alábecsülsz egy ra'zacot, mert ravaszak és alattomosak!

- Hányan vannak? - kérdezte Eragon, azon tűnődve, honnan szerezhetette Brom a tudását.

- Amennyire tudom, csak az a kettő, akit láttál. Lehetnek többen is, de sosem hallottam róluk. Talán egy haldokló faj utolsó példányai. Ők a király személyes sárkányvadászai. Valahányszor Galbatorix fülébe jut a szóbeszéd, hogy sárkányt láttak az országban, elküldi a ra'zacokat, hogy nézzenek utána. Sokszor a halál szegélyezi az utat, amelyen járnak. - Brom egy sor

füstkarikát fújt ki, és figyelte, ahogy tovasodródnak a tüskés ágak között. Eragon nem törődött a karikákkal, amíg észre nem vette, hogy változtatják a színüket, és körbe-körbe cikáznak. Brom ravaszul kacsintott.

Eragon biztosra vette, hogy senki sem látta Saphirát. Akkor honnan vehette hírét Galbatorix? Amikor hangot adott ellenvetésének, Brom azt felelte: - Igazad van, valószínűtlennek látszik, hogy valamelyik carvahalli értesítette volna a királyt. Miért nem mondod el, hol találtad a tojást, és hogyan neveltetted föl Saphirát? Ez talán világosabbá teszi a kérdést.

Eragon habozott, azután elmesélt mindent attól fogva, hogy a tojást meglelte a Gerincben. Csodálatos érzés volt, hogy végre megbízhat valakiben. Brom föltett néhány kérdést, de többnyire feszülten figyelt. A nap már lenyugvóban volt, amikor Eragon befejezte. Mindketten hallgattak, miközben a felhők lágy rózsaszín árnyalatot öltöttek. A fiú végül megtörte a csendet. - Csak azt szeretném tudni, honnan jött. Saphira sem emlékszik.

Brom félrehajtotta a fejét. - Nem is tudom... Sok dolgot világossá tettél számomra. Biztos vagyok benne, hogy közülünk senki nem látta Saphirát. A ra'zacok a völgyön kívülről szerezték híreiket, valakitől, aki mostanra vélhetőleg halott... Nehéz időket éltél át, és sokat tettél. Tisztellek érte.

Eragon üres tekintettel bámult a távolba, azután megkérdezte: - Mi történt a fejeddel? Úgy fest, mintha kővel vágtak volna kupán.

- Nem így volt, de jó helyen keresgélsz. - Brom nagyot szívott a pipáján. - Sötétedés után a ra'zacok tábora mellett ólálkodtam, igyekeztem annyit megtudni róluk, amennyit lehet, amikor rajtakaptak az árnyak között. Ügyes csapda volt, de alábecsültek, így sikerült elűznöm őket. Persze - folytatta fanyarul - azért megkaptam a jutalmat az ostobaságomért. Elkábultan hanyatlottam a földre, és nem is nyertem vissza az öntudatomat másnapig. De ők akkor már megérkeztek a tanyákra. Késő volt ahhoz, hogy megállítsam őket, ám azért utánuk indultam. Akkor találkoztunk az úton.

Honnan veszi ez, hogy egymaga megállíthatja őket? Elkapták a sötétben, és ő csak elkábult? - Amikor megláttad a tenyeremen a jelet, a gedwëy ignasiát, miért nem szóltál, hogy kik a ra'zacok? - kérdezte zaklatottan és indulatosan Eragon. - Figyelmeztettem volna Garrow-t, ahelyett hogy először Saphirát keresem meg, és akkor mindhárman elmenekülhettünk volna!

Brom felsóhajtott. - Akkor még nem voltam biztos benne, hogy mit tegyek. Azt hittem, távol tudom tartani a ra'zacokat tőled, és ha egyszer elmentek, kikérdezlek Saphira felől. De túljártak az eszemen. Ezt a hibát mérhetetlenül sajnálom, mert nagyon sokba került neked.

- Ki vagy te? - faggatta hirtelen dühvel Eragon. - Hogy kerül egy egyszerű falusi mesemondóhoz egy Lovas kardja? Honnan tudsz a ra'zacokról?

Brom kiverte a pipáját. - Azt hittem, elég egyértelműen közöltem, hogy erről nem beszélek.

- A nagybátyám meghalt emiatt. *Halott!* - kiáltotta Eragon, és öklével a levegőbe csapott. - Mostanáig bíztam benned, mert Saphira tisztel téged, de ebből elég! Nem az vagy, akit Carvahallban annyi éven át ismertem! Magyarázatot várok!

Brom hosszú ideig a kettejük között kavargó füstöt bámulta, a redők

elmélyültek a homlokán. Amikor megmozdult, csak azért tette, hogy ismét pöffentsen egyet. Végül azt mondta: - Valószínűleg sosem gondoltad volna, de életem java részét a Palancar-völgyön kívül töltöttem. Csak Carvahallban öltöttem föl a mesemondó köpenyét. Sok ember szerepét eljátszottam - szövevényes a múltam. Részben előle menekültem ide. Így hát valóban nem az vagyok, akinek gondolsz.

- Aha! - mordult rá Eragon. - Akkor ki vagy?

Brom szelíden elmosolyodott. - Olyan ember, aki segít neked. Ne becsüld le ezeket a szavakat - a legigazabbak, amelyeket valaha kimondtam. De a kérdéseidre nem válaszolok. Pillanatnyilag nincs rá szükséged, hogy meghallgasd a történetemet, és ezt a jogot még nem is érdemelted ki. Igen, tudok olyat, amit Brom, a mesemondó nem tudhat, de hát több vagyok nála. Meg kell tanulnod együtt élni ezzel a ténnyel, és tudomásul kell venned, hogy senki előtt nem tárom föl az életemet!

Eragon mogorván sandított rá. - Megyek, lefekszem - mondta, és otthagya a tüzet.

Brom nem látszott meglepettnek, de szomorú volt a szeme. A tűz mellé terítette ki a hálózsájkját. A fiú Saphira mellé dőlt le. Fagyos csend hullott a táborra.

NYEREGKÉSZÍTÉS

Reggel mikor Eragon szeme kinyílt, sziklaként zuhant rá Garrow halálának tudata. A fejére húzta a takaróját, és csöndesen sírdogált a meleg sötétben. Olyan jó volt így... elrejtőzve a külvilág elől. Egy idő után elapadtak a könnyek. Kelletlenül megtörölte az arcát, és fölkelt.

Brom reggelit készített. - Jó reggelt - köszöntötte. Eragon csak morgott válaszképpen. Hideg ujjait a hóna alá dugta, és a tűz mellett kuporgott, amíg elkészült az étel. Gyorsan ettek, igyekeztek befalni a reggelit, mielőtt kihűlt volna. Amikor végeztek, Eragon elmosta a tányérját a hóban, azután szétterítette a lopott bőroket a földön.

- Mit akarsz ezekkel? - kérdezte Brom. - Nem vihetjük magunkkal.

- Nyerget készítek Saphirának.

- Hmm. - Brom előrébb lépett. - Nos, a sárkányokhoz kétféle nyerget használtak. Az első kemény volt, és úgy alakították ki, mint a lovakét. De ahhoz idő és szerszámok kellenek, ezek közül pedig egyik sem áll a rendelkezésünkre. A másik vékony volt, épphogy kipárnázva, alig több mint egy réteg a Lovas és a sárkány között. Ezeket a nyergeket akkor használták, amikor fontos volt a gyorsaság és a hajlékonyság, bár korántsem voltak olyan kényelmesek, mint a kemény nyergek.

- Tudod, hogy néztek ki? - kérdezte Eragon.

- Sőt képes vagyok készíteni is egyet.

- Akkor, kérlek, csinálj! - mondta Eragon, és félreállt.

- Jól van, de figyelj. Egy napon talán magadnak kell majd megcsinálnod. - Saphira engedte, hogy Brom megmérje a nyakát és a marját. Ezután öt lapot vágott le a bőrokból, majd tucatnyi idomot rajzolt rájuk. Kivágta őket, a maradékot hosszú szíjakká hasogatta.

Brom ezeket a szíjakat használta varrásra. Minden öltéshez két lyukat kellett ütnie a bőrökön. Ebben Eragon segített neki. Bonyolult csomók helyettesítették a csatokat, és a hevedereket rendkívül hosszúra hagyták, hogy hónapokig követhessék Saphira növekedését.

A nyereg legfontosabb részét három egyforma, összevarrt és alábélelt bőrdarab képezte. Elejére vastag hurok került, amely szorosan illeszkedik majd a sárkány nyakának egyik tüskéjére, a két oldalára varrott, széles bőrlapokat pedig a sárkány hasa alatt lehetett összekötni. A kengyelt a lapokra erősített hurkok pótolták. Ha megszorítják őket, a helyén tartják Eragon lábát. Kettéhasítottak egy hosszú szíjat, amit majd átvezetnek Saphira két mellső lába között, majd a lábak mögött hozzáerősítik a nyereghez.

Miközben Brom dolgozott, Eragon megjavította a hátizsákját, és összerakta tartalékait. A nap ezekkel a munkákkal telt. A fáradt Brom rátette a nyerget Saphirára, és megnézte, hogy minden szíj a helyén van-e. Elvégzett rajta néhány kisebb igazítást, azután elégedetten levette.

- Jó munkát végeztél - ismerte el kelletlenül Eragon.

Brom meghajtotta a fejét. - Igyekeztem. Jól szolgál majd téged; a bőrök elég szívósak.

Nem próbálsz ki?, kérdezte Saphira.

Talán holnap, felelte Eragon, és a nyerget a takarói közé tette. *Most már késő.*

Igazság szerint nem nagyon vágyott rá, hogy megint repülhessen - első kísérletének gyászos kimenetele után legalábbis nem volt sürgős.

Gyorsan megvacsoráztak. Noha egyszerű volt, az étel mégis ízlett. Evés közben Brom ránézett a tűz fölött Eragonra, és megkérdezte: - Holnap továbbmegyünk?

- Semmi okunk rá, hogy maradjunk.

- Gondolom, nincs... - Arrébb húzódott. - Eragon, bocsánatot kell kérnem tőled azért, ahogy az események alakultak. Nem akartam, hogy ez történjen. A családod nem érdemelte meg ezt a tragédiát. Ha bármivel visszafordíthatnám az eseményeket, megtenném. Borzasztó ez mindnyájunk számára. - Eragon némán ült, kerülte Brom tekintetét. - Lovakra lesz szükségünk - folytatta az öregember.

- Neked talán, de nekem itt van Saphira.

Brom a fejét rázta. - Nincs ló, amely képes lenne utolérni egy repülő sárkányt, Saphira pedig túl fiatal ahhoz, hogy elbírjon kettőnket. Mellesleg biztonságosabb, ha együtt maradunk, és lovon gyorsabban haladunk, mint gyalog.

- De ez azt jelenti, hogy nehezebben érjük utol a ra'zacokat - tiltakozott Eragon. - Saphirán valószínűleg egy-két nap alatt rájuk bukkanhatnék. Lovon sokkal tovább tart - ha egyáltalán tudjuk követni a nyomaikat!

- Van esélyed rá, hogy utolérdd őket, ha elkísérlek - mondta lassan Brom.

Eragon megfontolta a dolgot. - Jól van - morogta -, szerzünk lovakat. De neked kell fizetned. Nekem nincs pénzem, és nem akarok megint lopni. Nem helyes.

- Nézőpont kérdése - helyesbített Brom enyhe mosollyal. - Mielőtt belevágsz ebbe a kalandba, vésd eszedbe, hogy ellenségeid, a ra'zacok, a király szolgálói. Mentelmi joguk van, rájuk nem vonatkozik a törvény. A városokban bőséges források és készséges cselédek várják őket. Azt se felejtse el, hogy Galbatorixnak semmi sem fontosabb, mint hogy a szolgálatába fogadjon, vagy megöljön - noha valószínűleg még nem is hallotta, hogy létezel. Minél tovább sikerül megszöknöd a ra'zacoktól, annál elszántabb lesz a király. Tudja, hogy minden nappal gyarapodik az erőtök, és minden pillanat újabb esélyt jelent, hogy csatlakozz Galbatorix ellenségeihez. Nagyon óvatosnak kell lenned, mert könnyen lehetsz üldözőből üldözött!

Eragont lehűtötték a kemény szavak. Töprengve forgatott az ujjai között egy ágacskát. - Elég a beszédből - mondta Brom. - Késő van, fájnak a csontjaim. Holnap tovább beszélgethetünk. - Eragon bólintott, és eloltotta a tüzet.

THERINSFORD

A hajnal szürke és felhős volt, a szél vágott, akár a kés. Az erdő hallgatott. A könnyű reggeli után Eragon és Brom a vállukra kapták csomagjaikat, és indulni készültek. Eragon az íjat és a tegez a hátizsák mellé akasztotta, ahol könnyen elérhette. Saphirán rajta volt a nyereg; viselnie kellett, amíg nem szereznek lovakat. Eragon a sárkány hátára kötözte Zar'rocot is, mivel nem akart fölös terhet cipelni. Mellesleg az ő kezében a kard úgyse ért többet, mint egy bunkó.

Biztonságban érezte magát a tüskebozótban, de odakint óvatos gyanakvással mozgott. Saphira felröppent, és a fejük fölött körözött. A fák ritkásabbak lettek, ahogy közeledtek a tanyához.

Még látni fogom ezt a helyet, fogadkozott Eragon, a romokat nézve. *Ez nem lehet, nem lesz örökös száműzetés. Egy napon, amikor biztonságos, visszatérek még...* Kihúzta magát, délnek fordult, ahol a furcsa, barbár földek terültek el.

Ahogy mentek, Saphira elkanyarodott nyugatra, a hegyek felé, és eltűnt a szemük elől. Eragon kényszeredetten figyelte a távolodását. Még most sem tölthetik együtt a napot, pedig senki sincs a környéken. A sárkánynak el kellett rejtőznie, hátha találkoznak utazókkal.

A ra'zacok lábnyomai elhalványultak az olvadó havon, de Eragont ez nem zavarta. Nem valószínű, hogy letértek az útról, mert ez a legkönnyebb kijárat a völgyből, a vadonból. De a völgyet elhagyó út többször is elágazik. Akkor nehéz lesz eldönteniük, hogy a ra'zacok merre mennek.

Némán lépkedtek, csak azzal törődtek, hogy minél gyorsabban haladjanak. Eragon combja ismét vérezni kezdett, ahol a var fölszakadt. Hogy elterelje a figyelmét a kellemetlenségről, megkérdezte: - Pontosan mire képesek a sárkányok? Azt mondtad, tudsz egyet-mást róluk.

Brom nevetett és legyintett, zafírgyűrűje megvillant. - Sajnos a tudásom szármalasan kevés ahhoz képest, amit tudni szeretnék róluk. Olyat kérdezel, amire az emberek évszázadok óta igyekeznek választ találni, így talán megérted, hogy amit én elmondok, az csakis hiányos lehet. A sárkányok mindig is rejtelmesek voltak, noha talán nem szándékosan.

Mielőtt választ adnék a kérdésedre, el kell sajátítanod az alapfokú ismereteket a sárkányokról. Abból csak zűrzavar lenne, ha az alapok tisztázása nélkül ugranánk fejest egy ennyire bonyolult témába. A sárkányok életciklusával kezdem, és ha nem fáradsz el közben, akkor folytathatjuk egy másik témával.

Elmagyarázta, hogyan párosodnak a sárkányok, hogyan rakják le és keltik ki a tojásaikat. - Tudod - mondta -, a lerakott sárkánytojásban az utód már érett a kikelésre. De várakozik, néha évekig, hogy megfelelőek legyenek a körülmények. Amikor a sárkányok a vadonban éltek, ezeket a körülményeket rendszerint a táplálék elérhetősége határozta meg. Ám mikor szövetséget kötöttek a tündékkal, évente átadtak a Lovasoknak bizonyos mennyiségű tojást, rendszerint nem többet egynél-kettőnél. Ezek a tojások, vagy inkább a bennük levő utódok nem keltek ki, amíg rá nem találtak a Lovasoknak rendeltetett személyre, bár azt nem tudjuk, hogy miként érezték meg. A jelentkezők felsorakoztak, és megérintették a tojást, remélve, hogy kiválasztja valamelyiküket.

- Úgy érted, hogy Saphira benne is maradhatott volna a tojásban? - kérdezte Eragon.

- Az bizony nagyon lehetséges, ha nem tetszettél volna meg neki.

A fiú megtiszteltetésnek tartotta, hogy Alagaësia összes lakója közül Saphira éppen őt választotta. Vajon milyen régen várakozhatott? Összeborzongott, ha elképzelte, milyen lehet ott kuporogni a sötétségben.

Brom folytatta az oktatást. Elmagyarázta, hogy mit és mikor ettek a sárkányok. A kifejlett sárkány, ha nem vándorol, akár hónapokig is elvan evés nélkül, de a párosodás évadában minden héten enniük kell. Némely növénnel meg tudják gyógyítani betegségeiket, míg másoktól megbetegszenek. Különböző módokon tartják tisztán a karmaikat és pikkelyeiket.

Elmagyarázta, milyen technikákkal lehet védekezni a sárkánytámadás ellen, és miként lehet harcolni velük, gyalogosan, lovon vagy egy másik sárkányon. A hasuk páncélozott; a hónaljuk viszont nem. Eragon folyton félbeszakította kérdéseivel, és úgy tűnt, Brom örül a kíváncsiságnak. Az órák észrevétlenül teltek beszélgetés közben.

Estére Therinsford közelében jártak. Mikor táborhelyet kerestek a sötétedő ég alatt, Eragon megkérdezte: - Eredetileg kié volt a Zar'roc?

- Egy félelmes harcosé - mondta Brom -, akitől rettegetek a maga idejében, és óriási hatalma volt.

- Hogy hívták?

- Azt nem mondom meg. - Eragon tiltakozott, de Brom nem engedett. - Nem akarom, hogy tudatlan légy, távol álljon tőlem, de van olyan tudás, amely veszedelmes lehet, és pillanatnyilag csak zavarhat. Semmi okom, hogy ilyesmikkel terheljelek, amíg nincs elég idő és elég erőd, hogy elviseld őket. Mindössze meg akarlak védeni azoktól, akik gonosz dolgokra használnának föl.

Eragon rámeredt. - Tudod mit? Azt hiszem, te egyszerűen élvezed, hogy rejtvényekben beszélhetsz. Fontolgatom, hogy itt hagylak, akkor legalább nem kell idegeskednem miattuk. Ha mondani akarsz valamit, akkor mondd ki, és ne célozgass!

- Nyugalom! Mindent elmondok a maga idejében - felelte Brom szelíden. Eragon morgott, nem volt meggyőzve.

Találtak egy kényelmes helyet, ahol eltölthették az éjszakát, és tábor vertek. Saphira akkor csatlakozott hozzájuk, amikor a vacsora megfőtt a tűzön. *Volt időd vadászni?*, kérdezte Eragon.

A sárkány vidáman felhorkant. *Ha még egy kicsivel lassúbbak lennétek, akkor elég időm lenne, hogy oda-vissza átrepüljem a tengert, és még csak el se maradnék tőletek!*

Főösleges gúnyolódnod. Mellesleg gyorsabban haladnánk, ha lennének lovaink.

A sárkány füstgomolyt pöffentett. *Talán, de elég lesz ez ahhoz, hogy elkapd a ra'zacokat? Jó néhány nap és sok mérföld az előnyük. Attól tartok, gyanítják, hogy követjük őket. Mi másért rombolták volna szét a tanyát ilyen látványosan, ha nem azt akarták volna, hogy üldözőbe vedd őket?*

Nem tudom, felelte zavartan Eragon. Saphira összegömbölyödött mellette, a fiú a sárkány hasának dőlt, élvezte a meleget. Brom a tűz másik oldalán ült, és két hosszú karót farigcsált. Hirtelen odadobta az egyiket Eragonnak, aki ösztönszerűen elkapta, amint áthussant a ropogó lángok fölött.

- Vedd magad! - reccsent rá Brom, és fölállt.

Eragon ránézett a botra, és látta, hogy nagyjából olyan alakja van, mint egy kardnak. Brom harcolni akar vele? Milyen esélye van egy ilyen öregembernek, hogy megállhasson előtte? *Ha ezt akarja játszani, hát tegye, de ha azt hiszi, hogy legyőz, akkor meglepetés éri.*

Fölállt, miközben Brom megkerülte a tüzet. Egy pillanatig nézték egymást, azután Brom a botját suhogtatva támadott. Eragon igyekezett kivédeni, de túl lassú volt. Amikor Brom eltalálta a bordáit, felkiáltott és hátratántorodott.

Gondolkodás nélkül rontott előre, de Brom könnyedén védte a csapást. A fiú Brom fejére célzott, az utolsó pillanatban megcsavarta az ütést, oldalról próbált sújtani. A tábor visszhangzott a fának ütődő fa kemény koppanásától. - Rögtönzés! Remek! - kiáltotta Brom, a szeme ragyogott. Karja követheetlen sebességgel mozgott, Eragon halántékában fájdalom robbant. Összeesett, mint az üres zsák.

Hideg víz térítette magához. Köpködve ült föl. A feje zúgott, alvadt vér borította az arcát. Brom állt mellette egy fazék olvadt hólével. - Nem kellett volna ezt csinálnod! - mondta dühösen Eragon, és feltápáskodott. Szédült és imbolygott.

Brom felvonta a szemöldökét. - Ó? Egy valódi ellenség nem fêkezte volna le a csapást. Én sem tettem. Ha kímélem a te... ügyetlenségedet, akkor jobban ereznéd magad? Nem hinném. - Fölvette a botot, amelyet Eragon elejtett, és a fiú felé nyújtotta. - Most pedig véd magad.

Eragon bambán nézett a karóra, azután megrázta a fejét. - Hagyjuk; elegem volt! - Elfordult, de akkora csapás püffent a hátán, hogy megtántorodott. Vicsorogva megfordult.

- Sose fordíts hátat az ellenségnek! - förmedt rá Brom. Odadobta a botot a fiúnak, és támadásba lendült. Eragon a csapások elől hátrálva megkerülte a tüzet. - Húzd be a karod! Hajlítsd be a térded! - kiáltotta Brom. Ontotta az utasításokat, azután megállt, hogy megmutassa Eragonnak bizonyos mozdulatok szabatos végrehajtását. - Csináld meg újra, de ez alkalommal *lassan!* - Túlzott lassúsággal gyakorolták a mozgásokat, mielőtt visszatértek volna a dühös küzdelemhez. Eragon gyorsan tanult, de akárhogy igyekezett is, alig néhányszor sikerült eltalálnia az öregembert.

Amikor végeztek, Eragon nyögve a takaróira rogyott. Mindene sajgott - Brom nem kímélte a botját. Saphira hosszú, köhögő morgást hallatott, és kivicsorította félelmetes fogsorát.

Mi bajod van?, mérgelődött Eragon.

Semmi, felelte Saphira. *Csak mulatságos látni, ahogy az öreg elpáhol egy ilyen magadfajta fiókat.* Ismét hallatta a furcsa hangot, és Eragon elvörösödött, mert rájött, hogy a sárkány kineveti. Hogy legalább valamennyit megőrizzen a méltóságából, magára tekerte a pokrócát, és elaludt.

Másnap még rosszabbul érezte magát. Zúzódások kéklettek a karján, és annyira fájt mindene, hogy legszívesebben meg sem mozdult volna. Brom felnézett a reggeli kásából, és elvigyorodott. - Hogy érzed magad? - Eragon morgott, és behabzsolta a reggelit.

Az úton gyorsabbra fogták a lépést, hogy még dél előtt Therinsfordba érjenek. Egy mérföld után az út szélesedni kezdett, és a távolban füstöt pillantottak meg. - Jobb lenne, ha szólnál Saphirának, repüljön előre, és várjon meg minket Therinsford túloldalán - mondta Brom. - Itt már vigyáznia kell, különben az emberek észrevehetik.

- Mért nem mondd meg magad? - ellenkezett Eragon.

- Rossz modorra vall más sárkányának ügyeibe avatkozni.

- Ez nem zavart, amikor Carvahallban voltunk.

Brom ajka mosolyra húzódott. - Azt tettem, amit tennem kellett.

Eragon sötéten nézett rá, azután továbbította az utasításokat. Saphira figyelmeztette: *Légy óvatos; az Uralkodó szolgálói bárhol elrejtőzhetnek.*

Ahogy mélyültek az úton a kerékvágások, Eragon egyre több lábnyomot pillantott meg. Tanyák jelezték, hogy közelednek Therinsfordhoz. A helység nagyobb volt Carvahallnál, de összevissza építették, a házak minden rendszer nélkül ácsorogtak.

- Micsoda rendetlenség! - morgott Eragon. Nem látta Dempton malmát. *Baldor és Albriech mostanra biztos megtalálták Rorant.* Akárhogy is, Eragon nem óhajtott találkozni az unokatestvérével.

- Valóban rút - helyeselt Brom.

Az Anora választotta el őket a falutól. Zömök híd feszült a folyó két partja között. Ahogy közelebb értek, zsíros alak lépett elő egy bokor mögül, és elállta az útjukat. Az inge túl rövid volt, mocskos hasa rálötytyedt az övet helyettesítő madzagra. Cserepes szájában szuvas fogak porló sírkövei düledéztek. - Álljatok meg, de ízibe! Ez itten az én hidam. Fizessetek az átkelésért.

- Mennyit? - kérdezte lemondóan Brom. Elővett egy erszényt. A híd tulajdonos felragyogott.

- Öt koronát - mondta, és szélesen elmosolyodott. Eragon feldühödött a borzasztó ár hallatán, és már fel akart csattanni, de Brom egy pillantással elhallgattatta. A pénz gazdát cserélt, a vámszedő az övére akasztott zacskóba pottyantotta. - Köszönöm átossággal - mondta gúnyosan, és félreállt.

Ahogy Brom előrelépett, megbotlott, és bele kellett kapaszkodnia a híd tulajdonos karjába. - Nízzél mán a lábad alá! - förmedt rá a pizsokfészek, és arrébb húzódott.

- Bocsánat! - mentegetőzött Brom, és Eragonnal együtt átment a hídon.

- Miért nem alkudtál? Élve megnyúzott! - kiáltotta a fiú, amikor hallótávolságon kívülre kerültek. - Valószínűleg még csak nem is az övé a híd! Egyszerűen félrelökhetted volna!

- Valószínűleg - helyeselt Brom.

- Akkor meg miért fizettél?

- Mert nem vitatkozhatasz a világ összes bolondjával. Könnyebb, ha rájuk hagyod a bolondságukat, azután meg lóvá teszed őket, mikor nem figyelnek oda. - Kinyitotta a markát, amelyben egy halom pénz verte vissza a napfényt.

- Kimetszedted az erszényét! - hüledezett Eragon. Brom kacintva zsebre vágta a pénzt. - És meglepően sok volt benne. Okosabb lehetett volna, minthogy ennyi pénzt egy helyen tartson. - Váratlanul dühödt üvöltés csapott fel a túlparton. - Úgy tűnik, barátunk észrevette, hogy milyen veszteség érte. Ha látsz valahol egy őrt, szólj nekem. - Elkapta egy kisfiú vállát, aki a házak között rohant, és megkérdezte: - Tudod, hol lehet itt lovakat vásárolni? - A kisfiú komoly szemmel nézett rá, azután egy nagy pajtára mutatott Therinsford szélén. - Köszönöm - mondta Brom, és odadobott neki egy aprópénzt.

A pajta nagy, kettős ajtaja nyitva állt. Két sor állás volt benne. A túlsó falon nyergek, lószerszámok és egyéb tartozékok lógtak. Izmos karú ember állt a pajta végében, és egy fehér mént csutakolt. Fölemelte kezét, intett, hogy

kerüljenek beljebb.

Amint közelebb értek, Brom megszólalt: - Csodaszép állat.

- Igen, csakugyan. Hattyú a neve. Az enyém meg Haberth. - Kérges tenyerét nyújtotta, és erélyesen parolázott Eragonnal meg Brommal. Aztán udvarias szünetet tartott, várva, hogy a jövevények is bemutatkozzanak. Amikor ez elmaradt, megkérdezte: - Segíthetek valamiben?

Brom bólintott. - Két lóra és lószerszámra lenne szükségünk. A lovak legyenek gyorsak és szívósak; messzire utazunk.

Haberth egy pillanatig gondolkodott. - Nem sok ilyen állatom van, és azok sem olcsók. - A csődör nyugtalanul megmozdult, Haberth megsimogatta, hogy nyughasson.

- Az ár nem akadály. A legjobbakat akarom, amid van - mondta Brom. Haberth biccentett, és a csődört szótlanul bekötötte egy állásba. A falhoz ment, elkezdte leszedni a lószerszámokat meg a tartozékokat, és két kupacba rakta őket. Ezután végigment az állások között, és két lovat vezetett a jövevények elé. Az egyik világos pej volt, a másik aranyderes. A pej a vezetőszárat rángatta.

- Kicsit eleven, de ha erélyes vagy, nem lesz semmi gond - mondta Haberth, és a kötelet Brom kezébe nyomta.

Brom hagyta, hogy a ló megszagolja a kezét; az állat hagyta, hogy az ember megvakargassa a nyakát. - Elvisszük - mondta Brom, azután az aranyderest vette szemügyre. - A másikban viszont nem vagyok biztos.

- Jó szívós.

- Hmm... És ha inkább Hattyút vinném?

Haberth szeretettel nézett a csődörre. - Inkább nem adnám el. A legjobb ló, amelyet valaha fölneveltem. Remélem, kiváló vérvonal származik majd tőle.

- Na és ha mégis hajlandó lennél megválni tőle, akkor ez mennyibe kerülne nekem? - kérdezte Brom.

Eragon próbálta Bromhoz hasonlóan megszagoltatni a kezét a pejjel, de az csak kapkodta a fejét. A fiú automatikusan kinyújtotta elméjét, hogy megnyugtassa az állatot, és megmerevedett ámulatában, amikor megérintette a ló tudatát. A kapcsolat nem volt olyan éles és tiszta, mint Saphiránál, de korlátozott mértékben a pejjel is képes volt közölni gondolatokat. Próbaképpen azt igyekezett megértetni vele, hogy ő barát. A ló megnyugodott és rápillantott nedvesen csillogó, barna szemével.

Haberth az ujjain mutatta az árat. - Kétszáz korona, egy piculával sem kevesebb! - mondta mosolyogva; láthatóan biztos volt benne, hogy ennyit senki sem fog fizetni neki. Brom némán kinyitotta az erszényét, és elkezdte számolni a pénzt.

- Ennyi elég lesz? - kérdezte.

Hosszú csönd következett, Haberth hol a pénzre, hol Hattyúra nézett. Azután felsóhajtott:

- Igen, a tiéd, bár fáj érte a szívem.

- Úgy fogok bánni vele, mintha Gildintortól, a legendák leghíresebb lovától származna - ígérte Brom.

- Szavaid boldoggá tesznek - válaszolta Haberth, és kissé meghajtotta a fejét. Segített nekik, hogy fölberszámozzák az állatokat. Amikor távozni készültek, azt mondta: - Akkor hát Isten veletek. Hattyú miatt remélem, hogy nem kíséri lépteiteket balszerencse.

- Cseppet se félj; vigyázni fogok rá - fogadkozott Brom. Elindultak. -

Tessék - mondta az öregember, és Eragon kezébe nyomta Hattyú gyeplőjét. - Eredj Therinsford túlsó végébe, ott várj meg.

- De miért? - kérdezte Eragon, Brom azonban már el is tűnt. A fiú bosszúsan hagyta el Therinsfordot, majd megállt a két lóval az út mellett. Déli irányban ködösen rajzolódott ki az Utgard, amely óriási monolitiként szökött fel a völgy szájában. Felhőkbe burkolózó csúcsa toronyként magasodott a kisebb ormok fölött. Olyan sötét, baljós látványt nyújtott, hogy Eragon fejbőre megbizsergett tőle.

Nemsokára Brom is megjelent, és intett Eragonnak, hogy kövesse. Addig mentek, amíg Therinsford el nem tűnt a fák mögött. Akkor Brom azt mondta: - A ra'zacok biztosan erre jöttek. Láthatólag megálltak itt, hogy lovakat vásároljanak, mint mi. Találkoztam egy emberrel, aki látta őket. Fogvacogva írta le a ra'zacokat, és azt mondta, úgy vágtáztak ki Therinsfordból, ahogy a démonok menekülnek a szent ember elől.

- Mély benyomást tettek rá.

- Meglehetősen.

Eragon megpaskolta a lovakat. - Amikor a pajtában voltunk, véletlenül megérintettem a pej tudatát. Nem tudtam, hogy ez lehetséges.

Brom összevonta a szemöldökét. - Szokatlan ez a képesség ilyen fiatal korban. A legtöbb Lovasnak évek hosszát kell edzenie, mielőtt elég erős lesz, hogy más lénnel is kapcsolatot teremtsen a sárkányán kívül. - Töprengve vizsgálgatta Hattyút. - Vegyél ki mindent a hátizsákodból, és rakd át a nyeregtáskába, azután a zsákot kösd a nyeregbe. - Eragon engedelmeskedett, Brom felszállt Hattyúra.

Eragon tanakodva nézte a pejt. Sokkal kisebb volt Saphiránál, és a fiú egy esztelen pillanatig kételkedett benne, hogy elbírná az ő súlyát. Sóhajtván, ügyetlenül felkapaszkodott a nyeregbe. Eddig csak szőrén ült a lovakon, és sose ment velük nagy távolságra. - Olyan lesz a lábam tőle, mint amikor Saphirán lovagoltam? - kérdezte.

- Most hogy érzed magad?

- Nem túl rosszul, de azt hiszem, egy komolyabb lovaglástól ismét felnyílnak a sebek.

- Majd vigyázunk - ígérte Brom. Néhány tanácsot adott Eragonnak, azután ráérősen ügetni kezdtek. Nemsokára megváltozott a táj, a megművelt földek átadták helyüket a vadonnak. Szeder és kusza dudva szegélyezte útjukat, hatalmas vadrózsabokrok ágai kapkodtak a ruhájuk után. Útjuk mindmégannyi szürke tanújaként magas, ferde sziklák meredtek elő a földből. Valahogy ellenséges volt a táj, barátságtalanul berzenkedett a behatolás ellen.

Fölöttük minden lépésnél magasabbnak látszott az Utgard. Sziklás hasadékok szabdalták a havas völgyeket. A hegy fekete köve spongyaként szívta magába a napfényt, és elhomályosította a környezetet. Az Utgardot mély nyiladék választotta el a Palancar-völgy falát alkotó hegységtől. Gyakorlatilag ez volt az egyetlen kiút a völgyből. Az országút is erre kanyarodott.

A lovak patája hangosan kopogott a kavicsokon, az út ösvénnyé keskenyedett, miközben megkerülte az Utgard tövét. Eragon felpillantott az oromra, és hökkenten látta, hogy csúcsos süvegű torony koronázza. A tornyocska romos, elhagyatott volt, mégis szigorúan őrködött a völgy fölött. - Mi az? - kérdezte, és fölfelé mutatott.

Brom föl se nézett. Szomorúan, némi keserőséggel válaszolt: - A Lovasok egyik helyőrsége. Itt áll, amióta megalapították a rendet. Ez volt az a hely, ahol Vrael menedéket talált, de Galbatorix árulás folytán rátalált és legyőzte. Amikor Vrael elesett, a környék beszennyeződött. Edoc'sil, „Legyőzhetetlen”, volt e bástya neve, mivel a hegy meredeksége miatt csak az érhetette el, aki tudott repülni. Vrael halála után a helybéliek Utgardnak nevezték el, de van egy másik neve is: Ristvak'baen - „A gyász helye”. Az utolsó Lovas nevezte el így, mielőtt a király megölte volna.

Eragon megilletődve nézett föl a magasba. Itt volt egy kézzel fogható tanúsága a Lovasok dicsőségének, akkor is, ha az idő szüntelen pusztította, marta. Arra gondolt, hogy vajon milyen régi lehet a Lovasok rendje. Ősidőig visszanyúló hagyomány és hősiesség hosszú útja villant föl előtte.

Órákba telt, míg megkerülték az Utgardot. Tömör falként magasodott a jobb oldalukon, mikor beléptek a hasadékba, amely a csúcsot elválasztotta a hegylántól. Eragon fölállt a kengyelben a türelmetlenségtől; látni akarta, mi van a Palancar-völgyön túl, de a külvilág még nagyon messze volt. Egy darabig lefelé ereszkedtek egy lejtőn, amely az Anora folyót követve kanyargóit az Utgard és egy vízmosás között. Majd mikor a nap már mögójük került, föllovagoltak egy dombra, ahol a fiú átláthatott a fák között.

Elakadt a lélegzete. Kétoldalt hegyek tornyosultak, ám alatta hatalmas síkság terült el, amely a távoli szemhatárig ért, és egybeolvadt az éggel. Az egyenletesen sárgásbarna síkságnak olyan színe volt, mint a halott fűnek. A fiú feje fölött felhőcsíkok sodródtak, amelyeknek formáját a vad szelek alakították.

Most már megértette, miért ragaszkodott Brom a lovakhoz. Gyalogszerrel hetekig, hónapokig tartott volna, hogy átkeljenek ezen a síkságon. Messze fönt Saphira körözött, elég magasan ahhoz, hogy össze lehessen téveszteni egy madárral.

- Holnapig várunk a leereszkedéssel - mondta Brom. - Az majdnem egy teljes napot vesz igénybe. Most letáborozunk.

- Mennyi idő alatt lehet keresztülmenni ezen a síkságon? - kérdezte még mindig döbbenten Eragon.

- Két-három naptól akár két hétig is eltarthat, attól függ, merre indulsz. Ezen a részén a vándorló nomád törzseket leszámítva csaknem olyan lakatlan, mint innen keletre a Hadarac sivatag, így hát nem sok faluval fogunk találkozni. Délebbre azonban nem ilyen száraz, és arrafelé a népsűrűség is nagyobb.

Letértek az útról, és az Anora folyónál leszálltak a nyeregből. Míg leszerszámozták a lovakat, Brom a pej felé intett. - Nevet kell adnod neki.

Eragon fontolóra vette a kérdést, miközben kipányvázta az állatot. - Nos, nem jut eszembe semmi olyan előkelő, mint a Hattyú, de talán ez is megteszi. - Kezét a pejre tette, és azt mondta: - Cadoc legyen a neved, így hívták a nagyapámat, viseld hát tisztességgel. - Brom helyeslőleg bólintott, de Eragon egy kicsit úgy érezte, mintha bolondot csinált volna magából.

Amikor Saphira földet ért, megkérdezte tőle: *Hogy tetszik a síkság?*

Tompa színű. Egyik irányban sincs itt más, csak nyulak és bokrok.

Vacsora után Brom fölállt, és elvakkantotta magát: - Véd meg! - Eragonnak alig volt annyi ideje, hogy fölemelje a kezét és megragadja a botot, mielőtt csattant volna a fején az ütés. Felnyögött, ahogy meglátta az újabb fakardot.

- Ne kezdjük újra! - könyörgött. De Brom csak mosolygott, és egyik kezével hívogatóan intett. Eragon kelletlenül fölállt. Kígyózó mozgással táncoltak ide-oda, csattogtak a botok, a fiú sajgó testtel hátrált.

A kiképzés rövidebb ideig tartott, mint első alkalommal, ahhoz azonban elegendő volt, hogy Eragon szert tegyen egy csomó új zúzódásra. Amikor befejezték a vívást, undorral földhöz vágta a botot, és elhúzódott a tűztől, hogy sebeit nyalogassa.

ÉGIHÁBORÚ

Másnap reggel igyekezett nem gondolni az utóbbi napok eseményeire; túlságosan fájdalmasak voltak ahhoz, hogy rágódjon rajtuk. Ehelyett minden energiáját arra összpontosította, hogy kifundálja, miként találják és öljék meg a ra'zacokat. *Elintézem őket az íjammal*, döntött végül, és elképzelte, hogyan festenek majd a köpenyes alakok, amikor nyílvesszők állnak ki belőlük.

Alig bírt fölállni. Izmai a legcsekélyebb mozdulat ellen is tiltakoztak, egyik ujjá tüzelt és megdagadt. Amikor mindennel elkészültek, fölkapaszkodott Cadocra, és savanyúan megjegyezte: - Ha ez így folytatódik, péppé versz.

- Nem bánnék ilyen keményen veled, ha nem gondolnám, hogy elég kemény vagy hozzá.

- Ez egyszer nem bánnám, ha nem így gondolnál rám - motyogta Eragon.

Cadoc idegesen táncolt, ahogy Saphira közeledett hozzájuk. Saphira úgy tekintett a lóra, ami leginkább az utálatra emlékeztetett, és azt mondta: *Semmi sincs a síkságon, így hát nem bajlódom azzal, hogy eltűnjek szem elől. Mostantól egyszerűen fölöttetek fogok repülni.*

A levegőbe lendült, ők pedig nekivágtak a meredek ereszkedőnek. Sok helyütt az ösvény teljesen eltűnt, nekik kellett megkeresniük. Időnként le kellett szállniuk, hogy száron vezessék a lovakat, közben a fába kapaszkodtak, nehogy leguruljanak. A talajt kőtörmelék borította, amely minden lépést veszedelmessé tett. Az erőpróba a hideg ellenére is megizzasztotta és ingerültté tette őket.

Amikor déltájt leértek a hágó aljába, megálltak pihenni. Az Anora balra kanyarodott, és észak felé vette útját. Dermesztő szél söpört végig a síkon, és kegyetlenül korbácsolta őket. A talaj száraz volt, tele lett a szemük porral.

Eragont idegesítette ez a laposság; a síkságot még dombok vagy halmok sem szakították meg. Egész életében hegyek és dombok vették körül. Ezek nélkül védtelennek és sebezhetőnek érezte magát, mint az egér a sas éles szeme előtt.

Az út háromfelé ágazott, ahogy elérte a síkságot. Az első ág északnak tartott, Ceunon, a legnagyobb északi város irányába; a második egyenesen a pusztaság szívébe vezetett, a harmadik délnek fordult. Mindhármat megvizsgálták, hogy vannak-e rajtuk ra'zacnyomok, és végül meg is találták őket, azon az úton, amelyik a füves pusztába vezetett.

- Úgy látszik, Yazuac felé tartanak - mondta Brom zavartan.

- Az merre van?

- Keletre, és négy nap alatt el lehet érni, ha minden jól megy. Falucska a Ninor folyó mentén. - Az észak felé távolodó Anorára mutatott. - Ez itt az egyetlen víznyerő helyünk. Teletöltjük a tömlőinket, mielőtt megpróbálunk átkelni a síkságon. Innentől Yazuacig egyetlen tócsa vagy patak sincs.

Eragont elfogta a vadászat izgalma. Néhány nap, talán egy hét, és használhatja nyílvesszőit, hogy bosszút álljon Garrow haláláért! *Azután pedig...* Nem volt hajlandó azon töprengeni, hogy mi lesz azután.

Teletöltötték a tömlőket, megitták a lovakat, maguk is annyit ittak, amennyit bírtak. Saphira követte példájukat, és nagyokat húzott a folyóból, így felfrissülve keletnek fordultak, és elindultak a síkságon.

Eragon úgy döntött, hogy a szél kergeti az őrületbe. Minden nyomorúságának - kicserepesedett szájának, szikkadt nyelvének, égő szemének - az az oka. Egész nap megállás nélkül fújt. Estére még erősödött is ahelyett, hogy alábbhagyott volna.

Mivel itt nem volt menedék, arra kényszerültek, hogy a nyílt síkon verjenek táborn. Eragon talált néhány bokrot, kurta, kemény szárú növényeket, amelyek még ilyen körülmények között is képesek voltak megmaradni, és gyökerestül kihúzta őket. Gondosan felhalmozta és megpróbálta meggyújtani őket, de a fás szárak csak bűdös füstöt eregettek. Dühösen lökte oda a tűzszerszámot Bromnak. - Nem tudom meggyújtani, különösen ebben az átkozott szélben. Próbálkozz meg vele te is, különben hideg vacsorával kell beérnünk.

Brom letérdelt a halom mellé, és bírálóan nézett végig rajta. Néhány ágat átrendezett, azután odaütötte a kovát az acélhoz, és valóságos szikrazáport zúdított a rakásra. A bokrok füstölni kezdtek, más nem történt. Brom elkomorodott, újra próbálkozott, de nem járt több szerencsével, mint Eragon. - Brisingr! - káromkodta el magát dühösen, és ismét lecsapott az acéllal. Hirtelen lángok lövelltek a magasba. Brom elégedetten lépett hátrébb. - Na, ez megvan. Bizonyára már füstölt a belseje.

Amíg megfőtt az étel, fakardjaikkal vívtak. A fáradtság nehézkessé tette őket, így hamarosan abbahagyták a küzdelmet. Miután ettek, lefeküdtek Saphira mellé, és elaludtak, örültek a sárkány melegének.

Reggel ugyanaz a hideg szél borzolta a kietlen síkságot. Eragon ajka fölrepedezett az éjszaka; valahányszor elmosolyodott vagy megszólalt, vér lepte a száját. Ha megnyalta az ajkát, csak rosszabb lett. Brom ugyanígy járt. Mielőtt útnak indultak, megittatták lovaikat a féltve őrzött víztartalékból. A nap egyhangú vándorlással telt.

A harmadik napon Eragon kipihenten ébredt. Ez a tény - meg mivel a szél is elállt - derűsebbre hangolta a kedélyét. De rögtön lehervadt a jókedve, mihelyt megpillantotta az eget, amelyen sötét viharfelhők tornyosultak.

Brom a felhőkre pillantott, és elfintorodott. - Normális körülmények között nem mennék bele ilyen viharba, de mivel úgylis elkap, akármit tegyünk, legalább haladjunk egy kicsit.

Még akkor is csönd volt, amikor elérték a viharfront szélét. Ahogy beléptek az árnyékába, Eragon felnézett. Különös volt a felhő: boltíves mennyezetű székesegyház formázott. Némi képzelőerővel oszlopokat, ablakokat, levegőben lebegő padsorokat és vicsorgó vízköpőket is láthatott. Félelmetesen szép volt.

Ahogy elszakította tekintetét a felhőtől, óriási hullám rohant feléjük, lelapítva a füvet. A fiú nem jött rá azonnal, hogy ez a hullám egy hatalmas szélroham. Brom is észrevette. Összehúzták magukat, fölkészültek a támadásra.

A vihar már csaknem a nyakukba szakadt, amikor Eragonnak szörnyű gondolata támadt. Megfordult a nyeregben, torkából és agyából egyszerre szállt a kiáltás: - *Saphira! A földre!* - Brom elsápadt. Látták a sárkányt, amelyik éppen lecsapni készült. *Nem lesz képes rá!*

Saphira mögéjük kanyarodott, hogy időt nyerjen. Javában figyelték, amikor pörölyként csapott le rá az égiháború haragja. Eragonnak elakadt a lélegzete, és belekapaszkodott a nyeregbe. Körülötte eszelős üvöltés harsogott. Cadoc megingott, belevágta patáit a földbe, sörénye csapkodott a szélben. A vihar láthatatlan ujjával a ruháikat rángatta, a levegőt elsötétítették a porfellegek.

Eragon hunyorogva kereste Saphirát. Látta, hogy nehézkesen földet ér, azután lekuporodik, a földbe vágja karmait. A szél éppen akkor kapta el, amikor Saphira össze akarta hajtogatni a szárnyait. A szél dühödten szétcsapta a szárnyakat, és a levegőbe lökte a sárkányt. A vihar ereje egy pillanatig a levegőben tartotta, aztán földhöz csapta Saphirát.

Eragon eszeveszett rántással megfordította Cadocot, és sarkával, elméjével ösztökélve a lovat, vágóban indult visszafelé. *Saphira!*, bömbölte. *Próbálj a földön maradni. Jövök már!* Érezte, hogy a sárkány sötét elszántsággal nyugtazza a gondolatot. Ahogy közelebb értek, Cadoc megugrott, ezért Eragon leszökött róla, és rohant Saphirához.

Íja a fejét csapkodta. Egy erős szélrohamtól elveszítette az egyensúlyát, hasra esett, és csúszott egy darabig. Vicsorogva föltápászkodott, mit sem törődve mély karcolásaival.

Saphira már csak tízlábnyira volt, de nem tudta jobban megközelíteni a csapkodó szárnyak miatt, amelyeket a sárkány hiába próbált összecsukni az orkánban. Eragon odarohant a jobb szárnyhoz, hogy leszorítsa, de a szél elkapta a sárkányt, és ő átbucskázott a fiún. Hátának tüskéi alig ujjnyira hibázták el Eragon fejét. Saphira a földet karmolta, igyekezett lelapulni.

Szárnyai ismét emelkedni kezdtek, de mielőtt fölkaphatták volna, Eragon rávetette magát a bal oldalira. A szárny behajlott az ízületek mentén, Saphira keményen a testéhez szorította. Eragon átvetődött a sárkány hátán, és nekidőlt a másik szárnynak. Az minden átmenet nélkül csapott egyet, és a fiú a földre esett. Gurulással tompította a zuhanást, azután felpattant, és ismét elkapta a szárnyat. Saphira csukni kezdte, Eragon teljes erejéből nyomta a szárnyat. A szél még egy másodpercig tépte őket, de sikerült legyőzniük.

Eragon lihegve dőlt Saphirának. *Jól vagy?*, kérdezte, mert érezte, hogy a sárkány reszket.

Saphira egy pillanatig nem válaszolt. *Igen... úgy érzem.* Elég rémültnek tűnt. *Semmim nem tört - semmit se bírtam csinálni; a szél nem engedett el. Tehetetlen voltam.* Hirtelen borzongással elhallgatott.

A fiú aggódva nézte. *Ne nyugtalankodj, most már biztonságban vagy.* Arrébb megpillantotta Cadocot, aki a szélnek háttal állt. Elméjével utasította az állatot, hogy térjen vissza Bromhoz, azután felmászott Saphirára. A sárkány az orkánnal küszködve kúszni kezdett az úton, a fiú lehajtott fejjel kapaszkodott a hátán.

Odaértek Bromhoz. Az öregember túloldította a vihart: - Megsebesült?

Eragon megrázta a fejét, és leszállt a sárkányról. Cadoc nyihogva odaügetett hozzá. Miközben a ló hosszú nyakát simogatta, Brom a sötét esőfüggönyre mutatott, amely hullámozó, szürke lepelként közeledett hozzájuk. - *Mi jön még?* - kiáltotta Eragon, és összébb húzta magán a ruhát. A csípős eső jéghideg volt, nemsokára bőrig áztak, és reszkettek.

Villámok rohantak végig az égen, lobogtak, majd eltűntek. Mérföldes kék nyilak szabdalták a szemhatárt, földet rázó mennydörgés követte őket. Félelmetesen szép látvány volt. A mennykövektől itt-ott meggyúlt a fű, de a zuhogó eső azonnal el is oltotta.

Az elemek dühöngése lassan alábbhagyott, a vihar elvonult. Ismét felbukkant a kék ég, alkonyfényben ragyogott a táj. A napsugarak izzó színekkel festették meg a felhőket. Éles ellentét szelte ketté a világot: egyik oldalon fény ragyogott, a másikon minden árnyékba borult. A tárgyak sajátosan tömörnek tűntek; a fűszálak olyan keménynek látszottak, mint a márványoszlopok. A közönséges dolgok is túlvilági szépséget sugároztak. Eragon úgy érezte, egy festményben ül.

Friss illata volt a megújult földnek. Megtisztult az elméjük, megjavult a hangulatuk. Saphira nyújtózott, hátraszegte nyakát, és vidáman elbődült. A lovak elhátráltak a közeléből, de Eragon és Brom mosolygott a lelkesedésén.

Mielőtt a fény elhalványult volna, egy sekély mélyedésben megálltak éjszakára. Túl fáradtak voltak a víváshoz, azonnal lefeküdtek aludni.

A YAZUACI KINYILATKOZTATÁS

Noha a vihar közben sikerült részben feltölteni a tömlőket, aznap reggel az utolsó kortyokat itták.

- Remélem, jó irányba megyünk - mondta Eragon, miközben összehajtotta az üres vizes tömlőt -, mert bajban leszünk, ha ma nem érjük el Yazuacot.

Brom nem nyugtalankodott. - Már jártam erre. Yazuacot még alkonyat előtt meglátjuk.

Eragon kétkedve nevetett. - Talán te látsz valamit, de én nem. Honnan tudhatod, mikor körös-körül mérföldekre minden egyformának tűnik?

- Mert nem a föld, hanem a nap és a csillagok alapján tájékozódok. Azok pedig nem vezetnek félre. Gyere! Induljunk. Bolondság ott bajt sejdíteni, ahol nincs. Yazuac ott lesz!

Igazat mondott. Elsőnek Saphira vette észre a falut, ám nem sokkal később a többiek is megláttak egy sötét foltot a szemhatáron. Yazuac még mindig nagyon távol volt; csak a domborzat lapos jellegtelensége mutatta meg. Ahogy közelebb lovagoltak, sötét vonal jelent meg a falu két oldalán, majd elkígyózott a messzeségbe.

- A Ninor - mutatta Brom.

Eragon megállította Cadocot. - Saphirát észre fogják venni, ha még sokáig velünk marad. Nem kéne elrejtőznie, mielőtt elérnénk Yazuacot?

Brom meg vakarta az állát, és a falut nézte. - Látod azt a folyókanyart? Ott megvárhat minket. Elég messze van Yazuactól ahhoz, hogy senki ne találjon rá, de elég közel, hogy ne maradjon le tőlünk. Keresztülmegyünk a falun, megszerezzük, amire szükségünk van, azután találkozunk vele.

Ez nem tetszik nekem, mondta Saphira, amikor Eragon elmagyarázta neki a tervet. *Bószít, hogy folyton bujkálnom kell, mint egy bűnözőnek.*

Tudod, mi történne, ha fölfedeznének! A sárkány duzzogott, de megadta magát, és alacsonyban a föld fölött szállva eltávozott.

A lovasok fürgén kocogtak, mert alig várták az ételt-italt, amelyben hamarosan részük lesz. Ahogy közeledtek a kis házakhoz, tucatnyi kémény füstjét láthatták, de az utcákon nem volt senki. Szokatlan csönd borult a falura. Néma egyetértéssel megálltak az első háznál. Eragon hirtelen megszólalt: - Nem ugatnak a kutyák.

- Nem.

- De ez nem jelent semmit.

- ...Nem.

Eragon egy pillanatra elhallgatott. - Mostanra biztosan meglátott valaki.

- Igen.

- Akkor miért nem jön elő senki?

Brom a napba hunyorgott. - Lehet, hogy félnek.

- Lehet - mondta Eragon. Újra elhallgatott. - És mi van, ha csapda? A ra'zacok várhatnak minket.

- Szükségünk van tartalék élelemre és vízre.

- Ott a Ninor.

- Élelemre akkor is szükségünk van.

- Igaz. - Eragon körülnézett. - Bemegyünk?

Brom megrántotta a gyeplőt. - Igen, de nem bolondok módjára. Ez itt Yazuac főutcája. Ha csapdát állítottak, akkor az valahol itt lesz. Arra senki sem számít, hogy más irányból érkezünk.

- Akkor hát kerülünk? - kérdezte Eragon. Brom bólintott, kivonta kardját, a nyeregre fektette a csupasz pengét. Eragon felajzotta íját, és ráhelyezett egy vesszőt.

Csendesen kocogva megkerülték a falut, és óvatosan elindultak befelé. Az utcákon egy lelket sem láttak, egy kis rókát leszámítva, amelyik elrohant, mikor a közelébe értek. A házak sötétek, baljósak voltak, az ablakokat bezúzták. Sok ajtó ferdén lógott a törött sarokvasakon. A lovak idegesen forgatták a szemüket. Eragon tenyere bizsergett, de megállta, hogy vakarózzon. Mikor belovagoltak a falu főterére, szorosabban markolta az íját, és elfehéredett. - Istenek a magasságban! - suttogetta.

Holtak halma tornyosult előttük, eltorzult arcú legyilkoltak merev hullái. A ruhájukból csöpögő vér beszenyezte a feltúrt földet. Lemészárolt férfiak heverték az asszonyokon, akiket védeni akartak, az anyák még mindig magukhoz szorították gyermekeiket, és a szeretők, akik egymást igyekeztek oltalmazni, együtt pihentek el a halál hideg ölelésében. Minden halottból fekete nyilak meredeztek. Nem kíméltek sem öreget, sem fiatalot. De a legocsmányabb volt a halom tetejébe ütött, kampós lándzsa, amelyre egy fehér csecsemőt szúrtak.

A könnyek elhomályosították Eragon szemét. Máshova akart nézni, de a halott arcok nem engedték el a tekintetét. Bámulta a nyitott szemeket, és azon töprengett, hogyan hagyhatta el őket ilyen könnyen az élet. *Mi értelme a létezésünknek, ha így érhet véget?* Hullámként öntötte el a reménytelenség.

Mint egy sötét árny, varjú ereszkedett alá az égből, és letelepedett a lándzsára. Félrefordította a fejét, és éhesen vizsgálta a halott csecsemőt. - Na, azt már nem! - vicsorgott Eragon. Megfeszítette íját, és egy pendüléssel kilőtte a nyílvesszőt. Tollak repkedtek, a varjú a begyéből kimeredő nyílvesszővel hanyatt esett. Eragon újabb vesszőt helyezett a húrra, de felfordult a gyomra, és Cadoc mellett a földre hányt.

Brom megveregette a hátát. Amikor a fiú magához tért, az öregember szelíden megkérdezte: - Nem akarsz megvárni Yazuacot kívül?

- Nem... maradok - mondta Eragon reszketeg hangon, és megtörölte a száját. Igyekezett nem nézni a szörnyűségekre. - Ki tehette ezt... - Nem bírta folytatni.

Brom lehajtotta a fejét. - Azok, akik szeretik a mások kínját és szenvedését. Számos arcot viselnek, sokféle álruhát öltenek, de csak egyetlen nevük van: gonosz. Nincs mit megérteni rajtuk. Csak annyit tehetünk, hogy szánjuk és tiszteljük az áldozatokat.

Leszállt Hattyúról, körüljárta a halmot, alaposan megvizsgálta a letaposott földet. - A ra'zacok erre jöttek - mondta lassan -, de ezt nem ők tették. Ez az urgalok műve; ilyen lándzsát ők készítenek. Egy bandájuk járhatott itt; talán százan lehettek. Különös; csupán néhány alkalomról tudok, amikor ilyen sokan... - Letérdelt, és tüzetesen megszemlélte egy lábnyomot. Káromkodva visszafutott Hattyúhoz, és felszökött rá.

- Vágta! - sziszegte, és megsarkantyúzta Hattyút. - Még mindig vannak itt urgalok! - Eragon Cadoc oldalába vágta a sarkát. A pej előreszökött, és Hattyú után nyargalt.

Elszáguldottak a házak mellett, és már csaknem Yazuac szélén jártak, amikor Eragon tenyere ismét bizseregni kezdett. Jobbra mozdult valami, azután egy hatalmas ököl kivetette a nyeregből. Átrepült Cadoc fölött, neki egy falnak, miközben az íjat ösztönszerűen lekapta a válláról. Elakadt lélegzettel, hűdötten imbolyogva, oldalát fogva föltápáskodott.

Egy urgál állt fölötte, szélesen vigyorogva. A szürke bőrű, sárga disznószemű szörnyeteg magas volt, vaskos, és olyan széles, mint egy ólajtó. Az izmok csak úgy dagadtak a karján és a mellén, amelyet alulméretezett páncél védett. Vaskalap ült a halántékából előkunkorodó kosszarvakon, egyik karját kerek pajzs takarta. Sonkamancsában kurta, gonosz külsejű kardot szorított.

Eragon látta, hogy Brom megfékezi Hattyút, és visszafelé indul, de rögtön fel is tartóztatta egy második urgál, akinél viszont harci bárd volt. - Fuss, bolond! - kiáltotta Eragonnak, miközben kardjával lesújtott ellenségére. Az Eragon előtt álló urgál felordított, és megforgatta a kardját. Eragon riadt kiáltással visszahőkölt. A fegyver elfütyült az arca mellett. A fiú megpördült, és vadul dobogó szívvel rohanni kezdett Yazuac főtere felé.

Az urgál üldözte, nehéz bakancsa dübörgött. Eragon kétségbeesetten hívta Saphirát, majd még sebesebben loholt. De akárhogy erőlködött, a távolság egyre csökkent; az urgál hangtalan üvöltésben viczorította ki hatalmas agyaráit. Amikor az urgál már csaknem utolérte, Eragon megfeszítette íját, sarkon fordult, célzott, és kilőtt egy nyílvesszőt. Az urgál fölkapta a karját, és pajzsával kivédte a nyilat. A szörnyeteg nekirentett Eragonnak, mielőtt a fiú ismét lőhetett volna. Kusza csomóban zuhantak a földre.

Eragon felpattant, és visszafele iramodott Bromhoz, aki Hattyú nyergéből kaszabolta ellenségét. A fiú fejében lázasan tolongtak a gondolatok: *Hol a többi urgál? Csak ezek ketten maradtak Yazuacban?* Hangos puffanás hallatszott, Hattyú nyihogva felágaskodott. Brom meggörnyedt a nyeregben, karjából vér patakzott. Mellette az urgál diadalittasan felüvöltött, és halálos csapásra emelte csatabárdját.

Fülsiketítő sikoly szakadt föl Eragon torkán, ahogy az urgálnak ugrott. A szörny elálmélkodva megtorpant, majd bárdját suhogtatva, lenézően szembefordult a fiúval. Eragon lebukott a kétkezes csapás elől, az urgál oldalához kapott, véresre karmolta. Az urgál pofája eltorzult a haragtól. Ismét lesújtott, de mellétalált, mivel Eragon félreszökkent, és eliszkolt egy sikátorba.

El akarta csalni Brom mellől az urgálokat. Besiklott két ház között egy szűk átjáróba, de észrevette, hogy zsákutca, és megtorpant. Hiába akart kijutni a kutyaszorítóból, mert az urgálok már elállták a bejáratot. Már jöttek is, csikorgó nyelvükön káromkodva. Eragon jobbra-balra forgatta a fejét, egérutat keresett, de nem talált.

Ahogy szembefordult az urgálokkal, képek villantak meg az elméjében: a lándzsa köré halmozott halott falusiak, és egy ártatlan csecsemő, aki már sosem éri meg a felnőttkort. Ahogy a végzetükre gondolt, izzó, vad erő lobbant fel minden porcikájában. Nem csupán igazságot kívánt. Egész valója fellázadt a halál ténye ellen, az ellen, hogy megszűnik a létezés. Az erő egyre hatalmasabb lett, végül úgy érezte, mindjárt felrobban tőle.

Fölegyenesedett, magasan, karcsún; minden félelme elszállt. Fölemelte íját. Az urgatok röhögtek, és fölemelték pajzsukat. Eragon a húrra illesztette a vesszőt, ahogy sok százszor megtette már, és a célra tartotta a nyílhegyet. Az energia elviselhetetlenül égette. Ki kell engednie, különben felemészti. Váratlanul egy szó szökött az ajkára. Kilőtte a nyílvesszőt, miközben azt ordította: - Brisingr!

Sziszegve röpült a nyíl, és közben sercegő, kék fénnel izzott. Az első urgalt a homlokán találta el, a sikátor visszhangzott a robbanástól. Kék lökéshullám vetette szét a szörnyeteg fejét, és azonnal megölte a másikat is. Mielőtt Eragon megmozdulhatott volna, őt is elérte, de ártalmatlanul keresztülhatolt rajta, és eloszlott a házak között.

A fiú lihegve állt, majd belenézett jéghideg tenyerébe. A gedwëy ignasia olvasztott fémként izzott, ám aztán Eragon szeme láttára visszaváltozott normális színűvé. A fiú ökölbe szorította a kezét. Elöntötte a kimerültség hulláma. Furcsán gyengének érezte magát, mintha napok óta nem evett volna. A térd megbicsaklott, és egy fal mentén lecsúszott a földre.

INTÉSEK

Amint visszatért belé egy kis erő, Eragon megkerülte a halott szörnyetegeket, és kitámolygott a sikátorból. Nem jutott messzire, mikor Cadoc odaügetett mellé. - Jól van, te nem sérültél meg - motyogta Eragon. Észrevette, hogy a keze nagyon remeg, és a mozgása szaggatott, de nem tulajdonított különösebb jelentőséget neki. Közönyösen figyelte magát, mintha mindez valaki mással történne.

Megtalálta Hattyút. A csődör feszülő orrlyukakkal, a fülét lesunyva táncolt egy sarkon, készen rá, hogy bármelyik pillanatban elvágtasson. Brom még mindig mozdulatlanul görnyedezett a nyeregben. Eragon kinyújtotta elméjét és megnyugtatta a lovat. Amint Hattyú lecsillapodott, odament Bromhoz.

Az öregember karján egy hosszú sebből dőlt a vér. A vágás nem volt se mély, se széles, ám Eragon tudta, hogy be kell kötöznie, nehogy Brom túl sok vért veszítsen. Egy pillanatig veregette Hattyú nyakát, azután leemelte Bromot a nyeregből. A súly túl nagy volt neki, az öregember nehézkesen a földre zuhant. Eragont megdöbbenetette a gyengesége.

Dühödt sivítás töltötte meg a fejét. Az égből lecsapott Saphira, és a fiú előtt ért földet, félig kitárt szárnyakkal. Vadul sziszegett, a szeme izzott, és csapkodott a farkával. Eragon összerezzent, amikor elsüvített a feje fölött. *Megsebesültél?*, kérdezte a sárkány tajtékzó haraggal.

- Nem - felelte a fiú, miközben lefektette Bromot a hátára.

A sárkány morgott, és felkiáltott: *Hol vannak azok, akik ezt tették? Széttépem őket!*

Eragon fáradtan mutatott a sikátor felé. - Semmi értelme; már halottak.

Te ölted meg őket?, csodálkozott Saphira.

Bólintott. - Valahogy. - Néhány nyers szóval beszámolt a történetekről, miközben a nyeregtáskában azokat a vásznakat kereste, amelyekbe Za'rocot csavarták.

Saphira komolyan válaszolt: *Felnőttél.*

Eragon morgott valamit. Talált egy hosszú csíkot. Óvatosan felhajtotta Brom ingujját. Néhány ügyes mozdulattal megtisztította a vágást, és szorosan bepólyálta. *Bárcsak a Palancar-völgyben lennénk*, mondta Saphirának. *Ott legalább tudtam, milyen növény való gyógyításra. Itt viszont fogalmam sincs, mivel segíthetnék rajta.* Fölvette Brom kardját, megtörölgette, azután visszacsúsztatta az öregember övének lógó hüvelybe.

Mennünk kéne, mondta Saphira. *Több urgál is ólálkodhat itt.*

El tudod vinni Bromot? A nyered meg tudja tartani, és te meg tudod védeni őt.

Igen, de nem hagylak magadra.

Jól van, repülj mellettem, de menjünk innen. Föltette a nyeret Saphirára, azután átkarolta Bromot, és igyekezett fölemelni, ám gyengesége miatt kudarcot vallott. *Saphira, segíts!*

A sárkány odahajtotta a fejét, és fogai közé kapta Brom köpenyének hátulját. Begörbítette a nyakát, felkapta az öregembert a földről, ahogy a macska viszi a kiscicát, és a nyeregbe rakta. Eragon átcúsztatta Brom lábát a nyereg szíjain, szorosabbra húzta a hurkokat. Fölpillantott, mert az öregember nyögött, és megmozdult.

Brom ködös tekintettel pislogott, és a fejét fogta. Aggodalmasan nézett le Eragonra. - Saphira időben érkezett?

Eragon megrázta a fejét. - Majd később elmagyarázom. Megsebesült a karod. Bekötöztem, amennyire tudtam, de biztonságos helyet kell keresnünk, ahol megpihenhetsz.

- Igen - bólintott Brom, és óvatosan megérintette a karját. - Nem tudod, hol a kardom... aha, látom, megtaláltad.

Eragon végzett a szíjak meghúzásával. - Saphira visz téged, és a levegőben fog követni.

- Biztos, hogy rajta kell utaznom? - kérdezte Brom. - Lovagolhatok Hattyún.

- Ilyen karral aligha. Ha most elájulnál, legalább nem fogsz leesni.

Brom biccentett. - Köszönöm a megtiszteltetést. - Jó karjával átkarolta Saphira nyakát, a sárkány egy szempillantás alatt a levegőbe szökkent. Eragont meglökték a szárnycsattogtatástól kavart légörvények. Hátrált, majd visszatért a lovakhoz.

Hattyút Cadoc mögé kötötte, és otthagyta Yazuacot. Visszatért az ösvényre, és ment tovább dél felé. Az út sziklák között vezetett, majd balra fordult, és a Ninor mentén folytatódott. Páfrány, moha, kis bokrok tarkították a folyópartot. Üdítően hűvös volt a fák alatt, de Eragon nem hagyta, hogy a kellemes légkör a biztonság hitébe ringassa. Annyi időre megállt, hogy megtöltsen a tömlőket, és megitassa a lovakat. Ahogy a földre nézett, észrevette a ra'zacok lábnyomát. *Legalább jó felé megyünk.* Saphira fent körözött, és élesen figyelte a fiút.

Eragont nyomasztotta, hogy csak két urgallal találkoztak. Egy nagyobb horda gyilkolta meg Yazuac lakóit és fosztotta ki a falut, de hova lettek? *Talán a hátvéddel találkoztunk, vagy nekik kellett törbe csalniuk mindenkit, aki követi a derékhadat.*

Most az jutott eszébe, ahogyan megölte az urgalokat. Lassan testet öltött elméjében egy gondolat, egy kinyilatkoztatás. Ő, Eragon - egy tanyasi fiú a Palancar-völgyből - varázslatot használt. Varázslatot! Ez volt az egyetlen szó, ami leírhatta a történeteket. Lehetetlennek tűnt, de nem tagadhatta le, amit látott. *Valahogyan varázsló, mágus lett belőlem!* De nem tudta, miként használhatja ismét újonnan fölfedezett erejét, hol húzódnak a határai, milyen veszélyek járhatnak vele. *Honnan van bennem ez a képesség? Vajon ez mindennapos a Lovasok között? És ha Brom tud róla, akkor miért nem említette?* Csodálkozva, zavartan csóválta a fejét.

Felvette a kapcsolatot Saphirával, hogy ellenőrizze Brom hogylétét, és megossza vele gondolatait. A sárkányt ugyanannyira meglepte a varázslat, mint őt. *Saphira, látsz valami helyet, ahol megállhatunk? Innen nem látok valami messzire.* Míg a sárkány kutatózott, a fiú továbbhaladt a Ninor mentén.

Éppen akkor érte el a hívás, amikor a fény fakulni kezdett. *Gyere.* Saphira képet küldött neki egy rejtett tisztásról, amely a folyó mentén terült el a fák között. Eragon elfordult a lovakkal, és ügetésre fogta őket. Saphira segítségével könnyen megtalálta a tisztást, egyébként olyan eldugott helyen volt, hogy Eragon szerint aligha vehette észre más idegen.

Kicsiny, épp csak füstölgő tűz égett, mire odaért. Brom ott ült mellette, és a karját kötözgette, amelyet ügyetlenül eltartott magától. Saphira feszülő izmokkal kuporgott mellette. Szúrósan nézett Eragonra, és megkérdezte: *Biztos, hogy nem sebesültél meg?*

Kívülről nem... de a többi részemben nem vagyok biztos.

Előbb kellett volna odaérnem.

Ne vádold magad. Ma mindnyájan hibáztunk. Az én hibám az volt, hogy nem maradtam közelebb hozzád. Saphira hálája úgy hullámozott át rajta, mint a víz. Eragon Bromra nézett. - Hogy vagy?

Az öregember a karjára pillantott. - Jókora karmolás, ugyancsak fáj, de elég gyorsan meg fog gyógyulni. Friss kötés kell rá; ez nem tart ki olyan sokáig, mint reméltem. - Vízet forraltak, kimosták Brom sebét. Azután az öreg friss tépést tekert a karjára, és azt mondta: - Ennem kell, és te is éhesnek látszol. Először vacsorázzunk meg, azután beszélgethetünk.

Amikor a hasuk tele volt meleg étellel, Brom pipára gyújtott. - Azt hiszem, most már itt az ideje, hogy elmondd, mi történt, amíg öntudatlan voltam. Nagyon kíváncsi vagyok. - Az arcán visszatükröződtek a lángok, bozontos szemöldöke tüskésen meredezett.

Eragon idegesen összekulcsolta ujjait, és minden szépítés nélkül elmondta az igazságot. Brom végig csöndben maradt, az arca kifürkészhetetlen volt. Amikor Eragon befejezte, Brom a földre pillantott. Hosszú ideig nem hallatszott más, csak a tűz ropogása. Végül fölrezzent. - Használtad korábban is az erődöt?

- Nem. Tudsz róla valamit?

- Egy keveset. - Brom töprengve nézett rá. - Úgy tűnik, hálával tartozom neked, mert megmentetted az életemet. Remélem, egy napon viszonzhatom. Büszke lehetsz; kevesen ússzak meg ép bőrrel, amikor életük első urgalmát elejtik. De nagyon veszedelmes módot találtál rá. Elpusztíthattad volna magadat és az egész falut.

- Nem volt választásom - védekezett Eragon. - Az urgatok már majdnem nekem estek. Ha várok, felaprítanak!

Brom erőiesen ráharapott a pipa csutorájára. - Fogalmad sincs róla, hogy mit csináltál.

- Akkor mondd meg! - vágott vissza Eragon. - Már sokat töprengtem ezen a rejtélyen, de sehogy sem bírom megfejteni. Mi történt? Miként használhattam minden valószínűség szerint varázslatot? Senki sem mutatta, sose tanítottak egyetlen varázsigére sem.

Brom szeme megvillant. - Ez nem olyasmi, amit tanítani kell - és még kevésbé olyasmi, amit használhatsz!

- Nos, én *használtam*, és lehet, hogy megint szükségem lesz rá a harcban. De nem leszek rá képes, ha nem segítesz. Mi a bajod? Ez olyasfajta titok, amit csak akkor tudhatok meg, ha már öreg és bölcs leszek? Vagy talán nem is tudsz semmit a varázslásról?

- Öcsém! - dörrent rá Brom. - Ritka szemtelenséggel követeled a választ! Ha tudnád, mire kérdezel rá, nem kutakodnál olyan hevesen. Ne tedd próbára a türelmemet. - Elhallgatott, azután enyhültebben folytatta: - A tudás, amelyet meg akarsz ismerni, bonyolultabb annál, hogysem megérthetné.

Eragon felugrott, és indulatosan tiltakozott. - Úgy érzem, mintha olyan világba vetettek volna, ahol különös törvények érvényesülnek, de senki nem tudja megmagyarázni őket!

- Megértelek - felelte Brom. Egy fűszálat babrált. - Késő van, aludnunk kellene, de elmondok néhány dolgot, hogy ne emészd magad. Ennek a varázslatnak éppen úgy törvényei vannak, mint mindennek a világon. Ha megszeged a törvényeket, minden esetben halállal lakolsz. Cselekedeteidet behatárolja az erőd, a szavak, amelyeket ismersz, és a képzeleted.

- Milyen szavakra gondolsz? - kérdezte Eragon.

- Már megint kérdések! - fakadt ki Brom. - Egy pillanatra azt reméltem, kifogytál belőlük. Bár jogod van rá, hogy kérdezz. Amikor lelőtted az urgákat, nem mondtál valamit?

- De igen, azt, hogy *brisingr*. - A tűz lángja megnyúlt. Hideg futott végig Eragonon. Volt valami ebben a szóban, amitől hihetetlenül elevennek érezte magát.

- Gondoltam. A *brisingr* egy ősi nyelvből származik, amelyet valaha az összes élőlény használt. De már réges-rég elfelejtették, és eonok óta nem mondták ki Alagaësiá-ban, egészen addig, míg a tündék át nem keltek a tengeren. Ők tanították meg erre a nyelvre a fajokat, amelyek arra használták, hogy hatalmas dolgokat műveljenek és készítsenek. Ezen a nyelven mindennek van neve.

- De mi köze ennek a varázslathoz? - szakította félbe Eragon.

- Minden! Ez minden hatalom alapja. A nyelv a dolgok valódi természetét írja le, nem azt a felszínes vetületet, amelyet mindenki lát. Például a tűznek *brisingr* a neve. De ez nem csak egy név a tűzre, hanem ez a *tűz* neve. Ha elég erős vagy, akkor ezzel a szóval irányíthatod a tüzet, hogy azt tegye, amit te akarsz. Ahogy ma is történt.

Eragon gondolkodott egy pillanatig. - Miért volt kék a tűz? Hogyan tette meg pontosan azt, amit akartam, amikor csak annyit mondtam, hogy *tűz*?

- A szín emberenként változik. Attól függ, ki mondja ki a szót. Hogy a tűz engedelmeskedik-e, az gyakorlat kérdése. A legtöbb kezdőnek részletesen el kell mondania a kívánságát, hogy megtörténjen. Ahogy gyakorolnak a tapasztalataik, ez már nem szükségszerű. Az igazi mester kimondhatja a *víz* szót, és teremt valamit, például egy drágakövet, ami látszólag semmiféle kapcsolatban sincs a vízzel. Te képtelen lennél megérteni, hogyan csinálja, de a mester látja a kapcsolatot a *víz* és a drágakő között, és abban összpontosítja erejét. Ez a gyakorlat elsősorban művészet. Amit te csináltál, az rendkívül nehéz dolog.

Saphira hirtelen beleszólt Eragon gondolataiba: *Brom varázsló! Ezért tudott tüzet gyújtani a síkságon. Nemcsak ismeri a varázslást; ő maga is képes rá!*

Eragon szeme kitágult. *Igazad van!*

Faggasd ki erről a hatalomról, de gondosan válogasd meg a szavaidat. Nem bölcs dolog olyasvalakit felbosszantani, aki ilyen képességek birtokában van. Ha varázsló vagy mágus, akkor ki tudja, mi okból telepedett le Carvahallban?

Ezt észben tartva Eragon óvatosan megszólalt: - Saphira és én most jöttünk rá valamire. Te képes vagy varázsolni, ugye? Így gyújtottál tüzet a síkságon.

Brom aprót biccentett. - Bizonyos mértékig értek hozzá.

- Akkor miért nem használtad föl a tudományod az urgák ellen? Tulajdonképpen számos alkalommal hasznunkra lehetett volna - megvédehettél volna a vihartól, és nem ment volna tele porral a szemünk.

Brom rátörtött a pipájára, majd ismét megszólalt: - Nagyon egyszerű okok miatt. Nem vagyok Lovas, vagyis te még a leggyengébb pillanataidban is erősebb vagy nálam. Meg aztán túl vagyok már az ifjúságomon; nem vagyok olyan acélos, mint valaha. Valahányszor varázslathoz folyamodom, minden alkalommal nehezebb.

Eragon szégyenkezve lesütötte a szemét. - Bocsáss meg.

- Szükségtelen bocsánatot kérned - legyintett Brom. - Mindenki megesik.

- Hol tanultad a varázslást?

- Ez is olyan dolog, amit megtartok magamnak... Elég legyen annyit mondanom, hogy egy távoli földön történt, és nagyon jó oktatóm volt. Az a legkevesebb, hogy továbbadom a tudását. - Kiverte a pipáját egy kis kövön. - Tudom, hogy vannak még kérdéseid, és válaszolni is fogok rájuk, de várj velük reggelig.

Előrehajolt, megvillant a szeme. - Addig is mondok valamit, hogy elvegyem a kedved a kísérletezéstől: a varázslat éppen annyi erőt facsar ki belőled, mintha a karod, hátad izmait használnád. Ezért érezted a fáradtságot, miután elpusztítottad az urgákat. És ezért voltam dühös. Borzasztó kockázatot vállaltál. Ha a varázslat több energiát követelt volna, mint amennyi a testedben van, akkor véged. Csak olyan feladatokra használhatod a varázslást, amelyek nem teljesíthetők hétköznapi eszközökkel.

- Honnan lehet tudni, hogy egy varázslat elhasználja-e minden erőnket?

- rémüldözött Eragon.

Brom fölemelte a kezét. - A legtöbbször sehonnan. A varázslóknak ezért kell nagyon ismerniük a képességeik határát, és még így is rendkívül óvatosak. Ha egyszer kiszemeltél egy célt, és útjára engedted a varázslatot, nem szívhatod vissza, még akkor sem, ha megöl. Vedd ezt figyelmeztetésnek: ne próbálkozz semmivel, amíg többet nem tudsz erről. Ma estére legyen elég ennyi.

Miközben kiterítették hálózásaikat, Saphira elégedetten jegyezte meg: *Mindketten egyre erősebbek leszünk, Eragon. Hamarosan senki sem állhat az utunkba.*

Igen, de melyik utat válasszuk?

Amelyiket akarjuk, felelte önelégülten a sárkány, miközben elvackolt éjszakára.

A VARÁZSLAT A LEGEGYSZERŰBB DOLOG

Miből gondoltad, hogy az a két urgál visszamaradt Yazuacban? - kérdezte Eragon, miután egy ideje már az úton lovagoltak. - Úgy tűnik, semmi okuk nem volt rá, hogy ott tartózkodjanak.

- Gyanúm szerint megszöktek a főcsapattól, hogy fosztogassanak. Attól különös, hogy a történelem folyamán az urgálok mindössze két-három alkalommal verődtek össze nagyobb számban. Nyugtalanító, hogy ismét megtörténik.

- Gondolod, hogy a ra'zacoknak közülük van a támadáshoz?

- Ezt nem tudom. A legokosabb, amit tehetünk, hogy a lehető leggyorsabb ütemben távolodunk Yazuactól. Egyébként a ra'zacok is erre mentek: dél felé.

Eragon egyetértett. - De még mindig szükségünk van utánpótlásra. Van a közelben másik település?

Brom a fejét rázta. - Nem, de Saphira vadászhat nekünk, ha hússal kell beérnünk. Ezek a facsoportok neked kicsinek tűnhetnek, de tele vannak állatokkal. Sokmértődes távolságban a folyó az egyetlen vízforrás, így a síkság állatai ide járnak inni. Nem fogunk éhen halni.

Eragon hallgatott, elégedett volt Brom válaszával. Zsinatoló madarak cikáztak körülöttük, a folyó békésen csobogott. A hely zajos volt, tele élettel, energiával. Eragon megkérdezte: - Hogy kapott el az az urgál? A dolgok olyan gyorsan történtek, hogy nem láttam.

- Balszerencsém volt - dörmögte Brom. - Bőven felértem vele a verekezésben, így hát belerúgott Hattyúba. Az a hülye ló pedig felágaskodott, és kibillentett az egyensúlyomból. Ennyi elég volt az urgálnak, hogy megszabjon. - Megvakarta az állát. - Feltételezem, még mindig azon a varázslaton töröd a fejed. Elég nagy fejfájás, hogy magadtól rábukkantál. Kevesen tudják, de minden Lovas képes varázsolni, noha különböző mértékben. Ezt a tényt még uralmuk tetőpontján is titokban tartották, mert ez előnyt adott ellenfeleikkel szemben. Ha mindenki tudomást szerez róla, akkor nehezebben jöttek volna ki a közemberekkel. Sokan annak tulajdonítják a király varázserejét, hogy rontó vagy ördögös. Ez nem igaz; azért varázserejű, mert Lovas.

- Mi a különbség? Az a tény, hogy képes vagyok a varázslatra, nem jelenti egyben azt is, hogy ördögös vagyok?

- Egyáltalán nem! Az ördögös, például egy Árny, szellemeket használ föl, hogy végrehajtsák akaratát. Ez szöges ellentéte a te erődnél. Mágus sem leszel tőle, mert az a szellemek vagy a sárkány segítsége nélkül is hatalmas. És bizonyosan nem vagy boszorkány vagy rontó, mivel az ő erejüket a különböző varázsszerek és varázsigék adják.

Ezzel vissza is értem oda, ahonnan indultam: a gondolhoz, amit te jelentesz. A hozzád hasonló ifjú Lovasok testét-lelkét szigorú gyakorlatokkal edzették. Ez a kiképzés jó pár hónapig, olykor évekig tartott, addig, amíg a Lovas elég felelősnek minősült a varázsláshoz. Egészen addig nem közölték a növendékekkel, milyen erővel rendelkezik. Ha valamelyik véletlenül rábukkant, azonnal elkülönítették, és egyedül képezték tovább. Nagyon ritkán fordult elő, hogy valamelyik magától fedezze föl a tehetségét - biccentett Eragon

felé -, ámbar sohasem kerültek olyan nyomás alá, mint te.

- Akkor végül is hogyan képezték ki őket a varázslat használatára? - kérdezte Eragon. - Nem értem, hogy lehet ilyesmire bárkit is megtanítani. Ha ezt próbáltad elmagyarázni két napja, akkor nem tanultam semmit.

- A növendékeknek mindenféle badar gyakorlatot kellett végezniük, amelyeknek az volt a célja, hogy feldühítse őket. Egyéb haszontalanságok között például arra utasították őket, hogy kőkupacokat rakjanak arrébb kizárólag a lábukat használva, vagy megtöltsenek vízzel egy lyukas dézsát. Egy idő után annyira felbőszültek, hogy varázsláshoz folyamodtak. Az esetek többségében sikerrel.

Vagyis - folytatta Brom - hátrányban leszel, ha olyan ellenséggel találkozol, aki részesült ebben a kiképzésben. Még élnek néhányan a régiek közül: például a király, a tündékről nem is beszélve. Bármelyik simán széttépne.

- Akkor hát mit tehetek?

- Nincs idő a szabályos kiképzésre, de sok mindent elvégezhetünk útközben - felelte Brom. - Sok technikát ismerek, amelyeknek gyakorlásával gyarapíthatod erődet és önuralmadat, de máról holnapra nem tehetsz szert egy Lovas diszciplínájára. - Kajánul nézett Eragonra. - Neked futtában kell megszerezned a tudást. Kezdetben nehéz lesz, de az eredmény megéri. Talán örülni fogsz, ha meghallod, hogy a te korodban még egyetlen Lovas sem használta a mágiát úgy, ahogy tegnap te alkalmaztad a két urgallal szemben.

Eragon elmosolyodott a dicséretre. - Köszönöm. Van ennek a nyelvnek valamilyen neve?

Brom elnevette magát. - Igen, de senki sem ismeri. Rettenetes erejű szó lehet, amelynek révén parancsolhatsz az egész nyelvnek, és mindazoknak, akik használják. Az emberek régóta keresik, de eddig még nem találták.

- Még mindig nem értem, hogy működik a varázslás - mondta Eragon. - Pontosan hogyan csinálom?

Brom meghökkent. - Nem fejtettem ki világosan?

- Nem.

Brom mélyet lélegzett. - Ahhoz, hogy a mágiát használhasd, egyfajta veled született erőre van szükséged, ez pedig manapság nagyon ritka. Továbbá képesnek kell lenned rá, hogy pusztán az akaratoddal fölidézd magadban ezt az erőt. Ha egyszer föléledt, akkor használnod kell, különben elhalványul. Érted? Mármint, ha használni akarod, akkor ki kell ejtened az ősi nyelvnek azt a szavát vagy mondatát, amely leírja a szándékozdat. Például ha tegnap nem mondtad volna ki a *brisingr* szót, akkor semmi sem történik.

- Tehát az korlátoz, hogy nem ismerem ezt a nyelvet?

- Pontosan! - lelkesedett Brom. - Továbbá ezen a nyelven nem hazudhatsz.

Eragon megcsóválta a fejét. - Az lehetetlen. Az emberek mindig lódítanak. Ettől az ősnelv se tarthatja vissza őket.

Brom felvonta a szemöldökét, és azt mondta: - Fehtrbla-ka, eka weohnata néiat, haina ono. Blaka eom iet lám. - Hirtelen egy madár röppent le az ágról, és az öregember kezére ült. Csicseregve nézte őket pici gombszemével. Egy perc múlva Brom azt mondta: - Eitha - és a madárka elrepült.

- Ezt hogy csináltad? - kérdezte csodálattal Eragon.

- Megígértem neki, hogy nem bántom. Nem érthette pontosan, mit akarok, de a hatalom

nyelve nyilvánvalóvá tette szavaim jelentését. A madár megbízott bennem, mert tudja, amit minden állat tud, hogy aki ezen a nyelven beszél, azt köti a szava.

- És a tündék ezen a nyelven beszélnek?

- Igen.

- Akkor hát sose hazudnak?

- Nem egészen így áll a helyzet - ismerte el Brom. - Állításuk szerint nem hazudnak, és ez bizonyos mértékben így is van, de tökéletessé fejlesztették annak művészetét, hogy mondanak valamit, és közben másra gondolnak. Sosem tudhatod pontosan, mi a szándékuk, és nem is tudod helyesen felmérni. Sokszor csupán az igazság egy részét tárják föl, a többit elhallgatják. Kifinomult, fejlett elmére van szüksége annak, aki meg akarja ismerni a kultúrájukat.

Eragon elgondolkodott. - Mit jelentenek a személynevek ezen a nyelven? Hatalmat adnak a tulajdonosuk felett?

Brom szeme helyeslően ragyogott. - Azt bizony! Azoknak, akik ezen a nyelven beszélnek, két nevük van. Az első a mindennapi használatra való, és nem túl fontos. De a második az igazi, amelyet csupán a megbízható kevesekkel osztanak meg. Volt idő, amikor senki sem titkolta a valódi nevét, de a mai világ nem ilyen szelíd. Aki megtudja a valódi nevedet, hatalmat nyer rajtad. Mintha egy másik ember kegyére bízna az életedet. Mindenkinek van rejtett neve, de csak kevesen ismerik.

- Honnan tudod meg a valódi nevedet? - kérdezte Eragon.

- A tündék ösztönösen ismerik a sajátjukat. Senki másban nincs meg ez a képesség. A halandó Lovasok rendszerint keresik, amíg rá nem lelnek - vagy találnak egy tündét, aki elárulja nekik, ám ez ritkaság, mert a tündék az ilyesfajta tudást önként nem osztják meg senkivel - felelte Brom.

- Szeretném tudni az enyémet - mondta vágyakozva Eragon.

Brom tekintete elsötétült. - Légy óvatos. Szörnyű tudás lehet az. Megtudni, kik vagyunk, mindenféle önáltatás vagy részrehajlás nélkül, olyan kinyilatkoztatás, amiért kinnal kell fizetni. Voltak, akiket az örületbe kergetett a leplezetlen igazság. A legtöbben igyekeznek elfelejteni. De ahogy a név hatalmat ad másoknak, ugyanúgy hatalmat nyerhetsz vele önmagad fölött, ha az igazság nem zúz össze.

Márpedig téged biztosan nem fog, szögezte le Saphira.

- Akkor is szeretném tudni - mondta eltökélten Eragon.

- Nem könnyű téged lebeszélni valamiről. Ez jó, mert csak az elszántak találják meg önmagukat, de ebben nem segíthetek. Ez olyan kutatás, amelyet magadnak kell elvégezned. - Brom megmozdította sebzett karját, és kelletlenül elfintorodott.

- Miért nem tudod meggyógyítani magadat varázslattal? - kérdezte Eragon.

Brom pislogott. - Semmi értelme. Sose gondoltam rá, mert ez meghaladja az erőmet. Neked valószínűleg sikerülne a megfelelő szavakkal, de nem akarom, hogy kifáraszd magad.

- Egy csomó gondot és fájdalmat megtakaríthatok neked - tiltakozott Eragon.

- Kibírom - válaszolta nyersen Brom. - Egy seb mágikus gyógyításához ugyanannyi energia kell, mintha a szervezet maga végezné el a dolgot. Nem akarom, hogy a következő napokban fáradt legyél. Egyelőre nem szabad ilyen nehéz feladatra vállalkoznod.

- De ha meg tudnám gyógyítani a karodat, akkor talán a halálból is visszahozhatnék

valakit?

A kérdés mehökkentette Bromot, de gyorsan válaszolt: - Emlékszel, mit mondtam az olyan feladatokról, amelyek megölhetnek? Ez is azok közé tartozik. A Lovasoknak a saját biztonságuk érdekében megtiltották, hogy a holtak feltámasztásával próbálkozzanak. Az élet mögött olyan szakadék van, ahol a mágia semmit sem ér. Ha ide átnyúlsz, erőd elszökik, lelked elhalványul a sötétben. Varázslók, boszorkánymesterek, Lovasok - mindnyájan kudarcot vallottak és meghaltak, ha átlépték ezt a küszöböt. Próbálkozz olyasmivel, ami valós - vágásokkal, zúzódásokkal, olykor talán törött csontokkal -, de a holtakat hagyd békén!

Eragon elkomorodott. - Ez sokkal bonyolultabb, mint gondoltam.

- Pontosan! - felelte Brom. - És ha nem érted meg, hogy mit csinálsz, akkor túl nagy fába vághatod a fejszédet, és meghalsz. - Megfordult nyergében, lenyúlt, fölkapott egy marék kavicsot a földről. Erőlködve kiegyenesedett, azután egy kivételével valamennyi követ eldobta. - Látod ezt a kavicsot?

- Igen.

- Fogd. - Eragon elvette, ránézett. Jellegtelen, sima, fénytelen fekete kő volt, akkora, mint hüvelykujjának utolsó perce. Számtalan hasonló hevert az ösvény mentén. - Elkezdődik a kiképzésed.

Eragon zavartan nézett rá. - Nem értem.

- Hát persze hogy nem! - mondta türelmetlenül Brom. - Ezért tanítlak én téged, és nem te engem. Most pedig fejezd be a fecsegést, mert sosem jutunk el sehova. Emeld föl a kavicsot a tenyeredről, és tartsd a levegőben, amíg tudod. A *stenr reisa* szavakat kell használnod. Mondd ki őket.

- Stenr reisa.

- Jó. Rajta, próbálkozz.

Eragon kedvetlenül a kavicsra összpontosított, elméjében annak az energiának a nyomait kereste, amely tegnap égette. A kő meg se moccan, a verejtékező fiú tehetetlen haraggal bámulta. *Hogyan is tudnám ezt megtenni?* Végül keresztbe fonta a karját, és felcsattant: - Ez lehetetlen.

- Dehogy! - förmedt rá Brom. - Hogy mi a lehetetlen és mi nem, azt én mondom meg. Küzdj! Ne add föl ilyen könnyen. Próbálkozz újra.

Eragon komoran lehunyta a szemét, félretolt minden zavaró gondolatot. Mélyet lélegzett, elhatolt tudatának legvégső határáig, igyekezett megtalálni azt a helyet, ahol a korábbi erő lapult. Keresés közben csak gondolatokat és emlékeket talált, amíg meg nem érezte a változást - egy kis buckát, ami része volt tudatának, de nem teljesen. Izgatottan ásni kezdte, hogy mit rejthet. Ellenállással találkozott, mintha gátba ütközött volna, de tudta, hogy annak a másik oldalán van az erő. Igyekezett átszakítani a gátat, de az szilárdan ellenállt. Eragon egyre dühösebben támadt az akadályra, minden akaraterejével ostromolta, amíg össze nem tört, mint egy vékony üveglap, és a fiú elméjét fényfolyó öntötte el.

- Stenr reisa! - lihegte. A kavics felszökkent a halványan derengő tenyéből. Eragon erőlködve próbálta a levegőben tartani, de az erő elpárologott, megfakult, és eltűnt a gát mögött. A kavics halk puffanással lepottyant, a fiú tenyere olyan lett, mint volt. Kicsit elfáradt, de a sikertől fellelkesedve elvigyorodott.

- Elsőre nem is rossz - állapította meg Brom.

- Miért csinálja ezt a tenyerem? Olyan, mint egy kis lámpa.

- Ezt senki nem tudja biztosan - ismerte el Brom. - A Lovasok jobban szerették abból a kezükből kisugározni az erőt, amelyiken a gedwëy ignasia volt. A másik tenyeredet is használhatod, de úgy nehezebb. - Egy pillanatig nézte Eragont. - A következő faluban, ha nem koncoltak föl ott is mindenkit, veszek neked egy pár kesztyűt. Magad is egész ügyesen dugdosod a jelt, de nem akarhatjuk, hogy véletlenül meglássa valaki. Mellesleg jöhetnek idők, amikor magad sem szeretnéd, hogy az izzás felhívja rád egy ellenséged figyelmét.

- Rajtad is van ilyen jel?

- Nincs. Csak a Lovasokon lehet - felelte Brom. - Azt is tudnod kell, hogy a varázslat a távolba is hat, mint a nyílvessző vagy a lándzsa. Ha méröldnyiről próbálsz fölemelni vagy arrébb tenni valamit, ahhoz több energia kell, mintha ott lenne melletted, így hát, ha látod, hogy ellenségeid egy mérfölddel mögötted vágtaznak, engedd közelebb őket, mielőtt varázslathoz folyamodnál. Most pedig vissza a munkához. Próbáld ismét fölemelni a kavicsot.

- Megint? - kérdezte halkan Eragon, és arra gondolt, mennyi erőfeszítésébe került az egyszeri próbálkozás.

- Igen! És ezúttal gyorsabban!

Majdnem egész nap gyakoroltak. Amikor Eragon végül abbahagyta, fáradt és ingerült volt. A hosszú órák alatt megutálta a kavicsot és az egész gyakorlást. Már éppen elhajította volna, de Brom rászólt: - Ne! Tartsd meg! - Eragon rámeredt, azután kellenül zsebre vágta a kavicsot.

- Még nem végeztünk - figyelmeztette Brom - így hát ne helyezd magad kényelembe. - Egy növénykére mutatott. - Ennek *delois* a neve. - Ettől kezdve oktatta az ősnyelvre Eragont, szavakat mondott neki, amelyeket a fiúnak meg kellett jegyeznie, a *vöndr-től*, egy vékony, egyenes vesszőtől az Esthajnalcsillagig, amelynek *Aiedail* a neve.

Este a tűz mellett vívtak. Noha Brom a bal kezét használta, ez semmivel sem csökkentette az ügyességét.

A következő napok ugyanígy teltek. Eragon először a régi nyelv szavaival küszködött, és a kavicsal bűvészkedett. Esténként Brom és ő a fakardokkal gyakoroltak. A fiú örökösen rosszul érezte magát, de ez fokozatosan, szinte észrevétlenül változni kezdett. Nemsokára a kavics már nem billegett, ha fölemelte. Elsajátította a Bromtól tanult első gyakorlatokat, nehezebbekbe fogott, és egyre többet ismert meg az ősnyelvből.

A vívásban magabiztosabb, fürgébb lett, úgy csapott le, akár egy kígyó. Erősebbeket ütött, és a karja nem remegett többé a védésnél. Amióta megtanult védekezni, az összecsapások hosszabbak lettek. Most már nem csak rajta voltak véraláfutások, mikor nyugovóra tértek.

Saphira is egyre nőtt, bár lassabban, mint előzőleg. Megedződött, megerősödött a hosszas repülésektől és a rendszeres vadászattól. Most már magasabb és jóval hosszabb volt a lovaknál. Termete, pikkelyeinek sziporkázása egyre feltűnőbbé tette. Brom és Eragon aggódtak miatta, de nem tudták rávenni a sárkányt, hogy engedje porral álcázniuk tündöklő bőrét.

Vándoroltak tovább dél felé a ra'zacok nyomán. Eragon kétségbeesett, mert haladhattak bármilyen sebesen, ellenségeik mindig megelőzték őket pár nappal. Néha már képes lett volna feladni az üldözést, de azután leltek valamilyen jelet vagy nyomot, amitől megújultak reményeik.

A síkságon, a Ninor mentén nyoma sem volt emberi településnek, a három útitársat napok óta nem zavarta semmi. Végül megközelítették Daretet, ami az első falu volt Yazuac óta.

Azon az éjszakán, mielőtt a faluba értek, Eragon különösen élénk álmot látott.

Garrow-t és Rorant látta otthon, amint a szétrombolt konyhában ülnek. Kérték, hogy segítsen újjáépíteni a tanyát, de ő csak a fejét rázta, miközben szívébe belesajdult a vágyakozás. - A gyilkosaidat üldözöm - súgta nagybátyjának.

Garrow gyanakodva nézett rá, és megkérdezte: - Talán úgy nézek ki, mint aki meghalt?

- Nem segíthetek - válaszolta halkán Eragon, és érezte, a könnyek elöntik a szemét.

Hirtelen bőgés hallatszott, és Garrow átváltozott a két ra'zac-cá. - Akkor halj meg! - sziszegték, és Eragonra vetették magukat.

Rémülten felriadt. Az égen lassan elfordultak a csillagok.

Nem lesz semmi baj, kicsim!, mondta gyengéden Saphira.

DARET

Daret a Ninor partján épült, másképp nem is maradhatott volna életben. Apró, kezdetleges település volt, embernek nyomát sem látták benne. Eragon és Brom fölöttébb óvatosan közeledett. Saphira ez alkalommal a falu szélén rejtőzött el, hogy szükség esetén pillanatok alatt mellettük teremhessen.

Némán lovagoltak be Daretbe. Brom a jó kezével a kardját markolta, és éberen villogó szemmel figyelt, Eragon félig felhúzva tartotta íját. Aggodalmasan néztek össze, mialatt elléptettek a néma házak között. *Nem fest valami biztatóan*, üzent Eragon Saphirának. A sárkány nem válaszolt, de a fiú érezte, amint készülődik, hátha utánuk kell repülnie. A földre nézett, és megkönnyebbülésére gyerektalpak apró nyomait látta.

De hol vannak?

Brom megdermedt, mikor belovagoltak Daret főterére, és látták, hogy üres. A szél keresztülfújta a kihalt falun, itt-ott portölcsérek táncoltak. Brom megfordította Hattyút. - Menjünk innen. Nem tetszik ez nekem. - Vágtába ugratta Hattyút. Eragon követte a pejkoján.

Alig néhány lépésre jutottak, amikor szekerek gurultak elő a házak közül, és eltorlaszolták az útjukat. Cadoc felhorkant, és a földet rúgva fékezett Hattyú mellett. Sötét bőrű férfi ugrott át a szekéren, és eléjük plántálta magát. Oldalán széles, kétkezes kard lógott, íját lövésre tartotta. Eragon villámgyorsan megfeszítette íját, és célba vette az idegent, aki rájuk parancsolt: - Állj! Tegyétek le a fegyvert! Hatvan íjász vesz körül benneteket. Ha megmozdultok, lőnek! - Alighogy kimondta, férfiak hosszú sora egyenesedett föl a környező házak tetején.

Ide ne gyere, Saphira!, kiáltotta Eragon. *Túl sokan vannak! Ha idejössz, lelőnek. Maradj távol!* A sárkány meghallotta, de a fiú nem vehette biztosra, hogy engedelmeskedik-e. Felkészült, hogy varázslatot használjon. *Meg kell állítanom a nyilakat, mielőtt eltalálják Bromot vagy engem!*

- Mit akarsz? - kérdezte nyugodtan Brom.

- Miért jöttetek ide? - kérdezett vissza a férfi.

- Hogy készleteket vásároljunk, és meghallgassuk a híreket. Semmi más okunk nem volt. Az unokatestvéremhez tartunk Dras-Leonába.

- Meglehetősen jól fel vagytok fegyverezve.

- Akárcsak ti - vágott vissza Brom. - Veszedelemes időket élünk.

- Ez igaz. - A férfi alaposan megnézte őket. - Nem hinném, hogy rosszat akarnátok, de túl sokat csatároztunk az urgalokkal és a banditákkal ahhoz, hogy csak úgy megbízzam a szavadban.

- Ha nem számít, mit mondunk, akkor most mi lesz? - kérdezte Brom. A férfiak szobormereven álltak a tetőkön. Mozdulatlanságukból Eragon arra következtetett, hogy vagy nagyon fegyelmezettek... vagy nagyon féltik az életüket. Remélte, hogy ez utóbbiról van szó.

- Azt mondd, hogy csak készleteket akartok. Beleegyeztek, hogy itt maradtok, amíg megszerezünk, amire szükségetek van, azután fizettek, és tüstént távoztok?

- Igen.

- Jól van. - A férfi leengedte az íját, ám továbbra is megfeszítve tartotta. Intett az egyik íjásznak, aki a földre szökkent és hozzáfutott. - Mondjátok el neki, hogy mi kell.

Brom felsorolt egy rövid listát, majd azzal egészítette ki: - Továbbá ha

lenne egy pár kesztyű, amelyik illik az unokaöcsém kezére, azt is megvenném. - Az íjász biccentett, és elrohant.

- Trevornak hívnak - mondta az előttük álló férfi. - Rendes körülmények között paroláznék veletek, de tekintettel a mostani helyzetre, inkább megtartom a távolságot. Mondjátok, honnan jöttök?

- Északról - felelte Brom -, de egyetlen helyen sem éltünk elég sokáig, hogy otthonunknak nevezhessük. Az urgalok miatt kényszerültetek ezekre az intézkedésekre?

- Igen - felelte Trevor -, és még náluk is cudarabb fajzatok miatt. Nem tudtok más falvakról? Ritkán hallunk róluk, de híre járta, hogy azokat is megtámadták.

Brom elkomorodott. - Bár ne én hoznám nektek ezt a hírt! Csaknem két hete keresztülutaztunk Yazuacon, és láttuk, hogy kirabolták. A falusiakat lemészárolták, és asztagba rakták. Tisztességgel eltemettük volna őket, de ránk támadott két urgal.

Trevor döbbenten hátrált, és könnyek szöktek a szemébe. - Ó, jaj, ez valóban szomorú nap! De nem értem, miként írhatta ki két urgal egész Yazuacot? Ott vitéz harcosok laktak - némelyik a barátom volt.

- A nyomok arra utaltak, hogy egész hordájuk dült a faluban - magyarázta Brom. - Úgy vélem, akikkel mi találkoztunk, szökevények voltak.

- És mekkora lehetett a horda?

Brom egy pillanatig babrálta a nyeregtáskáját. - Elég nagy ahhoz, hogy elpusztítsa Yazuacot, de elég kicsiny ahhoz, hogy észrevétlenül haladhasson át a vidéken. Nem lehetek többen száznál, és nem lehetek kevesebben ötvennél. Ha nem tévedek, mindkét szám végzetes lehet számotokra. - Trevor fáradtan bólintott. - Fontolóra kellene vennetek a távozást - folytatta Brom. - Ez a környék túlságosan veszedelmes ahhoz, hogy bárki békében élhessen.

- Tudom, de az emberek gondolni sem hajlandók rá, hogy elmenjenek. Ez az otthonuk - és az enyém is, noha csak pár éve élek itt -, és az életüknél is többet jelent számukra ez a hely. - Komolyan nézett Bromra. - A magányos urgalokat elkergettük, és ettől a falusiak annyira nekibátorodtak, ami nem áll arányban képességeikkel. Attól tartok, hogy egy reggel elvágott torokkal ébredünk.

Karjaiban egy kupac mindenfélével az íjász sietett ki egy házból. Lerakta a holmit a lovak mellett. Brom fizetett.

Mikor az íjász elment, Brom megkérdezte. - Miért téged választottak a védelem vezetőjéül?

Trevor vállat vont. - Néhány évig a király seregében szolgáltam.

Brom beletúrta a kupacba, Eragonnak odaadott egy pár kesztyűt, a többi elcsomagolta a nyeregtáskákba. Eragon felhúzta a kesztyűt, miközben végig lefelé tartotta a tenyerét, azután behajlította a markát. A kesztyű rugalmas, erős bőrből készült, noha már megkopott a használatban. - Nos - mondta Brom -, ahogy ígértem, most elmegyünk.

Trevor biccentett. - Ha elérték Dras-Leonába, megtennétek egy szívességet? Tudassátok az Uralkodóval helységünk és a többi település sanyarú helyzetét. Ha ennek a híre mostanáig nem jutott el a királyig, akkor okunk van az aggodalomra. Ha mégis eljutott, de úgy döntött, hogy semmit nem csinál, akkor még inkább van okunk aggódni.

- Átadjuk üzeneteket. Tartsátok élesen a kardjaitokat - mondta Brom.

- Ti is.

A szekereket félretolták az útból. A vándorok kilovagoltak Daretből a

Ninort szegélyező fák irányába. Eragon gondolatban szólította Saphirát: *Ismét úton vagyunk. Minden jóra fordult.* Válaszul nem érzékelt mást, mint tajtékzó haragot.

Brom a szakállát húzgálta. - A birodalom rosszabb állapotban van, mint gondoltam. Amikor a kereskedők eljöttek Carvahallba, zavargások hírért hozták, de sosem hittem volna, hogy ez ennyire kiterjedt. Amennyi urgál garázdálkodik errefelé, azt hinnéd, magát a birodalmat támadták meg, mégsem küldtek ki katonaságot. Mintha a király nem akarná megvédeni, ami az övé.

- Hát ez különös - helyeselt Eragon.

Brom lehajolt, hogy kikerüljön egy alacsony ágat. - Használtad az erődet Daretben?

- Nem volt rá okom.

- Helytelen - pirongatta Brom. - Érzékelned kellett volna Trevor szándékait. Még én, az én korlátozott képességeimmel is megtehettem. Ha a falusiak meg akartak volna ölni, nem ütem volna ott olyan nyugodtan. Ám ésszerű feltételezésnek tűnt, hogy tárgyalásokkal is szabadulhatunk, és ez így is történt.

- Honnan tudhatnám én, hogy Trevor mire gondol? - hökkent meg Eragon. - Feltételezed rólam, hogy belelátok az emberek agyába?

- Ejnye! - dorgálta Brom. - Igazán tudhatnád a választ! Ugyanúgy ismerhetted volna fel Trevor szándékát, ahogy Saphirával és Cadockal fölveszed a kapcsolatot. Az emberek elméje nem különbözik annyira a sárkányokétól vagy a lovakétól. Egyszerű művelettel meg lehet tenni, de ez olyan erő, amelyet óvatosan és ritkán szabad használnod. Az embernek az elméje az utolsó menedéke. Sohasem szabad betörnöd oda, hacsak a körülmények nem parancsolják. A Lovasok nagyon szigorú törvényeket hoztak erről. Aki fontos ok nélkül betolakodott valakinek az elméjébe, szigorú büntetésre számíthatott.

- És te képes vagy erre, holott nem vagy Lovas? - kérdezte Eragon.

- Mint már mondtam, megfelelő képzés birtokában bárki tud szavak nélkül beszélni, de változó sikerrel. Hogy ez varázslat-e, azt nehéz megállapítani. A mágikus képességek - vagy az, ha szellemi kapcsolatba kerülsz egy sárkánnyal - bizonyosan serkentik ezt az adottságot, de sok embert ismertem, akik maguktól tanulták meg. Gondold el: kapcsolatba léphetsz minden érző lénnel, akkor is, ha a kapcsolat nem nagyon világos. Az egész napot eltöltheted azzal, hogy egy madár gondolatait hallgatod, vagy igyekszel felfogni, hogy egy földigiliszta mit érez a zivatarban. De én sose találtam túl érdekesnek a madarakat. Javaslom, kezd egy macskával; elképesztő egyéniségek vannak köztük.

Eragon a kezére tekerte Cadoc gyeplőjét, és végiggondolta, amit Bromtól hallott. - De ha be tudok hatolni valakinek a tudatába, ez nem azt jelenti, hogy mások is képesek ezt tenni velem? Honnan tudom meg, ha valaki az agyamban kurkászik? Van rá mód, hogy megakadályozzam? *Honnan tudjam, hogy Brom éppen most nem érzékeli-e, amit gondolok?*

- Hogyne! Saphira még sosem zárta el előled az elméjét?

- Előfordul - ismerte el Eragon. - Amikor elvitt a Gerincbe, akkor egyáltalán nem tudtam szólni hozzá. Nem mintha nem törődött volna azzal,

amit mondok; szerintem egyáltalán nem is hallott. Falak vették körül az elméjét, amelyeken nem törhettem át.

Brom egy darabig a kötését igazgatta, magasabbra húzta a karján. - Kevés ember képes megállapítani, turkál-e valaki az elméjében, s e kevesek közül is még kevesebben képesek kirekeszteni a betolakodót. A gyakorlásokon és a gondolkodásmódon múlik. Varázserődnek köszönhetően mindig tudni fogod, ha valaki benyúl az elmédbe. Mivel pedig így van, egyszerűen elállhatod az útját, ha minden mást kizárva egy dologra összpontosítasz. Például, ha kizárólag egy téglafalra gondolsz, akkor ellenséged is egy téglafalat fog látni. Ámde sok energiát és fegyelmet követel, hogy huzamosabb időre elzárhasd elmédet valaki elől. Ha a legcsekélyebb dolog megzavar, akkor meginog a fal, és ellenséged keresztúlsurranhat gyengeséged résén.

- Hogyan tanulhatom meg ezt? - kérdezte Eragon.

- Egyetlen módon: gyakorlással, gyakorlással és még több gyakorlással! Gondolatban rajzolj fel magadnak valamit, azután minden mást kizárva ragaszkodj hozzá, ameddig tudsz. Ez nagyon kifinomult technika; alig maroknyian voltak képesek tökéletesen elsajátítani - mondta Brom.

- Nekem nem kell a tökéletesség, csak a biztonság! - *Ha valakinek behatolhatok az elméjébe, akkor megváltoztathatom a gondolkodását? Valahányszor megtudok valami újat a mágiáról, egyre jobban gyanakszom rá!*

Megérkeztek Saphirához. Meghökkenésükre a sárkány vadul vágott feléjük a fejével. A lovak idegesen hátráltak. Saphira alaposan megvizsgálta Eragont, és fojtottan sziszegett. A szeme olyan volt, akár a kő. Eragon aggódalmasan sandított Bromra - még sosem látta Saphirát ilyen dühösnek -, azután megkérdezte: *Mi a baj?*

Te!, morogta a sárkány. Te vagy a baj!

Eragon összevonta a szemöldökét, és leszállt Cadocról. Mihelyt a lába a földet érte, Saphira a farkával elkaszálta, és karmával a földhöz szögezte. - Mit csinálsz? - kiáltott rá a fiú, és igyekezett föltápáskodni, de Saphira túl erős volt. Brom figyelmesen nézte őket Hattyú hátáról.

Saphira a fiú felé vágott a fejével, hogy szemtől szemben legyenek. A fiú kényelmetlenül fészkelődött a sárkány merev nézésétől. *Te! Valahányszor eltűnsz a szemem elől, mindig bajba kerülsz. Akár egy fióka, mindenbe beleütöd az orrod! És mi lesz, ha valami olyat piszkálsz meg, ami megharap? Akkor hogy maradsz életben? Nem segíthetek, ha mérföldekre vagy tőlem. Elbújtam, hogy ne lássanak, de ilyen nem lesz többé! Főleg akkor nem, ha ez az életedbe kerülhet.*

Megértem, ha ideges vagy, felelte Eragon, de én sokkal idősebb vagyok nálad, és tudok vigyázni magamra. Ha itt valakinek védelemre van szüksége, az te vagy.

Saphira vicsorgott, és a fiú füle mellett csattogtatta a fogát. *Komolyan ezt hiszed?, kérdezte. Holnap rajtam fogsz lovagolni - nem azon a szánalmas szarvasforma állaton, amelyet lónak nevezel - különben a karmaimban viszlek. Sárkánylovas vagy, nem? Hát velem már nem is törődsz?*

A kérdés annyira égette Eragont, hogy lesütötte a szemét. Tudta, hogy Saphirának igaza van, de félt meglovagolni. Élete legfájdalmasabb tapasztalatait sárkányháton szerezte.

- Na? - kérdezte Brom.

- Azt akarja, hogy holnap rajta lovagoljak - mondta Eragon keservesen.

Brom kacsintott. - Nos, a nyereg megvan. Úgy vélem, abból nem lesz baj, ha ti ketten eltűntök szem elől. - Saphira rá villantotta a szemét, azután visszanézett Eragonra.

- De mi van, ha megtámadnak, vagy baleset ér? Nem leszek képes időben odaérni és...

Saphira erősebben rátaposott, és belefojtotta a szavakat. *Én is pont ezt mondtam, kicsim.*

Brom a bajsza alatt mosolygott. - Érdemes kockáztatni. Amúgy is meg kell tanulnod, hogyan lovagolj sárkányon. Úgy fogd fel, hogy előrerepülhettek, terepszemlét tarthattok, felfedezhettek minden csapdát, készülő rajtaütést és más kellemetlen meglepetéseket!

Eragon Saphirára nézett, és azt mondta: *Jól van, megteszem. De engedj el.*

Add a szavad.

Tényleg szükséges ez?, kérdezte a fiú. A sárkány pislogott. Jól van. Szavamat adom rá, hogy holnap veled repülök. Most már elégedett vagy?

Igen.

Saphira elengedte, majd egy lendülettel a levegőbe emelkedett. Enyhe borzongás futott végig Eragonon, ahogy elnézte a kígyóvonalban fölfelé szálló sárkányt. Morogva mászott vissza Cadocra, és követte Bromot.

Kevéssel naplemente előtt vertek tábort. Szokás szerint vacsora előtt Eragon még vívott egyet Brommal. A tusázás kellős közepén Eragon akkora erővel csapott oda, hogy a két fakard venyigeként roppant ketté. A darabok sivítva szálltak el a sötétben. Brom a tűzbe vetette fakardjának roncsát, és azt mondta: - Ezekkel végeztünk; te is dobd el a magadét. Sok mindent tanultál, de eljutottunk odáig, ameddig bottal lehet. Ennél többet nem tanulhatsz tőle. Ideje, hogy acéllal folytassuk. - Kivette Zar'rocot Eragon batyujából, és odaadta a fiúnak.

- Fölszeleteljük egymást! - tiltakozott Eragon.

- Dehogy. Már megint elfeledkezel a varázslatról - felelte Brom. Magasba emelte a kardját, és megfordította, úgy, hogy az éle verje vissza a lángok fényét. Két ujjával megfogta a penge szélét, erősen összpontosított, homlokán elmélyültek az árkok. Egy pillanatig semmi sem történt, azután az öregember fölkiáltott: - Gëuloth du knífr! - mire apró vörös szikra pattant ki az ujjai közül, és ide-oda cikázott. Brom végighúzta ujjait a pengén. Azután megfordította, és ugyanezt tette a másik oldalával is. A szikra azonnal kialudt, ahogy levette az ujját a fémről.

Brom fölemelte a kardot, és a tenyerére sújtott. Eragon előreszökkent, hogy megállítsa, de elkésett. Az öregember mosolyogva mutatta sértetlen kezét. - Mit csináltál? - hüledezett Eragon.

- Fogd meg az élet - felelte Brom. Eragon odanyúlt, és láthatatlan felületet érzett az ujjai alatt. Körülbelül negyed hüvelyk széles volt, és nagyon síkos. - Most csináld meg ugyanezt Zar'rockal - utasította Brom. - Nálad kicsit másmilyen lesz a gát, mint nálam, de ugyanúgy fog működni.

Megmagyarázta Eragonnak, hogyan ejtse ki a szavakat, és az egész művelet során tanácsokat adott neki. Eragonnak többször is kellett próbálkoznia, de hamarosan Zar'roc élén is ott volt a védelem. Magabiztosan vette föl a támadóállást. Mielőtt vívni kezdtek, Brom figyelmeztette: - A kardok nem

vághatnak meg, de csontot még törhetnek. Jobban szeretném elkerülni, ezért lehetőleg ne csapkodj, ahogy szoktál. Egy csapás a nyakra végzetes lehet.

Eragon bólintott, azután figyelmeztetés nélkül lesújtott. Szikrák pattantak a pengéből, acélok csengésétől vissz-hangzott táborhelyük, ahogy Brom hárította a vágást. Eragon lassúnak és nehéznek érezte a kardot, miután sokáig vívtak botokkal. Nem tudta elég gyorsan mozgatni Zar'ro-cot, és kapott egy fájdalmas koppantást a térdére.

Mire abbahagyták, mindketten tele voltak vastag hurkákkal, de Eragon többet kapott, mint Brom. Ámulatára Zar'rocon egy karcolás vagy csorba sem esett, pedig hatalmas püfölést kellett elviselnie.

SÁRKÁNSZEMMEL

Eragon szederjes foltokkal, merev tagokkal ébredt. Láta, amint Brom a sárkányhoz viszi a nyeret, és igyekezett elfojtani kínos szorongását. Mire elkészült a reggeli, Brom fölnyergelte Saphirát, és leszedte a sárkányról Eragon holmiját.

Amikor kiürült a szilkéje, Eragon némán fogta az íját, és odament Saphirához. - Ne feledd, a térdeddel szorítsd, a gondolataiddal vezesd, és lapulj a hátára, amennyire tudsz! - figyelmeztette Brom. - Semmi baj nem történik, ha nem esel pánikba. - Eragon bólintott, becsúszta íját bőrtokjába, azután Brom segítségével nyeregbe szállt.

Saphira türelmetlenül várakozott, míg Eragon meghúzta a szíjakat a lába körül. *Készen vagy?*, kérdezte a sárkány.

A fiú beszívta a friss reggeli levegőt. *Nem, de azért induljunk!* Saphira lelkesen helyeselt. A fiú összeszedte minden lelkerejét, a sárkány leguggolt. Hatalmas lába nekilendült, süvített mellettük a levegő, a fiúnak elakadt a lélegzete. Saphira három sima csapással felszállt, és gyorsan emelkedett.

Amikor utoljára Saphirán repült, a sárkány minden szárnycsapásnál erőlködött. Most kitartóan, simán szárnyalt. Amikor bedőlt egy kanyarban, Eragon átkarolta a nyakát. A folyó szürke vonallá vékonyodott alattuk. Körülöttük felhők úsztak.

Amikor magasan a síkság fölött kiegyenesedett a röptük, alattuk már csak pöttyöknek látszottak a fák. A levegő ritka, dermedt és tökéletesen tiszta volt. - Ez csodála... - Elakadt a hangja, mert Saphira bedőlt, és megpördült a tengelye körül. A föld szédítően forgott, Eragon szédülni kezdett. - Ne csináld ezt! - kiáltotta. - Úgy érzem, mindjárt leesek!

Márpedig hozzá kell szoknod. Ha a levegőben támadnak meg, akkor ez lesz a legegyszerűbb manőverem, válaszolta a sárkány. A fiúnak semmi nem jutott eszébe, amivel visszavághatott volna, így hát arra összpontosított, hogy ne forduljon föl a gyomra. Saphira enyhe szögben ereszkedni kezdett, a föld lassan közeledett.

Noha Eragon gyomra minden zökkenőnél megemelkedett, kezdte élvezni a repülést. Kicsit lazított a szorításán, kinyújtotta a nyakát, hogy jobban lássa a tájat. Saphira hagyta, hogy egy darabig gyönyörködjön, azután azt mondta: *Hadd mutassam meg neked, milyen az igazi repülés.*

Hogy?, kérdezte a fiú.

Csak lazíts, és ne félj, felelte a sárkány.

Elméje ráncigálta a fiúét, húzta volna ki a testéből. Eragon egy pillanatig küzdött ellene, azután megadta magát. Elhomályosodott a látása, és egyszer csak Saphira szemén át látta a világot. Minden megváltozott: a színek különös, egzotikus árnyalatot nyertek, a kékek erősebbek lettek, a zöldek és vörösek elhalványodtak. Eragon igyekezett elfordítani a fejét vagy a testét, de nem volt képes. Úgy érezte magát, mint egy éterből elősurrant kísértet.

Tiszta öröm sugárzott Saphirából, miközben a sárkány egyre magasabbra emelkedett. Élvezte a szabadságot, hogy akárhova mehet. Amikor már magasan a föld fölött lebegtek, visszanézett Eragonra. A fiú az ő szemével látta magát, amint üres tekintettel gubbaszt a sárkány hátán. Érezte Saphira feszülő testét, ahogyan

fölhasználja az emelkedéshez a légáramlatokat. Most az övé volt a sárkány minden izma. Érezte, ahogy a farok suhog a levegőben, hogy óriási kormányként helyesbítse a repülési irányt. Meglepte, milyen sok múlik a sárkány farkon.

Kapcsolatuk egyre erősödött, míg végül nem volt már különbség kettejük között. Együtt húzták össze a szárnyakat, és csaptak le, mint a magasból ledobott lándzsa. A zuhanás nem rémítette meg Eragont, aki osztozott Saphirával az ujjongásban. A levegő süvítve paskolta az arcukat. Farkuk suhogott a levegőben, és egyesült elméjük megrészesült az új élményektől.

Még a föld felé hullva sem féltek attól, hogy nekicsapódnak. A megfelelő pillanatban szélesre tárták szárnyaikat, és egyesült erővel kijöttek a zuhanásból. Ferdén felröppentek, kilóttek, és leírtak egy irdatlan hurkot.

Amikor kiegyenesedtek, elméjük kezdett szétválni, ismét külön egyéniségek lettek. Eragon egy töredék másodpercig egyszerre érzékelte Saphira testét és a sajátját. Azután elhomályosodott a látása, és ő ismét a sárkányon ült. Elfúló lélegzettel hanyatlott a nyeregbe. Percekig tartott, mire vad szívdobogása és lihegése lecsillapodott. Amikor megnyugodott, felkiáltott: *Ez hihetetlen! Hogy bírsz a földre szállni, amikor ennyire szeretsz repülni?*

Ennem kell, felelte derűsen a sárkány. De boldog vagyok, hogy te is élvezted.

Ezek szegényes szavak erre az élményre! Sajnálom, hogy nem repültem többet veled. Sohasem gondoltam, hogy ilyen érzés. Mindig ilyen kéken látsz?

Így látok. Most majd gyakrabban repülünk együtt?

Igen! Valahányszor csak alkalmunk nyílik rá.

Jól van, felelte a sárkány elégedetten.

Sok gondolatot kicseréltek repülés közben. Hetek óta nem beszélgettek így. Saphira megmutatta Eragonnak, hogyan használja rejtőzésre a dombokat és a fákat, hogyan álcázza magát egy felhő árnyékával. Felderítették az utat Bromnak, ami sokkal fárasztóbbnak bizonyult, mint Eragon képzelte. Csupán akkor láthatták az ösvényt, ha Saphira nagyon mélyre ereszkedett, ebben az esetben pedig azt kockáztatták, hogy fölfedezik őket.

Déltájt idegesítő zúgás töltötte meg Eragon fülét, és különös nyomás nehezedett az elméjére. A fejét rázva igyekezett szabadulni tőle, de a feszültség csak erősebb lett. Brom szavai villantak végig az agyán arról, hogyan képesek az emberek betörni mások elméjébe, és lázasan igyekezett kitisztítani a gondolatait. Saphira pikkelyeire összpontosított, és kényszerítette magát, hogy semmi másra ne gondoljon. A nyomás egy pillanatra gyengült, hogy a korábbinál is erőteljesebben térjen vissza. Hirtelen szélroham lökte meg Saphirát, Eragon összpontosítása meglazult. Mielőtt kitalálhatott volna valamilyen védekezést, az erő áttörte a gátat. De nem egy másik elme tolakodott be az övébe, csak szavak érkeztek: *Mégis mit képzeltetek? Gyertek le! Találtam valami fontosat!*

Brom?, kérdezte Eragon.

Igen!, mérgelődött az öregember. Most pedig hozd le a földre a túlméretezett gyíkot! Itt vagyok... küldött egy képet a tartózkodási helyéről. Eragon gyorsan elmondta, hova menjenek, és Saphira ereszkedni kezdett az alattuk kanyargó folyó felé. Közben a fiú felajzotta íját, és kivett a tegezből néhány nyílveesszőt.

Készen akarok állni, ha valami baj van.

Én is, jegyezte meg Saphira.

Amikor elérték Bromot, Eragon látta, hogy egy tisztáson áll, és integet. Saphira földet ért, a fiú leugrott a hátáról, és körülnézett, nem fenyegeti-e őket veszély. A lovakat egy fához kötötte a tisztás szélén, Brom egyedül volt. Eragon odaügetett hozzá, és megkérdezte: - Mi a baj?

Brom megvakarta az állát, és motyogva káromkodott. - Ne zárd el még egyszer az elmédet! Éppen elég nehezen érlek el akkor is, ha nem kell küzdenem azért, hogy meghallgass.

- Bocsáss meg.

Az öregember felhorkant. - Már lejjebb jártam a folyó mentén, amikor észrevettem, hogy a ra'zacok nyomai megszűntek. Visszafelé indultam, míg meg nem találtam azt a helyet, ahol eltűnnek. Nézz a földre, és mondd meg, mit látsz.

Eragon letérdelt, a talajt vizsgálta, és olyan zűrzavaros csapat talált, amelyet alig tudott értelmezni. Ra'zacok nyomai takarták egymást. Úgy látta, néhány napja kerülhettek ide. Ezeket hosszú, vastag vajatok keresztelték. Ismerősnek tűntek, bár Eragon nem tudta volna megmondani, hogy miért.

Fölállt, megcsóválta a fejét. - Fogalmam sincs, hogy mi... - Ekkor Saphirára esett a pillantása, és rádöbbsent, mi hagyta azokat a nyomokat. Valahányszor a sárkány a levegőbe lendült, hátsó lábának karmai ugyanilyen barázdákat szántottak. - Noha ennek semmi értelme, egyetlen dolgot tudok elképzelni: azt, hogy a ra'zacok sárkányháton repültek el. Hacsak nem óriás madarak vitték fel őket az egekbe. Ha van jobb magyarázatod, mondd el.

Brom vállat vont. - Hallottam olyan szóbeszédet, hogy a ra'zacok hihetetlen sebességgel jutnak el egyik helyről a másikra, de ez az első eset, amikor magam tapasztalom. Csaknem lehetetlen megtalálni őket, ha repülő hátasaik vannak. Nem sárkányok, ennyit tudok. Egy sárkány sose lenne hajlandó ra'zacot vinni a hátán.

- Mitévők legyünk? Saphira nem keresheti őket az égben. De még ha képes lenne is, messze lemaradnánk mögötte.

- Erre a kérdésre nincs egyszerű válasz - felelte Brom. - Mielőtt végiggondolnánk, ebédeljünk. Evés közben talán támad valami ötletünk. - Eragon rosszkedvűen szedte elő az ételt a csomagjából. Evés közben némán bámulták az üres eget.

Eragonnak ismét az otthona jutott az eszébe, azon tűnődött, vajon Roran mit csinálhat. Megjelent előtte a leégett tanya képe, és attól félt, elsodorja a fájdalom. *Mit fogok csinálni, ha nem találjuk meg a ra'zacokat? Akkor merre tovább? Visszatérhetek Carvahallba* - fölvelt egy gallyat és kettétörte két ujja között -, *vagy egyszerűen utazgathatok Brommal, és folytathatom a tanulást.* Végignézett a síkságon, remélve, hogy elnémíthatja gondolatait.

Brom befejezte az evést, fölállt, hátravetette a csuklyáját. - Fontolóra vettem minden trükköt, amit ismerek, az erő minden szavát, ami birtokomban van, minden képességünket, mégsem tudom, miként találhatnánk meg a ra'zacokat. - Eragon reménytelenül dőlt Saphirának. - Saphira megmutathatná magát valamelyik faluban. Az odavonzaná a ra'zacokat, mint méz a legyeket. De rendkívül veszélyes lenne ilyesmivel próbálkozni. A ra'zacok katonákat hoznának magukkal, a királyt pedig annyira

érdekelne a dolog, hogy személyesen jönne el, és az bizonyosan a halált jelentené mindkettőnknek.

- Akkor hát mit tegyünk? - kérdezte Eragon, és az égnek emelte a kezét. *Van valami ötleted, Saphira?*

Nincs.

- Ez csak rajtad múlik - mondta Brom. - Ez a te hadjáratod.

Eragon dühösen csikorgatta a fogát. Otthagytá Bromot és Saphirát. Már éppen belépett volna a fák közé, amikor belebotlott valamibe. A földön egy fémkulacs hevert. Hosszú bőrszíjra erősítették, hogy vállra lehessen vetni. A belefoglalt ezüstszíjban Eragon fölismerte a ra'zacok jelét.

Izgatottan fölkapta a kulacsot, és lecsavarta a kupakját. Émelyítő szag töltötte be a levegőt - ugyanezt érezte akkor is, amikor megtalálta Garrow-t a ház romjai között. Megdöntötte a kulacsot, amelyből egy ragyogó, átlátszó csepp hullott az ujjára. Mintha tűzbe nyúlt volna. Fölkiáltott, a földhöz dörgölte a kezét. Egy pillanat múlva a fájdalom tompa sajgássá enyhült, ám az ujjáról egy kis folton eltűnt a bőr.

Elfintorodott, visszaügetett Bromhoz. - Nézd csak, mit találtam! - Brom átvette a kulacsot, megvizsgálta, azután egy csepp folyadékot töltött a kupakba. Eragon figyelmeztetni akarta: - Vigyázz, megégeti...

- A bőrömet, tudom - mondta Brom. - És, gondolom, megelőztél, mert a kezedre öntötted. Az ujjadra? Nos, legalább volt annyi eszed, hogy nem ittál bele. Mert akkor csak egy pocsolya maradt volna belőled.

- Mi ez? - kérdezte Eragon.

- A seithr nevű növény szirmaiból sajtolat olaj. Ez egy apró szigeten nő, a dermesztő északi tengeren. Természetes állapotában ezt az olajt arra használják, hogy a gyöngyöt tartósítsák vele, mert fényes és erős lesz tőle. De ha ígéretet mondanak az olajra, és véráldozatot mutatnak be, akkor képes bármilyen húst megemésztetni. Ez önmagában nem tenné rendkívülivé - sok olyan sav létezik, amely még az inakat és a csontokat is feloldja -, de ez minden mást érintetlenül hagy. Bármit belemeríthetsz ebbe az olajba, sértetlenül húzod ki belőle, csak azt nem, ami valamikor egy ember vagy állat része volt. Ez tette a gyilkosságok és kínzások választott eszközévé. Fában tárolhatod, bekenheted vele egy lándzsa hegyét, lepedőre csöpögtetheted; aki következőnek megfogja, összeégeti magát. Felhasználásának csakis a leleményességed szab határt. A seb, amit okoz, mindig lassan gyógyul. Meglehetősen ritka és drága anyag, főleg ilyen átalakított formában.

Eragonnak eszébe jutottak a szörnyű égési sebek Garrow testén. *Akkor hát ezt használták!*, gondolta elborzadva. - Kíváncsi lennék, vajon mért hagyták hátra, ha ilyen értékes.

- Akkor ejthették el, amikor elrepültek.

- De miért nem jöttek vissza érte? Kétlem, hogy a király örülni fog, ha megtudja, hogy elveszítették.

- Valóban nem fog örülni - felelte Brom -, de még inkább elromlana a kedve, ha a ra'zacok késnének a rólad szerzett hírekkel. Ha mostanra odaértek hozzá, akkor biztosra veheted, hogy a király már tudja, hogy hívnak. Vagyis sokkal óvatosabbnak kell lennünk, ha bemegyünk a településekre. Birodalomszerte kerestetni és körözni fognak.

Eragon töprengett. - Pontosan milyen ritka ez az olaj?

- Mint a vásár tolvaj nélkül - mondta Brom. Egy másodperc múlva hozzátette: - A rendes olajat az ékszerészek használják, de csak azok, akik megengedhetik maguknak.

- Akkor hát vannak, akik ezzel kereskednek?

- Talán egy-kettő.

- Jól van! - bólintott Eragon. - Mármost a parti városokban vezetnek naplót az áthaladó szállítmányokról?

Brom szeme felragyogott. - Természetesen. Ha hozzájutunk ezekhez a feljegyzésekhez, azokból megtudhatjuk, kik hozzák délre az olajat, és onnan hova megy tovább!

- Az Uralkodó vásárlásai elárulják, hol élnek a ra'zacok! - vonta le a következtetést Eragon. - Nem tudom, hány ember engedheti meg magának ezt az olajat, de nem lesz nehéz rájönni, hogy kik nem dolgoznak az Uralkodónak.

- Lángész! - kiáltott föl Brom mosolyogva. - Bárcsak évekkel ezelőtt gondoltam volna erre; akkor sok fejfájástól megkímélem magam. A part mentén számos város és városka van, ahol a hajók kiköthetnek. Azt hiszem, Teirmben kell kezdenünk a keresést, mivel a kereskedelmi forgalom zöme erre a városra összpontosul. - Egy pillanatra elhallgatott. - Értesülésem szerint ott lakik az én öreg Jeod barátom. Sok éve nem láttuk egymást, de valószínűleg szívesen segít nekünk. És mivel kereskedő, talán hozzáférhet ezekhez a feljegyzésekhez.

- Hogy jutunk el Teirmbe?

- Délnyugatnak tartunk, amíg el nem érünk egy magas hágót a Gerincen. Ahogy átkelünk a túloldalra, a parton elindulhatunk Teirm felé - mondta Brom. Könnyű szellő borzolta a haját.

- Egy héten belül elérhetjük a hágót?

- Simán. Ha itt hagyjuk a Ninort, és jobb felé fordulunk, akkor már holnap megláthatjuk a hegyeket.

Eragon odament Saphirához, és fölszállt rá. - Akkor hát vacsoránál találkozunk. - Mikor már jó magasan voltak, azt mondta a sárkánynak: *Holnap Cadocon lovagolok. Mielőtt tiltakoznál, azért teszem, mert beszélni akarok Brommal.*

Minden másnap lovagolhatsz rajta. Ilyen módon tovább tanulsz, nekem pedig lesz időm vadászni.

Nem fogsz haragudni?

Erre van szükség.

Amikor leszálltak, a fiú elégedetten állapította meg, hogy a lába nem fáj. A nyereg megvédte Saphira pikkelyeitől.

Ezen az estén is vívtak, de nem sok lelkesedéssel, mert mindkettejüket a nap eseményei foglalkoztatták. Mire befejezték, Eragon karja már fájt Zar'roc szokatlan súlyától.

ÚTI ÉNEK

Másnap, lovaglás közben Eragon megkérdezte Bromtól: - Milyen a tenger?

- Bizonyára hallottál már róla valamilyen leírást - felelte Brom.

- Igen, de milyen valójában?

Brom szeme párás lett, mintha valami rejtett jelenetet nézne. - A tenger a megtestesült érzélem. Szeret, gyűlöl és sír. Fittyet hány minden próbálkozásnak, mikor szavakkal akarják fogságba ejteni, leráz minden béklyót. Bármennyit beszélj róla, mindig lesz valami, ami kimaradt. Emlékszel, mikor meséltem, hogy a tündék a tengeren túlról érkeztek?

- Igen.

- Noha a parttól távol élnek, továbbra is szenvedélyesen szeretik az óceánt. Megigézi őket a hullámverés, a sós levegő szaga: ezek ihlették legszebb dalaikat. Ha érdekel, van egy, amelyik erről a szeretetről szól.

- Érdekel! - mondta Eragon kíváncsian.

Brom megköszöörülte a torkát: - Amennyire tudom, igyekszem lefordítani a régi nyelvről. Nem lesz tökéletes, de talán ad valami támpontot, hogy milyen az eredeti. - Megállította Hattyút, és behunyta a szemét. Egy darabig hallgatott, azután halkán énekelni kezdett:

*Ó, csillogó csábító azúr ég alatt
Arany síkságod egyre hív, hívogat!
Hajómmal örökké téged szántanálak,
Ha nem lennék rabja a tünde lánynak,*

*Ki örökké hív, hívogat!
Szívemre liliom pányvát kötött,
Szaggatni valót zúgó tengerártnak,
Így kell vergődnöm erdő s hullámok között.*

A szavak sokáig visszhangoztak Eragon lelkében. - A dal, a „Du Silbana Datia” sokkal hosszabb. Csak az egyik versszakát idéztem. Két szerelmesről, Acallamhról és Nuadáról szól, akiket elválaszt a tenger iránti vágy. A tündék nagyon sokatmondónak tartják ezt a dalt.

- Szép - mondta Eragon egyszerűen.

Amikor este letáboroztak, a láthatáron felsejlettek a Gerinc körvonalai.

A Gerinc lábánál elkanyarodtak, és dél felé követték az előhegyeket. Eragon örült, hogy ismét hegyek vannak mellette; olyan biztatón behatárolták a világot. Három nappal később egy széles úthoz értek, amelyet keréknyomok szántottak föl. - Ez a főút Urû’baen, a székváros és Teirm között - mondta Brom. - Sokan használják, ez a kereskedők fő útvonala. Óvatosabbnak kell lennünk. Nem ez a legforgalmasabb időszak, de azért még járhatnak rajta.

Repültek a napok, miközben a hágót keresve a Gerinc lábát követő úton lovagoltak. Eragon igazán nem panaszkodhatott az unalomra. Ha nem a

tündenyelvet tanulmányozta, akkor azt tanulta, hogyan gondozza Saphirát, vagy a varázslat tudományát gyakorolta. Azt is megtanulta, hogyan ejtsen vadat varázslattal, így megtakaríthatta a vadászatra szánt időt. Fogott egy apró követ, és zsákmánya felé hajította. Lehetetlen volt eltéveszteni. Erőfeszítéseinek eredményét esténként megsütötték. Vacsora után vívtak kardokkal és olykor ököllel.

A hosszú napok, a fárasztó munka lefaragta Eragon testéről a fölösleges zsírt. Karja szíjas lett, napcserzette bőre alatt hullámzottak az izmok. *Mindenem megkeményedik*, gondolta fanyarul.

Amikor végül elérték a hágót, Eragon látta, hogy egy folyó kanyarog kifelé a hegyekből, és keresztülág az úton. - Ez a Toark - magyarázta Brom. - Ezt követjük egészen a tengerig.

- Hogyan tehetnénk - nevette el magát Eragon -, ha egyszer errefelé folyik a Gerincből? Nem torkollik az óceánba, hacsak vissza nem fordul, oda, ahonnan jött.

Brom megforgatta a gyűrűt az ujján. - Azért, mert a hegység közepében van a Woadark-tó. Mindkét végéből ered egy-egy folyó, és mindkettőt Toarknak hívják. Ez itt a keleti. Dél felé tart, és addig kanyarog a bozótban, amíg bele nem ömlik a Leona-tóba. A másik Toark a tengerbe torkollik.

Két nap után megérkeztek a Gerincben egy sziklapárhányhoz. Innen tisztán látszott mindaz, ami a hegyeken túl volt. Eragonnak feltűnt, hogy a föld mennyire ellapul a távolban. Felnyögött, ha arra gondolt, hány mérő földet kell még bejárniuk! - Odalent észak felé van Teirm - mutatta Brom. - Ősrégi város. Némelyek szerint a tündék itt szálltak partra Alagaësiában. A fellegrvár sohasem esett el, harcosait sosem verték meg. - Megsarkantyúzta Hattyút, és lefelé indult a sziklaperemen.

Másnap dél lett, mire leértek a hegylábon át, és megérkeztek a Gerinc túlsó oldalára, ahol az erdős táj gyorsan ellapult. Mivel itt már nem voltak hegyek, ahol elrejtőzhetett volna, Saphira alacsonyan repült, kihasználva a terep minden hegehupáját, hogy elrejtőzzék.

Ahogy túljutottak az erdőn, észrevették, hogy a táj változni kezd. A vidéket olyan puha tőzeg és hanga borította, hogy a lábuk belesüllyedt. Minden kőről és ágról moha csüngött, moha szegélyezte a talajt behálózó csermelyek partját. Sártócsák pötytyözték az utat, a lovak a latyakban ügettek. Brom és Eragon hamarosan nyakig sáros lett.

- Miért öröközöl itt minden? - kérdezte Eragon. - Errefelé nincsen tél?

- De igen, azonban enyhe. A tenger felől gomolygó köd és pára mindent zölden tart. Némelyek szépnek tartják, de nekem barátságtalan és nyomasztó.

Amikor beesteledett, táborot vertek a legszárazabb helyen, amit találhattak. Vacsora közben Brom megjegyezte: - Holnaptól Cadocon kell utaznod, amíg el nem érjük Teirm városát. Most, hogy kiértünk a Gerincből, valószínűleg találkozunk utazókkal, és jobb, ha velem maradsz. Egy magányosan utazó vénember gyanús. Ha mellettem vagy, senki sem fog kérdezősködni. Különben is, városban összeakadhatunk valakivel, aki látott az úton; nem akarom, hogy azon kezdjen rágódni,

ha egyszer egyedül utaztam, te honnan pottyantál oda?

- A saját nevünket használjuk? - kérdezte Eragon.

Brom töprengett. - Jeodot nem csaphatjuk be. Ő már is tudja a nevemet, és azt hiszem, bízhatunk benne annyira, hogy megmondjuk neki a tiédet. De mindenki másnak Neal leszek, te pedig az unokaöcsém, Evan. Valószínűleg abból se lenne nagy baj, ha megbotlana a nyelvünk, de nem akarom, hogy megjegyezzék a nevünket. Az embereknek megvan az a bosszantó szokásuk, hogy olyasmikre is emlékeznek, amire nem kéne.

KÓSTOLÓ TEIRMBŐL

Miután két napig vándoroltak északra, az óceán felé, Saphira megpillantotta Teirmet. Vastag köd ült a talajon, elhomályosította Brom és Eragon látását, amíg a nyugati szellő el nem hajtotta a párát. Eragon szája tátva maradt, amikor Teirm hirtelen felbukkant előttük, a villódzó tenger partján. Kikötőjében felgöngyölt vitorlájú, büszke hajók ringtak a horgonyláncon. Már távolról hallani lehetett a hullámverés tompa mennydörgését.

A várost száz láb magas, harminc láb széles, fehér fal övezte. Tetejét szögletes lőrészek csipkézték, és út vezetett rajta, amelyet a katonák és az őrök használtak. A falat két vas hullórostély törte meg, az egyik a nyugati tenger felé nézett, a másik délnek, az út irányába. A fal fölött - annak északkeleti szakaszához hozzáépülve - óriási kövekből rakott, fiatornyoktól tüskés, hatalmas fellegvár magasodott. A legmagasabb toronyban fárosz jelzőtüze lobogott. A fal fölött csak ezt az erődöt lehetett látni.

A déli kaput katonák őrizték, de hanyagul tartogatták a lándzsájukat. - Ez az első próba - mondta Brom. - Reméljük, még nem kaptak értesítést az Uralkodótól, és nem tartóztatnak le. Történjen akármi, ne ess pánikba, ne csinálj semmit, amivel okot adsz a gyanúra.

Neked itt le kell szállnod, hogy elrejtőzhess valahol, üzent Eragon Saphirának. *Mi bemegyünk.*

Olyasmibe ütöd az orrod, ami nem rád tartozik. Már megint!, jegyezte meg a sárkány savanyúan.

Tudom. De Bromnak és nekem vannak olyan előnyeink, amelyektől a legtöbb ember meg van fosztva. Nem lesz bajunk.

Ha bármi történik, feltűzlek a hátamra, és nem engedlek le többé!

Én is szeretlek.

Akkor még szorosabban odakötlek.

Eragon és Brom tovább lovagoltak a kapu irányába, és igyekeztek minél jelentéktelenebbnek látszani. A bejárat fölött sárga lobogó lengett, amelyen oroszlán bömbölt, és egy kar tartott virágzó liliumot. Ahogy közelebb értek a falhoz, Eragon csodálkozva kérdezte: - Mekkora ez a hely?

- Nagyobb minden városnál, amelyet eddig láttál - felelte Brom.

Teirm kapujában az őrök kiegyenesedtek, és lándzsáikkal elzárták az utat. - Nevetek? - kérdezte az egyik unottan.

- Engem Nealnak híznak - zihálta Brom kicsit oldalra dőlve, arcán a boldog idióták mosolyával.

- És ki légyen másiktok? - kérdezősködött tovább az őr.

- Ippeg mostan akartam mondani. Ez itten az unoka-ecsém, Evan. A húgám fia, és nem egy...

Az őr türelmetlenül bólintott. - Jól van, jól van. Mi dogotok itten?

- Egy vén barátjához gyűtt! - segítette ki Eragon, szalonnás tájszólással. - Véle gyűttem, hogy el ne tévedgyék, úgyi érted. Nem ollan ifjú immáron, mint vót - kicsiny ég sokat állott a napon siheder korába, és meglágyult az agya kicsinyég. - Brom derűsen bólogatott.

- Rendben. Mehettek - felelte az őr. Intett, leeresztette lándzsáját. - Csak osztán vigyázz, hogy a tata ne kevereggyék semmiféle bajba.

- Ó, dehogyis! - ígérte Eragon. Megrúgta Cadoc oldalát, és belovagoltak Teirmbe. Az utca kövezete kopogott a patkók alatt.

Ahogy eltávolodtak az öröktől, Brom kiegyenesedett, és felmordult: - Szóval meglágyult az agyam?

- Nem hagyhattam neked minden mulatságot - ingerkedett Eragon.

Brom megköszönte a torkát, és elfordította a tekintetét.

A házak sötétek, fenyegetőek voltak. Az apró, mély ablaknyílások alig engedtek be valami fényt. Szűk ajtók törték meg a homlokzatokat. A vaskorláttal körülvett tetők laposak voltak, és mindegyiket pala borította. Eragon felfigyelt rá, hogy a falaknál a házak földszintesek, de beljebb fokozatosan magasodnak. A várhoz legközelebb eső épületek voltak a legmagasabbak, bár eltörpültek a citadella mellett.

- Úgy tűnik, ez a hely háborúra készül - jegyezte meg Eragon.

Brom bólintott. - Teirm története másból sem áll, mint kalózok, urgalok és egyéb ellenségek támadásaiból. Ősrégi kereskedelmi központ. Abból mindig összetűzés lesz, ha valahol túlzott bőségben felgyűlik a gazdagság. Az ittenieknek rendkívüli intézkedésekkel kell védekezniük a támadások ellen. Az is segít, hogy Galbatorix katonákat küld a védelmükre.

- Miért magasabb némelyik ház a többinél?

- Nézd a fellegetővárat - mutatta Brom. - Onnan akadálytalanul be lehet látni a várost. Ha a külső falakat áttörik, íjászokat küldenek minden tetőre. Mivel a fal mentén a házak alacsonyabbak, a távolabbiakról az íjászok átlóhatnak az itteniek feje fölött, nem kell attól tartaniuk, hogy valamelyik társukat találják el. De ha az ellenség elfoglalja is azokat a házakat, és felállítja rajtuk íjászait, azokat könnyen le lehet lőni.

- Még sosem láttam várost, amelyet így megterveztek volna! - mondta Eragon csodálattal.

- Igen, de ez csak azóta van így, hogy csaknem az egész Teirm leégett egy kalóztámadás következtében - jegyezte meg Brom. Ahogy lovagoltak az utcán, az emberek fürkészőn néztek rájuk, de nem mutattak túlzott érdeklődést.

Ahhoz képest, ahogy Dareben jártunk, itt úgyszólván kitárt karra fogadnak! Talán Teirm elkerülte az urgalok figyelmét, gondolta Eragon. Véleménye akkor változott meg, amikor természetes férfi nyomakodott el mellettük, akinek az övéről hatalmas fringia lógott. Voltak más, kevésbé szembeszökő jelei is a nehéz időknek: az utcákon nem játszottak gyerekek, az emberek komor arccal jártak-keltek, számos ház üresen állt, udvarukon gyomok sarjadtak a kövek réseiből. - Úgy látom, itt bajok voltak - vonta le a következtetést Eragon.

- Mint mindenütt - mondta komoran Brom. - Meg kell találnunk Jeodot. - Hátasait átvezették az utcán egy fogadóig, és kikötötték őket az oszlophoz.

- Zöld Gesztenye... csodálatos! - motyogta Brom, fölnézve az ütött-kopott cégtáblára, miközben beléptek az épületbe.

A piszkos helyiség nem tűnt biztonságosnak. A tűz pislákol a kandallóban, mégsem vette magának a fáradságot senki, hogy fát dobjon rá. Néhány magányos ember gubbasztott a sarkokban, és komor képpel szorongatták a poharukat. Egy távoli asztalnál egy férfi ült, akinek két ujj hiányzott, és az ujjcsontjait bámulta. A cinikus pofájú csapos egy poharat fényesítgetett, noha az el volt törve.

Brom a pultnak dőlt, és megkérdezte: - Nem tudod, hol keressek egy Jeod

nevű embert? - Eragon az öreg mellé állt, és vállára vetett íjának végét babrálta. Jobban szeretne volna, ha a kezében van.

- Mért kéne nekem ilyet tudnom? - trombitálta túlzott hangerővel a csapos. - Gondoljátok, hogy számon tartok minden koszlott fajankót, aki megfordul ezen az istenverte helyen? - Eragon összerázkódott, mert minden szem rájuk meredt.

Brom rendületlenül udvarias maradt. - Ez sem segítene az emlékezésben? - és néhány pénzt ejtett a pultra.

A csapos szeme felragyogott. Letette a poharat. - Meglehet - válaszolta, és halkabban folytatta: - de az emlékezetnek több nógatasra lenne szüksége. - Brom savanyúan nézett rá, de azért újabb pénzdarabokat tett a pultra. A csapos tétován beszívta az arcát. - Jól van - mondta végül, és a pénzéért nyúlt.

Mielőtt megérinthette volna, odakiáltott az asztalától a csonka kezű férfi: - Mi a fenét csinálsz, te Gareth? Az utcán akárki megmondhatja, hol lakik Jeod. Miért akarod kifosztani őket?

Brom visszasöpörte a pénzt az ersényébe. Gareth gyilkos pillantást lövellt az asztalnál ülő férfira, azután hátat fordított nekik, és ismét fölvette a poharat. Brom odament az idegenhez. - Köszönöm. Nealnak hívnak. Ez itt Evan.

A férfi rájuk emelte a korsóját. - Martin vagyok, és természetesen Garethet is ismeritek. - A hangja mély és reszelős volt. Az üres székekre bökött. - Gyertek, üljetek le. Én nem bánom. - Eragon fogott egy széket, és úgy állította be, hogy a háta a fal felé nézzen, ő pedig szemben legyen az ajtóval. Martin felvonta a szemöldökét, de nem tett megjegyzést.

- Megtakarítottál nekem jó néhány koronát - mondta Brom.

- Örömmre szolgált. Mindazonáltal ne haragudjatok Garethre - mostanában nem megy valami jól az üzlet. - Martin megvakarta az állát. - Jeod a város nyugati felén él, Angela, a füvesasszony szomszédságában. Üzleti ügyetek van vele?

- Bizonyos értelemben - felelte Brom.

- Nos, nem hinném, hogy bármit is vásárolna; alig pár napja vesztette el egy újabb hajóját.

Brom érdeklődve hallgatta a híreket. - Mi történt? Ugye nem az urgalok voltak?

- Nem - mondta Martin. - Elhagyták a környéket. Csaknem egy éve senki sem látta őket. Úgy tűnik, délre és keletre mentek. De nem is ők jelentik a fő gondot. Nézzétek, a mi üzleteink javarészt a tengeren át zajlanak, ahogy bizonyára ti is tudjátok. Nos... - elhallgatott, meghúzta a söröskorsót - néhány hónapja valakik megtámadják a hajóinkat. Nem a szokásos kalózkodás, mert csak bizonyos kereskedők áruszállító hajóit támadják meg. Ezek egyike Jeod. Annyira elfajult a helyzet, hogy ezeknek a kereskedőknek az áruit egyetlen kapitány se veszi a hajójára, ami megnehezíti az életet errefelé. Különösen mivel némelyikük a birodalom első kereskedői közé tartozik. Kénytelenek szárazföldön szállíttatni áruikat. Ez pedig égbekiáltóan felverte az árakat, és a karavánok sem mindig érnek célba.

- Van valami fogalmad arról, hogy ki a felelős? Tanúk csak maradnak - vélte Brom.

Martin megrázta a fejét. - Senki nem éli túl a támadásokat. A hajók útnak indulnak, azután eltűnnek; sosem látjuk többé őket. - Feléjük hajolt, és bizalmas hangon folytatta: - A tengerészek azt mondják, varázslat teszi. -

Biccentett, kacsintott, azután hátradőlt.

Bromot láthatólag nyugtalanították a hallottak. - És te mit gondolsz?

Martin közömbösen vállat vont. - Nem tudom. És nem is fogom tudni, amíg elég balszerencsés nem leszek ahhoz, hogy rákerüljek az egyik ilyen hajóra.

- Tengerész vagy? - kérdezte Eragon.

- Dehogy! - horkant föl Martin. - Úgy festek? A kapitányok arra fogadnak fel, hogy a kalózoktól megvédjem a hajóikat. Az a tolvajbanda azonban mostanában nem nagyon mocorog. Pedig ez jó munka.

- De veszélyes is - mondta Brom. Martin ismét vállat vont, és felhajtotta söre maradékát. Brom és Eragon elbúcsúztak, és elindultak a város nyugati, szebbik felébe. Itt a házak tiszták, díszesek és nagyok voltak. A járókelők ékes ruhát viseltek, és fensőbbbségesen lépkedtek. Eragon kirívónak, nem idevalónak érezte magát.

EGY RÉGI BARÁT

A füvesasszony boltját könnyen meg lehetett találni, mert vidám cégtábla lógott fölötté. Alacsony, göndör asszony ült az ajtóban, egyik kezében békát fogott, a másikkal írt. Eragon feltételezte, hogy ő Angela, a füvesasszony. A bolt két ház közé volt beékelve. - Mit gondolsz, melyik Jeodé? - kérdezte.

Brom elgondolkodott, azután azt mondta: - Majd meglátjuk. - Odament az asszonyhoz, és udvariasan megkérdezte: - Meg tudná mondani nekem, hogy Jeod melyik házban lakik?

- Meg tudám. - Az asszony tovább írt.

- Megmondaná?

- Igen. - Elhallgatott, a toll még gyorsabban futott a papíron. A tenyerében ülő béka brekegett, és bánatosan nézett rájuk. Brom és Eragon feszengve várt, de az asszony nem szólalt meg újra. Eragon már azon volt, hogy mond valami csúnyát, amikor Angela felnézett. - Természetesen megmondom nektek! Mindent, amit csak kérdeztek. Az első kérdésed az volt, hogy *meg tudnám-e* mondani, a második, hogy *megmondanám-e*. De hogy mit, azt nem kérdezted!

- Akkor hadd kérdezzek megfelelően - mosolyodott el Brom. - Melyik ház Jeodé? És miért fogod azt a békát?

- Na, most már eljutunk valahova! - incselkedett az asszony. - Jeod jobbra lakik. Ami pedig a békát illeti, ez valójában varangy. Azt akarom bebizonyítani, hogy nincsenek is varangyok - mert csak békák vannak.

- Hogyhogy nincsenek varangyok, mikor most is a kezében tartasz egyet? - szakította félbe Eragon. - Mellesleg mi értelme bebizonyítani, hogy csak békák léteznek?

Az asszony hevesen rázta a fejét, sötét tincsei táncoltak. - Nem, te tényleg nem érted. Ha bebizonyítom, hogy a varangyok nem léteznek, akkor ez itt egy béka, és soha nem volt varangy. Éppen ezért az a varangy, amelyet most látsz, valójában nem létezik. És - fölemelte az egyik ujját - ha be tudom bizonyítani, hogy csak békák vannak, akkor a varangyok nem képesek semmilyen rosszra - nem esik ki miattuk a fogad, nem okoznak szemölcsöt, és nem termelnek gyilkos mérget. És a boszorkányok sem képesek fölhasználni őket gonosz varázslataikhoz, mert a varangyok természetesen nem léteznek.

- Értem - mondta szelíden Brom. - Érdekesen hangzik, és szívesen hallgatnám tovább is, de találkozunk kell Jeoddal.

- Természetesen - felelte az asszony. Intgetett nekik, azután folytatta az írást.

- Ez bolond - mondta Eragon, mihelyt hallótávolságon kívülre kerültek.

- Elképzelhető - felelte Brom -, bár sose lehet tudni. Még fölfedezhet valami hasznosat, így hát ne bíráld. Ki tudja, lehet, hogy a varangyok mégiscsak békák!

- A cipőm meg aranyból lehet - vágott vissza Eragon.

Megálltak egy ajtó előtt, amelyen vaskopogtató függött, a küszöböt pedig márványból faragták. Brom hármat koppantott. Senki nem válaszolt. Eragon kicsit ostobán érezte magát. - Talán nem a megfelelő háznál vagyunk. Próbáljuk meg a másikat - mondta. Brom nem hallgatott rá, ismét kopogtatott, ez alkalommal hangosabban.

Megint nem válaszolt senki. Eragon ingerülten elfordult, azután

meghallotta, hogy valaki az ajtóhoz fut. Világos bőrű, szőke fiatalasszony nyitotta résnyire. A szeme be volt dagadva, mintha sírt volna, a hangja azonban határozott volt: - Tessék, miben segíthetek?

- Jeod itt lakik? - kérdezte szelíden Brom.

Az asszony aprót biccentett. - Igen, ő a férjem. Várja önöket? - Ám az ajtót nem nyitotta szélesebbre.

- Nem, de beszélnünk kell vele - mondta Brom.

- Nagyon sok a dolga.

- Messziről jövünk. Nagyon fontos lenne, hogy beszélhessünk vele.

Az asszony arca megkeményedett. - Sok a dolga!

Brom kezdte elveszíteni a türelmét, de a hangja szelíd maradt. - Amennyiben nem lehet elérni, átadna neki egy üzenetet? - Az asszony szája megrándult, de nem tiltakozott. - Szóljon neki, hogy egy Gil'eadból való barátja várja idekint.

Az asszony gyanakodva nézte, de azt mondta: - Rendben van. - Becsapta az ajtót. Eragon hallotta a távolodó léptekeket.

- Hát ez nem volt valami udvarias - jegyezte meg.

- Tartsd meg magadnak a véleményedet - reccsent rá Brom. - És egy szót se szólj. Hadd beszéljek én. - Keresztbe fonta a két karját, és az ujjjaival dobolt rajtuk. Eragon összeszorította a száját, és lesütötte a szemét.

Az ajtó kivágódott. Drága, de gyűrött ruhát viselő, magas férfi rontott ki a házból, gyér szürke haja, rövid szemöldöke, gyászos képe volt. A koponyáján hosszú heg futott végig a halántékig.

Láttukra a szeme kerekre nyílt, és ő némán az ajtófélfának dőlt. Többször kitátotta és becsukta a száját, mint egy fuldokló hal. Halkan, hitetlenül kérdezte: - Brom...?

Brom az ujját a szájára tette, előre hajolt és megpaskolta a férfi karját. - Jó látni téged, Jeod! Boldog vagyok, hogy az emlékek nem halványodtak el benned, de ne mondj neveket. Nem lenne szerencsés, ha bárki megtudná, hogy itt vagyok.

Jeod riadtan, megrendült arccal körülnézett. - Azt hittem, meghaltál! - suttogta. - Mi történt? Korábban miért nem kerestél?

- Mindent elmagyarázok. Tudsz helyet, ahol biztonságosan beszélgethetünk?

Jeod habozott, tekintete ide-oda járt Eragon és Brom között, arcáról semmit nem lehetett leolvasni. Végül azt mondta: - Itt nem tehetjük, de ha vársz egy percet, elviszlek egy megfelelő helyre.

- Jól van - helyeselt Brom. Jeod bólintott, és eltűnt az ajtó mögött. *Remélem, most megtudok valamit Brom múltjából*, gondolta Eragon.

Amikor Jeod ismét előbukkant, tör volt az oldalán, lomposan lógó, hímzett ujjast viselt, fejére tollas kalapot tett. Brom bírálóan végigmérte a cifraságokat, Jeod zavartan vállat vont.

Keresztülvezette őket Teirmen, egyenesen a fellegrvár felé. Eragon a két férfi mögött vezette a lovakat. Jeod a citadellára mutatott: - Rishtart, Teirm ura megparancsolta, hogy minden üzletembernek a várában kell berendeznie az irodáját. Még ha a zöm máshol intézi is az ügyeit, egy szobát kell bérelnie. Ostobaság, de engedelmeskedünk, mert így legalább nyugton marad. Ott nem hallgathatnak ki; a falak vastagok.

Beléptek az erőd főkapuján a várba. Jeod egy mellékajtóhoz lépett, és

egy vaskarikára mutatott. - Ideköthetitek a lovakat. Senki se fogja bántani őket. - Miután Hattyút és Cadocot kikötötték, egy vaskulccsal kinyitotta az ajtót, és beengedte őket.

Fáklyákkal megvilágított, hosszú, üres folyosóra jutottak. Eragont meglepte, hogy milyen hideg és nedves a levegő. Amikor megérintette a falat, csúszós nyálkát tapintott. Megborzongott.

Jeod kivett egy fáklyát a tartójából, és végigvezette őket a folyosón. Megállt egy vaskos faajtó előtt, kinyitotta, és betessékelte vendégeit egy szobába, amelyet medvebőr szőnyeggel és kárpitozott székekkel rendeztek be. A falakat bőrkötésű könyvekkel tömött polcok takarták.

Jeod tüzet rakott a kandallóban, azután a farakás alá nyomta a fáklyát. Hamarosan bömböltek a lángok. - Most pedig magyarázkodj, vénember!

Brom arcát redőkbe gyűrte a mosoly. - Kit nevezel vénembernek? Amikor utoljára láttalak, még nem volt szürke szál a hajadban. Most meg úgy festesz, mint aki már oszlani készül.

- Te pedig ugyanúgy, mint csaknem húsz éve. Az idő megőrzött házsártos vénségnek, hogy minden nemzedékre rátukmálhasd a bölcsességedet. Ebből elég! Halljam a mesét. Ebben mindig is jó voltál! - mondta Jeod türelmetlenül. Eragon hegyezte a fülét, és lelkesen várta Brom szavait.

Brom letelepedett egy székbe, előhúzta a pipáját. Ráérősen fújt egy karikát, amely kizöldült, a kandallóba ugrott, és a kéményen át távozott. - Emlékszel még, mit csináltunk Gil'eadban?

- Hát persze - válaszolta Jeod. - Az ilyesmit nehéz elfelejteni.

- Enyhe kifejezés, mindazonáltal igaz - jegyezte meg szárazon Brom. - Amikor... szétváltunk, nem tudtalak megtalálni. A zűrzavar közepén bekukkantottam egy kis szobába. Nem volt ott semmi különös - csupán dobozok és kosarak -, kíváncsiságból mégis turkáltam egy kicsit. A szerencse rám mosolygott azon az órán, mivel megeltem, amit kerestünk. - Jeod megrendült. - Miután a kezemben volt, nem várhattalak meg. Bármelyik pillanatban fölfedezhettek, és akkor mindennek vége lett volna. Álcáztam magam, amennyire tudtam, és elmenekültem a városból a... - Habozott, Eragonra nézett, majd azt mondta: - ...barátainkhoz. Ők elrejtették egy pinceboltba, és megígértették velem, hogy törődök azzal, akinek szánták. Addig a napig, amikor szükség lesz az ügyességemre, el kellett tűnnöm. Senki sem tudhatta, hogy élek - még te sem -, noha elszomorított, hogy szükségtelen fájdalmat okozok neked, így hát északra mentem, és megbújtam Carvahallban.

Eragon összeszorította a fogát. Dühítette Brom fogalmazásának szándékolt homályossága.

Jeod elkomorodott, és megkérdezte: - Akkor hát a mi... barátaink végig tudták, hogy élsz?

- Igen.

Jeod sóhajtott. - Gondolom, ez a fortély elkerülhetetlen volt, bár nem bántam volna, ha szólnak nekem. Ez a Carvahall nem északabbra van, a Gerinc másik oldalán? - Brom bólintott. Jeod először nézte meg jobban Eragont. Szürke szeme minden részletet elraktározott. Felvonta a szemöldökét, és azt mondta: - Akkor, feltételezem, teljesítetted feladatodat.

Brom megrázta a fejét. - Nem, ez nem ilyen egyszerű. Valamivel korábban ellopták - legalábbis ezt hiszem, mert barátaink egy szót sem üzentek,

gyanúm szerint azért, mert hírnökeiket meglesték és elintézték az úton -, tehát úgy gondoltam, kinyomozom, amit tudok. Eragon történetesen ugyanabba az irányba megy, mint én, tehát egy ideje együtt utazunk.

Jeod értetlenkedett. - De ha nem küldtek semmiféle üzenetet, akkor honnan tudod, hogy ez...

- Eragon nagybátyját - vágott a szavába Brom - kegyetlenül meggyilkolták a ra'zacok. Fölégették az otthonát, és majdnem elfogták a fiút is. Eragon bosszút esküdött, de a nyom váratlanul megszakadt, ezért segítségre van szükségünk, hogy utolérjük őket.

Jeod felderült. - Értem... De miért jöttetek ide? Nem tudom, hogy a ra'zacok hol rejtőzhetnek, de aki tudná, az sem mondaná el.

Brom fölállt, a köpenye alá nyúlt, előhúzta a ra'zacok kulacsát, és odadobta Jeodnak. - Ez itt seithr-olaj, a veszedelmes fajta. A ra'zacoknál volt. Útközben vesztették el, véletlenül megtaláltuk. Szükségünk van Teirm fuvarkönyveire, hogy nyomon követhessük a birodalom olajvásárlásait. Ez elárulná, hol van a ra'zacok menedéke.

Jeod arca ráncokba szaladt a töprengéstől. A polcokon álló könyvekre mutatott. - Látjátok azokat? Ezekben az üzleti feljegyzéseim vannak. Egyetlen üzlet feljegyzései. Olyan munkába akartok belevágni, amely hónapokig tart. De van egy másik, nagyobb gond is. A följegyzések, amelyeket kerestek, a várban vannak, de kizárólag Brand, Risthart kereskedelmi megbízottja férhet hozzá rendszeresen. A hozzám hasonló kereskedőknek nem engedik, hogy belepiszkáljanak. Félnék, hogy meghamisítjuk az eredményeket, így megfosztjuk a birodalmat a drágalátos adójától.

- Ezt én elintézem, ha eljön az idő - mondta Brom. - De néhány nap pihenésre van szükségünk, mielőtt kifundál-hatnánk, mit tegyünk.

Jeod elmosolyodott. - Úgy tetszik, most rajtam a sor a segítségben. A házam természetesen a tiétek is. Más nevet használtok, amíg itt vagytok?

- Igen - bólintott Brom -, én Neal vagyok, a fiú pedig Evan.

- Eragon - tűnődött Jeod. - Különleges neved van. Kevés embert neveztek el az első Lovasról. Én mindössze háromról olvastam, akiket így hívtak. - Eragon meghökkent, hogy Jeod ismeri a neve eredetét.

Brom a fiúra pillantott. - Megnéznéd a lovakat, hogy nem esett-e bajuk? Úgy rémlik, nem jól kötöttem ki Hattyút.

Valamit el akarnak titkolni előlem. Abban a pillanatban, ahogy kimegyek, megbeszélük. Eragon felugrott a székről, kiment, becsapta maga mögött az ajtót. Hattyú meg sem mozdult; a csomó kiválóan tartott. Megvakargatta a lovak nyakát, azután duzzogva nekidőlt a várfalnak.

Ez nem tisztességes!, lamentált némán. Bárcsak hallhatnám, amit mondanak! Hirtelen ugrott egyet, mint akibe villám csapott. Brom egyszer tanított neki néhány szót, amellyel kiélesíthette a hallását. *Nem éppen éles hallásra van szükségem, de arra alkalmas legyen, hogy meghalljam a szavakat. Végére is, milyen sokra mentem a brisingr-rel is!*

Keményen összpontosított, összeszedte minden erejét. Amikor készen állt, azt mondta: - Thverr stenr un atra eka hórna! - és a szavakba beleöntötte minden akaraterejét. Ahogy az erő kirohant belőle, halk suttogást hallott, de semmi többet. Csalódottan hátradőlt, és ekkor megszólalt Jeod: - ...és már csaknem nyolc éve csinálom.

Eragon körülnézett. Senki sem volt a közelben, csupán néhány őrszem

ácsorgott a várfal mentén. Vigyorogva leült az udvaron, és lehunyta a szemét.

- Sose gondoltam volna, hogy kereskedő lesz belőled! - mondta Brom. - Miután annyi időt töltöttél könyvek között. És így találni meg az utat! Milyen okból kereskedsz, ahelyett hogy megmaradtál volna tudósnak?

- Gil'ead után nem sok kedvem volt a dohos szobákhoz és a tekercsek olvasgatásához. Úgy döntöttem támogatni fogom Adzsihádót, amennyire tudom, de hát nem vagyok harcos. Apám is kereskedő volt, mint talán emlékszel. Ő segített az indulásnál. Azonban az üzlet nagyjából csak álcázásnak kellett, hogy árut szállíthassak Surdába.

- De úgy hallottam, rosszra fordultak a dolgok - jegyezte meg Brom.

- Igen, az utóbbi időben egyetlen rakomány sem jutott át, és Tronjheimben lassan kifogynak a tartalékok. A birodalom - szerintem legalábbis ők állnak mögötte - valahogyan rájött, kik azok, akik utánpótlással támogatják Tronjheimet. Bár ebben még mindig nem vagyok bizonyos. Senki sem látott egyetlen katonát sem. Nem is értem. Talán Galbatorix bérelt zsoldosokat, hogy zaklassanak minket.

- Hallottam, hogy nemrégiben vesztettél el egy hajót.

- Az utolsó hajómat - felelte keserűen Jeod. - Vitéz és hűséges volt minden ember a fedélzetén. Kétlem, hogy valaha viszontlátom őket... Nem maradt más választásom, mint hogy karavánokat küldök Surdába vagy Gil'eadba - és tudom, hogy azok sem érnek oda, fogadhatok akárhány katonát -, vagy hajót bérelek, hogy azon szállítsam el áruimat. De most már senki sem adna bérbe egyet sem.

- Hány kereskedő segített? - kérdezte Brom.

- Ó, jó sokan a tengerparton. Valamennyien ugyanazzal a gonddal küzdünk. Tudom, mire gondolsz; magam is sok éjszakán töprengtem rajta, de nem tudom elviselni a gondolatot, hogy áruló lehetett valaki, aki ilyen erős, és ennyit tud. Ha csak egy is akad, valamennyien veszélyben vagyunk. Vissza kellene térned Tronjheimbe.

- És vigyem magammal Eragont? - szakította félbe Brom. - Darabokra tépnék. Pillanatnyilag az lenne a legrosszabb hely. Talán néhány hónap, vagy inkább egy év múlva. El tudod képzelni, mit szólnának a törpék? Mindenki azon igyekezne, hogy befolyásolja, különösen Islanzadi. Ő és Saphira nem lenne biztonságban Tronjheimben, amíg át nem segítem őket a tuatha du orothrimon.

Törpék?, tűnődött izgatottan Eragon. Hol van ez a Tronjheim? És miért beszél Jeodnak Saphiráról? Nem lenne szabad ilyet tennie, amíg meg nem beszél vele!

- Mégis úgy érzem, hogy szükségük van az erődre és a bölcsességedre.

- Bölcsesség! - horkant föl Brom. - Nem vagyok más, mint aminek korábban nevezted: egy házsártos vénember.

- Sokan nem értenének egyet veled.

- Ám legyen. Nem óhajtok magyarázkodni. Nem, Adzsihádnak nélkülüm kell boldogulnia. Az, amit most csinálok, sokkal fontosabb. Bár egy áruló létezése súlyos kérdéseket vet föl. Kíváncsi lennék, a birodalom honnan tudja, hogy hol... - A hangja elhalt.

- Azt is szeretném tudni, hogy miért nem jelezték ezt nekem - szólt Jeod.

- Lehet, hogy megpróbálták. De ha akad egy áruló... - Brom elhallgatott. - Üzennem kell Adzsihádnak. Van hírnök, akiben megbízhatok?

- Azt hiszem - felelte Jeod. - Attól függ, hova kell mennie.

- Nem tudom - válaszolta Brom. - Olyan sokáig éltem elszigetelten, hogy a kapcsolataim vélhetőleg meghaltak, vagy elfelejtettek. El tudod küldeni valahova, ahova árut szállítasz?

- Igen, de az kockázatos lehet.

- Mi nem az mostanában? Milyen hamar indulhat?

- Reggel. Gil'eadba küldöm. Az lesz a leggyorsabb - mondta Jeod. - Mivel győzheti meg Adzsihádót, hogy az üzenet tényleg tőled jön?

- Tessék, add oda emberednek a gyűrűmet. És mondd meg, hogy ha elveszíti, személyesen tépem ki a máját. A királynőtől kaptam.

- Nem vagy valami barátságos - jegyezte meg Jeod. Brom felmordult. Majd hosszú szünet után azt mondta: - Jobb, ha kimegyünk, csatlakozunk Eragonhoz. Aggódok érte, ha egyedül van. Ennek a fiúnak kísérteties adottsága van arra, hogy bajba keveredjen.

- Meglep?

- Nem igazán.

Eragon hallotta, hogy hátratulják a székeket. Gyorsan másfelé fordította a tudatát, és kinyitotta a szemét. - Mi folyik itt? - motyogta magában. *Jeod és a többi kereskedő bajban van, mert olyan embereket támogatnak, akiket a birodalom nem kedvel. Brom talált valamit Gil'eadban, és Carvahallba ment, hogy elrejtőzzön. Mi lehet olyan fontos, ami miatt csaknem húsz évig meghagyta a barátját abban a hitben, hogy meghalt? Említett egy királynőt is - amikor egyetlen királynő sem uralkodik az ismert királyságokban -, és törpéket, akik, amint ő maga mondta, régen eltűntek a föld színéről.*

Válaszokat akart! Most azonban nem kívánt összetűzni Brommal, mert veszélyeztetné egész küldetésüket. Nem, várhat, míg elhagyják Teirmet. Majd akkor megrohanja az öregembert, és kicsikarja belőle a titkait. Még akkor is forgószélként kavarogtak a gondolatai, amikor nyílt az ajtó.

- Rendben vannak a lovak? - kérdezte Brom.

- Igen - bólintott Eragon. Eloldották az állatokat, és elhagyták a várat.

Miközben visszatértek a városba, Brom azt mondta: - Nos, Jeod, végül megházasodtál. Méghozzá - ravaszul kacintott - milyen szép fiatalasszonyt vettél el! Gratulálok.

Jeodot nem túlságosan vidította fel a bók. A válla megroskadt, az utcát bámulta. - Kérdés, hogy ebben az esetben helyénvaló-e a gratuláció. Helen nem valami boldog.

- Miért? Mit akar? - kérdezte Brom.

- A szokásost - vont vállat lemondóan Jeod. - Meleg otthont, boldog gyermekeket, ételt az asztalon és kellemes társaságot. Az a baj, hogy gazdag családból származik; az apja ugyancsak sokat fektetett be az üzletembe. Ha továbbra is ilyen veszteségek érnek, akkor nem jut elég pénz, hogy a megszokott szinten éljen.

De hát ez az én bajom, nem a tiétek - folytatta. - A házigazdának nem szabad a maga veszélyeivel traktálnia vendégeit. Amíg a fedelem alatt laktok, nem lehet más bajotok, mint hogy túlságosan teliettétek magatokat.

- Köszönöm - mondta Brom. - Méltányoljuk vendégszeretetedet. Utazásunk során régen elszoktunk a kényelemtől. Nem ismersz véletlenül egy olcsó boltot? A lovaglás elnyűtte a gúnyánkat.

- Természetesen. Ez a dolgom! - derült föl Jeod. Lelkesen beszélt árakról és boltokról, amíg oda nem értek a házához. Akkor megkérdezte: - Nem baj, ha valahol másutt ennénk? Lehet, kényelmetlen lenne, ha most rögtön bejönnének.

- Bármit megteszünk, hogy ne érezd magad kényelmetlenül - mondta Brom.

Jeodon látszott a megkönnyebbülés. - Köszönöm. A lovakat hagyjuk az istállómban.

Ezek után Jeod elvezette őket egy nagy fogadóhoz. A Zöld Gesztenyétől eltérően hangos és tiszta volt, tele fecsegő emberrel. Amikor feltálták a fő fogást - töltött szopós malacot - Eragon mohón esett a peccsenyének, de még jobban ízlett neki a köret: a krumpli, sárgarépa, pasztinák és édes alma. Jó ideje nem evett egyebet vadhúsnál.

Órákig elüldögéltek az étel mellett. Brom és Jeod adomákkal szórakoztatták egymást. Eragon nem bánta. Nem fázott, a háttérben pattogós dallam hallatszott, az étel pedig több mint elég volt. A vidám kocsmazaj jólesett a fülének.

Amikor kiléptek a fogadóból, a nap már csaknem a látóhatárt súrolta. - Menjetek előre; nekem még ellenőriznem kell valamit - mondta Eragon. Saphirát akarta látni, hogy biztonságos-e a bűvőhelye.

Brom szórakozottan helyeselt. - Légy óvatos. Ne maradj túl sokáig.

- Várj csak! - szólalt meg Jeod. - Kimész Teirmből? - Eragon habozott, azután kellenlenül bólintott. - Okvetlenül gyere be sötétedés előtt! Akkor bezárják a kapukat, és az örök nem engednek be reggelig.

- Nem maradok el sokáig - ígérte Eragon. Sarkon fordult és végigloholt egy mellékutcán, amely a városfalhoz vezetett. Amint kiért a városból, mélyet lélegzett, élvezte a friss levegőt. *Saphira!*, hívta a sárkányt. *Hol vagy?* Saphira egy juharfákkal körülvett, mohos szikla tövéhez irányította. A fiú látta, hogy a sárkány feje kikukucskál a szikla tetején nőtt fák lombja közül. *Mit képzelsz, hogy jutok föl oda?*

Ha találsz egy tisztást a fák között, akkor lejövök és felviszlek.

Nem, mondta Eragon, és szemrevételezte a sziklát, *nem szükséges. Majd fölkapaszkodók.*

Az túl veszélyes.

Te pedig túl sokat aggodalmaskodsz. Hadd szórakozzak egy kicsit.

Lehúzta kesztyűit, és mászni kezdett. Élvezte a megerőltetést. A szikla tele volt fogózkodókkal, így gyorsan haladt. Hamarosan a fák fölött járt. Félúton megállt egy peremen, hogy kifújja magát.

Ahogy erőre kapott, felnyúlt a következő fogózkodóért, de a karja nem volt elég hosszú. Hiába keresett másik hasadékot vagy peremet. Megpróbált leereszkedni, de lába nem találta a támasztékot. Saphira rezzenéstelenül figyelte. Eragon föladta. *Rám férne némi segítség.*

Ez a te hibád.

Igen! Tudom. Most leviszel innen vagy sem?

Ha nem lennék melletted, nagyon nagy bajban lennél.

Eragon a szemét forgatta. *Fölösleges mondanod.*

Igazad van. Végére is hogyan mondhatná meg egy közönséges sárkány egy magadfajta embernek, mit csináljon? Tulajdonképpen mindenkinek tátott szájjal kellene csodálnia lángelmédet, amely mindig megtalálja az egyetlen zsákutcát. Hiszen ha bármelyik irányban, de néhány lábnyival arrébb kezdesz mászni, akkor könnyedén felértél volna a szikla tetejére. Félrehajtotta a fejét, a szeme ragyogott.

Jól van! Hibát követtem el. Most pedig nem vinnél le innen?, könyörgött. A sárkány visszahúzta a fejét a sziklaperemről. Egy perc múlva a fiú felkiáltott neki: - *Saphira!* - ám fönt csak a fák lombja ringatózott. - *Saphira!* Gyere vissza! - ordította.

Saphira nagy robajjal levetette magát a magasból. A sziklaszál közepe táján szétcsapta

szárnyait, hatalmas denevérként levitorlázott Eragonhoz, karmaival megragadta az ingét (egyben a hátát is végigkarmolva). A fiú elengedte a sziklát, a sárkány a levegőbe emelte. Rövid repülés után gyengéden elhelyezte a szikla tetején, és kihúzta karmait Eragon ingéből.

Buta!, mondta szelíden.

Eragon elfordult, a tájat nézte. A szikláról csodálatos kilátás nyílt a vidékre, főleg a tajtékos tengerre, ugyanakkor védelmet nyújtott a nemkívánatos leselkedők ellen. Itt csak a madarak láthatták Saphirát. Eszményi hely volt.

Brom barátja megbízható?, kérdezte a sárkány.

Nem tudom. Elmesélte a nap eseményeit. *Olyan erők örvénylenek bennünk, amelyeknek a tudatában sem vagyunk. Néha elgondolkozom, képesek leszünk-e megérteni valaha is a mások igazi indítékait. Úgy veszem észre, mindenkinek megvannak a maga titkai.*

Ilyen a világ. Ne törődj a fondorkodással, bízz az emberek természetében. Brom jó ember. Nem akar rosszat nekünk. Nem kell félnünk a terveitől.

Remélem, mondta a fiú, és lesütötte a szemét.

Sajátos módja a nyomozásnak, hogy feljegyzésekben akarjátok megtalálni a ra'zacokat, jegyezte meg a sárkány. *Csak nincs olyan varázslat, amelynek a segítségével úgy el tudsz olvasni valamit, hogy be sem kell menned hozzá a szobába?*

Ezt nem tudom. Ahhoz a látás szavát kellene összevonnod a távolságéval... vagy talán a fényét a távolságéval. Mindenképpen nehéznek tűnik. Majd megkérdezem Bromtól.

Bölcsen tennéd. Egy ideig csöndben voltak.

Tudod, lehet, hogy egy darabig itt kell maradnunk.

Nekem pedig szokás szerint kint kell várakoznom, felelte élesen Saphira.

Nem én akarom így. Hamarosan ismét útra kelünk.

Minél előbb.

Eragon elmosolyodott, és átölelte sárkányát. Most vette észre, milyen gyorsan sötétedik. *Most mennem kell, mert kizárnak Teirmből. Holnap vadász, este meglátogatlak.*

Saphira széttárta a szárnyait. *Gyere, leviszlek.* A fiú fölkapaszkodott a pikkelyes hátra, erősen megkapaszkodott. A sárkány ellökte magát a sziklatetőről, tovasiklott a fák fölött, leszállt egy halmon. Eragon megköszönte neki, azután futott Teirmbe.

Akkor érkezett a hullórostélyhoz, amikor éppen elkezdtek eresztetni. Kiabált, hogy várjanak, vágtazni kezdett, és másodpercekkel azelőtt suhant át a rostély alatt, hogy az leereszkedett. - Kicsinyég lassúdan érkezted! - jegyezte meg az egyik őr.

- Még egyszer nem fordul elő! - ígérte Eragon, miközben kétrét görnyedve kapkodott levegőért. Keresztülkacsaringózott a sötétedő városon Jeod házához, amelyen lámpa égett, mint egy világítótoronyban.

Jól táplált inas nyitott ajtót, és szó nélkül beengedte. A kőfalakat kárpitok borították. A földet finom szőnyegek fedték, a deszkapadló olyan fényes volt, hogy visszatükröződött benne a mennyezetről lógó három aranycsillár. Füst gomolygott a levegőben, és összegyűlt a mennyezet alatt.

- Erre, uram. A barátja a dolgozószobában tartózkodik.

Több ajtón haladtak át, mire az inas kinyitotta azt, amelyik a dolgozószobába nyílt. A falakat könyvek borították, de az irodától eltérően ezek változatos méretűek és formájúak voltak. A kandallóban izzó fahasábok melegítették a szobát. Brom és Jeod egy ovális íróasztalnál ültek, és barátságosan beszélgettek. Brom fölemelte a pipáját, és kedélyesen megszólalt: - Ó, hát itt vagy! Már éppen aggódni kezdtünk miattad. Milyen volt a séta?

Ugyan mitől ilyen jókedvű? Miért nem kérdezi meg egyenesen, hogy van Saphira? - Kellemes, de az örök csaknem kizártak. És Teirm nagy város. Alig találtam ide.

Jeod kuncogott. - Ha láttad volna Dras-Leonát, Gil'eadot vagy akár Kuastát, nem lenne rád ekkora nagy hatással ez a tengerparti kis város. De én szeretek itt élni. Amikor nem esik, Teirm igazán szép hely.

Eragon Bromhoz fordult. - Van valami fogalmad róla, hogy meddig maradunk itt?

Brom széttárta a kezét. - Ezt nehéz megmondani. Attól függ, hozzá tudunk-e jutni a följegyzésekhez, és mennyi időbe telik megtalálni, amit keresünk. Mindnyájunkra szükség lesz; ez hatalmas munka. Holnap beszélek Branddal, és majd elvállik, engedi-e, hogy betekintsünk az iratokba.

- Nem hinném, hogy tudnék segíteni - feszengett Eragon.

- Miért nem? - kérdezte Brom. - Éppen elég munka jut neked is.

Eragon lehajtotta a fejét. - Nem tudok olvasni.

Brom hitetlenül egyenesedett ki. - Úgy érted, hogy Garrow nem tanított meg?

- Ő tudott olvasni? - hűledezett Eragon. Jeod kíváncsian figyelte őket.

- Persze hogy tudott! - horkant föl Brom. - A büszke bolond! Hát mit képzelt? Rá kellett volna jönnöm, hogy nem tanított meg. Valószínűleg úgy vélte, sürgősen fényűzés. - Elkomorodott, és dühösen rángatta a szakállát. - Ez hátráltatja a terveimet, de nem helyrehozhatatlanul. Meg kell tanítanom téged olvasni. Ha figyelsz, nem tart sokáig.

Eragon megvonaglott. Brom leckéi rendszerint tömények és brutálisan célratorók voltak. *Mennyi mindent tudok még egyszerre tanulni?* - Gondolom, nélkülözhetetlen - mondta gyászosan.

- Élvezni fogod. Sok mindent tanulhatsz a könyvekből és tekercsekből - mondta Jeod. A falak felé intett. - Ezek a könyvek a barátaim, társaim. Megnevetetnek, megíratnak, és értelmet adnak az életnek.

- Izgalmasan hangzik - ismerte el Eragon.

- Te mindig megmaradsz tudósnak, igaz? - kérdezte Brom.

Jeod vállat vont. - Már nem. Attól tartok, bibliofillé fajultam.

- Mivé? - kérdezte Eragon.

- Olyasvalakivé, aki szereti a könyveket - magyarázta Jeod, majd ismét Brommal kezdett beszélgetni. Eragon unatkozva bámulta a polcokat. Fölkeltette az érdeklődését egy aranszögekkel kivert, elegáns kötet. Levette a polcról, és kíváncsian bámulta.

Fekete bőrbe kötötték, amelybe rejtelmes rúnákat préseltek. Eragon végigfuttatta az ujjait a borítón, élvezte hűvös simaságát. A betűket vörhenyesen fénylő festékekkel nyomtatták. Végigpergette a lapokat. Egyszer csak megakadt a szeme egy hasábon, amelyet a többi betűtől eltérő jelekkel írtak. A szavak hosszúak, folyamatosak voltak, tele kecses indákkal és apró

pontokkal.

Odavitte a könyvet Bromnak. - Mi ez? - bökött a különös írásra.

Brom közelről megnézte a lapot, és meglepetten felvonta a szemöldökét. - Jeod, te bővítetted a gyűjteményedet! Hol szerezted ezt? Időtlen idők óta nem találkoztam vele!

Jeod kinyújtotta a nyakát, hogy lássa a könyvet. - Aha, igen, a *Domia abr Wyrda*. Néhány éve járt itt egy ember, és egy rakparti kereskedőnek akarta eladni. Szerencsére véletlenül arra jártam, így megmenthettem a könyvet és az ő nyakát. Amiről neki fogalma sem volt.

- Különös, Eragon, hogy éppen ezt a könyvet, *A sors uralmát* vetted le - elmélkedett Brom. - A házban található összes tárgy közül valószínűleg ez ér legtöbbet. Alagaësia részletes történelmét tartalmazza: jóval a tündék érkezését megelőzően kezdődik, és néhány évtizeddel napjaink előtt ér véget. Ez a könyv nagyon ritka, és a legjobb, amit ebben a témában írtak. Amikor elkészült, az Uralkodó istenkáromlónak bélyegezte, és megégettette szerzőjét, a Szerzetes Heslantot. Nem hittem, hogy léteznek még példányai. A betűk, amelyekről kérdeztél, az ősnyelvből valók.

- És mit jelentenek? - kérdezte Eragon.

Brom egy pillanatig az írást tanulmányozta. - Egy tündevers részlete, amely a sárkányháborúk éveiről szól. Ez a részlet azt írja le, hogyan lovagolt a csatába egyik királyuk, Ceranthor. A tündék szeretik ezt a verset, rendszeresen szavalják - bár ha lelkiismeretesen csinálod, három napig is eltart -, hogy ne kövessék el újra a múlt hibáit. Néha olyan szépen éneklük, hogy még a sziklák is elsírják magukat.

Eragon visszaült a székére. Gyöngéden fogta a könyvet. *Meglepő, hogy egy halott képes az emberekhez szólni ezeken az oldalakon! Ameddig ez a könyv létezik, addig az ő eszméi is élnek, ír vajon benne a ra'zacokról?*

Miközben Brom és Jeod beszélgettek, a fiú a könyvet lapozgatta. Teltek az órák, Eragon elbóbiskolt. Jeod megsajnálta a kimerült fiút, és jó éjszakát kívánt nekik. - Az inas majd megmutatja a szobákat.

- Ha segítségre van szükségük - mondta az emeleten, három, egymáshoz közel eső ajtó előtt a szolga -, húzzák meg az ágy melletti csengőzsinórt. - Meghajolt, azután eltávozott.

Ahogy Brom belépett a jobb oldali szobába, Eragon megkérdezte: - Beszélhetek veled?

- Mostanáig azt tetted, de azért gyere be.

Eragon becsukta maga mögött az ajtót. - Saphirának és nekem van egy ötletünk. Van...

Brom fölemelt kézzel megállította, és behúzta az ablak függönyét. - Ha ilyesmikről beszélsz, akkor előbb bizonyosodj meg, hogy nincsenek a közelben nemkívánatos fülek.

- Bocsánat! - mondta Eragon, és mérges volt magára a baklövés miatt. - Létezik varázslat, amellyel föl tudsz idézni olyasmit, amit nem látsz?

Brom leült az ágya szélére. - Amiről beszélsz, azt látásnak hívják. Lehetséges és rendkívül hasznos bizonyos helyzetekben, de van egy komoly hátránya. Csak olyan személyeket, helyeket és dolgokat idézhetsz meg vele, amelyekkel már találkoztál. Ha a ra'zacokat akarod látni, őket felidézheted, de a környezetük láthatatlan marad. De vannak más bajok is. Teszem azt,

látni akarsz egy lapot egy könyvből, amelyet már olvastál. Csak akkor láthatod, ha a könyv éppen nyitva van, még hozzá épp azon az oldalon. Mert ha csukva van, akkor csak feketeséget fogsz látni.

- Miért nem idézhetünk meg olyan tárgyakat, amelyekkel még nem találkoztunk? - kérdezte Eragon, aki megértette, hogy a látás még ezekkel a korlátozásokkal is igen hasznos lehet. *Ha láthatok valamit, ami mérföldekre van tőlem, vajon befolyásolhatom-e varázslattal azt, ami ott történik?*

- Mert - magyarázta türelmesen Brom - ahhoz, hogy láss, tudnod kell, mire nézel, hova irányítod az erődet. Ha részletesen leírnak neked egy idegent, még akkor is úgyszólván lehetetlen felidézned az alakját, és hol van akkor még a környezete! Tudnod kell, hogy *mit* látsz, mielőtt *láthatnád*. Válaszoltam a kérdésedre?

Eragon egy pillanatig töprengett. - De hogyan történik ez? Magad elé fested a levegőre?

- Általában nem. - Brom megcsóválta ősz fejét. - Ez több energiát követel, mint kivetíteni egy fényes felületre, például egy medence felszínére vagy egy tükörrre. Voltak Lovasok, akik a lehető legtöbb helyre elutaztak, és igyekeztek olyan sokat látni, amennyit bírtak. Azután, háború vagy elemi csapás esetén láthatták az eseményeket Alagaësiából.

- Megpróbálhatom? - kérdezte Eragon.

Brom figyelmesen nézett rá. - Nem, most nem. Fáradt vagy, és a látás sok erőt emészt föl. Elmondom neked a szavakat, de ígérd meg, hogy ma nem kísérletezel vele. A helyedben inkább várnék, amíg elhagyjuk Teirmet; még sok mindent kell megtanítanom neked.

Eragon elmosolyodott. - Megígérem.

- Nagyon helyes. - Brom előrehajolt, és nagyon halkán a fülébe súgta. - Draumr kópa.

Eragon megjegyezte. - Talán felidézem Rorant, mielőtt elhagytuk Teirmet. Szeretném tudni, hogy van. Attól félek, hogy a ra'zacok a nyomába vethetik magukat.

- Nem akarlak ijesztgetni, de nagyon valószínű - mondta Brom. - Noha Roran már nem volt ott, mikor a ra'zacok Carvahallban tartózkodtak, biztosra veszem, hogy érdeklődtek utána. Ki tudja, Therinsfordban akár még találkozhattak is vele. De akárhogy is, kétlem, hogy kielégült volna a kíváncsiságuk. Végére is te még mindig szabadon csatangolsz, a király pedig valószínűleg szörnyű büntetéssel fenyegette meg őket, ha nem hajtánának fel. Ha eléggé felhergelik őket, akkor visszamennek, és kérdéseket tesznek föl Rorannak. Kizárólag idő kérdése.

- Ha ez igaz, akkor csak úgy védhetem meg Rorant, ha tudatom a ra'zacokkal, hol vagyok; akkor a nyomomba erednek, és őt békén hagyják.

- Nem, ez sem lenne jó. Nem gondolkodsz! - pirongatta Brom. - Ha nem érted meg ellenségeidet, miként számíthatod ki a viselkedésüket? Még ha elárulnád is, hol vagy, a ra'zacok akkor sem hagynák békén Rorant. Tudod, miért?

Eragon kiegyenesedett, és igyekezett minden lehetőséget végiggondolni. - Nos, ha elég hosszú ideig bujkálok, akkor lehet, hogy elfogják Rorant, ezzel kényszerítve, hogy feladjam magamat. Ha ez nem működik, akkor megölik, csak hogy fájdalmat okozzanak nekem. Ha pedig kikiáltanak közellenséggé,

akkor csaléteknek használhatják, Rorant, hogy lépre csaljanak. Ha pedig találkoznék Rorannal, és ők ezt megtudnák, akkor megkínoznák, hogy kiszedjék belőle, hol vagyok.

- Nagyon jó. Ezt egész szépen összehoztad - dicsérte Brom.

- De mi a megoldás? Nem hagyhatom, hogy megöljék!

Brom lazán összekulcsolta ujjait. - A megoldás nyilvánvaló. Rorannak meg kell tanulnia, hogyan védje meg magát. Lehet, hogy ez szívtelenül hangzik, de mint rámutattál, nem kockáztathatod meg, hogy találkozz vele. Te talán nem emlékszel rá - csak félig voltál magadnál akkortájt -, de mikor elhagytuk Carvahallt, mondtam, hogy figyelmeztető levelet hagytam hátra Rorannak, így a veszély nem éri teljesen készületlenül. Ha van egy csepp esze, amikor a ra'zacok ismét beállítanak Carvahallba, Roran megfogadja a tanácsomat és elmenekül.

- Nem tetszik ez nekem - mondta Eragon szomorúan.

- De valamit elfelejtettél.

- Mit? - kérdezte.

- Van ebben valami jó is. A király nem engedheti meg magának, hogy csak úgy szabadon csatangoljon egy Lovas, akinek nem ő parancsol. Rajtad kívül Galbatorix az egyetlen élő Lovas, de szeretne még egyet betörni magának. Mielőtt téged vagy Rorant megölne, fölajánlja a lehetőséget, hogy szolgálhasd. Sajnos, ha valaha is olyan közel kerülsz hozzá, hogy megtehesse ajánlatát, akkor már aligha maradhatsz életben, amennyiben visszautasítod.

- Ezt nevezed te jónak!

- Mert ez védi Rorant. Ameddig a király nem tudhatja, melyik oldalt választod, nem kockáztatja meg, hogy unokatestvéred bántalmazásával elidegenítsen magától. Ezt jól véd az eszedbe! A ra'zacok megölték Garrow-t, de azt hiszem, ez elhamarkodott lépés volt. Amennyire Galbatorixot ismerem, nem helyeselte volna, hacsak valami haszna nem származik belőle.

- És hogyan leszek képes megtagadni a király kívánságát, ha egyszer halállal fenyeget? - kérdezte élesen Eragon.

Brom sóhajtott. Odament a mosdóállványhoz, és megmártotta ujjait a rózsavizes tálban. - Galbatorix önkéntes együttműködést vár tőled. Anélkül még a használhatatlannál is rosszabb vagy neki. Tehát a kérdés így hangzik: ha valaha is ilyen választás elé állít, hajlandó vagy-e meghalni azért, amiben hiszel? Mert ez az egyetlen módja, hogy nemet mondhass a királynak.

A kérdés megállt a levegőben.

Brom törte meg a csendet: - Nehéz kérdés ez, senki sem tud válaszolni rá, amíg szembe nem kerül vele. Tartsd észben, hogy sok ember halt meg a hitéért; tulajdonképpen elég mindennapos jelenség. A valódi bátorság az, ha életben maradsz, és szenvedsz azért, amiben hiszel.

A BOSZORKÁNY ÉS A VÁLTOTT MACSKA

Eragon késő délelőtt ébredt. Felöltözött, megmosta az arcát a tálban, azután fölvette a tükört, és megfésülködött. Volt valami a tükörképében, ami miatt megállt, és alaposabban szemügyre vette magát. Az arca megváltozott azóta, hogy elmenekült Carvahallból, pedig az csak nemrégiben történt. A gyermeki gömbölyűség utolsó nyoma is eltűnt, lehántolta az utazás, a vívás, a kiképzés. A járomcsontja szögletesebb lett, az állkapcsa keményebb. Volt a pillantásában valami, amitől, ha jobban megnézte, vadnak, idegennek látszott. Kartávolságra tartotta a tükört, mire az arca visszanyerte szokott megjelenését - mégis, mintha nem egészen az övé lett volna.

Kicsit zavartan lendítette a vállára az íjat és a tegezt, azután kiment a szobából. Mielőtt a folyosó végére ért volna, az inas odalépett hozzá. - Uram, Neal és a gazdám kora reggel fölment a várba. Azt üzenik, hogy ma csináljon, amit akar, mert estig nem térnek vissza.

Eragon megköszönte az üzenetet, azután lelkesen nekilátott, hogy fölfedezze Teirmet. Négy óra hosszat kószált az utcákon, belépett minden boltba, amely fölkelte az érdeklődését, beszélgetett az emberekkel. Végül üres hasa és a pénzhány visszakényszerítette Jeod házába.

Amikor bekanyarodott az utcába, ahol a kereskedő élt, megállt a szomszédban, a füvesasszony boltjánál. Szokatlan hely volt ez egy üzletnek. A többi a városfal mentén sorakozott, nem pedig drága házak között szorongott. Megpróbált belesni az ablakokon, de nem tehette a benti kúszónövények sűrű függőnyeitől. Kíváncsian bement.

A bolt olyan sötét volt, hogy először semmit nem látott, de aztán a szeme alkalmazkodott az ablakokon beszűrődő halvány, zöldes fényhez. Az ablak mellett volt egy kalitka, amelyből egy hatalmas, kampós csőrű, legyezőfarkú, tarka madár nézte szúrósan a fiút. A falakat növények borították; egy régi csillár kivételével az egész mennyezetet ellepték az indák, a padlón álló nagy cserépben sárga virágok nőttek. Egy hosszú pulton, számos mozsár, mozsártörő és fémtál mellett egy akkora kristálygömb csücsült, mint Eragon feje.

Bonyolult szerkentyűket, kövekkel teli kosarakat, pergamentekercsek asztagjait és más fölismerhetetlen tárgyakat kerülgetve odament a pulthoz, amely mögött változatos méretű fiókok takarták a falat. Némelyik akkora volt, mint a fiú kisujja, másokba akár egy hordó is belefért volna. A magasban lábnyi hézag tátongott a fiókok között.

A sötétségben hirtelen fellobbant egy vörös szempár, majd pedig jókora, vad külsejű macska szökkent le a pultra. Vékony teste, erőteljes válla és túlméretezett mancsai voltak. Szögletes arcát bozontos sörény folyta körül, fülei hegyéről fekete szőrpamacsok meredeztek, állkapcsában görbe agyarak fehérlettek. Mindent összevéve egyáltalán nem úgy festett, mint azok a macskák, amelyeket Eragon eddig látott. Az állat rászögezte ravasz pillantását, azután lenézően legyintett a farkával.

Hirtelen ötlettől vezérelve Eragon kinyújtotta az elméjét, és megérintette a macska tudatát. Óvatosan bökdöste gondolataival, igyekezett

megértetni vele, hogy ő barát.

Nem kéne ezt csinálnod.

Riadtan nézett körül. A macska ügyet sem vetett rá, az egyik lábát nyalogatta. *Saphira? Hol vagy?*, kérdezte. Senki nem válaszolt. Meglepetten támaszkodott a pultnak, és kinyújtotta a kezét valami után, ami úgy nézett ki, mint egy fapálca.

Oktalanság lenne!

Ne szórakozz velem, Saphira!, fortyant fel a fiú, és fölkapta a pálcát. Villamos ütés futott végig a testén. Eragon összeesett, rángatózott. A fájdalom lassan enyhült, a fiú levegő után kapkodott. A macska leugrott a pultról, és ránézett.

Sárkánylovas létedre nem vagy valami okos. Figyelmeztettelek.

Te beszéltél?, kiáltott Eragon. A macska ásitott, aztán nyújtózott, és gangos léptekkel végigsétált a padlón, ügyesen kikerülve a tárgyakat.

Ki más?

De hát te csak egy macska vagy!, tiltakozott a fiú.

A macska nyávogott egyet, és visszaillegett *hozzá*. A fiú mellére ugrott, összekuporodott, és lenézett rá ragyogó szemével. Eragon megpróbált föltápászkodni, de a macska felmordult, és kimutatta szemfogait. *Úgy nézek én ki, mint a macskák?*

Nem...

Akkor miből gondolod, hogy csak egy macska vagyok?. Eragon mondani akart valamit, de a lény a mellébe vágta a karmai hegyét. *Nyilvánvalóan hiányos volt az oktatásod.' Én - hogy helyrehozzam tévedésedet - váltott macska vagyok! Nem sokan maradtunk, de azt hiszem, még egy tanyasi fiúnak is hallania kellett volna rólunk.*

Nem tudtam, hogy igaziból létezel!, felelte elbűvölten Eragon. Egy váltott macska! Micsoda szerencséje van! Ezek a lények mindig ott sétáfkáltak a mesék partján, a maguk csapásain jártak, és alkalmanként tanácsokat adtak. Ha hinni lehet a legendáknak, akkor varázserővel rendelkeztek, tovább éltek az embereknél, és rendszerint többet tudtak, mint amennyit beszéltek.

A váltott macska lustán pislogott. *A tudás független a létezésről. Én sem tudtam, hogy létezel, amíg be nem dobokoltál ide, hogy tönkretedd a szunyókálásomat. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem léteztél, mielőtt fölébresztettél.*

Eragon elvesztette a fonalat. *Elnézésedet kérem, amiért megzavartalak.*

Mindenképpen fölkeltem volna, felelte a macska. A pultra szökkent, és a tappancsát kezdte nyalogatni. *Ha neked lennék, nem szorongatnám azt a pálcát. Néhány másodpercen belül ismét megráz.*

Eragon sietve visszarakta a pultra. *Mi ez?*

Közönséges és unalmas holmi, ellentétben velem.

De mi célt szolgál?

Nem tudod kitalálni? A macska végzett a talpa tisztogatásával, ismét nyújtózott, azután felszökkent a hálólhelyére. Leült, mancsait maga alá húzta, dorombolva lehunyta a szemét.

Várj!, szólította meg Eragon. *Hogy hívnak?*

A váltott macska egyik ferde szeme résnyire nyílt. *Számos nevet használok. Ha a megfelelő után kutatsz, másutt kell keresned.* Lehunyta a szemét. Eragon föladta, megfordult, hogy távozzon. *Mindazonáltal szólítsál csak Solebumnak.*

Köszönöm, mondta komolyan Eragon. Solebum hangosabban dorombolt.

Nyílt a bolt ajtaja, beengedte a napsugarakat. Angela lépett be, növényekkel tömött

vászonzacskót hozott. Tekintete Solembumra villant, azután meglepetten nézett a fiúra. - Azt mondja, beszéltél vele!

- Te is tudsz beszélni vele? - kérdezte Eragon.

Az asszony bólintott. - Hát persze, de ez nem jelenti azt, hogy bármit visszamondana. - Letette növényeit a pultra, azután mögéje került, és ránézett a fiúra. - Kedvel téged. Ami szokatlan. Solembum többnyire meg se mutatja magát a vevőknek. Azt mondja, lát benned valamit, amit néhány évi munkával ki lehetne hozni.

- Köszönöm.

- Tőle ez bók. Te vagy a harmadik ebben az üzletben, aki beszélni tud vele. Az első egy asszony volt sok-sok évvel ezelőtt; a második egy vak koldus; te vagy a harmadik. De nem azért tartok boltot, hogy karattyoljak. Akarsz venni valamit? Vagy csak azért jöttél, hogy báméskodjál?

- Csak báméskodom - felelte Eragon, aki még mindig a váltott macskán töprengett. - Mellesleg amúgy sincs szükségem növényre.

- Nem csak azzal kereskedem - vigyorgott Angela. - A gazdag és bolond urak fizetnek a szerelmi bájitalokért és effélékért. Én sosem állítom nekik, hogy a szer hatékony, valamilyen okból mégis visszajönnek. De nem hinném, hogy neked szükséged lenne ilyen fortélyokra. Jósoljak neked? Azt is szoktam a gazdag és bolond hölgyeknek.

Eragon elnevette magát. - Nem, attól tartok, az én jövőm elég olvashatatlan. Amúgy sincs pénzem.

Angela kíváncsian nézett Solembumra. - Azt hiszem... - A pulton álló kristálygömbre mutatott. - Ez csak díszlet, nem csinál semmit. De azért... Várj itt; rögtön visszajövök. - Besietett a bolt mögötti helyiségbe.

Lihegve jött vissza egy bőrtasakkal, amit lerakott a pultra. - Olyan régen nem használtam, hogy csaknem megfeledkeztem róla. Most pedig ülj le elébem, és megmutatom, miért vállalkoztam erre a sok veszélyre. - Eragon fogott egy zsámolyt, és leült. Solembum szeme izzott a fiók föléti résben.

Angela vastag szövetdarabot terített a pultra, majd kiborított rá egy marék sima csontot, amelyeknek mindegyike hosszabb volt egy emberi ujjnál. Az oldalukra rúnákat és jelképeket rajzoltak. - Ezek - mondta a füvesasszony, és gyengéden megérintette őket - egy sárkány ujjpercei. Ne kérdezd, hogyan tettem szert rájuk; olyan titok ez, amelyet nem fedek föl. De a tealevelekkel, kristálygömbökkel vagy akár a kártyákkal ellentétben ezeknek valódi erejük van. Nem hazudnak, bár a mondanivalójukat kihüvelyezni... kicsit nehéz. Ha akarod, kivetem neked őket, és kiolvasom belőlük a jövődet. De előbb tudnod kell, hogy szörnyű dolog lehet megismerni a végzetünket. Biztosnak kell lenned az elhatározásodban.

Eragon riadtan kémlelte a csontokat. *Ami itt hever, az Saphira egyik rokona volt valaha. Megismerni a végzetünket... Hogyan hozhatnék ilyen döntést, amikor nem tudom, mi vár rám, és hogy örülök-e majd neki? Csakugyan áldás a tudatlanság.* - Miért ajánlod föl ezt nekem? - kérdezte.

- Solembum miatt. Lehet, hogy bárdolatlanul viselkedett, de a tény, hogy szólt hozzád, kivételessé tesz. Végtére is ő váltott macska. Ugyanezt a lehetőséget ajánlottam föl a másik két embernek is, akikkel szóba állt. De csak az asszony volt kíváncsi. Selenának hívták. Meg is bánta. A jövője sivár és fájdalmas volt. Úgy

vélem, nem hitt benne - legalábbis kezdetben.

Eragon annyira megrendült, hogy könnyek szöktek a szemébe. - Selena! - suttogta. Az anyja neve. *Talán ő volt az? Olyan szörnyű sors várt rá, hogy inkább magamra hagyott?* - Emlékszel valamire a sorsából? - kérdezte remegve.

Angela megrázta a fejét, felsóhajtott. - Túlságosan régen volt, a részletek egybeolvadtak az emlékezetemben, amely nem olyan jó, mint volt. Egyébként azt sem mondom el, amire emlékszem. Ez az ő titka, és csak az övé. Szomorú volt; sosem felejttem el a pillantását.

Eragon lehunyta a szemét, és igyekezett úrrá lenni felindulásán. - Miért panaszkodsz az emlékezetedre? - kérdezte, hogy másra terelje a gondolatait. - Nem vagy te olyan öreg.

Gödröcskék jelentek meg Angela arcán. - Igazán kedves vagy, de ne áltasd magad; sokkal öregebb vagyok, mint amilyennek látszom. A fiatalos külső talán abból ered, hogy ínséges időkben a saját növényeimet eszem.

Eragon mosolygott, nagyot sóhajtott. *Ha az anyám volt, és el tudta viselni, hogy megmondják neki a jövőjét, akkor én is képes leszek rá.* - Vesd ki a csontokat nekem - mondta ünnepélyesen.

Angela elkomolyodott, és összegyűjtötte a két kezébe a csontokat. Lehunyta a szemét, és némán mozgó ajakkal suttogott, aztán hangosan mondta: - *Manin! Wyrda! Hugin!* - és a szövetre dobta a csontokat, amelyek hulltukban összekeveredve csillámlottak a halvány fényben.

A szavak ismerősen csengtek Eragon fülében; rádöbbsent, hogy az ősnyelv szavait hallja, és megriadt, mert Angela, ha ilyen szavakkal varázsol, csakis boszorkány lehet! A füvesasszony nem hazudott; ez bizony valódi jövődölés lesz. Angela hosszú, lassan vánszorgó percekig tanulmányozta a csontokat.

Végül hátradőlt, és nagyot sóhajtott. Megtörölte a homlokát és előhúzott a pult alól egy borostömlőt. - Kérsz? - kérdezte. Eragon a fejét rázta. A boszorkány vállat vont, és jól meghúzta a tömlőt. - Ez - mondta száját törölgetve - a legnehezebb sorsvetés, amivel valaha dolgom akadt. Igazad volt. Csaknem lehetetlen kihüvelyezni a jövődet. Még senkivel sem találkoztam, akinek a sorsa ilyen kusza és ködös lett volna. Mindazonáltal néhány választ ki tudok hámozni a csontokból.

Solembum a pultra ugrott, letelepedett, és őket figyelte. Eragon görcsösen összekulcsolta ujjait. Angela megmutatta az egyik csontot. - Ezzel kezdem - mondta lassan -, mert ezt a legkönnyebb értelmezni.

A csontra hosszú, vízszintes vonalat rajzoltak, amelyen egy kör pihent. - Végtelen vagy nagyon hosszú élet - mondta halkan Angela. - Ez az első alkalom, hogy valakinek a jövőjében látom. Legtöbbször a nyárfa vagy a szil vetődik fel, mindkettő azt jelenti, hogy a jóslató éveinek száma nem haladja meg az átlagosat. Ez itt arra utal, hogy vagy örökké fogsz élni, vagy rendkívül hosszú lesz az életed, ebben nem vagyok biztos. Mindenesetre bízhatok benne, hogy még nagyon sok év áll előtted.

Ez nem meglepő, hiszen Lovas vagyok, gondolta Eragon. Vajon Angela csak olyanokat fog mondani neki, amit már úgylis tud?

- Most nehezebb lesz értelmezni a csontokat, annyira összevissza vannak. - Angela három csontra mutatott. - Itt együtt van a vándorút, a villám és a vitorlás hajó - ilyen mintát még sosem láttam, csak hallottam róla. A vándorút azt mutatja, hogy jövőd sok

választást tartogat, némelyikkel máris szembe kell nézned. Nagy csatákat látok körülötted tombolni, némelyiket érted vívják. Úgy látom, ennek a földnek a hatalmai küzdenek azért, hogy irányíthassák akaratodat és sorsodat. Számtalan lehetőség várakozik rád a jövőben - valamennyi tele vérrel és vívódással -, de csak egy vezet a boldogsághoz és békességhez. Vigyázz, nehogy utat tévessz, mert egyike vagy a keveseknek, akik csakugyan szabadon választhatják meg a sorsukat! Ez a szabadság ajándék, de ugyanakkor olyan felelősség, amely erősebben köt bármilyen láncnál.

Angela arca elborult a szomorúságtól. - Mégis, mintha csak a vándorút ellen akarna dolgozni, itt van a villám. Szörnyű, baljós jel. Valamilyen végzet ül rajtad, de nem tudom, miféle. Ennek része egy halál - gyorsan közelít, és mély fájdalmat okoz neked. A többi egy nagy utazáson várakozik. Jól nézd meg ezt a csontot! Láthatod, hogy a vége a vitorlás hajón pihen. Ezt lehetetlen félreérteni. Az a sorsod, hogy örökre elhagyd ezt a földet. Hogy hol ér véget az út, azt nem tudom, de sohasem lépsz többé Alagaësia földjére. Ez elkerülhetetlen. Akkor is bekövetkezik, ha megpróbálsz elkerülni.

Szavai megrémítették Eragont. *Újabb halál... most kit fogok elveszíteni?* A gondolatai azonnal Roranhöz szálltak. Azután a szülőföldjére gondolt. *Mi kényszeríthet rá, hogy elhagyjam? És hova mennék? Ha vannak országok a tengeren túl, vagy kelet felé, csak a tündék tudnak róluk.*

Angela megdörzsölte a halántékát, és nagyot sóhajtott. - A következő csontot könnyebb értelmezni, és talán valamivel kellemesebb. - Eragon megnézte és látta, hogy egy rózsát rajzoltak egy félhold szarvai közé.

Angela elmosolyodott. - Egy szerelem van a jövődben, méghozzá rendkívüli, mint azt a holdsarló mutatja - mert a hold mágikus jelkép -, méghozzá olyan erős, amely túlél birodalmakat. Azt nem tudom megmondani, hogy boldogan végződik-e, de a szerelmed nemes elődök sarja: hatalmas, bölcs és páratlanul szép.

Nemes sarj?, hökkent meg Eragon. *Az meg hogy lehet? Én nem vagyok több a legszegényebb parasztnál.*

- És most lássuk az utolsó két csontot, a fát és a galagonyagyökeret, amelyek erősen keresztezik egymást. Szeretném, ha nem így lenne - ez csak még több bajt jelent -, de az árulás egyértelmű. A családoból támad.

- Roran nem tenne ilyet! - csattant föl Eragon.

- Ezt nem tudhatom - szólt megfontoltan Angela. - De a csontok sosem hazudnak, azok pedig ezt mondják.

Eragon elméjébe befurakodott a kétség, bár ő igyekezett nem törődni vele. Milyen oka lenne Rorannak, hogy ellene forduljon? Angela vigasztalóan a vállára tette a kezét, és ismét odakínálta neki a borostömlőt. Eragon ez alkalommal elfogadta az italt, és ettől jobban érezte magát.

- Ezek után a halálnak akár örülhet is az ember - tréfálkozott idegesen. *Roran elárul? Ez nem történhet meg! Ez nem fog megtörténni!*

- Meglehet - mondta ünnepélyesen Angela, azután kurtán fölnevetett. - De nem kellene azon rágnod magad, ami csak ezután fog megtörténni. A jövő csak egyetlen módon árthat nekünk: ha szorongunk miatta. Biztosítlak róla, hogy jobban fogod érezni magad, mihelyt kilépsz a napfényre.

- Talán. - *Sajnos, tűnődött a fiú fanyarul, abból, amit a boszorkány mondott, semminek sem lesz értelme, amíg meg nem történik. Ha egyáltalán megtörténik, helyesbítette magát.* - Az erő szavait használtad - jegyezte meg halkán.

Angela szeme megvillant. - Mit meg nem adnék érte, hogy láthassam az életed folytatását! Tudsz beszélni a váltott macskával, ismered a régi nyelvet, és rendkívül érdekes a jövőd. Továbbá kevés üres zsebű, durva úti gúnyában járó fiatalember számíthat rá, hogy elnyeri egy nemes hölgy szerelmét. Ki vagy te?

Eragon ebből megértette, hogy a váltott macska nem mondta el Angélának, miszerint ő Lovas. Csaknem azt felelte, hogy „Evan”, de azután megváltoztatta a szándékát, és egyszerűen kijelentette: - Eragon vagyok.

Angela felvonta a szemöldökét. - Ez vagy, vagy ez a neved? - kérdezte.

- Mindkettő - felelte Eragon kis mosollyal, arra gondolva, hogy a névrokona volt az első Lovas.

- Most még jobban érdekel az életed alakulása! Ki volt veled tegnap az az ágrólszakadt férfi?

Eragon úgy döntött, még egy név nem árthat. - Bromnak hívják.

Angélát olyan hirtelen kapta el a kacaghatnék, hogy kétrét görnyedt. Megtörölte a szemét, ivott egy korty bort, majd visszafojtotta az újabb nevetőgörcsöt, és végül lélegzet után kapkodva csak annyit tudott kinyögni: - Ó... szóval ő az! Fogalmam sem volt róla!

- Miért nevetsz? - kérdezte Eragon.

- Nem, ne izgasd föl magad! - kérte az orra alatt somolygó Angela. - Csak hát... nos, ez elég ismert név az én szakmámban. Sajnálattal közlöm, annak a szegény embernek a végzete, vagy ha így jobban tetszik, a jövője kissé köznevetség tárgya köreinkben.

- Ne sértegesd! Nála jobb embert nemigen találsz! - vágott vissza Eragon.

- Nyugalom, nyugalom! - csitította vidáman Angela. - Tudom. Ha a megfelelő időben találkozunk, ígérem, hogy mesélek róla. De addig is neked... - Elhallgatott, amikor Solembum kettejük közé lépett. A váltott macska rezzenéstelen szemmel nézett Eragonra.

No?, kérdezte ingerülten a fiú.

Jól figyelj, mert elmondok neked két dolgot. Amikor eljön az idő, és fegyverre lesz szükséged, akkor nézz be a menoafa gyökerei alá. Azután amikor úgy tűnik, hogy minden elveszett, és az erőd elégtelennek bizonyul, akkor menj el Kuthian sziklájához, és mondd meg a nevedet, hogy megnyíljon a Lelkek Sírboltja.

Mielőtt Eragon megkérdezhetette volna Solembumot, hogy ez mit jelent, a váltott macska elvonult, kecsesen lengetve a farkát. Angela lehajtotta a fejét, sűrű tincsei elárnyékolták a homlokát. - Nem tudom, hogy mit mondott, nem is akarom tudni. Hozzád beszélt, egyedül hozzád. Ne is áruld ej senki másnak.

- Azt hiszem, mennem kell - mondta Eragon megrendülten.

- Ha óhajtod. - Angela ismét elmosolyodott. - Addig maradsz, amíg akarsz, különösen, ha vásárolsz is valamit tőlem. De menj, ha akarsz; biztos, hogy egy időre elég töprengenivalót adtunk neked.

- Igen. - Eragon fürgén elindult az ajtóhoz. - Köszönöm, hogy olvastál a jövőmben. - *Legalábbis gondolom.*

- Isten veled. - Angela még mindig mosolygott.

Eragon kilépett a boltból, megállt az utcán, és addig pislogott, amíg szeme hozzászokott a ragyogáshoz. Néhány perc eltelt, mire képes volt nyugodtan végiggondolni azt, amit megtudott. Elindult, öntudatlanul gyorsítva, végül már szinte repült, ahogy keresztülvágott Teirmen, Saphira rejtekhelye felé.

Felkiáltott neki a szikla tövéből. Egy perccel később a sárkány levitorlázott érte, és fölvitte a sziklatetőre. Amikor mindketten biztonságban voltak odafent, Eragon elmesélte, mi történt. *Szóval, fejezte be, azt hiszem, Bromnak igaza van; úgy tűnik, én mindig bajba kerülök.*

Nem szabad elfelejtened, amit a váltott macska mondott. Fontos.

Miből gondolod? kérdezte a fiú kíváncsian.

Magam se tudom, de a macska hatalmas szavakat használt. Knthian, mondta nyomatékosan Saphira. Nem, nem szabad elfelejtenünk, amit mondott!

Mit gondolsz, elmondjam Bromnak?

Ebben te döntesz, de. Gondolj arra, hogy neki nincs joga ismerni a jövődet. Ha szólsz neki Solembumról és arról, amit a macska mondott, esetleg olyan kérdéseket tesz föl, amelyekre nem akaródzik majd válaszolnod. És ha meg akarod tudakolni tőle ezeknek a szavaknak a jelentését, akkor érdekelni fogja, hol hallottad őket. Gondolod, hogy valami hazugsággal meggyőzheted?

Nem, ismerte el Eragon. Talán nem is mondok semmit. Habár lehet, ez túl fontos ahhoz, hogy titkoljam. Addig beszélgettek, míg ki nem fogytak a témákból. Azután csak üldögéltek bajtársiasan, és alkonyatig nézegették a fákat.

Eragon visszasietett Teirmbe, és hamarosan Jeod ajtaján kopogtatott. - Neal visszajött? - kérdezte az inast.

- Igen, uram. Azt hiszem, most éppen a dolgozószobában tartózkodik.

- Köszönöm - mondta Eragon. Odament a szobához, és bekukkantott. Brom a tűznél ült, és pipázott. - Hogy ment? - kérdezte.

- Pocsékul! - morogta Brom a pipaszár mellől.

- Szóval beszéltél Branddal?

- Semmi haszna nem volt. A kereskedelmi *adminisztrátor* a legrosszabb fajta bürokrata! Lovagol a szabályokon, az a boldogsága, ha kellemetlenséget okozhat másoknak, ugyanakkor meg van győződve róla, hogy helyesen cselekszik.

- Akkor hát nem engedi meg, hogy belenézzünk a följegyzésekbe? - kérdezte Eragon.

- Nem! - fortyant fel Brom. - Semmivel sem ingathattam meg! Még megvesztegetni sem lehet! A pénzt sem fogadja el. Sosem gondoltam volna, hogy találkozom olyan nemessel, aki nem korrupt. Most, hogy mégis láttam ilyet, jobban kedvelem azokat, akik kapzsi fattyak módjára viselkednek! - Dühösen pőfékelt, és motyogva káromkodott.

Amikor látta, hogy lecsillapodik, Eragon óvatosan megkérdezte: - Akkor most mi lesz?

- Kiveszem a jövő hetet, és megtanítalak olvasni.

- És azután?

Brom vigyorgott. - Azután csúnya meglepetést szerzünk Brandnak. - Eragon a részletekért ostromolta, de Brom nem volt hajlandó többet mondani.

A vacsorát a fényűző ebédlőben fogyasztották el. Jeod ült az asztal egyik végén, a rideg tekintetű Helen a másikon. Brom és Eragon közöttük telepedett le. Eragon ezt elég veszélyes helynek tartotta. Mindkét oldalukon üres székek sorakoztak, de őt nem zavarták. Ez is védte háziasszonyuk gyilkos pillantásaitól.

Az ételt csöndben szolgálták föl, Jeod és Helen szótlanul enni kezdtek. Eragon követte példájukat, miközben arra gondolt: *Temetés után is láttam már vidámabb tort. Igen, Carvahallban. Sok temetésre emlékezett, igen szomorúak voltak, de egy sem ennyire. Ez itt más; Helenben az egész vacsora alatt fortogott a sértődöttség.*

OLVASÁS ÉS ÖSSZEESKÜVÉS

Brom egy darab faszénnel rúnát rajzolt egy pergamenre, azután megmutatta Eragonnak. - Ez az az ű - mondta. - Tanuld meg.

Ezzel a feladattal kezdte meg Eragon az olvasás tudományának elsajátítását. Nehéz és különös feladat volt, értelmét a végsőkéig meg kellett feszítenie, de élvezte. Egyéb tennivalója nem lévén, és mert jó - noha türelmetlen - oktatója volt, gyorsan haladt.

Hamar kialakult a napi gyakorlat. Fölkelt, megreggelizett a konyhában, azután bement a dolgozószobába, hogy elvégezze feladatait, megjegyezze a betűk kiejtését és az írás szabályait. Ezt addig csinálta, míg végül betűk és szavak táncoltak elméjében, ha lehunyta a szemét. Ebben az időben nem nagyon tudott másra gondolni.

Vacsora előtt Brommal kimentek Jeod háza mögé, és vívtak. A szolgák és egy tágra nyílt szemű, kisebb gyerekcsapat követte és bámulta őket. Ha ezután maradt még idő, Eragon a varázslást gyakorolta a szobájában, miután a függönyt gondosan behúzta.

Egyedül Saphira miatt aggódott. Mindennap meglátogatta, de nem volt elég idejük egymásra. Saphira a nappalok nagy részében elrepült messzire, élelmet keresve; Teirm közelében nem vadászhatott anélkül, hogy gyanút ne keltsen. Eragon mindent megtett, amivel segíthette, de tudta, hogy az egyetlen megoldás a sárkány éhségének és magányosságának enyhítésére, ha elhagyják a várost.

Minden nappal komorabb hírek érkeztek. A kereskedők arról számoltak be, hogy borzalmas támadások történnek a parton. Éjszakánként erős emberek tűnnek el a házaikból, hogy reggel élettelenül, összemarcangoltan találják meg őket. Eragon gyakran hallotta, hogy Brom és Jeod suttogva tárgyalják az eseményeket, de mindig abbahagyták, ha közelebb ment.

Repültek a napok, hamarosan vége lett a hétnek. Eragon tudománya még kezdetleges volt, de most már egész oldalakat tudott elolvasni anélkül, hogy Brom segítségét kellett volna kérnie. Lassan olvasott, de tudta, hogy idővel lesz ez még gyorsabb is. Brom bátorította: - Nem számít, kiválóan haladsz, úgy, ahogy terveztem!

Délután volt, amikor behívta a dolgozószobába Jeodot és Eragont. Brom intett a fiúnak: - Most, hogy már tudsz segíteni, azt hiszem, ideje, hogy továbblépjünk.

- Mit forgatsz a fejedben? - kérdezte Eragon.

Brom ádázul mosolygott. Jeod felnyögött. - Ismerem ezt a pillantást; mindig ettől kerültünk bajba!

- Ez egy kicsit túlzás - felelte Brom -, de van alapja. Jól van, a következőt tesszük...

Ma vagy holnap odébb állunk!, üzent Eragon a szobájából Saphirának.

Ez meglepő. Biztonságban leszel a kaland során?

Eragon vállat vont. *Nem tudom. Lehet, hogy katonákkal a sarkunkban menekülünk el Teirmből.* Megérezte a sárkány aggodalmát, igyekezett megnyugtatni. *Nem lesz semmi baj. Brom és én használhatunk varázslatot, és jó harcosok vagyunk.*

Az ágyán feküdt, a mennyezetet bámulta. A keze reszketett kissé, és

gombóc volt a torkában. Zúrzavarosan ellentmondó érzésektől dobálva merült el az álomban. *Nem akarom elhagyni Teirmet!, döbbent rá. Az idő, amelyet itt töltöttem, majdnem normálisan telt! Mit nem adnék érte, ha nem kellene örökösen eltépnem a gyökereimet! Csodálatos volna, ha itt maradhatnék, és úgy élhetnék, mint mindenki más.* Azután újabb gondolat futott át rajta: *De ez sohasem lesz lehetséges, amíg Saphira itt van mellettem. Soha.*

Álmok telepedtek a tudatára, kedvük szerint irányították, kergették. Időnként felkiáltott a félelemtől; máskor nevetett örömeiben. Azután minden megváltozott - mintha először nyitotta volna ki a szemét -, olyan álmot látott, amely világosabb volt mindegyiknél.

Egy bánattól meggörnyedt, fiatal nőt látott, aki vásra verve senyvedt egy hideg, rideg cellában. A magason levő ablak rácsai között besütött a hold, és fénye ráhullott a fogolyra. Egyetlen könnycsepp futott végig az arcán, és az olyan volt, akár a folyékony gyémánt.

Eragon arra riadt fel, hogy vigasztalhatatlant zokog. Aztán visszasüllyedt a nyugtalan álomba.

TOLVAJOK A VÁRBAN

Arany alkonyatra ébredt. Vörös és narancs fénysugarak öntötték el a szobát, vörös és narancsszín pászmák hullottak az ágyra. Olyan kellemesen melegítették a hátát, hogy legszívesebben meg sem mozdult volna. Elbólintott, de a napfény tovakúszott, és ő fájni kezdett. A nap a látóhatár mögé süllyedt, színeitől lángolt a tenger és az ég. *Mindjárt itt az idő!*

Vállára akasztotta az íjat és a tegez, de Zar'rocot a szobában hagyta; a kard csak lelassította volna, és nem szerette volna használni. Ha valami félresikerül, folyamodhat a mágiahoz vagy a nyílhoz. Felvette ingére a zubbonyát, és alaposan befűzte.

Idegesen várakozott a szobájában, amíg a fény elhalványult. Akkor kilépett a folyosóra, és megrántotta a vállát, hogy a tegez kényelmesebben elhelyezkedjen a hátán. Brom, aki a kardját és a botját hozta, csatlakozott hozzá.

A fekete zekébe-nadrágba öltözött Jeod kint várta őket. A derekáról elegáns gyíkleső és bőrszény lógott. Brom szemügyre vette a tört, és megjegyezte: - Ez a békanyúzó túlságosan vékony az igazi küzdelemhez. Mit csinálsz, ha valaki egy szablyával vagy fringiával kerget?

- Ne beszélj félre - felelte Jeod. - Az őrségben senkinek nincs szablyája. Mellesleg ez a *békanyúzó* fürgébb, mint egy szablya.

Brom vállat vont. - A saját nyakad kockáztatod.

Hanyagul baktattak az utcán, kikerülve az öröket és a katonákat. Eragon feszült volt, a szíve vadul vert. Ahogy elhaladtak Angela boltja előtt, mintha villámgyors mozgást érzékelt volna a tetőn, de nem látott semmit. A tenyere bizsergett. Ismét a tetőre pillantott - üres volt.

Brom a külső városfal mentén vezette őket. Mire elérték a várat, az ég elfeketedett. Az erőd tömör falai láttán Eragon megborzongott. Gyűlölte, hogy ide van zárva a falak mögé. Jeod némán haladt az élen. Erőltetett egykedvűséggel a kapuhoz lépett. Megdőngette, és várt.

Kinyílt egy kis rácsos ablak, és egy savanyú képű őr nézett ki rajta. - He? - vakkantotta. Eragon megérezte a rum szagát a leheletében.

- Be kell mennünk - mondta Jeod.

Az őr jobban megnézte magának. - Minek?

- A fiú valami értékeset felejtett az irodámban. Azonnal el kell vinnünk. - Eragon szégyenkezve lehajtotta a fejét.

Az őr a szemöldökét ráncolta. Láthatóan alig várta, hogy visszatérhessen a palackhoz. - Na uzsgyi - mondta, és intett. - Csak osztán helyettem is jól rakd el a kölköt.

- Azt fogom tenni! - biztosította Jeod. Az őr kinyitotta a kapuba vágott kis ajtót. Beléptek a várba, és Brom néhány pénzt nyomott az őr markába.

- Köszönöm - dünnyögte a strázsa, és eltámolygott. Mihelyt eltűnt, Eragon kihúzta az íjat a tokjából, és felajzotta. Jeod gyorsan bevezette őket a főépületbe. Siettek céljuk felé, közben egyfolytában füleltek, merre tart az őrjárat. A följegyzések terménél Brom megrántotta az ajtót. Zárva volt. Kezét rátette, és egy szót motyogott, amelyet Eragon nem értett. Az ajtó halk kattanással kinyílt. Brom lekapott a falról egy fáklyát, berohantak, azután csendesen behúzták az ajtót.

Az alacsony mennyezetű szoba deszkaállványai púposan meg voltak rakva tekercsekkel. A tulsó falon egy rácsos ablak volt. Jeod ide-oda kanyargott az állványok között, szemét végigfuttatva a tekercsek feliratain. A szoba végében állt meg. - Itt van - mondta. - Az utolsó öt év szállítmányainak listája. A sarokban levő viaszpecsétről leolvashatjátok a dátumot.

- Most akkor mit csinálunk? - kérdezte Eragon, aki örült, hogy eljutottak idáig, és nem fedezték fel őket.

- Kezdjük fölentről, és haladjunk lefelé - javasolta Jeod. - Némelyik tekercs csak az adókkal foglalkozik. Azokat kihagyhatjátok. Azokat keressétek, amelyekben említik a seithr olajat. - Erszényéből kivett egy hosszú pergamencsíkot, leterítette a földre, tintásüveget és tollat tett mellé. - Így feljegyezhetjük, amit találunk - magyarázta.

Brom felnyalábolt az állvány tetejéről egy halom tekercset, és a padlóra szórta. Leült, és szétgöngyölítette az elsőt. Eragon csatlakozott hozzá, úgy helyezkedett el, hogy lássa az ajtót. Nagyon nehezőre esett az unalmas munka, mert a tekercsek sűrűn írott betűi egészen mások voltak, mint azok az írásjelek, amelyekre Brom tanította.

Csak az északi vizeket járó hajók neveit keresték, így sok tekercset sikerült kiostáltniuk. Még így is lassan haladtak lefelé a polcokon, mert feljegyeztek minden szállítmányt, amelyben megtalálták a seithr olajat.

Kint csönd volt, csupán néha járt arra egy-egy űr. Eragon nyaka hirtelen bizseregni kezdett. Igyekezett tovább dolgozni, de a kényelmetlen érzés csak nem akart elmúlni. Mérgesen fölneézett, és összerázkódott a meglepetéstől, mert egy kisfiú kuporgott az ablakpárkányon. A szeme ferde volt, és magyalágot tűzött bozontos, fekete hajába.

Nincs szükséged segítségre?, érdeklődött Eragon fejében egy hang. A fiú szeme kitágult megdöbbenésében. Éppen olyan hang volt, mint Solembumé.

Te vagy az?, kérdezte hitetlenül.

Lehetek más?

Eragon nagyot nyelt, és a tekercsére összpontosított. *Ha a szemem nem csal, akkor igen.*

A fiú elmosolyodott, kivillantotta tűhegyes fogait. *Ahogy kinézek, az nem változtat azon, aki vagyok. Gondolod, hogy ok nélkül hívnak váltott macskának?*

Mit keresel itt?, kérdezte Eragon.

A váltott macska oldalra hajtotta a fejét, mintegy mérlegelve, vajon a kérdés megéri-e, hogy válaszoljon. *Ez attól függ, hogy te mit keresel itt. Ha szórakozásból olvasod ezeket az ócska tekercseket, akkor, azt hiszem, semmi oka a látogatásomnak. De ha az, amit csinálsz, törvénytelen, és nem akarod, hogy fölfedezzenek, akkor talán azért vagyok itt, mert a strázsa, akit lefizettetek, éppen most beszélt rólatok a váltásának, és ez a második birodalmi alkalmazott katonákat küldött a keresésetekre.*

Köszönöm, hogy szóltál, mondta Eragon.

Ugye, mondtam valamit? Gondolom, igen. És azt javaslom, használd föl, amit mondtam.

A kisfiú fölállt, hátravetette kócos haját. Eragon gyorsan megkérdezte: *Mit akartál a múltkor azzal a fával és a kriptával?*

Pontosan azt, amit mondtam.

Még több kérdést szeretett volna föltenni, de a váltott macska eltűnt az ablakból. Eragon nyersen megszólalt: - Katonák kutatnak utánunk!

- Honnan tudod? - kérdezte Brom élesen.
- Kihallgattam az őrt. A váltása éppen most küldött embereket, hogy megkeressenek minket. El kell tűnnünk innen. Valószínűleg már fölfedezték, hogy Jeod irodája üres.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Jeod.

- Igen! - türelmetlenkedett Eragon. - Már úton vannak. Brom egy újabb tekercset kapott le az állványról. - Nem számít. Ezt most mindenképpen be kell fejeznünk! - Eszeveszetten dolgoztak a következő percekben, olyan gyorsan nézték át a följegyzéseket, ahogy tudták. Mikor az utolsóval is végeztek, Brom visszahajigálta őket az állványra, Jeod visszatette az erszényébe a pergament, a tintát és a tollat. Eragon fölkapta a fáklyát.

Kirohantak a teremből, becsapták az ajtót, és alighogy ez megtörtént, már hallották is a katonák súlyos lépéseit a folyosó végéből. Megfordultak, hogy távozzanak, amikor Brom dühösen felszisszent. - A mindenit! Nincs bezárva. - Ismét az ajtóra tette a kezét. A zár abban a pillanatban kattant, amikor három fölfegyverzett katona bukkant elő.

- Hé! Kotródjatok attól az ajtótól! - kiáltott rájuk az egyik. Brom hátralépett, és csodálkozást mimelt. A három ember feléjük trappolt. A legmagasabb megkérdezte: - Miért akartok bejutni a följegyzések termébe? - Eragon megmarkolta íját, és felkészült a futásra.

- Attól tartok, eltévedtünk. - Jeod hangjában érezni lehetett az idegességet. Egy verejtékcsepp futott le a nyakán.

A katona gyanakodva sandított rájuk. - Ellenőrizzétek a termet - parancsolta egyik emberének.

Eragon visszafojtotta a lélegzetét, mikor a katona odalépett az ajtóhoz, és megpróbálta kinyitni, azután rácsapott vaskesztyűs öklével. - Zárva van, uram.

A parancsnok megvakarta az állát. - Akkor jó. Nem tudom, miben sántikáltatok, de ameddig az ajtó zárva, asszem, nyugodtan elmehettek. Mozgás! - A katonák körülvették őket, és kimasíroztak az erődbe.

Nem hiszem el, gondolta Eragon. Segítenek lelépni!

A főkapunál a katona előremutatott, és azt mondta: - Most pedig menjtek kifelé, és ne próbálkozzatok semmivel. Figyelünk titeket. Ha vissza akartok jönni, reggelig kell várnotok.

- Természetesen! - ígérte Jeod.

Eragon úgy érezte, hogy az örök szeme a hátukba fúródik, miközben kifelé siettek a várból. Abban a pillanatban, ahogy a kapu bezáródott mögöttük, győzelmes mosolyra húzta a száját, és ugrott egyet. Brom figyelmeztető pillantást vetett rá, és azt morogta: - Normálisan menj, amíg haza nem értünk! Ott már örülhetsz.

Miután így rápirítottak, a továbbiakban Eragon komolyan viselkedett, de belül még mindig csak úgy sistergett benne az energia. Amint visszaértek és beléptek a dolgozószobába, felkiáltott: - Megcsináltuk!

- Igen, de most ki kell derítenünk, hogy megérte-e az erőfeszítést - mondta Brom. Jeod leemelte a polcról Alagaësia térképét, és kiterítette az íróasztalra.

A térkép bal oldalán az óceán nyúlt az ismeretlen nyugat felé. A part mentén a Gerinc irdatlan láncá húzódott. A térkép közepét betöltötte a Hadarac sivatag, a keleti oldal üres volt.

Valahol abban az ürességben rejtőztek a vardenek. Délen terült el Surda, egy kicsiny ország, amely a Lovasok bukása után vált ki a birodalomból. Eragon úgy tudta, hogy Surda titokban támogatja a vardeneket.

Surdát keletről a Beor-hegység határolta. Eragon sok mesét hallott róla. Azt állították, hogy tízszer magasabb a Gerincnél, noha a fiú ezt túlzásnak tartotta. A Beortól keletre ismét üres volt a térkép.

Öt sziget volt a surdai part előtt: Nía, Pariim, Üdén, Illium és Beirföld, Nía nem több zátonynál, de a legnagyobbra, Beirföldre még egy falut is építettek. Északabbra, Teirm közelében volt a fűrészpartvonalú Cáfafog, és messze fönt északon még egy, amely hatalmas és göcsörtös kezdet formáz. Eragonnak nem kellett megnéznie, a nélkül is tudta a nevét: Vroengard, a Lovasok ősi otthona, egykor a dicsőség helye, ma kifosztott, üres héj, ahol furcsa bestiák lappanganak. Vroengard középpontjában volt az elhagyott város, Dorú Areaba.

Carvahallt apró pötty jelölte a Palancar-völgy végében. Vele egy magasságban, de a síkság túloldalán terpeszkedett Du Weldenvarden erdeje. A Beor-hegységhez hasonlatosan ennek a keleti vége sem szerepelt a térképen. A Du Weldenvarden nyugati peremén laktak emberek, de az erdő mélye titokzatos és feltáratlan maradt. Ez az erdő vadabb volt a Gerincnél is; az a néhány ember, aki beljebb merészkedett, gyakran dühöngő örülteként került elő, már ha egyáltalán.

Eragon megborzongott, amikor a birodalom központjában meglátta Urû'baent, ahol Galbatorix király uralkodik az ő fekete sárkányával, Shruikannal. A fiú rátette az ujját Urû'baenre. - A ra'zacok bizonyára itt rejtőznek.

- Reménykedj benne, hogy nem ez az egyetlen menedékük - mondta színtelen hangon Brom. - Máskülönben sosem férközöl a közelükbe. - Ráncos kezével kisimította a térképet.

Jeod kivette a pergament az erszényéből. - Mint a feljegyzésekben láttam, az utóbbi öt évben rendszeresen szállítottak seithr olajat a birodalom minden nagyobb városába. Amennyire meg tudom ítélni, az egész területet gazdag ékszerészek rendelték. Nem tudom, hogy további adatok nélkül miként szűkíthetnénk ezt a listát.

Brom végighúzta kezét a térképen. - Azt hiszem, néhány várost kihagyhatunk. A ra'zacoknak oda kell utazniuk, ahova a király küldi őket, és biztos vagyok benne, hogy nem hagyja unatkozni őket. Ha pedig akármikor és akárhova el kell jutniuk, legésszerűbb, ha egy olyan csomópontban tartózkodnak, ahonnan elég könnyen elérhetik az ország minden részét. - Izgatott lett, föl-alá járt a dolgozószobában. - Ennek a csomópontnak elég nagynak kell lennie, hogy ne keltsenek feltűnést. Ugyanakkor eléggé pezsegni kell benne a kereskedelmi forgalomnak, hogy a szokatlan megrendelések - például a különleges élelem a ra'zacok hatásainak - senkinek se szúrjon szemet.

- Logikus - bólintott Jeod. - Ilyen megfontolásból az északi városok zömét kihagyhatjuk. Marad Teirm, Gil'ead és Ceunon. Tudom, hogy nincsenek Teirmben, és kétlem, hogy az olajat a parton feljebb vinnék Nardánál - az pedig túl kicsi. Ceunon túlságosan elszigetelt... marad Gil'ead.

- Ott lehetnek a ra'zacok - vonta le a következtetést Brom. - Lenne benne bizonyos irónia.
- Valóban - ismerte el halkan Jeod.
- És mi a helyzet a déli városokkal? - kérdezte Eragon.
- Nos - szólt Jeod - nyilvánvalóan szóba kerülhet Urû'baen, de ez valószínűtlen.

Ha valakit seithr olajjal ölnének meg Galbatorix udvarában, valamelyik jarl vagy más nagyúr könnyen kinyomozhatná, hogy a birodalom tetemes mennyiségeket vásárol ebből az anyagból, így is sok más helység marad, és bármelyik lehet az, amelyet keresünk.

- Igen - mondta Eragon -, de olajat nem szállítanak mindenhová. A pergamen csupán Kuastát, Dras-Leonát, Aroughsot és Belatonát említi. Kuasta nem felel meg a ra'zacoknak; a parton van, hegyek veszik körül. Aroughs éppen olyan elszigetelt, mint Ceunon, noha kereskedelmi központ. Akkor hát marad Belatona és Dras-Leona, elég közel egymáshoz. Kettejük közül Dras-Leona a valószínűbb. Nagyobb, és jobb helyen van.

- És a birodalom csaknem minden áruja keresztülhalad rajta, beleértve a Teirmből indulókat is - jegyezte meg Jeod. - Igazán jó hely lenne arra, hogy a ra'zacok elrejtőzhessenek.

- Nos hát... Dras-Leona. - Brom leült, és pipára gyújtott. - Mit mutatnak a följegyzések?

Jeod a pergamenre pillantott. - Tessék, itt van. Év elején három rakomány seithr olajat küldtek Dras-Leonába. Az egyes szállítmányokat alig néhány hét választotta el egymástól, és a följegyzések szerint mindet ugyanaz a kereskedő rendelte. Kétlem, hogy bármelyik ékszerésznek vagy akár egy csoportnak lenne annyi pénze, hogy ilyen sok olajat vásároljanak.

- Mi a helyzet Gil'eaddal? - kérdezte Brom felvont szemöldökkel.

- Onnan nem lehet ilyen könnyen elérni a birodalom többi részét. És - Jeod megkocogtatta a pergament - az utóbbi években mindössze kétszer kaptak olajat. - Egy pillanatig elgondolkodott, azután hozzátette: - Mellesleg, azt hiszem, megfeledkeztünk valamiről: a Helgrindről.

Brom bólintott. - Igen, a Sötét Kapuk. Sok éve nem gondoltam rá. Igazad van, ez tökéletes helyé teszi Dras-Leonát a ra'zacok számára. Azt hiszem, ez eldönti a kérdést; oda megyünk.

Eragon hirtelen leült. Annyira kimerült a felindulástól, hogy még azt sem kérdezte meg, mi légyen az a Helgrind. *Azt hittem, boldog leszek, ha újra kezdődik a vadászat. Ehelyett úgy érzem, mintha valami mélység nyílt volna meg előttem. Dras-Leona! Az olyan messze van...*

A pergamen recsegett; Jeod lassan összetekerte a térképet, és odaadta Bromnak, mondván: - Attól tartok, erre még szükségetek lesz. Utatok gyakran vihet sötét vidékeken. - Brom biccentett, elfogadta a térképet. Jeod a vállára csapott. - Nem érzem helyesnek, hogy nélkülem mentek. A szívem azt súgja, veletek kéne tartanom, de a többi részem emlékeztet a koromra és a kötelezettségeimre.

- Tudom - felelte Brom. - Megteremtetted az életedet Teirmben. Ideje, hogy a következő nemzedék vegye át a zászlót. Te megtetted a magadét; élj boldogul.

- És veled mi lesz? - kérdezte Jeod. - Vajon véget ér számodra valaha is az út?

Tompa nevetés szakadt föl Bromból. - Látom, hogy közeledik, de egy darabig még várat magára. - Kiverte a pipáját, majd nyugovóra tértek, mert fáradtak voltak. Elalvás előtt Eragon kapcsolatba lépett Saphirával, hogy elmesélje neki éjszakai

kalandjaikat.

VÉSZES MELLÉFOGÁS

Reggel Eragon és Brom elhozták a nyeregtáskáikat az istállóból, azután távozni készültek. Jeod elkészönt Bromtól, miközben Helen az ajtóból figyelte őket. A két komoly arcú férfi kezét fogott. - Hiányozni fogsz, vénember - mondta Jeod.

- Te is nekem - válaszolta rekedt hangon Brom. Meghajtotta ősz fejét, azután Helenhez fordult. - Köszönöm a vendégszeretetedet; nagyon kedves voltál. - Az asszony elvörösödött. Eragon attól félt, hogy mindjárt pofon üti az öreget. Brom zavartalanul folytatta: - Jó férjed van; vigyázz rá. Kevés *hosszá* foghatóan derék és határozott férfi akad. De még ő sem képes átvészelni a nehéz időket, ha nem támogatják azok, akiket szeret. - Ismét meghajolt, és gyengéden hozzátette: - Ez persze csak javaslat, drága hölgyem.

Eragon látta, amint sértődés és fájdalom fut végig Helen arcán. A szeme felvillant, és gorombán becsapta az ajtót. Jeod felsóhajtott, végigsimított a haján. Eragon megköszönte neki a segítségét, aztán fölkapaszkodott Cadoc hátára. Még egyszer elbúcsúztak házigazdájuktól, majd útnak indultak.

Terim kapujában az örök kiengedték őket, rájuk se néztek. Ahogy kilovagoltak az óriás külső fal árnyékából, Eragon látta, hogy az árnyékban megmoccan valami. Solembum kuporgott a földön, és a farkát lengette. A váltott macska kifürkészhetetlen tekintete követte őket. Miközben a város összezsugorodott mögöttük, Eragon megkérdezte: - Mik azok a váltott macskák?

Brom meglepődött a kérdéstől. - Mi ez a hirtelen érdeklődés?

- Teirmben hallottam, hogy valaki említette őket. Ugye nem léteznek? - kérdezte tudatlanságot színélve.

- Nagyon is léteznek! A Lovasok dicsőséges uralma idején éppen olyan híresek voltak, mint a sárkányok. Királyok és tündék tartották őket társnak - de a váltott macskák azt tehettek, amit akartak. Nagyon keveset tudtak róluk. Tartok tőle, hogy fajtájuk mostanára igencsak megritkult.

- Képesek a varázslásra? - faggatta tovább Eragon.

- Ezt senki sem tudja biztosan, de kétségtelenül szokatlan dolgokra képesek. Úgy tűnik, mindig tudják, mi folyik éppen, és így vagy úgy bele tudnak avatkozni a dolgok menetébe. - Brom lejjebb húzta a csuklyáját, hogy védekezzen a hideg szél ellen.

- Mi az a Helgrind? - kérdezte Eragon percnyi töprengés után.

- Majd meglátod, ha Dras-Leonába érünk.

Amikor Teirm eltűnt a szemük elől, Eragon kinyújtotta elméjét, és felkiáltott: *Saphira!* A szellemi kiáltás olyan erős volt, hogy Cadoc bosszúsan hátracsapta a fülét.

Saphira válaszolt, és minden erejével feléjük száguldott. Eragon és Brom látta, amint egy felhőből kiválik egy sötét folt, azután meghallották a sárkányszárnyak zúgását. A nap átsütött a vékony hártyákon, az áttetsző szárnyakon kirajzolódtak a sötét erek. Heves léglökéssel ért földet.

Eragon odadobta Cadoc gyeplőjét Bromnak. - Délben találkozunk.

Brom bólintott, bár gondterheltnek tűnt. - Mulassatok jól - mondta, azután Saphirára nézett, és elmosolyodott. - Örülök, hogy megint látlak.

Én is.

Eragon felpattant Saphira hátára, és erősen megkapaszkodott. A sárkány a levegőbe lendült. A hátszélben Saphira késként hasította a levegőt. *Kapaszkodj!*, figyelmeztette Eragont, azután szilaj bömböléssel hatalmas hurkot írt le a magasban. Eragon rikoltozott lelkesedésében, és kitárta karjait, csak a lábával kapaszkodott.

Nem is tudtam, hogy meg bírok maradni a hátadon, miközben ezt csinálod, anélkül hogy a nyereghez lennék szíjazva, mondta, és vadul vigyorgott.

Én sem, ismerte el Saphira, és a maga sajátos módján jót nevetett. Eragon szorosan átölelte, és egyenesen repültek tovább ők, az ég urai.

Délre a fiú lába megfájdult a nyereg nélküli lovaglástól, keze-arca elzsibbadt a hideg levegőtől. Saphira pikkelyei mindig meleg tapintásúak voltak, de nem tudták megóvni attól, hogy át ne fázzon. Amikor ebédidőben földet értek, Eragon a ruhája alá dugta kezét, hogy fölmelegedjen, és egy napsütötte folton ült le. Miközben Brommal ebédeltek, megkérdezte Saphirát: *Nem bánod, ha Cadocon megyek tovább?* Úgy tervezte, tovább faggatja Bromot a múltjáról.

Nem, de mondd majd el nekem is, amit elmesél. Eragont nem lepte meg, hogy Saphira tisztában van a szándékaival. Amikor kapcsolatban álltak egymással, szinte semmit nem tudott eltitkolni előle. Mihelyt megebédeltek, a sárkány elrepült, a fiú pedig Brommal indult tovább az úton. Egy idő után Eragon lelassította Cadocot, és megszólalt: - Beszélnem kell veled. Már akkor akartam, amikor megérkeztünk Teirmbe, de úgy döntöttem, várok mostanáig.

- Miről? - kérdezte Brom.

Eragon egy pillanatig hallgatott. - Sok minden történik, amit nem értek. Például kik a te „barátaid”, és miért rejtőztél el Carvahallban? Az életemet bíztam rád - ezért utazom még mindig veled -, de többet kell tudnom arról, hogy ki vagy és mit csinálsz. Mit loptál el Gil'eadból, és mi az a tuatha du orothrim, amin át akarsz vinni? Azt hiszem, azok után, ami eddig történt, jogom van a magyarázatra.

- Kihallgattál minket.

- Csak egyszer - vallotta be Eragon.

- Látom, még meg kell tanulnod az illedelmes viselkedést - mondta Brom komoran, és a szakállát húzgálta. - Miből gondolod, hogy rád tartozik?

- Semmiből - vont vállat Eragon. - De azért furcsa véletlen, hogy éppen Carvahallban rejtőztél, amikor megtaláltam Saphira tojását, és az is, hogy olyan sokat tudsz a sárkányokról. Minél többet gondolkodom ezen, annál kevésbé találom valószínűnek. Vannak más nyomok is, amelyek zömével nem törődtem, de most, hogy visszagondolok, egész nyilvánvalónak tűnnek. Például, hogy honnan tudtál a ra'zacokról, és azok miért menekültek el, amikor közeledtél. És nem tudom kiverni a fejemből, hogy nem volt-e valami közöd Saphira tojásának felbukkanásához. Sok mindent nem mondtál el nekem, Saphira és én pedig nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne tudjunk olyasmiről, ami később veszélybe sodorhat.

Sötét redők jelentek meg Brom homlokán. Megállította Hattyút. - Nem tudsz várni? - kérdezte. Eragon makacsul rázta a fejét. Brom felsóhajtott. - Nem ártana, ha kevésbé lennél gyanakvó, de, gondolom, másképp nem érné meg, hogy veled töltssem az időmet. - Eragon nem tudta, hogy ezt bóknak vegye-e. Brom pipára gyújtott, lassan füstgomolyt fújt a levegőbe. - Beszélni fogok - ígérte -, de meg kell értened, ha nem tárok fel mindent. - Eragon

tiltakozni készült, de Brom belefojtotta a szót. - Nem azért, hogy te tájékozatlan légy, de nem adok ki olyan titkokat, amelyek nem az enyéim. Ebbe a történetbe más történetek is beleszövődnek. Másokkal is beszélned kell, ha a többit meg akarod ismerni.

- Jól van. Akkor mondd el annyit, amennyit lehet - válaszolt Eragon.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Brom. - Nem ok nélkül titkolózom. Téged próbáltalak védeni olyan erőktől, amelyek széttépnének. Ha egyszer tudomást szerzel róluk és céljaikról, soha többé nem élhetsz nyugodtan. Állást kell foglalnod, és ki kell tartanod a választásod mellett. Tényleg tudni akarsz mindent?

- Nem élhetem le az életem tudatlanságban - mondta halkan Eragon.

- Tiszteletre méltó álláspont... Jól van: Alagaësiában háború dúl a vardenek és az Uralkodó között. Küzdelmük azonban messze meghaladja az alkalmi fegyveres összecsapások szintjét. Titáni erők tusája készülődik... és a középpontban te állsz.

- Én? - hitetlenkedett Eragon. - Az képtelenség! Semmi közöm hozzájuk!

- Még nem - felelte Brom -, de maga a létezésed adja küzdelmük tárgyát. A vardenek és az Uralkodó nem azért harcolnak, hogy parancsoljanak ennek az országnak és népének. Céljuk, hogy a Lovasok következő nemzedékén uralkodjanak, és közöttük *te* vagy az első. Aki parancsol ezeknek a Lovasoknak, az lesz Alagaësia ura.

Eragon igyekezett megérteni, amit hallott. Képtelenség, hogy ő és Saphira ennyi embert érdekeljenek! Brom az egyetlen, aki fontosnak tartja őt. Hogy az Uralkodó és a vardenek miatta harcoljanak, ez túlságosan elvontnak tűnt ahhoz, hogy felfoghassa a teljes horderejét. Agya máris ontotta az ellenvetéseket. - De hát az összes Lovast megölték, a Galbatorixhoz csatlakozó Esküszegők kivételével. És amennyire tudom, már ők is halottak. Carvahallban pedig azt mondtad, hogy senki sem tudja, élnek-e még sárkányok Alagaësiában.

- A sárkányokkal kapcsolatban hazudtam - mondta Brom nyersen. - Noha a Lovasok elpusztultak, azért három sárkánytojás megmaradt, és valamennyi Galbatorix birtokában volt. Mostanra csak kettő maradt, mivel Saphira kikelt. Ezt a hármat a király a Lovasokkal vívott utolsó nagy csatában szerezte meg.

- Akkor hát hamarosan két új Lovas is lesz, és mindkettő a királyt szolgálja? - kérdezte Eragon, és összeszorult a szíve.

- Pontosan - bólintott Brom. - Már elkezdődött a gyilkos versenyfutás. Galbatorix eszeveszetten igyekszik felhajtani azokat az embereket, akiknek megnyílnak a tojások, a vardenek pedig mindent elkövetnek, hogy jelöltjeit megöljék, vagy ellopják a tojásokat.

- De honnan jött Saphira tojása? Hogyan sikerült megszerezni a királytól? És miért tudsz te minderről? - álmélkodott Eragon.

- Újabb kérdések - nevetett epésen Brom. - Ez egy újabb fejezet, amely jóval a te születésed előtt kezdődik. Akkortájt én is fiatalabb voltam, noha talán nem bölcsebb. Gyűlöltem az Uralkodót - olyan okokból, amelyeket megtartok magamnak -, és tűzzel-vassal ártani akartam neki. Haragom egy tudóshoz, Jeodhoz vezetett, aki állítása szerint talált egy olyan könyvet, amelyben benne van a Galbatorix várába vezető titkos *átjáró*. Azonnal

elvittem Jeodot a vardenekhez - akik a „barátaim” -, ők pedig megszervezték a tojások ellopását.

A vardenek!

- Ám valami félresikerült, és tolvajunk csupán egyet tudott elemelni. Valamilyen okból megszökött vele, és nem tért vissza a vardenekhez. Amikor sehogy sem találták, Jeodot és engem utána küldtek, hogy a tojással együtt hozzuk vissza. - Brom tekintete távoli lett, különös hangon beszélt tovább. - Ezzel kezdődött a történelem egyik legnagyobb hajszája. A ra'zacokkal és Morzannal, az utolsó Esküszegővel, a király leghűbb szolgájával kellett versenyeznünk.

- Morzan! - szakította félbe Eragon. - De hát ő volt az, aki elárulta a Lovasokat Galbatorixnak! - És *mindez olyan régen történt! Morzan ugyancsak vén lehetett.* Erről eszébe jutott az a felzaklató tény, hogy a Lovasok nagyon hosszú életűek.

- És? - vont a szemöldökét Brom. - Igen, öreg volt, de erős és kegyetlen! A király első hívei közé tartozott, messze a leghűségesebb volt közöttük. Mivel közöttünk már korábban ott volt a vér, számunkra személyes ügy volt ez a küzdelem. Amikor a sárkánytojást fölfedezték Gil'eadban, odasiettem, és megvítam Morzannal a birtoklásáért. Szörnyű viadal volt, de a végén megöltem. Az összecsapás közben elszakadtam Jeodtól. Nem volt idő rá, hogy megkeressem, így hát fogtam a tojást, és elvittem a vardenekhez, akik megkértek rá, hogy képezsem ki a leendő Lovast. Beleegyeztem, és úgy döntöttem, Carvahallban rejtőzöm el - ahogy azt korábban már többször megtettem -, amíg a vardenek kapcsolatba nem lépnek velem. De sohasem jelentkeztek.

- Akkor miként tűnt fel Saphira tojása a Gerincben? Még egy sárkánytojást loptak el a királytól? - kérdezte Eragon.

Brom felmordult. - Ennek csekély az esélye. A megmaradt két tojást úgy őrzik, hogy öngyilkosság lenne az elemelésükkel próbálkozni. Saphiráét minden bizonnyal hozzám próbálták varázslattal átjuttatni az őrei.

A vardenek kerestek meg, nem magyarázták el, miként veszítették el a tojást. Gyanúm szerint futáraikat elfogták, és a helyükbe a ra'zacokat küldték. Bizonyára lázas *buzgalommal* kerestek, mivel számos tervüket sikerült megghiúsítanom.

- Akkor hát a ra'zacok nem is tudtak rólam, amikor megérkeztek Carvahallba! - csodálkozott Eragon.

- Így van - bólintott Brom. - Ha az ostoba Sloan tartani tudja a száját, akkor lehet, hogy nem is találják meg. Akkor minden másképpen történt volna. Bizonyos értelemben neked köszönhetem az életem. Ha a ra'zacok nem kezdenek veled foglalkozni, akkor váratlanul rám törhettek volna, és akkor vége Bromnak, a mesemondónak! Azért menekültek el, mert erősebb vagyok mindkettejükénél, különösen nappal. Vélhetőleg azt tervezték, hogy éjszaka elkábítanak, azután pedig kifaggatnak a tojásról.

- Küldtél üzenetet a vardeneknek, amelyben beszámolsz rólam?

- Igen. Bizonyára azt akarják, hogy amint lehet, vigyelek el hozzájuk.

- De nem oda viszel, ugye?

Brom megrázta a fejét. - Nem.

- De miért? Sokkal bátorságosabb a vardenekkel lenni, mint a ra'zacokat üldözni, különösen egy új Lovasnak!

Brom felhorkant, majd szeretettel nézett Eragonra. - A vardenek veszedelmes népség. Ha hozzájuk megyünk, belegabalyodsz a politikájukba, cselszövényeikbe. Lehet, hogy a vezetőik mindenféle feladatot adnak neked, csak azért, hogy előnyre tegyenek szert, még akkor is, ha nem vagy elég erős hozzájuk. Azt akarom, hogy jól felkészülj, mielőtt a vardenek közelébe kerülsz. Amíg a ra'zacokat üldözzük, legalább afelől biztos lehetek, hogy senki nem mérgezi meg a vizedet. A két rossz közül ez a kisebbik. És - mosolyodott el - te örülsz neki, ha tőlem tanulhatsz... A Tuatha du orothrim csupán egyik szakasza oktatásodnak. *Segíteni fogok neked*, hogy megtaláld - és talán meg is öld - a ra'zacokat, mivel nekem legalább annyira ellenségeim, mint neked. De azután döntened kell.

- Mivel kapcsolatban...? - kérdezte óvatosan Eragon.

- Hogy csatlakozol-e a vardenekhez - felelte Brom. - Ha megölsz a ra'zacokat, akkor csupán úgy kerülheted el Galbatorix haragját, ha a vardenek védelmét keresed, elmenekülsz Surdába, vagy a király kegyelmét kéred, és az ő erőihez csatlakozol. És ha nem ölsz meg a ra'zacokat, akkor sem kerülheted meg ezt a választást.

Eragon tisztában volt vele, hogy akkor lenne a legnagyobb biztonságban, ha csatlakozna a vardenekhez, de nem akarta hozzájuk hasonlóan az egész életét azzal tölteni, hogy a birodalom ellen harcol. Brom szavain töprengett, igyekezett minden oldalról mérlegelni őket. - Még mindig nem magyaráztad meg, honnan tudsz a sárkányokról.

- Csakugyan nem. - Brom kajánul mosolygott. - Ezt el kell tenned egy következő alkalomra.

De miért én?, töprengett Eragon. *Mitől vagyok olyan különleges, hogy Lovassá kell lennem?* - Találkoztál valaha az anyámmal? - tört ki belőle a kérdés.

Brom komolyan nézett rá. - Igen.

- Milyen volt?

Az öregember felsóhajtott. - Csupa méltóság és büszkeség, akárcsak Garrow. Végző soron ez okozta a bukását, mégis ez volt az egyik legnagyobb adomány, amelyben részesült... mindig segített a szegényeken és a kevésbé szerencséseken, nem számított, hogy milyen volt a saját helyzete.

- Jól ismerted? - kérdezte meglepetten Eragon.

- Éppen elég jól, hogy hiányozzon, amikor elment.

A trappoló Cadoc hátán Eragon azokra az időkre próbált emlékezni, amikor úgy tartotta, hogy Brom csupán egy mesemondó, goromba vénység. Most értette meg először, hogy milyen tudatlan volt.

Beszámolt Saphirának arról, amit megtudott. A sárkányt nagyon érdekelte Brom elbeszélése, de visszaborzadt a gondolattól, hogy valaha Galbatorix tulajdonában volt. Azzal fejezte be: *Ugye örülsz neki, hogy nem maradtál Carvahallban? Képzeld el, milyen sok érdekes tapasztalattal lennél szegényebb!* Eragon gúnyos kétségbeeséssel felnyögött.

Mikor este megálltak, Eragon vizet keresett, miközben Brom a vacsorát készítette. Kezét dörzsölve írta le a nagy köröket, és fülelt, hogy nem hallja-e forrás vagy csermely csobogását. Nyirkos homály volt a fák között.

A tábortól kicsit messzebb talált egy patakot. Leguggolt a partján, és ujjait belemerítve figyelte a köveken szökellő vizet. Az örvénylő, jeges hegyi patak elzsibbasztotta a kezét. *Ez nem törődik vele, hogy mi történik velünk*

vagy bárki mással, gondolta Eragon. Megborzongott, fölállt.

Ekkor észrevett egy szokatlan nyomot a másik parton. Furcsa formájú volt, és nagyon nagy. Kíváncsian átvágott a patakon egy sziklaperemre, és vizes mohán ért földet. Elkapott egy ágat, nehogy elcsússzon, de az ág letört, ő pedig előrenyújtotta a kezét, hogy fékezze az esést. Hallotta, hogy a jobb csuklója megroppan, és a karján végignyilalt a fájdalom.

Összeszorított fogakkal egyfolytában káromkodott, hogy ne kelljen üvöltenie. A kintől félig vakon összegörnyedt a földön, és a karját szorította. *Eragon!*, hallotta Saphira riadt hívását. *Mi történt?*

Eltört a csuklóm... ostobaságot csináltam... elestem.

Jövök, mondta Saphira.

Ne! Vissza tudok menni. Ne... gyere. A fák túl közel vannak, nem fér el a... szárnyad.

A sárkány kurta képet küldött, amelyben fákat döntve tör át az erdőn, azután azt mondta: *Sietek.*

A fiú nyögve feltápáskodott. Pár lábnyival arrébb ott volt a mély lábnyom: egy szögekkel kivert, nehéz bakancs nyoma. Eragonnak azonnal eszébe jutottak azok, amelyeket Yazuacban, a felhalmozott holttestek körül láttak. - Urgalok! - köpött ki. Bár vele lenne Zar'roc! Fél kézzel nem használhatja az íját. Fölkapta a fejét, és gondolatban azt üvöltötte: *Saphira! Urgalok! Helyezd biztonságba Bromot!*

Visszaugrott a másik partra, és nyargalvást indult a tábor felé, közben előhúzta vadászését. Minden fa és bokor mögött ellenségeket sejtett. *Remélem, hogy csak egy urgál.* Berontott a táborba, lebukva, amikor Saphira farka végigsöpört fölötté. - Állj! Én vagyok az! - kiáltotta.

Hoppá, mentegetőzött Saphira, és összehajította a szárnyait a marja előtt, mint egy paravánt.

- Hoppá? - mordult föl Eragon, és futott hozzá. - Megölhetnél volna! Hol van Brom?

- Itt vagyok! - förmedt rá Brom a szárnyak mögül. - Szólj a bolond sárkányodnak, hogy engedjen el! Rám nem akar hallgatni.

- Ereszd már el! - kiáltotta mérgesen Eragon. - Nem ezt mondtam neked?

Nem, pironkodott a sárkány. Csak azt, hogy helyezzem biztonságba. Fölemelte a szárnyait. Brom dühösen előrelépett.

- Találtam egy urgál nyomot. Még hozzá frisset.

Brom azonnal elkomolyodott. - Nyergeld föl a lovakat. Indulunk. - Eloltotta a tüzet, de Eragon nem mozdult. - Mi történt a karoddal?

- Eltört a csuklóm - felelte a fiú, és megtántorodott.

Brom elkáromkodta magát, és fölnyergelte Cadocot a fiúnak, majd fölsegítette Eragont a lóra. - Amint lehet, sínbe kell tenni a karodat. Addig próbáld nem mozgatni a csuklódat. - Eragon a baljával markolta a gyeplőt. Brom odaszólt Saphirának: - Már csaknem besötétedett; a fejünk fölött repülhetsz. Ha az urgalok felbukkannak, kétszer is meggondolják, hogy megtámadjanak minket, ha a közelben vagy.

Jobban is teszik, különben nem fognak még egyszer gondolkodni, jegyezte meg Saphira, miközben elrugaszkodott a földről.

A fény gyorsan halványodott, és a lovak fáradtak voltak, de ezzel mit sem törődve megsarkantyúzták őket. Eragon csuklója puffedten, vörösen lüktetett. Mérföldnyire jártak a táborhelyről, amikor Brom megállt. - Fülelj

csak! - mondta.

Eragon halálos rémülettel hallotta maguk mögött a vadászkürt halk tutulását. - Bizonyára megtalálták a táborunkat - mondta Brom - és valószínűleg Saphira nyomait is. Most vadásznak ránk. Nem természetük, hogy futni hagyják zsákmányukat. - Most már két kürt harsogott, még hozzá közelebből. A fiút kilelte a hideg. - Nincs más lehetőségünk, mint a futás - jelentette ki Brom. Fölemelte a fejét, az égre nézett, és Saphirát szólította.

A sárkány lecsapott az éjszakai égből. - Hagyd most Cadocot. Eredj vele. Biztonságban leszel - parancsolta Brom.

- Veled mi lesz? - tiltakozott Eragon.

- Velem semmi. Indulj már! - Mivel nem volt ereje a vitához, Eragon fölkapaszkodott a sárkányra. Brom ráhúzott Hattyúra, és Cadockal együtt elvágtatott. Saphira követte, a vágtagó lovak fölött szállt.

Eragon, amennyire tudott, belekapaszkodott Saphirába; megvonaglott, valahányszor a sárkány mozgása miatt zökkent egyet a jobb csuklója. A kürtök a közelben bőgtek, a fiút ismét megrohanta a rettegés. Brom keresztültörtetett az aljnövényzeten, kisajtolta az utolsó csepp erőt is a lovakból. A kürtök egyszerre tutultak mögötte, azután csend lett.

Teltek a percek. *Hol vannak az urgalok?*, tűnődött Eragon. Ezúttal a távolban vonított föl egy kürt. Megkönnyebbült sóhajjal hanyatlott Saphira nyakára. Lent a földön Brom lassított a nyaktörő vágván. *Ez közel volt*, mondta Eragon.

Igen, de nem állhatunk meg, amíg... Saphirát elnémította a közvetlenül alattuk felrivalgó kürt. Eragon összerázkódott, Brom pedig ismét fejvesztett menekülésbe kezdett. Rekedten üvöltöző, szarvas urgalok vágattak a csapáson, gyorsan közeledtek a menekülőkhöz. Már-már megpillantották Bromot; az öregember nem tudta lehagyni őket. *Csinálnunk kell valamit!*, kiáltotta Eragon.

Mit?

Szállj le az urgalok előtt!

Megőrültél?, érdeklődött Saphira.

Szállj le! Tudom, mit csinálok, felelte Eragon. *Semmi másra nincs idő. Mindjárt utoléri Bromot!*

Jól van. Saphira megelőzte az urgalokat, azután megfordult, készülve, hogy leereszkedjen a földre. Eragon a varázsereje után kutatott, már érezte elméjében az ismerős ellenállást, amely elválasztotta a mágiától. Egyelőre nem próbálta áttörni a gátat. Egy izom rángatózott a nyakán.

Ahogy az urgalok felbukkantak az ösvényen, a fiú azt ordította: - Most! - Saphira hirtelen összecsukta a szárnyait, és lehullott az ösvényre, kavicsokat és földet rúgva.

Az urgalok riadtan felüvöltöttek, és megrántották lovaik gyeplőjét. Az állatok egymásnak mentek a fékezéstől, de gazdáik egykettőre kibogozták magukat a kavarodásból, és fegyvert rántottak, úgy néztek szembe Saphirával. Csak úgy csörgött belőlük a gyűlölet a sárkány láttán. Tizenketten voltak, tizenkét ronda, gúnyosan vigyorgó fenevad. Eragon csodálkozott, hogy miért nem menekülnek. Azt hitte, Saphira látványa elriasztja őket. *Mire várnak? Most akarnak támadni, vagy nem?*

Megdöbbenésére a legtermetesebb urgal előlépett, és rá-vakkantott: - Urunk

beszélni akar veled, ember! - gurgulázta mély torokhangon.

Csapda!, figyelmeztette Saphira, mielőtt Eragon megmukkanhatott volna. *Nehogy hallgass rá!*

Legalább derítsük ki, mit akar mondani!, érvelt a fiú. Feltámadt benne a kíváncsiság, de azért nagyon óvatos maradt. - Ki az uratok? - kérdezte.

Az urgál rávicsorgott. - Olyan alja féreg, mint te, nem is érdemli, hogy megtudja a nevét. Ő az ura az égnek, és birtoka az egész föld. Te nem vagy több a szemében, mint egy elbitangolt hangya. Mégis megparancsolta, hogy *élve* állítsunk elébe. Örvendj, hogy érdemes lettél ily figyelemre!

- Nem megyek sem veletek, sem más ellenségeimmal! - jelentette ki Eragon, és Yazuacra gondolt. - Akár Árnyat szolgáltok, akár urgalt vagy más bestye szörnyeteget, akiről még nem is hallottam, semmi kedvem diskurálni vele!

- Súlyos hiba! - mordult rá az urgál, és kimutatta agyarait. - Előle nem lehet elmenekülni! Végül úgyis oda fogsz állni urunk elé! Ha tiltakozol, kínszenvedéssé teszi az életedet!

Eragon azon törte a fejét, kinek lehet akkora hatalma, hogy egy zászló alá gyűjtse az urgalokat. Egy harmadik erő szabadult volna el az országban, az Uralkodó és a vardenek mellett? - Tartsd meg ajánlatodat, és mondd meg uradnak, hogy felőlem varjak torozhatnak a zsigereiből!

Az urgálok tajtékoztak. Vezetőjük elbődült, és a fogát csattogtatta. - Akkor hát erőhatalommal viszünk elébe! - Intett, mire szörnyei rohanni kezdtek Saphira felé. Eragon fölemelte jobbát, és azt kiáltotta: - Jierda!

Ne!, kiáltotta Saphira, de már késő volt.

A szörnyetegek megtántorodtak, mikor Eragon tenyere fölizzott. Fénysugarak csaptak ki a fiú kezéből, és sorra gyomron találták az urgalokat. Az eltrafált urgálok a fáknak csapódtak, majd eszméletlenül zuhantak a földre.

Eragonnak váratlanul annyira elfogyott az ereje, hogy lefordult Saphira hátáról. Elméje ködös lett, eltompult. Midőn Saphira fölé hajolt, akkor jutott eszébe, hogy alighanem túl messzire mehetett. Óriási energia kellett hozzá, hogy felkapjon és elhajítson tizenkét urgalt. Bénító rettegésével küzdve próbált eszméletén maradni.

Látósíkjának peremén felbukkant egy támolgó, kardos urgál. Eragon igyekezett figyelmeztetni a sárkányt, de túl gyenge volt. *Ne...* gondolta révetegen. Az urgál Saphira felé osont, kikerülte a sárkány farkát, majd fölemelte a kardot, hogy nyakát szegje. *Ne!*... Saphira megpördült, félelmetesen felüvöltött. Karmai szédítő sebességgel lecsaptak. Vér fröccsent, az urgál kettészakadt.

Saphira határozottan összezsapta állkapcsát, és visszafordult Eragonhoz. Gyengéden átfogta véres karmaival a fiú törzsét, aztán egy mordulással a levegőbe szökkent. Az éjszaka összefolyó kinná változott. Saphira szárnyainak hangja delejes félálomba zsongította Eragont: föl, le; föl, le; föl, le...

Amikor végül földet ért, homályosan érzékelte, hogy Brom beszél valamit a sárkánnyal. Nem értette, mit, ám valamilyen döntésre juthattak, mert Saphira ismét felröppent.

Kábulata alvássá mélyült, amely puha takaróként borította el.

A TÖKÉLETESSÉG LÁTOMÁSA

Eragon összehúzódott a takarók alatt, nem akarta kinyitni a szemét. Szunyókálás közben valami zavaros gondolat öltött formát az agyában... *Hogy kerültem én ide?* Szorosabban magára csavarta a takarót, és érezte, hogy valami kemény van a jobb karján. Próbálta mozgatni a csuklóját. Szinte csikorgott a fájdalomtól. *Az urgatok!* Felpattant.

Kis tisztáson feküdt, amely üres volt, csupán apró tűzön forrt egy bogrács leves. Mókus makogott az ágon. Az íja és a puzdrája a takaró mellett hevert. Megpróbált fölállni, amitől elfintorodott, mert az izmai gyengék voltak, és fájtak. Sérült jobb karját vastag sínbe tették.

Hova lettek a többiek?, tűnődött gyászosan. Saphirát akarta hívni, ám riadtan állapította meg, hogy nem érzékeli. Farkaséhes volt, megette a levest. Mivel még ez sem verte el az éhét, a nyeregtáskákat kereste, hátha talál egy darab kenyeret. Sem a nyeregtáskák, sem a lovak nem voltak a tisztáson. *Bizonyára megvan ennek is az oka*, gondolta, és visszaparancsolta feltörő szorongását.

Körüljárta a tisztást, azután visszatért a hálósákhöz, és összezsavarta. Nem lévén más dolga, leült a fa alá, és figyelte a magasban vonuló felhőket. Teltek az órák, de Brom és Saphira csak nem jött. *Remélem, nincs semmi baj.*

Telt a délután, Eragon egyre jobban unatkozott, így hát nekilátott, hogy fölfedezze a környező erdőt. Amikor elfáradt, lepihent egy fenyő alá, egy görgetegszikla szomszédságában. A sziklán tál alakú mélyedés volt, teli tiszta harmattal.

Eragon ránézett a vízre, és eszébe jutott, amit Brom mondott a látásról. *Talán megláthatnám, hol van Saphira. Brom azt mondta, hogy a látás sok energiát emészt föl, de én erősebb vagyok nála...* Mélyet sóhajtott, lehunyta a szemét. Gondolatban megrajzolta Saphira képét, igyekezett, hogy annyira élethű legyen, amennyire lehetséges. Nehezebb feladat volt, mint gondolta. Azután megszólalt: - Draumr kópa! - és a vízre nézett.

A felszín tökéletesen kisimult, mintha láthatatlan erő dermesztette volna meg. Eltűntek belőle a visszavert képek, és Saphira alakja vibrált a kitisztult víz felületén. A sárkány környezete hófehér volt, de Eragon így is megállapíthatta, hogy repül. Ölében karddal a lobogó szakállú Brom ült a sárkány hátán.

Eragon elfáradt, hagyta, hogy a kép elhalványodjon. *Legalább biztonságban vannak.* Néhány percig pihent, azután ismét a víz fölé hajolt. *Hogy vagy, Roran?* Elméjében tisztán látta unokabátyját. Ösztönszerűen ismét a mágiához folyamodott, és kiejtette a varázsigét.

A víz kisimult, azután egy kép formálódott a felszínén. Roran előbukkant egy láthatatlan székben. Az ő környezete is fehér volt, mint Saphiráé. Új redők jelentek meg Roran arcán, jobban hasonlított Garrow-ra, mint valaha. Eragon olyan sokáig tartotta fönn a képet, ameddig képes volt. *Therinsfordban van? Biztosan olyan helyen, ahol én nem jártam.*

A varázslat feszültségétől kiűtött a verejték a homlokán. Felsóhajtott, és hosszú ideig nem csinált mást, csak ült tétlenül. Azután valami képtelenség jutott az eszébe. *Mi lenne, ha olyasmit próbálnék megidézni, amit csak*

képzeletben vagy álmomban láttam? Elmosolyodott. *Talán meglátnám, hogy fest az öntudatom!*

Túlságosan kísértő gondolat volt ahhoz, hogy csak úgy elvesse. Ismét a víz mellé térdelt. *Mit keressek?* Néhány dolgot végiggondolt, de valamennyit elvetette, amikor eszébe jutott álma a cellában senyvedő lányról.

Miután gondolatban felidézte a jelenetet, kimondta a szavakat, és merőn bámulta a vizet. Várt, de semmi nem történt. Csalódottságában éppen abba akarta hagyni a varázslást, amikor tintafekete örvény bukkant fel a vízben, és elborította felületét. Magányos gyertya pislákol a sötétségben, majd felragyogott, és bevilágította a kőfalú cellát. Az egyik sarokban összegömbölyödve feküdt egy priccsen az álombéli lány. Főlemelte a fejét, hátradobta sötét haját, és rámeredt Eragonra. A fiú megdermedt. Mozdulni sem tudott ennek az átható tekintetnek a sugarában. A háta is borsódzott, miközben a pillantásuk összekapcsolódott. Azután a lány megremegett, és ernyedten összeomlott.

A víz kitisztult. Eragon szájátva hőkölt vissza. - Ez nem lehet! - *A lány nem lehet valódi; csak álmodtam róla! Honnan tudhatta, hogy nézem? És miként tudtam földézni egy börtöncellát, amelyet sosem láttam?* Megcsóválta a fejét, és azon töprengett, vajon a többi álma is látomás volt-e.

Gondolatait Saphira szárnycsapásainak ütemes zuhogása szakította félbe. Visszaloholt a tisztásra, amelyre éppen akkor érkezett meg a sárkány. Brom a hátán ült, éppen ahogy Eragon korábban látta, de a kard most véres volt. Az öregember arca eltorzult, szakállának széle vörösre szennyeződött. - Mi történt? - kérdezte Eragon, aki attól félt, hogy Brom megsebesült.

- Mi történt? - kiáltotta ő. - Próbáltam rendbe hozni, amit elrontottál! - Megsuhogtatta kardját, repültek a vér-cseppek. - Tudod, mit értél el a kis trükköddel? Tudod?

- Megállítottam az urgalokat, mielőtt elkaptak volna - mondta Eragon, és a gyomra összehúzódott a szorongástól.

- Igen! - mordult rá Brom. - De ez a kis varázslat csaknem megölt! Két napig aludtál. Tizenkét urgal volt. Tizenkettő! De ez ugyebár nem akadályozott meg benne, hogy ne próbáld egészen Teirmig hajítani őket! Mit képzeltél? Ha kővel vered be a fejüket, az okos dolog lett volna. De nem, neked le kellett ütnöd őket, hogy aztán elmenekülhessenek! Az utóbbi két napot azzal töltöttem, hogy megpróbáltam levadászni őket. Még Saphira segítsége mellett is megszökött három!

- Nem akartam megölni őket - mondta Eragon, és nagyon kicsinek érezte magát.

- Yazuacban nem okozott gondot.

- Akkor nem volt választásom, és nem tudtam szabályozni a varázslatot. Ez alkalommal... túlzásnak tűnt.

- Túlzásnak! - kiáltott Brom. - Ők bezzeg nem lettek volna *hozzád* ilyen irgalmasak. És miért, ó, miért *mutatkoztál meg* előttük?

- Azt mondtad, hogy rátaláltak Saphira nyomaira. Akkor már mindegy volt, hogy engem meglátnak-e - védekezett Eragon.

Brom beledöfte a kardját a földbe. - Azt mondtam - csattant fel -, hogy *valószínűleg* megtalálták a nyomát! Ezt nem tudhatjuk biztosan. Hihették volna, hogy eltévedt utasokat üldöznek. De mit gondolnak most? Végére is *az orruk előtt értetek földet!* És mivel

életben hagyta őket, máris terjesztik a fantasztikus meséiket, amelyek akár az Uralkodóhoz is eljuthatnak! - Égnek emelte a kezét. - Azt sem érdekled meg, hogy Lovasnak nevezzenek, *kisfiam!* - Kirántotta kardját a földből, és a tűzbe rúgott. Előrántott a köntöse alól egy rongyot, és dühösen tisztogatni kezdte a pengét.

Eragon elhűlt. Megpróbált tanácsot kérni Saphirától, de ő csak annyit válaszolt: *Beszélj Brommal.*

Tétován odaoldalgott a tűzhöz, és megkérdezte: - Segít az valamit, ha azt mondom, hogy sajnálom?

Brom felsóhajtott, és a hüvelybe lökte a kardját. - Nem, nem segít. Az érzéseid fikarcnyit sem változtatnak azon, ami történt. - Eragonra szögezte az ujját. - Nagyon rosszul döntöttél, és ennek vészes következményei lehetnek! Amelyek között nem a legcsekélyebb, hogy csaknem meghaltál. Csaknem meghaltál, Eragon! Mostantól kezdve gondolkodnod kell. Nem ok nélkül születünk úgy, hogy agy van a koponyánkban, nem kő!

Eragon szégyenkezve bólintott. - Azért nem olyan rossz a helyzet, mint gondolod; az urgalok már tudtak rólam. Parancsot kaptak, hogy fogjanak el.

Brom szeme kitágult a döbbenettől. Kivette a meggyújtatlan pipát a szájából. - Nem, ez nem olyan rossz, mint gondoltam. Rosszabb! Saphira mondta, hogy beszéltél az urgalokkal, de ezt nem említette. - A szavak szinte ömlöttek Eragon szájából, amint elhadarta az összeecsapást. - Akkor hát van valamilyen vezetőjük, igaz? - kérdezte Brom.

Eragon bólintott.

- És te dacoltál az óhajával, megsértetted, és rátámadtál az embereire? - Az öregember megcsóválta a fejét. - Nem gondoltam volna, hogy lehet még ennél is rosszabb. Ha az urgalokat megölsz, akkor észrevétlen marad a gorombaságod, de most már nem lehet figyelmen kívül hagyni. Gratulálok, most tetteid ellenségeddé Alagaësia egyik legnagyobb hatalmasságát!

- Jól van, hibáztam! - duzzogott Eragon.

- Igen, hibáztál! - helyeselt Brom, és a szeme megvillant. - De ennél is jobban aggaszt, hogy ki lehet az urgalok ura.

Eragon halkán, remegve kérdezte: - Mi lesz most?

Kényelmetlen csend támadt. - Jó néhány hétbe beletelik, amíg a karod meggyógyul, ez alatt az idő alatt igyekszem némi értelmet verni beléd. Gondolom, ez részben az én hibám. Megtanítottalak, hogyan csináld a dolgokat, de arra nem, hogyan *kellene* csinálnod. Ez tapintatot igényel, amelynek te nyilvánvalóan nem vagy birtokában. Alagaësia összes varázslata sem segíthet rajtad, ha nem tudod, miként használd.

- De továbbra is Dras-Leonába megyünk, ugye? - kérdezte Eragon.

Brom a szemét forgatta. - Igen, továbbra is a ra'zacokat keressük, de még ha megleljük is őket, semmit sem tehetünk, amíg meg nem gyógyulsz. - Nekilátott, hogy lenyergelje Saphirát. - Elég jól vagy, hogy lovagolj?

- Azt hiszem.

- Jó, akkor ma még megteszünk néhány mérföldet.

- Hol van Cadoc és Hattyú?

Brom előremutatott. - Az út mentén. Ott pályváztam ki őket, ahol füvet találtam. - Eragon összekészült az indulásra, azután követte Bromot a

lovakhoz.

Ha elmondod, hogy mire készülsz, mindez nem történt volna meg, jegyezte meg csípősen Saphira. Én megmondtam volna, hogy ostobaság nem megölni az urgalokat. Csak azért teljesítettem a kérésedet, mert azt hittem, van valami félig-meddig épeszű ötleted!

Nem akarok erről beszélni!

Ahogy kívánod, horkantott a sárkány.

Lovaglás közben Eragon minden hepehupánál a fogát csikorgatta kínjában. Ha egyedül van, megállt volna. De mivel Brom is vele volt, nem mert panaszkodni. Brom ráadásul elkezdte mindenféle nehéz helyzetgyakorlással gyötörni, amelyekben szerepeltek az urgalok, varázslat és Saphira. Az elképzelt küzdelmek igen változatosak voltak. Néha még az Árny vagy más sárkányok is színre léptek bennük. Eragon rájött, hogy lehetséges egyszerre kínozni a testet és a szellemet. A legtöbb kérdésre rosszul válaszolt, amitől egyre dühösebb lett.

Amikor éjszakára megálltak, Brom kurtán annyit morgott: - Kezdetnek elmegy - amiből Eragon tudta, hogy az öregember elégedetlen.

A KARD MESTERE

A következő nap mindkettejüknek könnyebb volt. Eragon jobban érezte magát, Brom több kérdésére is helyesen válaszolt. Egy különösen nehéz gyakorlat után szóba hozta a nőt, akit látott. Brom a szakállát húzgálta. - Azt mondd, hogy börtönben volt?

- Igen.

- Láttad az arcát? - kérdezte izgatottan az öregember.

- Nem valami tisztán. Rossz volt a világítás, de annyit elmondhatok, hogy szép volt.

Különös: a szemét tisztán láttam. És rám nézett.

Brom megcsóválta a fejét. - Tudomásom szerint senki sem érezheti meg, amikor ilyen módon látják.

- Van róla fogalmad, hogy ki lehet? - kérdezte Eragon, és őt is meglepte, milyen mohó a hangja.

- Nem igazán - ismerte el Brom. - Ha megszorogatnának, előállhatnék néhány sejtelemmel, de egyik sem lenne valószínű. Különös az álmod. Valahogyan képes voltál megidézni valamit, amit sosem láttál - úgy, hogy még a varázsigét sem használtad. Az álmok néha érintkeznek a szellemvilággal, de itt másról van szó.

- Ahhoz, hogy megértsd, talán át kellene fésülnünk minden börtönt és kazamatát, hogy megtaláljuk azt a nőt - ingerkedett Eragon. Komolyan hitte, hogy ez jó ötlet. Brom elnevette magát, és tovább lovagoltak.

A napok hetekké nyúltak, és ennek az időnek úgyszólván minden óráját kitöltötte Brom kemény oktatása. Sínbe tett jobbjára miatt Eragon kénytelen volt bal kézzel vívni. Hamarosan éppen olyan jól vívott bal kézzel, mint jobbal.

Mire keresztülvágtak a Gerincen, és elérték a síkságot, Alagaësiába belopózott a tavasz, és tengernyi virág bontott szirmot. A lekopaszodott lombhullató fák vöröslettek a rügyektől, új fűszálak törtek elő a tavalyi száraz avarból. A madarak visszatértek téli szállásukról, hogy párosodjanak, és fészket rakjanak.

Az utazók a Gerinc lábánál, a Toark folyó mentén haladtak délnyugat felé. A Toark egyre nagyobbra hízott a belé siető mellékfolyóktól. Ahol már mérföldnyire is szélesebb volt, Brom rámutatott a hordalékos szigetek foltjaira. - Közeledünk a Leona-tóhoz - mondta. - Alig kétfélmérföldnyire van.

- Gondolod, hogy odaérünk, még mielőtt leszáll az éjszaka? - kérdezte Eragon.

- Megpróbálhatjuk.

A szürkületben egyre nehezebb lett követni a csapást, de a mellettük zúgó folyó segítette tájékozódásukat. Mikor felkelt a hold, a ragyogó korong elég fényt adott, hogy ismét láthassák az utat.

A Leona-tó olyan volt, mintha vékony ezüstlap heverne a földön. Annyira nyugodt és sima volt a vize, hogy nem is látszott cseppfolyósnak. Ha nem ver rá ezüsthidat a holdfény, nem lehetett volna megkülönböztetni a földtől. Saphira a sziklás parton ült, szárnyát szétterítve szárítkozott. Eragon üdvözölte, és a sárkány azt mondta: *A víz szép! Mély, hűvös és tiszta!*

Holnap talán úszom egyet benne, felelte a fiú. Tábort vertek egy facsoport mellett, és egykettőre elaludtak.

Hajnalban Eragon rohant a partra, hogy lássa nappal is a tavat. A hatalmas vízen fehéren borzongó legyezőket nyitott a szél. A tó már a méretével lenyűgözte a fiút. Felkiáltott, és rohant a vízhez. *Saphira, hol vagy? Szórakozzunk egy kicsit!*

Abban a pillanatban, ahogy Eragon fölkapaszkodott a hátára, a sárkány felszökkent a vízből. A magasba szárnyaltak, köröztek a tó fölött, amelynek még így sem látták a túlsó partját. *Van kedved fürdeni egyet?*, kérdezte Eragon hanyagul Saphirától.

A sárkány minden fogát kimutatva vigyorgott. *Kapaszkodj!* Összecsuksa a szárnyait, lebukott a hullámok szintjére, karmai a taréjakat szántották. A víz szikrázott a napfényben. Eragon ismét felujjongott. Saphira ekkor összecsuksa a szárnyait, és lebukott a mélybe. Feje és nyaka lándzsaként fúródott a vízbe.

Eragonnak elakadt a lélegzete a Leona jeges hidegétől. A sodrás csaknem letépte Saphiráról. Görcsösen kapaszkodott, miközben a sárkány felfelé úszott. Három rúgással áttörte a felszínt, és ragyogó vízoszlopot küldött a magasba. Eragon lihegett, és a haját rázta. Saphira a farkával kormányozva siklott a tavon.

Készen vagy?

Eragon biccentett, mély lélegzetet vett, és kapaszkodott. Ez alkalommal finoman siklottak alá a mélybe. Több lányira el lehetett látni a tiszta vízben. Saphira ide-oda kanyargott, fantasztikus alakzatokba görbült, úgy fickándozott a tóban, akár egy angolna. Eragon úgy érezte, mesebeli tengeri sárkányon lovagol.

Éppen fogyni kezdett a levegője, amikor Saphira homorított, és fölfelé nyújtotta a fejét. Tündöklő permet dicsfényében vágódott felfelé, széttárta szárnyait, és két erőteljes csapással már fent is volt a magasban.

Hú! Ez fantasztikus volt!, kiáltotta Eragon.

Igen!, felelte vidáman Saphira. *Kár, hogy nem tudod tovább visszatartani a lélegzetedet.*

Ezen nem segíthetek, mondta a fiú, és kinyomkodta a vizet a hajából. A ruhája átázott, és ugyancsak fázott a szárnycsapások szelétől. Meghúzogatta a karján a sínt, mert a csuklója viszkedett.

Miután megszáradt, Brommal együtt fölnyergelték a lovakat, és vidáman indultak el a Leona-tó partján. Mellettük a játszadozó Saphira hol alábukott, hol kiszökkent a vízből.

Vacsora előtt Eragon letompította Zar'roc élet, és fölkészült a szokásos vívásra. Sem ő, sem Brom nem mozdult, várták, hogy a másik támadjon elsőnek. Eragon a környezetet vizsgálta, hátha lát valamit, amit használhat. Felfigyelt a tűz mellett egy ágra.

Lecsapott, fölkapta az ágot és Bromhoz vágta. Az azonban célt tévesztett, Brom könnyedén kikerülte. Az öregember előrerontott, meglendítette kardját. Eragon lebukott, éppen akkor, amikor a penge elsüvített a feje fölött. Felmordult, és vadul rátámadt Bromra.

A földre estek, mindegyik azon igyekezett, hogy ő kerüljön felülre. Eragon félregurult, és Brom sípcsontjának magasságában végigsuhintott Zar'rockal a föld felett. Brom a kardja markolatával védte a csapást, azután talpra szökkent. A felpattanó Eragon, ugrás közben elfordulva, ismét támadott egy bonyolult kombinációval. Újra és újra szikrákat hánytak az összecsapó pengék. Brom minden csapást védett, arca megfeszült az összpontosítástól, de Eragon látta rajta, hogy fárad. Lankadatlanul csépték egymást, kölcsönösen rést keresve a másik védelmében.

Azután Eragon megérezte, hogy változik a küzdelem menete. Minden csapással nőtt az előnye; Brom védelme lelassult, az öregember tért vesztett. Eragon könnyedén hárította egy döfését. Az erek lüktettek az öregember homlokán, a nyakán kidagadtak az inak az erőlködéstől.

Eragon hirtelen magabiztossággal még a szokottnál is sebesebben vagdalkozott, acél pókhálót szőtt Brom kardja köré. Kirobbanó lendülettel rásújtott pengéjének lapjával az öregember kardkosarára, és a fegyver a földre hullott. Mielőtt Brom reagálhatott volna, Eragon a torkának nyomta Zar'rocot.

Lihegve álltak, a vörös penge Brom kulcscsontjának feszült. Eragon lassan leengedte a karját, és hátralépett. Ez volt az első alkalom, hogy minden trükk nélkül fölébe kerekedett tanítójának. Az öreg fölvette kardját, a hüvelybe lökte az acélt, és nehezen zihálva mondta: - Mára végeztünk.

- De hát csak most kezdtük! - tiltakozott meglepetten Eragon.

Brom megrázta a fejét. - A kardvívásban nem tudlak mire tanítani többé. Az összes vívó közül, akivel eddig összemértem a kardomat, csak hárman tudtak így megverni, és kétlem, hogy bármelyikük képes lett volna rá bal kézzel. - Szomorkásan elmosolyodott. - Lehet, hogy nem vagyok olyan fiatal, mint voltam, de annyit mondhatok, hogy ritka tehetséges kardvívó vagy.

- Ez azt jelenti, hogy nem fogunk minden este vívni? - kérdezte Eragon.

- Ettől azért nem szabadulsz meg - nevette el magát Brom. - De most már lazábban csináljuk. Nem olyan vészes, ha kihagyunk egy-egy estét. - Megtörölte a homlokát. - De tartsd észben, hogy ha balszerencsédre tündével kell mérkőznöd - legyen az képzett vagy képzetlen, férfi vagy nő -, számíts rá, hogy alulmaradsz. Ők a sárkányokhoz és más varázslényekhez hasonlóan sokkal erősebbek a halandóknál. Még a leggyengébb tünde is játszva föled kerekedik. Ugyanez a helyzet a ra'zacokkal is - nem emberek, ezért sokkal lassabban fáradnak el, mint mi.

- Van valami mód, hogy fölvegyük velük a versenyt? - kérdezte Eragon. Letelepedett Saphira mellé, és keresztbe tette a lábát.

Jól harcoltál, dicsérte a sárkány. A fiú elmosolyodott.

Brom vállat vont, és leült. - Van néhány, de számodra most egyik sem elérhető. A varázslat segítségével a legerősebb ellenfeleidet is legyőzheted. De ehhez Saphira segítsége és jókora adag szerencse szükséges. Ne felejtsd el, amikor varázslények használnak mágiát, felfokozott készségeik folytán olyasmikre képesek, amik egy közönséges embert megölnének.

- Hogyan lehet varázslattal küzdeni?

- Ezt hogy érted?

- Nos - könyökölt fel a fiú -, tegyük föl, megtámad egy Árny. Hogyan tudom hárítani a bűverejét? A legtöbb varázsigé azonnal hat, ami lehetetlenné teszi, hogy időben védekezhessen. De még ha lenne is időm, miként semlegesíthetem az ellenség bűverejét? Úgy tűnik, előbb kell ismernem ellenségem szándékát, mintsem cselekedne. - Egy pillanatra elhallgatott. - Csak azt nem tudom, ez miként lehetséges. Az győz, aki elsőnek támad.

Brom felsóhajtott. - Amiről te beszélsz - a „varázslók viadala”, ha úgy tetszik -, rendkívül veszedelmes dolog. Még sosem gondolkodtál el azon, hogy Galbatorix miként győzhette le a Lovasokat, mindössze tucatnyi áruló segítségével?

- Valóban nem gondolkodtam rajta - ismerte el Eragon.

- Számos módja volt ennek. Némelyiket később meg fogod tanulni, de a legfontosabb, hogy Galbatorix mesterien értette és érti ma is, miként kell betörni a mások elméjébe. A varázslók párbajának szigorú szabályai vannak, amelyeket minden félnek be kell tartania, különben elpusztulnak. Először is, senki sem folyamodhat varázslathoz, amíg az egyik fél be nem hatol a másik elméjébe.

Saphira komótosan Eragon köré kanyarította a farkát, és megkérdezte: *Minek várni? Mire az ellenség észbe kap, hogy megtámadták, addigra késő lesz ahhoz, hogy bármit tegyen.* Eragon hangosan megismételte a kérdést.

Brom megrázta a fejét. - Nem így van. Ha váratlanul használnám ellened az erőmet, Eragon, bizonyosan meghalnál, de a pusztulásodat megelőző kurta pillanatban maradna idő egy ellentámadásra. Éppen ezért, hacsak a szembenálló felek valamelyike halálra nem szánta magát, senki sem támad, amíg valamelyikük meg nem törte a másik védelmét.

- Akkor mi történik? - kérdezte Eragon.

Brom vállat vont, és azt mondta: - Ha egyszer bent vagy ellenfeled elméjében, elég könnyű kitalálni és megelőzni, amire készül. De még ilyen előnnyel is veszíthetsz, ha nem tudod, miként véd ki a varázsigéket.

Megtömte a pipáját, rágyújtott. - Ez pedig kivételesen gyors gondolkodást kíván. Mielőtt védhetned magadat, meg kell értened az ellened támadó erők természetét. Ha hővel támadnak, tudnod kell, hogy levegő, tűz, fény vagy más közeg hordozza-e. Csak ha ezt ismered, akkor veheted föl a harcot a mágiával, például úgy, hogy megdermeszted a felhevített anyagot.

- Ez nehéznek tűnik.

- Rendkívül nehéz - erősítette meg Brom. Füst gomolygott a pipából. - Kevés ember éli túl egy-két másodpercnél hosszabb ideig az ilyen párbajt. Olyan iszonyú erőt és ügyességet követel, hogy megfelelő képzés nélkül elkerülhetetlen a gyors halál. Ha tovább fejlődsz, elkezdelek tanítani a szükséges eljárásokra. Ha időközben netán tanúja lennél egy varázslói viadalnak, azt tanácsolom, inálj el onnan olyan gyorsan, ahogy csak bírsz!

DRAS-LEONA MOCSKA

Fasaloftban, egy zsibongó, tóparti városkában ebédeltek. A kedves település egy tóra néző magaslaton terült el. Miközben a fogadóban falatoztak, Eragon a pletykákra fülelt, és megkönnyebbült, mivel róla és Saphiráról egy szó sem esett.

Az ösvény mostanra úttá szélesedett, amely az utóbbi két napban egyre pocsékabb lett. A szekérekerekek és a patkók közösen tépték föl a földet, ami némely helyen járhatatlanná tette az utat. Ahogy nőtt a forgalom, Saphira kénytelen volt elrejtőzni, és csak éjszaka látogathatta meg Bromot és Eragont.

Napokig haladtak dél felé a Leona-tó hosszú partja mentén. Eragon már azon kezdett morfondírozni, hogy valaha is odaérnek-e, ezért ugyancsak föllelkessedett, amikor szembejövőktől azt hallhatta, hogy Dras-Leona már csak egy napi könnyű lovaglásra van.

Másnap reggel Eragon korán kelt. Az ujjai viszkettek a várakozástól, ha arra gondolt, hogy végre megtalálja a ra'zacokat! *Óvatosnak kell lennetek, intette Saphira. A ra'zacoknak lehetnek kémeik, akik figyelik a személyleírásoknak megfelelő utazókat.*

Mindent elkövetünk majd, hogy észrevétlenek maradjunk, ígérte a fiú.

A sárkány addig hajtotta le a fejét, hogy a szemük egy vonalban legyen. *Lehet, de ne felejtsd el, nem leszek ott, hogy megvédjelek, mint az urgaloctól. Túl messzire leszek ahhoz, hogy a segítségedre siessek, és nem sokáig bírnám azokon a szűk utcákon, amelyeket fajtátok kedvel. Kövesd Brom utasításait ezen a vadászaton; ő értelmes ember.*

Tudom, mondta sötéten a fiú.

Elmész Brommal a vardenekhez? Ha egyszer a ra'zacoknak vége, oda akar majd vinni. És mivel Galbatorix őrvöngeni fog a ra'zacok halála miatt, lehet, hogy ez a legbiztonságosabb megoldás.

Eragon a karjait dörzsölgette. *Nem akarok folyton az Uralkodóval harcolni, ahogy a vardenek teszik. Az élet több, mint örökös háború. De ezen majd lesz időm akkor gondolkodni, ha a ra'zacoknak vége.*

Ne legyél ebben olyan biztos, figyelmeztette a sárkány, aztán elment, hogy éjszakára elrejtőzzék.

Az út tele volt parasztokkal, akik árut szállítottak Dras-Leona piacára. Brom és Eragon kénytelen volt lépésben haladni és megvárni, amíg az utat elzáró társzekerek elhaladnak.

Noha már dél előtt észrevették a füstöt a távolban, még egy mérföldet kellett megtenniük, mire a város kirajzolódott. A logikusan megtervezett Teirmmel ellentétben Dras-Leona zűrzavaros összevisszaságban terpeszkedett a Leona-tó közelében. Girbegurba utcáin rozzant putrik dűledeztek, a város szívét pedig piszkos, fakósárga vályogfal övezte.

Több mérfölddel keletebbre kopasz sziklahegy dőfte tornyaival és oszlopaival az eget. Olyan volt, akár egy lázalom kísértethajója. Csaknem függőleges oldalai úgy ugrottak ki a rögből, mint a föld csontvázának fűrészdes darabjai.

- Az a Helgrind - mutatta Brom. - Tulajdonképpen miatta épült ide Dras-Leona. Az embereket megbabonázza, noha eszelős és rosszindulatú hely. - A falon belül álló épületekre mutatott. - Először a központba kellene mennünk.

Ahogy haladtak a Dras-Leonába vezető úton, Eragon látta, hogy a város legnagyobb épülete egy székesegyház, amely a falak mögött magasodik. Döbbenetesen hasonlított a Helgrindre, különösen, amikor boltíveit és kiugró tornyait megvilágította a napfény. - Kit imádnak?

Brom utálattal elfintorodott. - A Helgrindhez fohászkodnak, és kegyetlen a vallásuk. Embervért isznak, emberhúst áldoznak. Papjaik sokszor csonkák, mert úgy hiszik, minél több csontot és inat áldoznak föl magukból, annál kevésbé kötődnek a halandó világhoz. Idejük java részében azon vitatkoznak, vajon a Helgrind három csúcsa közül melyik a legmagasabb és legfontosabb, továbbá hogy a negyedik - alacsonyabb - csúcshoz is kell-e imádkozni.

- Ez borzalmas! - rázkódott össze Eragon.

- Igen - bólintott komoran Brom -, de ezt ne mondd a hívőknek. „Vezeklésül” gyorsan elveszítenéd a kezed.

Dras-Leona hatalmas kapuinál száron vezették a lovakat a tömegen át. Tíz katona állt a kapuk két oldalán, és lustán bámulták az embereket. Eragon és Brom simán bejutott.

Bent a házak magasak és keskenyek voltak a helyszűke miatt. A szélsők a falnak támaszkodtak. A legtöbb annyira kiugrott a keskeny, kanyargós utcák fölé, hogy eltakarta az eget. Nehéz volt megmondani, nappal van-e, vagy éjszaka. Csaknem minden házat ugyanabból a durva, barna fából építettek, amitől a város még sötétebbnek rémlett. A levegő bűzlött, akár a szennyecsatorna, az utcák mocskosak voltak.

Rongyos gyerekcsapat rohángált a házak között, kenyérdarabokon verekedve. Nyomorék koldusok térdeltek a kapuk mellett, és pénzért rimádkodtak. Jajveszékelésük olyan volt, mint a kárhozottak kórusa. *Mi még az állatokkal sem bánunk így*, gondolta Eragon, és a szeme kimeredt a haragtól. - Nem maradok itt - lázadt föl a látvány ellen.

- Beljebb nem ilyen rossz - ígérte Brom. - Most rögtön keresnünk kell egy fogadót, hogy kidolgozhassunk valamilyen stratégiát. Dras-Leona még a legóvatosabb ember számára is veszedelmessé válhat. Nem akarok tovább az utcákon járkálni, csak amíg okvetlenül szükséges.

Beljebb nyomakodtak Dras-Leonába, elmaradt a mocskos városkapu. Ahogy a város gazdagabb fertályára értek, Eragon azon tűnődött: *Hogy élhetnek ezek az emberek ilyen vidáman, ennyi leplezetlen szenvedés közepette?*

Az Arany Glóbuszban találtak szállást, egy olyan fogadóban, amely olcsó volt, de egyelőre nem akart összedőlni. Az egyik falhoz beszuszakoltak egy keskeny ágyat, és volt még egy rozoga asztal meg egy mosdótál. Eragon egy pillantást vetett a matracra, azután azt mondta: - Én inkább a földön alszom. Ebben a derékaljban valószínűleg annyi a bogár, hogy élve ennének meg.

- Nos, én nem akarom megfosztani őket a vacsorától - felelte Brom, és ledobta a holmiját a matracra. Eragon letelepedett a padlóra, és előhúzta az íját.

- Most mi lesz? - kérdezte.

- Étetl és sört kerítünk. Azután alszunk. Holnap nekilátunk felkutatni a ra'zacokat. - Mielőtt kiléptek a szobából, Brom figyelmeztette Eragont: - Akármi történjék, *vigyázz a nyelvedre*. Ha fecsegsz, azonnal távoznunk kell. -

A fogadó kosztja elég silány volt, a sörük viszont kitűnő. Mire visszabotladoztak a szobába, Eragon feje kellemesen zsongott. Szétterítette

a padlón a hálózsját, és belebújt. Brom ledőlt az ágyra.

Elalvás előtt Eragon kapcsolatba lépett Saphirával: *Néhány napig itt maradunk, de korántsem annyi ideig, mint Teirmben. Amint rájövünk, merre vannak a ra'zacok, te is segíthetsz, hogy elkaphassuk őket. Reggel beszélünk. Most nem tudok tisztán gondolkodni.*

Ittál, érkezett a vádaskodó gondolat. Eragon egy pillanatig tűnődött, azután azt felelte, hogy a sárkánynak a legnagyobb mértékben *igaza* van. Saphira érezhetően helytelenítette a dolgot, de csak annyit mondott: *Reggel nem leszel irigylésre méltó állapotban.*

Nem, nyögött Eragon, *hát még Brom! Kétszer annyit ivott, mint én.*

AZ OLAJ NYOMÁN

Mit képzeltem?, töprengett reggel Eragon. A feje lüktetett, a nyelvét nagynak és száraznak érezte. Összerázkódott, amikor egy patkány végigfutott a padlón.

Hogy érzed magad?, kérdezte önelégülten Saphira.

Eragon nem törődött vele.

Valamivel később Brom nyögve kikászálódott az ágyból. A mosdótájból hideg vizet locsolt a fejére, azután kiment. Eragon követte a folyosóra. - Hova mész? - kérdezte.

- Rendbe akarok jönni.

- Én is. - A pultnál Eragon megértette, hogy Bromnál a rendbejövétel hatalmas mennyiségű forró teát és jeges vizet jelent, amit pálinkával nyomat le.

Mire visszaértek a szobába, Eragon jobban lett.

Brom felcsatolta a kardját, eligazította köpenye ráncait. - Első dolgunk, hogy föltegyünk néhány tapintatos kérdést. Szeretném megtudni, hova szállítják Dras-Leonán belül a seithr olajat, és innen hova kerül. A legvalószínűbb, hogy katonák és munkások intézték a szállítást. Meg kell találnunk ezeket az embereket, és beszélnünk kell velük.

Othagyták az Arany Glóbuszt, és megkeresték azokat a tárházakat, ahová a seithr olaj érkezett. Dras-Leona központjának közelében az utcák egy csiszolt gránitból épült palota irányába kezdtek kapaszkodni. A palotát dombon emelték, úgyhogy egyedül a katedrális volt magasabb nála.

Az udvart gyöngyház mozaik borította, egyes falszakaszokat arany intarzia díszített. A falfülkében fekete szobrok álltak, hideg kezükben füstölőpálcikával. Az egymástól tizenkét lábnyira posztoló katonák szúrós tekintettel figyelték az arra járókat.

- Itt ki lakik?

- Marcus Tabor, a város ura. Csupán a királynak és saját lelkiismeretének tartozik elszámolással, az pedig mostanában nem sokat kérdezőgeti - felelte Brom. Körbejárták a palotát, megbámulták az épületet körülvevő ékes, nagykapus házakat.

Délig semmi hasznosat nem tudtak meg, így hát megálltak ebédelni. - Ez a város túl nagy ahhoz, hogy ketten fésüljük át - mondta Brom. - Külön-külön keresgéljünk tovább. Találkozunk alkonyatkor az Arany Glóbuszban. - Bozontos szemöldöke alól keményen nézett Eragonra. - Bízom benne, hogy nem követsz el ostobaságot!

- Nem fogok - ígérte Eragon. Brom adott neki némi pénzt, azután ki-kiment a maga útján.

A nap hátralevő részében Eragon boltosokkal és munkásokkal beszélt, és igyekezett olyan kedves és elbűvölő lenni, amennyire bírt. Kérdései a város egyik végéből a másikba vitték, hogy azután visszatérjen oda, ahonnan indult. Ugy tűnt, senki nem tud az olajról. Akármerre járt, a katedrális lenézett rá. Lehetetlen volt elmenekülni a magas tornyok elől.

Végül talált egy embert, aki segédkezett a seithr olaj szállításában, és emlékezett rá, hogy melyik tárházba vitték. Eragon izgatottan elment, megnézte az épületet, majd visszatért az Arany Glóbuszba. Brom csak egy óra múlva került elő. Válla meggörnyedt a fáradtságtól. - Találtál valamit? - kérdezte Eragon.

Brom hátrasimította ősz haját. - Sok érdekes dolgot hallottam ma, és

nem az érdektelenebbek közé tartozik az a hír, hogy Galbatorix egy héten belül ellátogat Dras-Leonába.

- Micsoda? - kiáltott Eragon.

Brom a falnak támaszkodott, homlokán elmélyültek a redők. - Úgy tűnik, Tábor túl sokszor élt vissza a hatalmával, Galbatorix tehát eljön, és leckét ad neki alázatból. Tíz év óta ez az első eset, hogy a király elhagyja Urû'baent.

- Gondolod, hogy tud rólunk? - kérdezte Eragon.

- Természetesen tud rólunk, de biztos vagyok benne, hogy nem mondták meg neki, hol vagyunk. Ha ugyanis tudná, már a ra'zacok markában lennénk. Mindazonáltal ez azt jelenti, hogy akármire készülünk is, azt végre kell hajtanunk Galbatorix érkezése előtt. Ha lehet, sose legyünk húsz mérföldnél közelebb hozzá! Az egyetlen nekünk kedvező tény, hogy a ra'zacok bizonyosan itt vannak, készülnek a királyi látogatásra.

- El akarom kapni őket! - mondta Eragon, és ököibe szorította a kezét. - De nem akkor, ha ez azt jelenti, hogy a királlyal kell megküzdenem. Valószínűleg darabokra tépne.

Ez mintha tetszett volna Bromnak. - Nagyon helyes: légy óvatos. Igazad van, nem szabad megkockáztatnod, hogy szembekerülsz Galbatorixszal. Most pedig mondd el nekem, mit tudtál meg. Talán megerősíti, amit én hallottam.

Eragon vállat vont. - Javarészt pletykát, de beszéltem egy emberrel, aki tudta, hova viszik az olajat. Egy régi tárházba. Ezen túl semmi hasznosat nem tudtam meg.

- Az én napom ennél némileg gyümölcsözőbben telt. Ugyanezt hallottam én is, így hát elmentem a tárházhoz, és beszéltem a munkásokkal. Nem kellett sokat noszogatni őket, egykettőre elmondták, hogy a seithr olaj tartályait a palotába szokták vinni.

- És ezután jöttél meg - fejezte be Eragon.

- Dehogyan! Ne szakíts félbe. Ezután elmentem a palotába, ahol énekmondóként meghívtam magam a szolgák szállására. Néhány óra hosszat járkáltam, versekkel és dalokkal mulattattam a szolgálókat és más népeket - és közben kérdezgettem. - Lassan megtömte pipáját. - Igazán megdöbbenő, hogy a szolgák mi mindent tudnak. Tudtad, hogy az egyik nagyúrnak *három* szeretője van, és valamennyi ugyanabban a palotaszárnyban lakik? - Megcsóválta a fejét, rágyújtott. - Az ilyen elbűvölő részletek mellett mintegy véletlenül azt is elmondták, hogy az olaj hova kerül a palotából.

- Éspedig? - kérdezte türelmetlenül Eragon.

Brom kieresztett egy füstkarikát. - Természetesen a városon kívülre. Minden teliholdkor két rabszolgát küldenek a Helgrind lábához a havi ellátmánnyal. Valahányszor a seithr olaj megérkezik Dras-Leonába, azt is elküldik velük. A rabszolgákat senki sem látja többé. Egyszer követte őket valaki, és ő is eltűnt.

- Úgy tudtam, hogy a Lovasok eltörölték a rabszolga-kereskedelmet - mondta Eragon.

- Sajnos, a király uralma alatt ismét felvirágzott.

- Akkor hát a ra'zacok a Helgrinden tanyáznak - mondta Eragon, és eszébe jutott a sziklahegy.

- Ott, vagy valahol a környékén.

- Ha a Helgrinden laknak, akkor vagy a hegy lábában tanyáznak - vastag kőajtó védelmében -, vagy magasabban, olyan helyen, ahova csak

repülő hátasokkal vagy Saphirával lehet fölszállni. De akár fönt, akár lent, a szállásuk bizonyosan álcázva van. - Egy pillanatig töprengett. - Ha Saphira és én körberepüljük a Helgrindet, akkor a ra'zacok kétségtelenül meglátnak - Dras-Leona egész lakosságát nem is említve!

- Ez bizony baj - helyeselt Brom.

Eragon elkomorodott. - És mi van, ha helyet cserélek az egyik rabszolgával? A telehold nincs messze. Tökéletes lehetőség lenne, hogy a ra'zacok közelébe kerüljek.

Brom elgondolkodva babrálta a szakállát. - Ez is egy lehetőség. Ha azonban a rabszolgákat távolból ölik meg, akkor benne vagyunk a csávéban. Nem árthatunk a ra'zacoknak, ha nincsenek a szemünk előtt.

- Azt sem tudjuk, hogy egyáltalán megölik-e a rabszolgákat - mutatott rá Eragon.

- Ebben nem kételkedem - válaszolta komolyan Brom. Azután felvillant a szeme, és újabb füstkarikát fújt. - Ezzel együtt érdekes ötlet. Ha ki tudjuk módolni, hogy Saphira a közelben rejtőzzön és egy... - Elhalt a hangja. - Működhet, de gyorsan kell mozognunk. Mivel a király idejön, nincs sok időnk.

- Nem mehetnénk el a Helgrindhez, hogy körülnézzünk? Jó lenne nappal is látni a környéket, hogy felkészüljünk az esetleges rajtaütésekre - szólt Eragon.

Brom a botját babrálta. - Ezt későbbre hagyhatjuk. Holnap visszatérek a palotába, és kiagyalom, miként cserélhetnénk helyet a rabszolgákkal. De óvatosnak kell lennem, nehogy gyanút keltsék. Könnyen leleplezhetnek a kémek, vagy az udvaroncok, akik tudnak a ra'zacokról.

- Nem bírom elhinni, hogy végül csak megtaláltuk őket! - mondta halkan Eragon. Agyában felvillant halott nagybátyjának és a leégett tanyának a képe. Összeszorította a száját.

- A legnehezebb csak ezután következik, de igen, eddig ügyesen csináltuk - mondta Brom. - Ha a szerencse ránk mosolyog, hamarosan bosszút állhatsz, és a vardenek megszabadulnak egy veszélyes ellenségüktől. Ami ezután következik, az már csak rajtad múlik.

Eragon megnyitotta elméjét, és diadalmasan mondta Saphirának: *Megtaláltuk a ra'zacok tanyáját!*

Hol? A fiú gyorsan elmagyarázta, mire jöttek rá. *Helgrind, tűnődött a sárkány. Illik hozzájuk.*

Eragon helyeselt. *Amikor ezzel végeztünk, talán meglátogathatnánk Carvahallt.*

Mit akarsz?, kérdezte váratlan rosszkedvvel a sárkány. *Visszatérsz korábbi életedbe? Tudod, hogy nem lehetséges, így hát ne nyafogj emiatt! Egy bizonyos ponton el kell döntened, hogy mit cselekszel. Bujkálsz holtod napjáig, vagy segítesz a vardeneknek? Mindössze ez a két választásod van, hacsak nem akarsz Galbatorix erőihez csatlakozni, amit én nem fogadok el sem most, sem máskor!*

Ha választanom kell, szólt halkan a fiú, *akkor a vardenekhez kötöm a sorsom, mint azt te is jól tudod.*

Igen, de néha jobb, ha ki is mondod. Otthagyta Eragont, hadd gondolkozzon azon, amit tőle hallott.

HELGRIND IMÁDÓI

Eragon egyedül ébredt. A falra egy üzenetet firkantottak faszénnel:

Eragon!

Csak késő este jövök. Pénz az ennivalóra a matrac alatt. Fedezd föl a várost, érezd jól magad, de ne kelts feltűnést!

Brom

Ui. Kerüld a palotát. Ne menj sehova az íjad nélkül! Ne enged le a húrt!

Eragon letörölte a falról az írást, azután kivette a pénzt a matrac alól. Hátára vetette az íjat, és közben arra gondolt: *Bárcsak ne kéne folyton fölfegyverkezve járnom!*

Eljött az Arany Glóbuszból, az utcákon lófrált, és meg-megállt, ha valami érdekesbe ütközött. Sok fura üzletet látott, de egy sem volt olyan izgalmas, mint Angela teirmi fűvészboltja. Időnként komor pillantással méregette a fullasztóan összepréselődő, sötét házakat, és már nagyon szeretett volna megszabadulni a várostól. Amikor megéhezett, vett egy darab sajtot meg egy szelet kenyeret, és a járdaszegélyre telepedve elköltötte az ebédjét.

Később Dras-Leona egyik félreeső szögletében meghallotta egy árverési kikiáltó hadarását. Feltámadó kíváncsisággal követte a hangot, és végül kijutott két épület között egy széles térre. Tíz ember állt egy derékig érő emelvényen, előttük cifrán kiöltözött sokaság zajongott. *Vajon mit árulnak itt?*, tűnődött Eragon.

A kikiáltó végzett a számokkal, és intett az emelvény mögött álló fiatalembernek, hogy jöjjön fel hozzá. A férfi ügyetlenül fölmászott, mivel a kezén-lábán levő láncok akadályozták a mozgásban. - Íme, az első tétel! - harsogta a kikiáltó. - Egészséges férfi a Hadarac sivatagból, csak a múlt hónapban kapták el, állapota kiváló! Nézzék a karját, a lábát; erős, akár egy bika! Tökéletesen alkalmas pajzshordozásra, vagy ha nem bíznak benne, akkor nehéz munkára. De hadd mondjam meg önöknek, hölgyeim és uraim, hogy ez pocsékolás lenne! Olyan az esze, mint a tűz, csak meg kellene tanítaniuk a civilizált beszédre!

A tömeg fölnevetett, Eragon viszont a fogát csikorgatta dühében. Ajka már-már formálta a szavakat, amelyek letörik a rabszolga láncait, karja, amely nemrég szabadult a sítől, felemelkedett. A tenyerén felragyogott a jel. Már mondta volna a varázsigét, amikor észbe kapott: *Sosem jutna ki innen!* A rabszolgát elfognák, még mielőtt elérné a városfalat. Eragon csak rontana a helyzetén, ha segíteni próbálna neki. Leengedte a karját, halkán átkozódott. *Gondolkozz! Az urgloknál is így másztál bele a pácba!*

Tehetetlenül figyelte, ahogy a rabszolgát eladják egy magas, karvalyorrú embernek. Alig hatéves leányka volt a következő, akit síró anyja kezéből téptek ki. A kikiáltó belekezdett a licitálásba, Eragon pedig kényszerítette magát, hogy dűhtől és felháborodástól zsibbadtan odébbálljon.

Jó pár háztömböt hagyott maga után, mire elhalkult a sírás. *Bárcsak megpróbálná egy tolvaj levágni az erszényemet*, gondolta vadul. Szinte kívánta, hogy megtörténjen. Tehetetlen

haraggal beleöklözött a legközelebbi falba, amely felsértette az ujjait.

Megszüntethetném az ilyesmit, ha hadat üzennék a birodalomnak, gondolta. Saphirával az oldalamon felszabadíthatom a rabszolgákat. Különös erővel vagyok megáldva; önzés lenne, ha nem használnám fel őket a mások javára. Ha nem teszem, minek vagyok Lovas?

Eltartott egy darabig, hogy visszanyerje hidegvérét. Mikor felocsúdott, meglepetten látta, hogy a székesegyház előtt áll. A csavart vonalú tornyokat szobrok és girlandok díszítették. Az ereszen vízköpők vicsorogtak. A falakon fantasztikus állatok vonaglottak, alattuk hősök és királyok meneteltek hideg márványba fagyva. Változó nagyságú oszlopok, bordás ívekbe foglalt magas, festett üvegablakok sorakoztak a székesegyház oldalain. Az épületet árbocként koronázta meg egy magányos torony.

A székesegyház homlokzatának árnyékában vasalt ajtót látott, amelynek ezüst feliratában ráismert az ősnyelv szavaira. Amennyire tőle telt, megpróbálta elolvasni a szöveget: *Ki itt belépsz, vajha megérthetné tennen jelentéktelenségédet, és megfeledkezhetnél arról, ami összeköt szeretteiddel!*

Eragonnak borsódzott a háta a katedrálisból. Volt benne valami fenyegető, mintha egy ragadozó kuporogna a városban, következő áldozatát várva.

Széles lépcsősor vezetett a bejáráshoz. Eragon ünnepélyesen fellépdelt rajta, és megállt az ajtó előtt. *Bemehetek vajon?* Csaknem büntudatosan nyomta le a kilincset. Az ajtó olajozott simasággal kinyílt, a fiú belépett.

Elfelejtett sír csöndje honolt az üres katedrálisban. A levegő száraz és hideg volt. Kopár falak tartották a boltíves mennyezetet, ami olyan magasan volt, hogy Eragon hangjának érezte magát alatta. A falak síkját, haragot, gyűlöletet, büntudatot sugalló, színes üvegablakok tagolták, a kísérteties fénypázmák áttetsző árnyalatokkal festették meg a gránitpadok keskeny szelvényeit, minden mást pedig árnyékban hagytak. Eragon keze sötétkékké lett.

Az ablakok között merev, fakó szemű szobrok álltak. Eragon viszonzta szigorú pillantásukat, azután lassan végigbaktatott a középső padsor mellett, igyekezve, hogy ne csapjon zajt. Bőrcsizmája nem adott hangot a csiszolt kőpadlón.

Az oltár teljesen dísztelen, nagy kőasztal volt. Magányos fénysugár hullott rá, amelyben aranyos porszemek táncoltak. Az oltár mögött egy szélorgona csövei döfték át a mennyezetet, és tartották oda magukat az elemeknek. A hangszer kizárólag akkor szólalt meg, ha olyan szélvihar támadt, amely egész Dras-Leonát megrázta.

Eragon tiszteletből letérdelt az oltár előtt, és meghajtotta a fejét. Nem imádkozott, de hódolt ennek a templomnak, amely annyi szomorú életet látott, és kövei émelyítően agyonbonyolított szertartások levegőjét őrizték. Kopár, hideg, fenyegető hely volt. Ám dermesztő érintésében nem csupán az örökkévalóság, de talán az itt rejtőző erők is felillantak egy pillanatra.

Eragon még egyszer bókkolt, aztán fölemelkedett. Nyugodtan, komolyan elsuttogott néhány szót az ősi nyelven, megfordult, hogy távozzon, és kővé dermedt. Szívverése meglódult, és úgy dübörgött, akár a dob.

A székesegyház bejáratánál ott álltak a ra'zacok, és őt figyelték. Kivont

kardjuk éle véresen villogott a bíbor fényben. A kisebbik sziszegett. Egyikük sem mozdult.

Iszonyú düh rohanta meg Eragont. Olyan sok hete üldözte a ra'zacokat, hogy gaztettük fájdalma eltompult benne. Ám a bosszúvágy megmaradt. Lávaként robbant ki belőle a harag, amelyet még tüzesebbre fűtött a rabszolgák sorsa keltette, visszafojtott indulat. Üvöltése mennydörgésként visszhangzott. Lekapta hátáról az íjat. Fürgén nyílveesszőt illesztett az idegre, és kilőtte. Egy pillanat múlva még két lövés követte az elsőt.

A ra'zacok nem emberi sebességgel szökkentek félre a nyilak útjából. Sziszegve nyargaltak végig a padsorok közötti folyosón, köpenyük hollószárnyként csapkodott. Eragon újabb vesszőt tett a húrra, de az óvatosság megállította a kezét. *Ha tudták, hol keressenek, akkor Brom is veszélybe került! Figyelmeztetnem kell!* Rémületére katonák sorjáltak be a székesegyházba, és a kapu előtt is egyenruhások tömege tolongott!

Éhesen bámulta a rohamozó ra'zacokat, azután sarkon fordult és egérutat keresett. Észrevett az oltártól balra egy boltívet. Átszáguldott alatta egy folyosóra, amely egy tornyos kolostorba vezetett. Gyorsított, mert hallotta maga mögött a ra'zacok lábdobogását, ám ekkor a folyosó hirtelen véget ért egy bezárt ajtónál.

Dörömbölt, próbálta betörni az ajtót, ám azt túl kemény fából ácsolták. A ra'zacok, már csaknem utolérték! Fejvesztetten teleszívta a tüdejét levegővel, és azt rikoltotta: - Jierda! - Az ajtó egy villanással szilánkokra tört és a földre zuhant. Eragon berontott a kis szobába, és továbbfutott.

Keresztülrohant több cellán, szerzetesek csoportjait ugrasztva szét. Ordítás, átkok követték útját. A kolostor harangját félreverték. Átnyargalt egy konyhán, el néhány szerzetes mellett, azután kisurrant egy mellékajtón, és megtorpant egy kertben, amelynek magas téglafala nem kínált kapaszkodót. Más kijárat pedig nem volt.

Már megfordult volna, ám ekkor halk sziszegés hallatszott. A ra'zacok átnyomakodtak az ajtón. Eragon kétségbeesetten rontott a falnak. A varázslat itt nem segít - ha arra használja, hogy áttörje a falat, túlságosan elfárad, és képtelen lesz futni.

A magasba szökkent. Még kinyújtott karral is csak az ujja hegyével tudott megkapaszkodni a fal tetején. Testének többi része olyan erővel csapódott a tégláknak, hogy elakadt a lélegzete. Zihálva csüngött a magasból, minden erejével tartani próbálta magát. A ra'zacok már a kertben kutattak, fejüket jobbra-balra forgatva, mint a zsákmányt szimatoló farkaskutyák.

Eragon érezte, hogy közelednek, és megfeszítette a karizmait. A válla szinte sikoltott a fájdalomtól, mikor feldobta magát a falra, és lepottyant a másik oldalon. Megbotlott, de visszanyerte az egyensúlyát, és végigrohant egy sikátoron, miközben a ra'zacok átugrották a falat. Eragon eszeveszett vágta csapott át.

Több mint egy mérföldet futott, ám akkor meg kellett állnia, hogy kifújja magát. Nem tudta, sikerült-e lerázni a ra'zacokat. Talált egy zsúfolt piacot, és bebújt egy társzekér alá. *Hogy bukkantak a nyomomra?, tűnődött lihegve. Nem tudhatták, hol vagyok... hacsak nem történt valami Brommal!* Kinyújtotta elméjét Saphira után, és azt mondta a sárkánynak: *A ra'zacok megtaláltak. Veszélyben vagyunk! Nézz utána, hogy Brommal minden rendben van-e. Ha igen, akkor figyelmeztess, és mondd meg neki, hogy találkozunk a fogadóban! És légy készen rá, hogy olyan gyorsan kell elrepülnöd innen, ahogy csak tudsz! Lehet, hogy segítened kell nekünk a menekülésben.*

A sárkány hallgatott, azután csak annyit mondott. *A fogadóban vár rád. Egyfolytában*

mozogj, mert nagy veszélyben vagy!

- Mintha nem tudnám - morogta Eragon, miközben kigurult a szekér alól. Visszaloholt az Arany Glóbuszba, gyorsan összecsomagolt, fölnyergelte a lovakat, azután kivezette őket az utcára. Botjával a kezében hamarosan megérkezett a félelmetesen mogorva Brom. Felpattant Hattyúra, és megkérdezte: - Mi történt?

- A székesegyházban voltam, amikor beállítottak a ra'zacok - mondta a fiú, fölkapaszkodva Cadoc nyergébe. - Olyan gyorsan futottam vissza, ahogy bírtam, de bármelyik percben itt lehetnek. Saphira csatlakozik hozzánk, amint kijutunk Dras-Leonából.

- Ki kell jutnunk a falak közül, mielőtt a kapukat bezárnák, ha eddig meg nem tették - mondta Brom. - Ha bezárták őket, akkor csaknem lehetetlen távozni. Akármi történjék, ne szakadj el tőlem! - Eragon megdermedt, mert katonák oszlopa kanyarodott be az utca végén.

Brom elkáromkodta magát, rácsapott a szárral Hattyúra, és elvágtatott. Eragon Cadoc nyakára dőlt, és követte. Többször is csaknem felborultak az eszeveszett, nyaktörő vágóban, mikor a városkapu felé menet áttörtettek az utcákat eldugaszoló sokaságon. Amikor végre megpillantották a kapukat, Eragon rémülten húzta meg Cadoc gyeplőjét. A kapukat már félig bezárták, az ő útjukat pedig lándzsás katonák kettős sora zárta el.

- Ezek darabokra vágnak! - kiáltotta.

- Meg kell kockáztatnunk - felelte keményen Brom. - Az embereket bízd rám, de a kaput neked kell nyitva tartanod. - Eragon bólintott, összeszorította a száját, és megsarkantyúzta Cadocot.

Nyílegyenesen száguldottak a meg se moccanó sorfalak felé. A katonák a földnek támasztották a lándzsájuk végét, a fegyverek hegye a lovak szügyére mutatott. Bár a lovak horkantottak félelmükben, Eragon és Brom tovább hajszolta a két állatot. Eragon hallotta a katonák ordítását, ám ő csak a lassan záruló kapura figyelt.

Ahogy közelebb értek a hegyes lándzsákhoz, Brom fölemelte a kezét és szólott. A szavak pontosan célba találtak: a katonák úgy estek össze, mintha levágták volna a lábukat. A kapunyílás minden másodperccel keskenyebb lett. Remélve, hogy ennyi ereje még maradt, Eragon összpontosított és felüvöltött: - Du grind huildr!

Mély hangú kattogás hallatszott, a kapuszárnyak megremegtek, azután megálltak. A tömeg és az örök elnémultak a döbbenettől. Brom és Eragon hangos patkócsattogással vágatott ki Dras-Leonából. Abban a pillanatban, ahogy szabadok voltak, Eragon eleresztette a kapuszárnyakat, amelyek megremegtek, azután becsapódtak.

Imbolygott a fáradtságtól, amire számított is, de képes volt megmaradni a nyeregben. Brom aggódva figyelte. A városfalon trombiták harsogták a riadót, ők pedig tovább menekültek Dras-Leona külvárosain át. Saphira fák mögé bújva várakozott a város peremén. Szeme izzott, farka ide-oda csapkodott. - Ül fel rá! - parancsolta Brom. - És ezúttal maradj a levegőben, akármi történjék is velem. Délnek indulok. Repüljetek a közelemben; nem érdekel, meglátják-e Saphirát! - Eragon gyorsan fölkapaszkodott a sárkány hátára. Miközben a föld összezsugorodott alattuk, figyelte, ahogy Brom tovavágtat az úton.

Jól vagy?, kérdezte Saphira.

Igen, felelte Eragon. De csak azért, mert nagyon szerencsések voltunk.

Füst bodorodott a sárkány orrából. *Hiábavaló volt az egész idő, amit a ra'zacok keresésével töltöttünk!*

Tudom, felelte a fiú, és a pikkelyekre hajtotta a fejét. Ha a ra'zacok lennének itt az egyedüli ellenségeink, akkor maradtam volna, hogy harcoljak, de minden katona az ő oldalukon áll, és ez aligha lett volna tisztességes viadal.

Ugye belátod, hogy mostantól közbeszéd tárgya vagyunk? Épphogy elmenekültetek! Ezek után még nehezebb lesz kitérni az Uralkodó elől! Olyan éles volt a hangja, amit Eragon nem szokott meg tőle.

Tudom.

Alacsonyan, gyorsan szálltak az út fölött. A Leona-tó összezsugorodott mögöttük; a talaj szárazabb, kövesebb lett, megszaporodtak a szikkadt, tüskés bokrok, a magas kaktuszok. Felhők sötétítették el az eget. Villám cikázott a távolban. Mikor a szél üvölni kezdett, Saphira meredek vonalban lecsapott Brom mellé. Az öregember megállította a lovakat, és megkérdezte: - Mi a baj?

- Túl erős a szél.

- Nem olyan rossz - jegyezte meg Brom.

- De odafönt igen - bökött Eragon az ég felé.

Brom mondott egy cifrát, és a fiú kezébe nyomta Cadoc gyeplőjét. Tovább ügettek, Saphira gyalog követte őket, bár a földön nehezebbre esett lépést tartani a lovakkal.

A szélvihar egyre erősödött, dervisként imbolgó tölcsérekbe kavarta a port. Kendőt kötöttek az arcuk elé, hogy védjék a szemüket. Brom köpenye csapkodott a szélben, a szakála úgy lobogott, mintha önálló életet élne. Bár az esőtől még pocsékabbul érezték volna magukat, Eragon mégis abban bizakodott, hogy megered, és elmossa a nyomaikat.

A sötétedés hamarosan rákényszerítette őket, hogy megálljanak. Csak a csillagok világítottak, amikor letértek az útról, és táborot vertek két szikla mögött. Túl veszélyes lett volna tüzet gyújtani, ezért hideget vacsoráztak, miközben Saphira védte őket a szélről.

A szerény vacsora után Eragon egyenesen rákérdezett: - Hogyan találhattak meg minket?

Brom éppen rágyújtott volna, de másképpen döntött, és eltette a pipát. - A palota egyik szolgálója figyelmeztetett, hogy kémek vannak közöttük. Bizonyára besúgták Tabor-nak, hogy ott vagyok és kérdezősködöm... tőle értesülhettek a ra'zacok.

- Akkor ugye nem térhetünk vissza Dras-Leonába? - kérdezte Eragon.

Brom megrázta a fejét. - Néhány évig aligha.

Eragon a halántékára szorította a kezét. - És ha esetleg kicsalnánk a ra'zacokat? Ha hagyjuk, hogy meglássák Saphirát, akkor rohanást jönnek hozzá.

- És mikor megérkeznek, ötven katona lesz velük - felelte Brom. - Mindenesetre az idő nem alkalmas rá, hogy ezt megvitassuk. Most azzal kell foglalkoznunk, hogy életben maradjunk. Ez az éjszaka lesz a legveszélyesebb, mert a ra'zacok vadászni fognak ránk a sötétben, mivel akkor a legerősebbek. Reggelig felváltva őrködünk.

- Jól van - bólintott Eragon, és fölállt. Tétován hunyorgott. Mintha mozdult volna valami. Apró színfoltot vélt látni, amely kirítt az éjszakai tájból. A tábor széléhez indult, hátha ott jobban láthatja.

- Mi az? - kérdezte Brom, miközben szétterítette takaróit.

Eragon belebámult a sötétbe, azután megfordult. – Nem tudom. Úgy rémlett, látok valamit. Bizonyára madár volt. - Fájdalom mart a tarkójába, Saphira pedig felordított. Azután Eragon öntudatlanul zuhant a földre.

A RA'ZACOK BOSSZÚJA

Tompa fejfájással ébredt. Valahányszor a vér végiglüktetett a fején, mindannyiszor előntötte a kín. Kinyitotta a szemét, és megrándult, könnyezett, mert egyenesen belebámult egy éles fényű lámpába. Pislogott, és félrenézett. Amikor megpróbált felülni, rájött, hogy a kezét hátrakötötték.

Csüggedten elfordult, és észrevette Brom karját. Megkönnyebbülten látta, hogy az öregembert is megkötözték. De miért örült ennek? Igyekezett kitalálni, és egyszer csak észbe kapott: *A holtat nem köti meg!* De kik? Még jobban elfordította a fejét, azután megdermedt, mert fekete csizma lépett be a látóterébe.

Eragon fölneézett, és egy ra'zac csuklyás fejét látta. Megrándult a rettegéstől. A varázslathoz folyamodott, ki akart mondani egy bűvigét, amely megölheti a ra'zacot, azután döbbsen elhallgatott. Nem jutott eszébe a szó! Kétségbeesetten újra próbálkozott, de a varázsszó ismét elsiklott előle.

A ra'zac hátborzongatóan vihogott fölötte. - Hat a mákony, mi? Asszst hiszem, te se okozol nekünk több gondot.

Bal felől csörömpölés hallatszott. Eragon rémülten látta, hogy a másik ra'zac éppen szájkosarat tesz Saphirára. Szárnyait fekete láncokkal kötözték a testéhez, lábát megbéklyózták. Eragon igyekezett fölvenni vele a kapcsolatot, de nem járt sikerrel.

- Roppant kezes lett, mihelyt megfenyegettük, hogy végzünk veled! - sziszegte a ra'zac. A lámpa mellett guggolva kutatta át Eragon csomagját, megvizsgálta, félredobta a különböző tárgyakat, amíg meg nem találta Zar'rocot. - Micsoda csinos holmi egy ilyen... kissszerű alaknak! Lehet, hogy megtartom. - Közelebb hajolt, és vicsorgott. - Bár ha jól viselkedsz, urunk esetleg megengedi, hogy te fényesítsd! - Nyirkos leheletének olyan szaga volt, mint a nyers húsnak.

Aztán megfordította a kardot, és felvijjogott, mikor meglátta a hüvelyen a jelképet. Társa hozzárohant. Sziszegtek és csettegtek a kard fölött. Végül Eragon felé fordultak. - Nagyon jól fogssz te szolgálni urunknak, úgy bizony!

Eragon megparancsolta dagadt nyelvének, hogy szavakat formáljon. - Ha így lesz, akkor megöllek titeket.

Fagyosan vihogtak. - Ó, dehogy, ahhoz mi túl értékesek vagyunk. Te viszont... *pótolható* vagy. - Acsargó, mély morgás hallatszott Saphira felől; füst gomolygott az orrlyukából. A ra'zacokat láthatólag nem aggasztotta.

Brom felnyögött, és az oldalára henteredett. Ez elterelte a ra'zacok figyelmét. Egyikük megragadta az öregember ingét, és könnyedén felkapta. - Sssszűnik a hatás.

- Adj még neki.

- Inkább szakasszuk meg az élete fonalát - javasolta az alacsonyabb. - Éppen elég bosszúságot okozott.

A magasabb végigfuttatta ujját a kardján. - Jó ötlet. De ne felejtse el, a király azt parancsolta, hogy tartsuk őket *életben!*

- Asssszt is mondhatjuk, hogy akkor halt meg, amikor elfogtuk őket.

- És mi lesssz essszel? - bökött a kardjával Eragonra.

- Ha bessszél?

Társa elnevette magát és előhúzott egy gonosz külsejű tört. - Nem merne.

Hosszú szünet, aztán a másik azt mondta: - Jól van.

A tábor közepére vonszolták Bromot, és térdre lökték. Az öregember az oldalára dőlt. Eragon rémülten nézte. *Ki kell szabadulnom!* Csavargatni kezdte a kötelet, de túl erős volt. - Esszt ne csináld! - szólt rá a magasabbik ra'zac, és megbökte a kardjával. Szimatolt, szaglászott; mintha nyugtalanította volna valami.

A másik ra'zac felmordult, hátrarántotta Brom fejét, és a torka felé csapott a tőrrel. Ugyanabban a pillanatban halk zúgás hallatszott, amelyet a ra'zac üvöltése követett. Nyíl állt ki a vállából. Eragonhoz közelebb a másik a földre vetette magát, de még így is alig tudta elkerülni a második nyílvesszőt. Odaevickélt sebesült társához, és dühösen sziszegve meredtek a sötétbe. Egyik se állította meg Bromot, amikor az kábán föltápáskodott. - Feküdj! - kiáltotta Eragon.

Brom megingott, azután a fiú felé támoltygott. A láthatatlan támadók újabb, sziszegő nyilakkal szórták meg a tábort, a ra'zacok lekushadtak egy görgetegszikla mögé. Rövid szünet következett, aztán az ellenkező irányból kezdtek röpködni a nyilak. A ra'zacok, akik nem számítottak erre, késve reagáltak. Köpenyüket átlyuggatták a vesszők, az egyiknek a karjából törött nyíl állt ki.

A kisebbik ra'zac eszeveszett rikoltással menekült az út felé, menet közben gonoszul oldalba rúgva Eragont. Társa habozott, azután fölkapta a törst a földről, és a másik után loholt. Mielőtt elhagyta volna a tábort, Eragon felé hajította a kést.

Hirtelen különös fény villant Brom szemében. Eragon elé vetette magát, szája néma kiáltásra nyílt. A tőr halk puffanással eltalálta, az öregember nehézkesen eldőlt. A feje ernyedten lógott.

- Ne! - rikoltotta Eragon, miközben összegörnyedt a fájdalomtól. Lépéseket hallott, azután lecsukódott a szeme, és semmiről nem tudott többé.

MURTAGH

Eragon hosszú ideig nem érzett mást, csak az égést az oldalában. Minden lélegzetvétel fáj. Úgy érezte, mintha őt szúrták volna le, nem Bromot. Összezavarodott az időérzéke; nem bírta volna megmondani, hogy hetek teltek-e el, vagy csupán percek. Amikor végre magához tért, kinyitotta a szemét, és kíváncsian bámult a tőle pár lépésnyire égő tábortűzbe. - A keze még mindig össze volt kötve, de a mákony hatása nyilván elmúlt, mert ismét képes volt tisztán gondolkodni. *Saphira, megsebesültél?*

Nem, csak te és Brom. A sárkány Eragon fölött kuporgott, a szárnyait védően kiterjesztve.

Saphira, ugye nem te gyújtottál tüzet? És a láncaidat sem magad oldottad el.

Nem.

Magam is így gondoltam. Nagy nehezen föltérdelt, és látta, hogy a tűz másik oldalán egy fiatalember ül.

A kopott ruhás idegen biztonságot árasztott magából. A kezében íj volt, mellette hosszú, kétkezes kard hevert. Ezüstberakásos, fehér kürt feküdt az ölében, a csizmájából tűr nyele állt ki. Szilaj nézésű, komoly arcát barna tincsek keretezték. Néhány évvel idősebb lehetett Eragonnál, és úgy egyhüvelyknyivel magasabbra is nőtt. Mögötte szürke csataló volt kikötve. Az idegen gyanakodva kémlelte Saphirát.

- Ki vagy te? - kérdezte Eragon, miután szusszant egyet.

Az ifjú keze megfeszült az íjon. - Murtagh. - A hangja halk és fegyelmezett volt, ugyanakkor különös módon érzelmenteli.

- Miért segítettél?

- Nem ti vagytok a ra'zacok egyetlen ellenségei. Őket követtem.

- Tudod, kicsodák?

- Igen.

Eragon a csuklóját szorító gúzsra összpontosított, és a varázslathoz folyamodott. Habozott, tisztában volt vele, hogy Murtagh figyel, azután úgy döntött, nem számít. - Jierda! - morogta. A kötelek lepattantak. Megdörgölte a csuklóját, hogy megindítsa a vérkeringést.

Murtaghnak elakadt a lélegzete. Eragon összeszedte magát, és megpróbált fölállni, de a bordái rettentően fájtak. Visszarogyott és összeszorított fogakkal zihált. Murtagh a segítségére akart sietni, ám Saphira ráfordult. - Már korábban is segítettem volna, de a sárkányod nem enged a közeledbe.

- Saphira a neve - mondta mereven Eragon. *Engedd hozzám! Egyedül nem tudok fölállni. Mellesleg megmentette az életünket!* Saphira ismét fölmordult, de összecsukta a szárnyait, és hátrébb lépett. Murtagh egyfolytában a sárkányt figyelve közeledett.

Megragadta Eragon karját, és gyengéden fölsegítette. Eragon feljajdult. Aligha tudott volna talpon maradni, ha nincs, aki támogassa. Odamentek a tűzhöz, ahol Brom feküdt a hátán. - Hogy van? - kérdezte Eragon.

- Rosszul - felelte Murtagh, és segített neki leülni. - A kés egyenesen a bordái közé talált. Rögtön megnézheted, de előbb azt lássuk, hogy benned mennyi kárt tettek a ra'zacok. - Segített Eragonnak levenni az ingét, azután füttyentett. - Tyű!

- Tyű - helyeselt bágyadtan Eragon. Sötét zúzódás húzódott a bal oldalán. A vörös, puffadt bőr több helyen felhasadt. Murtagh a zúzódásra

tette a kezét, és könnyedén megnyomta. Eragon jajgatott, Saphira figyelmeztetően morgott.

Murtagh a sárkányra sandítva fölkapott egy takarót. - Azt hiszem, eltört pár bordád. Nehéz megállapítani, de legalább kettő, ha nem több. Szerencséd, hogy nem köhögysz vért. - Csíkokra tépte a takarót, és rátekerte Eragon felsőtestére.

A fiú visszavette az inget. - Igen... szerencsés vagyok. - Bromhoz kúszott, és látta, hogy Murtagh felvágta az öregember köntösét, majd bekötötte a sebet. Reszkető ujjakkal oldozgatni kezdte a pólyát.

- Nem kéne levenned! - figyelmeztette Murtagh. - Anélkül elvérzik!

Eragon nem hallgatott rá. Lefejtette a tépést Brom oldaláról. A seb rövid és vékony, de mély volt, és patakozott belőle a vér. Mint Garrow-nál megtanulta, a seb, amit ra'zacok okoznak, lassan gyógyul.

Lehúzta a kesztyűjét, és lázasan keresgélte elméjében a gyógyító igéket, amelyekre Brom tanította. *Segíts, Saphira!*, könyörgött. *Egyedül túl gyenge vagyok!*

Saphira a fiú mellé kuporodott, és rászögezte a szemét Bromra. *Itt vagyok, Eragon.* Ahogy elméjük egyesült, új erő öntötte el a fiú testét. Most kettejük erejével összpontosított a varázsszavakra. Keze reszketett, miközben a seb fölé tartotta. - Waíse heill! - mondta. A tenyere felizzott, és Brom bőre úgy összeforrt, mintha sose tépték volna fel. Murtagh végignézte, amit Eragon csinált.

Nem tartott sokáig. Ahogy a fény kialudt, Eragon meg-roskadt és émelygett. *Ezt még sose csináltuk*, mondta.

Saphira bólintott. *Együtt képesek vagyunk olyan varázslatokra, amelyekre külön-külön nem.*

Murtagh szemügyre vette Brom oldalát, és azt kérdezte: - Teljesen meggyógyult?

- Csak azt gyógyíthatom meg, ami a felszínen van. Nem tudok eleget ahhoz, hogy bent is helyrehozzam, amiben kárt tettek. A többi rajta múlik. Én mindent elkövettem, amire képes voltam. - Egy pillanatra holtfáradtan lehunyta a szemét. - Úgy érzem... a fejemben köd kavarg.

- Alighanem enned kell - vélte Murtagh. - Főzők levest.

Miközben Murtagh az ételt készítette, Eragon azon tűnődött, ki lehet az idegen. A kardja és az íja a legkiválóbb minőségű, csakúgy, mint a kürtje. Vagy tolvaj, vagy hozzászokott a pénzhez - még hozzá sok pénzhez. *Miért vadászik a ra'zacokra? Mitől lett az ellenségük? Kíváncsi vagyok, vajon a vardeneknek dolgozik?*

Murtagh odaadott neki egy szilke erőlevest. Eragon kikanalazta, és megkérdezte: - mikor menekültek el a ra'zacok?

- Néhány órája.

- El kell mennünk, mielőtt erősítéssel jönnek vissza.

- Te képes vagy az utazásra - mondta Murtagh, azután Brom felé intett -, de ő nem. Nem ültetheted föl a lóra, miután oldalba szúrták.

Ha csinálunk egy hordágyat, el tudod vinni Bromot a karmaid között, ahogy Garrow-val tetted?, kérdezte Eragon Saphirától.

Igen, de nehézkes lesz a leszállás.

Fő, hogy sikerüljön. - Saphira el tudja vinni, de csinálnunk kell egy hordágyat - vetette oda Murtaghnak. - Tudsz készíteni egyet? Nekem nincs hozzá erőm.

- Várj itt. - Murtagh kivont karddal elhagyta a tábort. Eragon odabicegett a holmijukhoz, és fölvette íját, amelyet a ra'zacok elhajítottak. Felajzotta, megkereste a puzdráját, azután az árnyékban rejtőző Zar'rocot, végül egy pokrócot a hordágyhoz.

Murtagh két facsemetével tért vissza. Párhuzamosan a földre fektette őket, közéjük erősítette a takarót, majd gondosan hozzákötözte Bromot a hevenyészett hordágyhoz. Saphira megragadta a fácskákat, és nehézkesen a levegőbe emelkedett. - Sose gondoltam, hogy egyszer ilyet láthatok - mondta Murtagh különös hangon.

Miután Saphira eltűnt a sötét égen, Eragon odasántikált Cadochoz, és nehézkesen felkászálódott a nyeregbe. - Köszönöm, hogy segítettél. Most menned kéne. Vágtass tőlünk olyan messzire, amennyire bírsz! Nagy bajod lenne, ha a társaságunkban találna meg az Uralkodó. Nem tudunk megvédeni, és nem szeretném, ha bajod esne miattunk.

- Szép beszéd - mondta Murtagh, és szétaposta a tüzet -, de hova akartok menni? Van a közelben hely, ahol bátorsággal megpihenhettek?

- Nincs - ismerte el Eragon.

Murtagh szeme megvillant, miközben a kardja markolatát babrálta. - Ebben az esetben, azt hiszem, elkísérlek, amíg ki nem jutsz a közvetlen veszélyből. Nincs jobb hely, ahova mehetnék. Mellesleg, amíg veled vagyok, hamarabb lőhetek ismét a ra'zacokra, mint ha a saját fejem után megyek. Egy Lovas körül mindig érdekes dolgok történnek.

Eragon tévovázott, nem volt biztos benne, hogy elfogadhatja-e egy vadidegen segítségét. De kínosan érezte, hogy gyenge a döntéshez. *Ha kiderül róla, hogy nem megbízható, Saphira még mindig elkergetheti.* - Csatlakozz hozzánk, ha ez a kívánságod - mondta vállvonogatva.

Murtagh bólintott, és fölszállt szürke csatalovára. Eragon megragadta Hattyú gyepőlőjét, és ellovagoltak a táborhelyről, be a vadonba. Az újhord sápadt fényben derengett, ám a fiú tudta, hogy ez csak megkönnyíti a ra'zacoknak a nyomkövetést.

Noha szívesen faggatta volna még Murtaghot, csöndben maradt, a lovaglásra tartalékolta az erejét. Hajnaltájt megszólalt Saphira: *Meg kell állnom. A szárnyam elfáradt, és Bromnak ápolásra van szüksége. Találtam egy jó táborhelyet kétféldnyire onnan, ahol most vagytok.*

Saphirát egy hatalmas homokkőszikla tövében lették meg, amely úgy domborodott elő a földből, mint egy nagy domb. Oldalát különböző méretű barlangok lyuggatták ki. A környék tele volt hasonló sziklakupolákkal. Saphira láthatólag elégedett volt magával. *Találtam egy barlangot, amely a földről nem látható. Beférünk mind, még a lovak is! Kövessetek!* Megfordult, és felkapaszkodott a homokkővön, éles karmait belevájva a sziklába. A lovak nehezen haladtak, mert patkóit lábuk csúszott a kővön. Eragonnak és Murtaghnak csaknem egy órán át kellett húzni-tolni az állatokat, mire sikerült elérniük a barlangot.

Az üreg jó száz láb hosszú és több mint húsz láb széles volt, de csak egy kis nyíláson lehetett bejutni, amely megvédte őket a rossz időtől és a kandi szemektől. A barlang hátsó részét elnyelte a sötétség: úgy tapadt a falakhoz, mint a puha, fekete gyapjú.

- Ez igen! - mondta Murtagh. - Hozok tűzifát. - Eragon sietett Bromhoz, akit Saphira egy kis sziklapárkányra tett le a barlang végében. Megragadta

Brom ernyedte kezét, és aggodalmasan figyelte ráncos arcát. Néhány perc múlva felsóhajtott, és odament a tűzhöz, amelyet Murtagh rakott.

Csöndben ettek, azután próbálták megitatni Bromot, de az öregember nem akart inni. Csüggedten szétgöngyölték hálósájkjukat, és lefeküdtek aludni.

EGY LOVAS TESTAMENTUMA

Eragon, kelj föl! A fiú mocorgott, nyögött. Segíts! Valami baj van! Igyekezett elengedni a füle mellett a hangot, hogy visszaallasson.

Fölkelni!

Eredj innen!, nyögte.

Eragon! A bömbölés végighömpölygött a barlangon. A fiú felugrott, az íja után tapogatózott. A sárkány Brom fölött kuporgott, aki legurult a sziklapárkányról, és a barlang padlóján vonaglott. Arca eltorzult, kezét ökölbe szorította. Eragon a legrosszabbtól tartva odafutott.

- Segíts lefogni! Még kárt tesz magában! - kiáltotta oda Murtaghnak, és elkapta Brom karját. Oldalába élesen belemart a fájdalom az öregember görcsös rángatózásától. Együtt tartották Bromot, amíg a görcsök enyhülni kezdtek, aztán óvatosan visszafektették a párkányra.

Eragon megérintette Brom homlokát. Az öregember bőre olyan forró volt, hogy már hüvelyknyiról érezni lehetett a meleget. - Hozz vizet és rongyot! - mondta riadtan. Murtagh hozta, amit kért, ő pedig gyengéden lemosta Brom arcát, próbálta hűteni. Amikor visszatért a nyugalom a barlangba, észrevette, hogy kisütött a nap. *Meddig aludtunk?*, kérdezte Saphirát.

Jó sokáig. Majdnem egész idő alatt őriztem Bromot. Jól volt, aztán egy perce hánykolódni kezdett. Akkor ébresztettelek föl, amikor leesett a padlóra.

A fiú nyújtózott, és megrándult, amikor bordáiba belenyilallt a fájdalom. Hirtelen egy kéz ragadta meg a vállát. Brom pillái felpattantak. Üveges tekintettel nézett Eragonra. - Hé, te! - zihálta. - Hozd ide a borostömlőt!

- Brom! - kiáltott Eragon boldogan, hogy az öregember megszólalt. - Nem kéne bort innod; attól csak rosszabbul leszel.

- Hozd ide, fiam - hozd csak ide... - sóhajtotta Brom. Keze lesiklott Eragon válláról.

- Rögtön jövök! Tarts ki! - A nyeregtáskákhoz rohant, és lázasan turkálni kezdett. - Nem találom! - kiáltotta, és kétségbeesetten nézett körül.

- Tessék, itt az enyém - nyújtott Murtagh egy bőrtömlőt.

Eragon kikapta a kezéből, és visszatért Bromhoz. - Itt a bor! - mondta, és letérdelt. Murtagh kiment a barlang szája elé, hogy ne zavarja őket.

Brom halkan, alig érthetően beszélt. - Jól van... - Bágyadtan megmozdult a karja. - Most... mosd meg a jobb kezemet.

- Mi... - kezdte volna Eragon.

- Ne kérdezősködj! Nincs időm. - A fiú értetlenül húzta ki a dugót a tömlő szájából, és Brom tenyerébe öntötte a bort. Szétdörgölte az öregember bőréen, az ujjain, még a kézfejen is. - Még! - hörögte Brom. Eragon bort loccsantott a kezére, szorgalmasan dörgölte. Az öregember tenyerén feloldódott és lefolyt a barna festék. A fiú megdermedt, még a száját is eltátotta a döbbenettől, mert Brom tenyerén ott volt a gedwëy ignasia!

- Lovas vagy? - kérdezte hitetlenül.

Brom elgyötörten mosolygott. - Valaha az voltam... de már nem. Amikor fiatal voltam... ifjabb, mint te most, kiválasztottak... a Lovasok, hogy a soraikba lépjek. Kiképzés közben összebarátkoztam egy másik növendékkel... Morzan volt az, mielőtt Esküszegő lett volna belőle. - Eragon még jobban elhűlt - ez több mint száz éve történt! -

De aztán elárult minket Galbatorixnak... és a csatában Dorú Areabánál - a vroengardi városnál - megölték ifjú sárkányomat. Úgy hívták, hogy... Saphira.

- Miért nem mondtad már el korábban? - kérdezte halkan Eragon.

Brom elnevette magát. - Mert... nem volt rá szükség. - Elhallgatott. Fűrészelve lélegzett, ökölbe szorította a kezét. - Öreg vagyok, Eragon... nagyon öreg. Noha sárkányomat megölték, az életem hosszabb lett, mint a legtöbb emberé. Te nem tudod, milyen az, ha az ember eléri az én koromat, visszanéz, és rádöbben, milyen kevésre emlékszik; azután előretekint, és tudja, hogy még számos év vár rá... Még most is gyászolom az én Saphirámat... és gyűlölöm Galbatorixot azért, amitől megfosztott. - Lázasként tekintete Eragont kereste, és vadul felkiáltott: - Ne hagyd, hogy veled is megtörténjen! Ne hagyd! Úgy vigyázz Saphirára, mint az életedre, mert nélküle alig érdemes élni!

- Nem kéne ilyeneket mondanod. Nem lesz semmi baja! - válaszolta nyugtalanul Eragon.

Brom elfordította a fejét. - Lehet, hogy kissé elkalandoztam. - Pillantása vakon átsiklott Murtaghon, azután visszatért Eragonhoz. A hangja megerősödött. - Eragon! Nem húzom már sokáig. Ez... nagyon kínoz ez a seb; elszívja minden erőmet. Nem bírok küzdeni ellene... Mielőtt elmennék, elfogadod az áldásomat?

- Minden rendben lesz - mondta Eragon könnyes szemmel. - Nem szükséges ezzel fáradoznod.

- Ez a dolgok rendje... Ezt kell tennem. Fogadd az áldásomat! - Eragon lehajtotta a fejét, és megrendülten bólintott. Brom rátette remegő kezét a fiú homlokára. - Akkor hát fogadd. Hozzanak neked az eljövendő évek nagy boldogságot. - Intett, hogy hajoljon közelebb. Nagyon halkan hét szót súgott az ősnyelven, azután még halkabban elárulta, mit jelentenek. - Ez minden, amit neked adhatok... Csak akkor használd, ha nagy bajba kerülsz.

Vakon nézett föl a mennyezetre. - És most - mormogta - jöhet minden kalandok legnagyobbika...

Eragon sírva fogta a kezét, vigasztalta, amennyire tudta. Lankadatlanul virrasztott mellette, még ételt vagy italt sem vett magához. Teltek a hosszú órák, Brom arcát elborította az ónos szürkesség, szeme lassan megtört. A keze kihűlt, a pusztulás levegője vette körül. Eragon tehetetlenül nézte, miként emészti el a seb, amit a ra'zacok ütöttek.

Alkonyatkor megnyúltak az árnyak, amikor Brom hirtelen megmerevedett. Eragon a nevére szólította, azután Murtaghéért kiáltott, de az ifjú sem tehetett semmit. Az öregember merőn nézte tanítványát a sivár csöndben. Aztán elégedettség ömlött el az arcán, és halkan sóhajtott, így múlt el Brom, a mesemondó.

Eragon reszkető kézzel zárta le a halott szemét, aztán fölállt. Mögötte Saphira fölemelte a fejét, és gyászosan üvöltött az égre; ez volt az ő siratóéneke. Könnyek patakzottak a fiú arcán, és ahogy a kötésen terjed szét az átütő vér, úgy tudatosodott benne, milyen szörnyű veszteség érte. - El kell temetnünk - fuldokolta.

- Megláthatnak - figyelmeztette Murtagh.

- Nem érdek!

Murtagh habozott, felnyalabolta Brom testét, kardját, botját, és kivitte a barlangból. Saphira követte őket. - Fel - mondta rekedten Eragon, és a homokkő halom tetejére mutatott.

- Nem tudunk sírt ásni a kőbe! - tiltakozott Murtagh.

- Én tudok.

Fölkapaszkodott a sima dombtetőre. Nehezen ment, mert nagyon fájt az oldala. Odafent Murtagh lefektette Bromot a kőre.

Eragon megtörölte a szemét, és a homokkőre meredt. Intett, és megszólalt: - Moi stenr! - A kő hullámot vetett, folyós lett, akár a víz, és embernyi mélyedést alkotott a dombtetőn. Eragon, úgy formálva a homokkövet, mint a nedves agyagot, derékig érő fallal vette körül a gödröt.

Befektették Brom testét a befejezetlen homokkő sírboltba, mellé helyezték botját és kardját. Eragon hátralépett, és tovább varázsolt. A kő összeért a halott Brom mozdulatlan arca fölött, majd a magasba szökkent, és karcsú, sokszögű toronnyá hegyesedett. Eragon végső tiszteletadásként rúnákat rótt a kőbe:

ITT NYUGSZIK BROM

Aki Sárkánylovas volt

És nekem apám helyett apám.

Örök élet és dicsőség nevének.

Ezután meghajtotta a fejét, és restelkedés nélkül sírt. Eleven szoborként állt estig, amíg a fény el nem hagyta a tájat.

Ezen az éjszakán ismét a fogoly nőről álmodott.

Látta, hogy valami baj van vele. Szaggatottan zihált, és reszketett - hogy a hidegtől vagy a fájdalomtól, azt Eragon nem tudhatta. A cella félhomályában csak a kezét lehetett jól látni, amely lelógott a priccs szélén. Sötét folyadék csöpögött az ujjai hegyéről. Eragon tudta, hogy a vére az.

GYÉMÁNTSÍR

Amikor fölébredt, szúrt a szeme, tagjai elmerevedtek. A barlangban senki nem volt a lovakon kívül. A hordágy eltűnt; Bromnak nem maradt nyoma. A bejárathoz ment, és leült a ragyás homokkőre. *Jól mondta Angela, a boszorkány - tényleg volt egy halál a jövőmben, gondolta, bambán bámulva a tájat. A topázszín nap sivatagi meleget sugárzott már ilyen korán reggel is.*

Könny gördült le fásult arcán, és elpárolgott a napsütésben, csak sós nyomot hagyott maga után. A fiú behunyta a szemét, magába itta a meleget, kiürítette az agyát. Kőrmével céltalanul kapirgálta a homokkövet. Amikor lenézett, látta, hogy azt írta: *Miért én?*

Még akkor is ott gubbasztott, amikor kezében két nyúllal Murtagh kapaszkodott föl a barlanghoz. Leült Eragon mellé. - Hogy vagy? - kérdezte.

- Rosszul.

Murtagh töprengve nézte. - És jobban leszel? - Eragon vállat vont. Néhány percnyi gondolkozás után ismét megszólalt Murtagh: - Nem szívesen kérdezek ilyet éppen most, de tudnom kell... Ez a te Bromod *az* a Brom? Aki segített ellopni a királytól egy sárkánytojást, amelyet végigkergetett a birodalmon, és párbajban megölte Morzant? Hallottam, mikor nevéen szólítottad, és olvastam a feliratot, amelyet a sírjára vésél, de biztosat akarok tudni. Ő az?

- Ő volt - felelte halkán a fiú. Különös felindulás ült ki Murtagh arcára. - De honnan tudod te ezt? Olyasmikről beszélsz, amik a legtöbb ember számára ismeretlenek, és éppen akkor érkezel meg a ra'zacok nyomán, amikor a legnagyobb szükségünk van a segítségre. Varden vagy?

Murtagh kifürkészhetetlen pillantással nézte. - Hozzátok hasonlóan menekülök. - Fegyelmezett szomorúság lappangott a szavai mélyén. - Nem tartozom sem a vardenekhez, sem a birodalomhoz. Senkinek nem vagyok a szövetségese sajátmagamon kívül. Be kell vallanom, azért mentettelek meg, mert hallottam elsuttogott meséket egy új Lovasról, és úgy véltem, ha követem a ra'zacokat, akkor megtudhatom, mi az igazság.

- Azt hittem, meg akartad ölni a ra'zacokat - mondta Eragon.

Murtagh komoran elmosolyodott. - Valóban, de ha megteszem, akkor sosem találkoztam volna veled.

Viszont Brom még mindig élne... bárcsak itt lennel Tudná, hogy megbízhatom-e Murtaghban! Eszébe jutott Daret, ahol Brom megérezte Trevor szándékát. Vajon ő képes lenne rá? Kinyúlt Murtagh tudata felé, de szondája váratlanul vaskemény falba ütközött. Megpróbálta kikerülni, ám Murtagh egész tudata el volt zárva. Hát ezt honnan tanulta? Brom azt mondta, képzés nélkül kevés ember - sőt talán senki sem - tud kizárni másokat a gondolataiból. Kicsoda Murtagh, hogy rendelkezik ezzel a képességgel? Tűnődő szomorúsággal kérdezte: - Hol van Saphira?

- Nem tudom - felelte Murtagh. - Egy ideig követett, mikor elindultam vadászni, azután elrepült valahova. Dél óta nem láttam. - Eragon fölállt, és visszatért a barlangba. Murtagh követte. - Most mihez kezdesz?

- Nem tudom pontosan. - *És nem is akarok gondolkodni rajta.* Összetekerte a takaróit, rákötötte őket Cadoc nyeregtáskájára. Fájtak a bordái. Murtagh elment, hogy elkészítse a nyulakat. Miközben Eragon elrendezte a holmit a nyeregtáskákban, megtalálta Zar'rocot. A vörös hüvely fényesen villant. Előhúzta a pengét, a kezében tartva méregette.

Még sosem viselte Zar'rocot, és küzdelemben sem használta - kivéve amikor Brommal

vívtak -, mert nem akarta, hogy az emberek lássák. Ez nem érdekelte többé. A ra'zacokat láthatólag megdöbbsentette és megijesztette a fegyver; már ez is elég ok, hogy hordja. Megborzongott, levette az íjat, és felcsatolta Zar'rocot. *Ettől a pillanattól a kard szerint fogok élni. Hadd lássa a világ, ki vagyok. Nem félek. Mostantól Lovas vagyok, feltétlenül és véglegesen.*

Átkutatta Brom holmiját, de csak ruhákat talált és néhány különös tárgyat, meg egy kis pénzes erszényt. Fogta Alagaësia térképét, a többi holmit elrakta, azután a tűz mellé kuporodott. Murtagh, aki éppen a nyulakat nyúzta, elkeskenyedő szemmel tekintett föl rá. - Megnézhetném azt a kardot?

Eragon habozott, mert egy pillanatra sem szeretett volna megválni a fegyvertől, azután mégis bólintott. Murtagh alaposan megvizsgálta a pengébe vésett jelet. Arca elsötétedett. - Hol szerezted?

- Brom adta. Miért?

Murtagh visszaadta a kardot, és indulatosan összefonta a karját. Nehezen lélegzett. - Ezt a kardot - mondta vadul - valaha éppen olyan jól ismerték, mint a gazdáját. Az utolsó Lovas, Morzan viselte, egy könnyörtelen, vérszomjas ember. Azt hittem, a birodalom ellensége vagy, erre te az egyik Esküszegő véres kardját viseled!

Eragon megrendültén bámult Zar'roca. Rádöbbsent, hogy Brom bizonyára akkor vette el, amikor Gil'eadnál megküzdött Morzannal. - Sose mesélte, hogyan jutott hozzá - mondta az igazságnak megfelelően. - Fogalmam sem volt róla, hogy Morzané.

- Sose mondta neked? - kérdezte kissé kétkedve Murtagh. Eragon megrázta a fejét. - Különös. Nem tudok elképzelni olyan okot, amely miatt titkolnia kellett volna.

- Én sem. De hát sok titkot megtartott magának - mondta Eragon. Megrázta, hogy olyan ember kardját viseli, aki elárulta a Lovasokat Galbatorixnak. *Ez a fegyver valószínűleg sok Lovast ölt meg a maga idejében*, gondolta undorral. *És ami még rosszabb, sárkányokat is!* - Ennek ellenére hordani fogom. Nincs saját kardom. Amíg nem szerzek egyet, addig megtartom Zar'rocot.

Murtagh összerezszent, amikor a fiú kimondta a fegyver nevét. - Ahogy gondolod - mondta. Folytatta a nyúzást, nem nézett fel a nyulakról.

Az ebéd elkészült. Eragon lassan evett, noha meglehetősen éhes volt. A forró ételtől jobban érezte magát. Ahogy lenyelte az utolsó falatot, megszólalt: - El kell adnom a lovamat.

- Miért nem Bromét? - kérdezte Murtagh, akinek láthatólag sikerült felülkerekednie a haragján.

- Hattyút? Mert Brom megígérte, hogy gondot visel rá. Mivel ő... erre nem képes, nekem kell teljesítenem az ígétét.

Murtagh az ölébe tette a szilkét. - Ha tényleg ez a kívánságod, kereshetünk vevőt valamelyik városkában vagy faluban.

- Mi? - kérdezte Eragon.

Murtagh töprengve nézett rá a szeme sarkából. - Bizonyára nem sokáig maradsz itt. Ha a ra'zacok a közelben vannak, akkor Brom sírja világítótoronyként vonzza majd őket. - Eragon eddig nem gondolt erre. - A bordáidnak pedig idő kell, hogy meggyógyuljanak. Tudom, hogy varázslattal meg tudod védeni magad, mégis szükséged van egy társra, aki képes emelgetni, és tudja forgatni a kardot. Arra kérlek, hadd utazzam veled,

legalább egy ideig. Bár tudnod kell, hogy az Uralkodó kerestet engem. Előbb-utóbb nem lesz elkerülhető a vérontás.

Eragon gyenge hangon felnevetett, aztán megeredtek a könnyei, annyira fájt az oldala. Amikor ismét kapott levegőt, azt mondta: - Az sem érdekel, ha egy egész hadsereg üldöz. Igazad van. Csakugyan elkel a segítség. Örülök, ha velem tartasz, de meg kell beszélnem Saphirával is. Ám *neked is* tudnod kell, hogy Galbatorix utánam *is* küldheti azt az egész hadsereget. Éppúgy nem vagy biztonságban, ha velem és Saphirával tartasz, mint ha egymagadban utazol.

- Tudom - felelte Murtagh, és váratlanul elvigyorodott. - Bár engem az sem tart vissza.

- Jól van. - Eragon hálásan mosolygott.

Miközben beszélgettek, Saphira bemászott a barlangba, és üdvözölte Eragont. A sárkány boldog volt, hogy látja a fiút, ám ugyanakkor mély szomorúság lappangott a szavaiban és gondolataiban. A földre hajtotta nagy, kék fejét, és megkérdezte: *Jobban vagy már?*

Nem egészen.

Hiányzik nekem az öregember.

Mint ahogy nekem is... sose hittem volna, hogy Lovas volt. Brom! Csakugyan nagyon öreg volt - annyi idős, mint az Esküszegő. Amit a varázslatról tanított, azt bizonyára maguktól a Lovasoktól tanulta.

Saphira mocorgott. *Abban a pillanatban tudtam, amikor megérintett a tanyátoknál.*

Nekem mégse szóltál! Miért?

Mert megkért, hogy ne tegyem, válaszolta a sárkány egyszerűen.

Eragon úgy döntött, nem bolygatja a kérdést. Saphira sose akarta bántani. *Brom nem csak egy titkot tartott meg magának, mondta a sárkánynak, azután beszélt neki Zar'rocról, és hogy Murtagh mit szólt, mikor meglátta a pengét. Most már értem, hogy Brom miért nem magyarázta el az eredetét, mikor nekem adta. Ha megteszi, valószínűleg az első alkalommal megszököm tőle.*

Okosabban tennéd, ha megszabadulnál attól a kardtól, felelte a sárkány undorodva. Tudom, hogy páratlan fegyver, de jobb lenne, ha szereznél magadnak egy rendes kardot Morzan vérengző vasa helyett!

Talán. Saphira, merre menjünk innen? Murtagh följánlotta, hogy velünk tart. Nem ismerem a múltját, de becsületesnek tűnik. Most menjek a vardenekhez? Csak hát nem tudom, merre találom őket. Brom sose mondta meg.

Nekem megmondta, felelte Saphira.

Eragont előntötte a méreg. *Miért rád bízta ezt a tudást, miért nem rám?*

Pikkelyek zizegtek a száraz sziklán. A sárkány a fiú fölé magasodott, és rászögezte kifürkészhetetlen tekintetét. *Miután elhagytuk Teirmet, és megtámadtak az urgalok, sok mindent elmondott nekem, olyanokat is, amelyekről nem beszélek, hacsak nem szükséges. Szorongott, hogy megfog halni, és mi lesz veled azután. Abba is beavatott, hogy van egy ember, akinek a neve Dormnad, és Gil'eadban él. Ő segíthet felkutatni a vardeneket. Brom azt is akarta, hogy tudd: Alagaësia összes lakója közül téged talált a legméltóbbnak, hogy átvedd a Lovasok örökségét.*

Könnyeik peregtek Eragon szeméből. Ez volt a legnagyobb dicséret, amelyet valaha is kapott Bromtól. *Tisztességgel teljesítem ezt a kötelességet.*

Akkor jó.

Tehát Gil'eadba megyünk, jelentette ki Eragon. Visszatért bele az erő és céltudatosság. No és Murtagh? Gondolod, hogy velünk jöhet?

Az életünkkel tartozunk neki, mondta Saphira. De még ha nem így lenne is, látott mindkettőnket. Maradjon csak a közelünkben, akkor nem tájékoztathatja, szándékoltan vagy szándéktalanul, az Uralkodót arról, hogy hol járunk, milyenek vagyunk.

A fiú helyeselt, azután elmesélte az álmát. Felzaklatott, amit láttam! Úgy érzem, annak a lánynak fog az ideje; hamarosan valami rettenetes dolog történik vele. Biztosra veszem, hogy életveszélyben forog, de nem tudom, miként lelhetnék rá! Hiszen akárhol lehet.

A szíved mit súg?, kérdezte Saphira.

A szívem egy kicsit meghalt, válaszolta Eragon mérsékelt akasztófahumorrallyal. Ezzel együtt azt hiszem, északnak, Gil'ead felé kell tartanunk. Kis szerencséivel az útba eső városok vagy falvak valamelyikében tartják fogva ezt a nőt. Attól félek, a következő álmomban már csak egy sírt fogok látni. Azt pedig nem bírnám elviselni.

Miért?

Magam se tudom, felelte a fiú vállvonogatva. Csak mikor látom, mindig úgy érzem, hogy olyan érték, amit nem szabad elpusztítani... Nagyon különös. Saphira kinyitotta hatalmas száját és némán, villogó fogakkal nevetett. Mi bajod?, kérdezte Eragon. A sárkány a fejét csóválta, és szótlanul elballagott.

Eragon morgott egy sort, majd elmondta Murtaghnak, hogyan döntöttek. Murtagh azt válaszolta: - Ha megtalálod ezt a Dormnadot, azután továbbmész a vardenekhez, útjaink elválhatnak. Nekem éppoly veszélyes a vardenekkel találkozni, mint ha fegyver nélkül vonulnék be Urû'baenbe, miközben kürtök és harsonák hirdetik közeledésemet.

- Akkor nem egyhamar válunk el - mondta Eragon. - Még hosszú az út Gil'eadig. - Hangja kissé elcsuklott, és belehunyorgott a napba, hogy másra terelje a figyelmét. - Indulnunk kell, amíg nem lesz nagyon késő.

- Elég erős vagy az utazáshoz? - kérdezte elkomolyodva Murtagh.

- Csinálnom kell valamit, különben megbolondulok - felelte Eragon érdesen. - Pillanatnyilag nem köt le sem a vívás, sem a varázslás, sem az, ha csak ülök és malmozok, tehát inkább lovagolok.

Eloltották a tüzet, becsomagoltak, és kivezették a lovakat a barlangból. Eragon odaadta Cadoc és Hattyú gyeplőjét Murtaghnak, és azt mondta neki: - Menj, mindjárt jövök. - Murtagh megkezdte a lassú ereszkedést a barlang szájától.

Eragon felfergődött a homokkődomb tetejére, meg-meg-pihenve közben, amikor törött bordáitól nem kapott levegőt. A tetőn látta, hogy Saphira már ott van. Együtt álltak Brom sírja előtt, és megadták neki a végtisztességet. *Nem tudom elhinni, hogy elment... örökre.* Amikor a fiú megfordult, hogy távozzék, Saphira kinyújtotta hosszú nyakát, és orra hegyével megérintette a sírboltot. A sárkány oldala remegett, és halk morgás töltötte be a levegőt.

Saphira orra körül a homokkő csillámlani kezdett, mint az aranyszín harmat, azután átlátszóvá tisztult, és ezüst fények cikáztak benne. A döbbenet figyelő Eragon szeme láttára fehéren sziporkázó gyémántindák szöttek mesés hálót a sír tetején. Villódzó árnyékok hullottak a földre, a homokkő a szivárványlósínek lüktető áradatában változott. Saphira elégedett horkantással hátralépett, és szemügyre vette alkotását.

A faragott homokkő mauzóleum alig néhány perc alatt változott át sziporkázó ékköves boltozattá, amely alatt tisztán lehetett látni a romlástól nem érintett arcot. Eragon szomorúan nézte az öregembert, aki olyan volt, mintha csak aludna. - Mit csináltál? - kérdezte Saphirától megilletődötten.

Az egyetlen ajándékot adtam neki, amit adhattam. Az idő most már nem árthat neki. Békén nyugodhat az örökkévalóságig.

Köszönöm. Eragon rá tette kezét a sárkány oldalára. Aztán elmentek.

GIL'EADI FOGSÁG

A lovaglás rettenetesen fájt. Törött bordái miatt csak kocoghatott, és kinszenvedés volt minden mélyebb lélegzetvétel. De akkor sem akart megállni. Összekapcsolta elméjét a közelükben szálló Saphiráéval, sárkányától kapott vigasztalást és erőt.

Murtagh magabiztosan léptetett Cadoc mellett, ruganyosan együtt mozogva a hátasával. Eragon egy darabig figyelte a szürke állatot. - Szép a lovad. Mi a neve?

- Tornac. Arról az emberről neveztem el, aki vívni tanított. - Megpaskolta a paripa oldalát. - Csikókorában kaptam. Ugyancsak igyekezned kell, ha bátrabb és okosabb jószágot akarsz találni Alagaësiában, természetesen Saphirát nem számítva.

- Fenséges paripa! - felelte Eragon csodálattal.

Murtagh elnevette magát. - Igen, de Hattyún kívül nem láttam még állatot, amely fölért volna vele!

Aznap nem jutottak messzire, Eragon mégis örült, hogy ismét úton lehet, így nem kellett törődnie szomorúbb dolgokkal. Néptelen pusztán haladtak. Tőlük balra, sokmértöldnyire húzódott a Dras-Leonába vezető út. Nagy ívben ki kell kerülniük a várost, ha mennek majd Gil'ead felé, amely csaknem annyira északon van, mint Carvahall.

Egy falucskában eladták Cadocot. Miközben új gazdája elvezette a lovat, Eragon sajnálkozva vágta zsebre az árát. Nehezeire esett megválnia Cadocotól, miután rajta vágott keresztül fél Alagaësián - és hagyta le az urgalokat is.

Észrevétlenül teltek a napok. A kis csoport senkivel sem találkozott. Eragon öröme neki és Murtaghnak sok közös érdeklődési köre volt; órák hosszat taglalták az íjászat vagy a vadászat finomabb árnyalatait.

Ám volt egy téma, amelyet hallgatólagos megegyezéssel nem hoztak szóba: a múltjuk. Eragon nem magyarázta el, hogy lelt rá Saphirára, miként találkozott Brommal, vagy honnan jön. Murtagh hasonlóképpen hallgatott arról, hogy miért üldözi az Uralkodó. Egyszerű elrendezés volt, de bevált.

Persze attól, hogy ilyen közel voltak, elkerülhetetlenül meg kellett tudniuk egymásról dolgokat. Eragon kíváncsiságát fölkelte, hogy Murtagh mennyire járatos a birodalmi hatalmi harcban és politikában. Minden egyes nemesről és udvaroncra tudta, mit csinál, és milyen befolyással van a többiekre. Eragon nagyon figyelt, és közben gyanakodott.

Az első hét úgy telt el, hogy a ra'zacoknak színét sem látták, és ez csökkentette Eragon félelmeit. Ennek ellenére továbbra is őrködtek éjszakánként. Eragon arra számított, hogy Gil'ead felé találkozhatnak urgalokkal, de még a nyomaikat sem látták. *Azt hittem, itt, a világ végén hemzsegnek a szörnyek, tűnődött. De azért egy cseppet se bánom, hogy másfelé csatangolnak.*

Már nem álmódott a nőről, és noha igyekezett megidézni, csak az üres cellát látta. Valahányszor keresztülvágta egy falun vagy városon, utánanézett, van-e benne börtön. Ha volt, álcázta magát és meglátogatta, de sehol sem találta a nőt. Egyre bonyolultabb álcákhoz kellett folyamodnia, és több faluban találkozott köröztvényekkel, amelyeken az ő személyleírása és neve szerepelt, a nyomravezetőnek kilátásba helyezett csinos összeggel

egyetemben.

Az északi úti cél miatt meg kellett közelíteniük Urû'baent, a fővárost. Ez sűrűn lakott környék volt, nehezen maradhattak észrevétlenek. Az utakon katonák őrzésként, a hidakat őrizték. Több feszült, idegesítő napba került, amíg megkerülték a fővárost.

Amikor biztonságos távolságban elmaradt mögöttük Urû'baen, egy irdatlan síkság peremén találták magukat. Ugyanaz a pusztaság volt, amelyen Eragon már keresztülvágott, mikor kijöttek a Palancar-völgyből, csak most a másik végében álltak. Meg is maradtak a szélén, úgy haladtak a Ramr folyó mentén észak felé.

Ebben az időben virradt fel és múlt el Eragon tizenhatodik születésnapja. Carvahallban megünnepelték volna, mert most lépett be a férfikorba, de a vadonban még csak meg sem említette Murtaghnak.

A majdnem fél éves Saphira is nagyon megnőtt. Szárnyai hatalmasak lettek, de szükség is volt minden hüvelykjükre, hogy felemeljék a földről a sárkány izmos testét, vastag csontjait. Állkapcsából kimeredő agyarainak majdnem akkora volt a kerülete, mint Eragon öklének, a hegyük pedig éles volt, mint Zar'roc.

Végül eljött a nap, amikor Eragonnak nem kellett többször bekötnie az oldalát. Bordái teljesen rendbe jöttek, csupán egy kis forradás maradt ott, ahol a ra'zac csizmája fölhasította a bőrét. Saphira figyelte, ahogy lassan nyújtózik, majd mikor nem hasít bele a fájdalom, erősen és élvezettel megropogtatja az izmait. Valamikor elmosolyodott volna, de Brom halála óta ritka vendég volt az arcán a mosoly.

Magára öltötte zubbonyát, és visszament kis tűzűkhöz. Murtagh a tűz mellett ült, és faragcsált. Eragon kivonta Zar'rocot. Murtagh megfeszült, noha az arca nyugodt maradt. - Most, hogy elég erős vagyok, nincs kedved vívni egy kicsit? - kérdezte Eragon.

Murtagh eldobta a fadarabot. - Éles karddal? Megölnénk egymást.

- Add ide a kardod - kérte Eragon. Murtagh habozott, azután átnyújtotta hosszú, kétkezes pallosát. Eragon varázslattal eltompította az élet, ahogy Bromtól tanulta. Miközben Murtagh a pengét vizsgálta, Eragon azt mondta: - Ha végeztünk, visszacsinálom.

Murtagh ellenőrizte a kard egyensúlyát. - Rendben van - mondta elégedetten. Eragon végzett Zar'rockal, behajlította a térdét, azután célba vette Murtagh vállát. Kardjaik a levegőben csaptak össze. Eragon egy csavart mozdulattal kikerülte a másik pengét, majd kivédte Murtagh támadását, és eltáncolt.

Ugyancsak fürge!, gondolta.

Ide-oda szökkenve próbáltak felülkerekedni a másikon. Egy különösen heves pengeváltás után Murtagh nevetni kezdett. Nem csupán képtelenek voltak előnyre szert tenni, de olyannyira kiegyenlített küzdelmet folytattak, hogy egyszerre fáradtak bele. Vigyorogva elismerték a másik tehetségét, azután tovább küzdöttek, amíg ólomsúlyúnak érezték a karjukat, az oldalukon pedig csurgott a verejték.

Végül felkiáltott Eragon: - Elég, hagyjuk abba! - Murtagh félúton megállította kardját a levegőben, és lihegve leült. A ziháló Eragon is lerogyott. Brommal sosem harcolt ilyen vadul.

- Elképesztő vagy! - kiáltotta levegőért kapkodva Murtagh. - Egész életemben vívni tanultam, de még sose akadtam hozzád fogható ellenfélre. Ha

akarnád, a király vívómestere is lehetnél.

- Te éppolyan jó vagy - jegyezte meg Eragon, még mindig lihegve. - Tanítómestered, Tornac egy vagyont kereshetne a vívóiskolájával. Egész Alagaësiából csődülnének hozzá a tanulni vágyó emberek!

- Halott - mondta kurtán Murtagh.

- Bocsáss meg.

Ezután szokásukká vált, hogy esténként vívtak, amitől olyan szikarak és acélosak maradtak, mint két kardpenge. Gyógyulása óta Eragon ismét gyakorolni kezdte a mágiát. Murtagh kíváncsian figyelte, és hamarosan kiderült, hogy meglepően sokat tud a varázslat működéséről, habár a bonyolultabb részleteket nem ismerte, és ő maga nem tudta használni a mágiát. Valahányszor Eragon megszólalt az ősnyelven, Murtagh csöndesen hallgatta, és alkalmanként megkérdezte valamelyik szó jelentését.

Gil'ead határában egymás mellett megállították lovaikat. Csaknem egy hónapba telt, hogy ideérjenek, és ez alatt az idő alatt a tavasz végleg eltakarította a tél rongyait. Eragon maga is érezte, hogy megváltoztatja az út: erősebb, nyugodtabb lett. Még mindig sokat gondolt Bromra, és Saphirával gyakran beszélgettek róla, de jobbára igyekezett kerülni a fájó emlékeket.

A távolból is látszott, hogy a város kezdetleges, barbár hely, csupa rönkház és csaholó kutya. Zegzugos kővár állt a közepén. A levegőt elhomályosította a kék füst. Gil'ead sokkal inkább tűnt ideiglenes kereskedelmi állomásnak, mint állandó településnek. Öt mérfölddel mögötte látszott az Isenstar-tó partjának párás vonala.

Úgy döntöttek, hogy a biztonság kedvéért a várostól két-mérföldnyire táboroznak le. Miközben készült a vacsorájuk, Murtagh megjegyezte: - Nem vagyok biztos benne, hogy neked kéne bemenned Gil'eadba.

- Miért? Elég jól tudom álcázni magam - vitatkozott Eragon. - És Dormnad látni akarja majd a gedwëy ignasiát, amely igazolja, hogy csakugyan Lovas vagyok.

- Lehet - mondta Murtagh -, de az Uralkodó téged sokkal jobban szeretne megkaparintani, mint engem. Ha engem elkapnak, előbb-utóbb el tudok menekülni. De ha rád csapnak le, akkor egyenesen visznek a király elé, és ott lassú kínhalál vár rád - hacsak nem állsz be a táborába. Ráadásul Gil'ead a hadsereg egyik legjelentősebb támaszpontja. Azok ott nem házak; barakkok. Ha odamész, az olyan, mintha aranyozott tányéron nyújtanád át magad a királynak.

Eragon megkérdezte Saphira véleményét. A sárkány maga köré kanyarította a farkát, és leheveredett lovasa mellé. *Engem fölösleges volt kérdezned; Murtagh okosan beszél. Mondhatok neki szavakat, amelyekkel igazolhatja Dormnad előtt a megbízhatóságát. És igaza is van; ha valakinek kockáztatnia kell az elfogatási, az legyen ő, mert neki van esélye a túlélésre.*

A fiú elfintorodott. *Nem tetszik nekem, hogy magam helyett őt küldjem oda, ahol veszély fenyeget.* - Jól van, mehetsz! - mondta kelletlenül. - De ha bármi baj van, utánad megyek.

Murtagh elnevette magát. - Az lenne a hősregébe illő tett: a magányos Lovas, amint egyedül esik neki a király hadának! - Ismét kuncogott, azután

fölállt. - Kell valamit tudnom, mielőtt indulok?

- Nem pihenhetnénk és várhatnánk meg a holnapot? - kérdezte óvatosan Eragon.

- Minek? Minél tovább maradunk itt, annál nagyobb az esélye, hogy fölfedeznek. Ha ez a Dormnad el tud vezetni téged a vardenekhez, akkor a lehető leghamarabb találkoznotok kell. Néhány napnál tovább egyikünknek sem szabad Gil'ead közelében maradni.

Ennek bizony nem a kár nyitja fel az eszt, jegyezte meg szárazon Saphira. Közölte Eragonnal azokat a szavakat, amelyeket el kell mondani Dormnadról, ő pedig továbbadta őket Murtaghnak.

- Jól van - mondta Murtagh, és megigazította a kardját. - Ha nincs baj, pár órán belül visszajövök. Hagyj egy kis ennivalót. - Intett, felpattant Tornacra, és ellovagolt. Eragon a tűz mellett ült, és balsejtelmektől eltelve dobolt Zar'roc markolatgombján.

Teltek az órák, de Murtagh csak nem tért vissza. Eragon a tűz körül járkált, kezében a karddal, Saphira mozdulatlanul figyelte a Gil'eadba vezető utat. Csak a szeme járt ide-oda. Egyikük sem adott hangot nyugtalanságának, noha Eragon felkészült a távozásra, ha Gil'eadból netán katonai különítmény indulna táboruk felé.

Nézd csak!, szólalt meg Saphira.

Eragon Gil'ead felé kapta a fejét. Egy lovaszt látott a távolban, aki a városból kijövet eszeveszetten vágta kezdet feléjük. *Nem tetszik ez nekem*, mondta, miközben fölkapaszkodott Saphirára. *Készülj a repülésre.*

Többre is készen állok.

Ahogy a lovas közeledett, Eragon fölismerte Murtaghot, aki ráfeküdt Tornac nyakára. Nem látta, hogy üldözték volna, ám a sebes vágta mégsem lassult. Murtagh beszánguldott a táborba, és kardját kirántva a földre ugrott. - Mi a baj? - kérdezte Eragon.

Murtagh sötéten nézett rá. - Követett valaki Gil'eadból?

- Nem láttunk senkit.

- Jól van. Akkor hadd harapjak valamit, mielőtt megmagyaráznám. Éhen halok. - Fölkapott egy szilkét, és mohón falni kezdett. Néhány csámcsogó falat után azt mondta tele szájjal: - Dormnad beleegyezett, hogy holnap hajnalban találkozik veled Gil'eadon kívül. Ha megbizonyosodik róla, hogy csakugyan Lovas vagy, és ez nem csapda, akkor elvisz a vardenekhez.

- És hol találkozunk? - kérdezte Eragon.

Murtagh nyugatra mutatott. - Egy kis dombon, az út másik oldalán.

- Na és mi történt?

Murtagh ismét telimerte szilkéjét. - Nagyon közönséges dolog, de éppen azért nagyon veszélyes: az utcán meglátott valaki, aki ismer. Az egyetlen értelmes dolgot tettem: elrohantam. De elkéstem, mert addigra rám ismert.

Ez kétségtelen balszerencse, bár Eragon nem tudta, mekkora baj származhat belőle. - Mivel én nem ismerem a barátodat, meg kell kérdeznem: elmondja valakinek a találkozást?

Murtagh idegesen nevetett. - Ha *te* is ismernéd, nem tetted volna föl ezt a kérdést. Folyton jár a nyelve, mint a cséphadaró, és kifecseg mindent. A kérdés nem az, hogy vajon *beszél-e*, hanem hogy *kinek* beszél. Ha rossz fülekbe jut a szava, akkor bajban leszünk.

- Kétlem, hogy katonákkal kerestetnének ilyen sötétben - mutatott körbe Eragon. -

Legalább reggelig biztonságban vagyunk, akkor pedig, ha minden jól megy, Dormnaddal útnak indulunk.

Murtagh a fejét rázta. - Nem, csak te kíséred el. Már megmondtam: én nem megyek a vardenekhez.

Eragon csüggedten nézett rá. Szerette volna, ha Murtagh vele marad. Összebarátkoztak az úton, és még a gondolatát is gyűlölte, hogy el kell válniuk. Tiltakozni készült, de Saphira elhallgattatta. *Várj reggelig, mondta szelíden. Most nem alkalmas az idő a vitára.*

Jól van, felelte rosszkedvűen. Addig beszélgettek, amíg a csillagok föl nem ragyogtak az égen, akkor lefeküdtek, Saphira vállalta az első őrseget.

Eragon két órával hajnal előtt ébredt, mert a tenyere bizseregni kezdett. Minden csendes és nyugodt volt, valami mégis zavarta. Mintha belül viszkett volna a koponyája, ott, ahol nem lehet megvakarni. Fölcsatolta Zar'rocot, és óvatosan, nehogy zajt csapjon, fölállt. Saphira kíváncsian nézett rá, nagy szeme ragyogott. *Mi az?*, kérdezte.

Nem tudom, felelte a fiú. Nem észlelt semmi rendkívülit.

Saphira szimatolt. Halkan sziszegett, és fölemelte a fejét. *Lovak szagát érzem a közelből, de nem mozdulnak. Ismeretlen bűz tapad hozzájuk.*

Eragon odakúszott Murtaghhoz, és megrázta a vállát. Murtagh szempillantás alatt ébren volt, és tört rántott elő a takarója alól, majd kérdően nézett Eragonra. A fiú intett neki, hogy maradjon csendben, és odasúgta: - Lovak a közelben!

Murtagh hangtalanul kivonta a kardját. Némán álltak Saphira két oldalán, készültek a támadásra. Egyszer csak előbukkant keleten a hajnalcsillag, és egy mókus kezdett csivogni.

Eragon dühös acsargást hallott maga mögött. Megpördült, kardját magasra emelte. Behemót ugal állt a tábor szélén, mancsában ocsmány, tüskés buzogánnyal. *Ez meg honnan jött? Sehol nem láttuk a nyomaikat,* gondolta Eragon. Az ugal felbőgött, megrázta fegyverét, de nem támadott.

- Brisingr! - reccsent rá Eragon, és a mágiával támadott. Az ugal arca eltorzult a rémülettől, majd kék fényzőben szétrobbant. Vér fröccsent Eragonra, alaktalan barna hústömeg röpködött a levegőben. Mögötte Saphira riadtan bőgött, és felágaskodott. Eragon ismét megpördült. Miközben az első ugal volt elfoglalva, egy egész csapat rontott rá oldalról! *Micsoda ostoba trükknek dőltem be!*

Hangosan csendült az acél, ahogy Murtagh összecsapott az ugalokkal. Eragon megpróbált csatlakozni hozzá, de négy szörnyeteg állta el az útját. Az első a válla felé csapott a kardjával. A fiú lebukott, majd varázslattal megölte az ugal. Zar'rockal átvágta a második torkát, sarkon fordult, szíven szúrta a harmadikat. Közben már rohant is feléje súlyos bunkóját forgatva a negyedik ugal.

Eragon látta, hogy közeledik, és fel akarta emelni a kardját, hogy védje a csapást, de egy másodperccel elkésett. Mielőtt a bunkó eltalálta volna a fejét, még felkiáltott: - Repülj, Saphira! - Vakító fény lobbant előtte, és ő elveszítette az öntudatát.

DU SUNDAVAR FREOHR

Elsőnek azt vette észre, hogy meleg és száraz helyen van, az arca durva vászonra simul, és a keze nincs összekötve. Mocorgott, de percekbe telt, mire képes volt feltámaszkodni és megvizsgálni a környezetét.

Szűk, hepehupás dikón ült egy cellában. Magasan fönt a falon egy rácsos ablak volt. A zárt, vasalt ajtó felső részére apró lesőnyílast vágtak, amelyet ugyancsak berácsoztak.

Ahogy megmozdult, alvadt vér pergett le az arcáról. Egy percig is eltartott, mire rájött, hogy nem az övé. A feje borzalmasan fájt - várható volt, akkora csapás után -, az elméje pedig furcsán elködösült. Megpróbált varázslatot használni, de nem tudott eléggé összpontosítani ahhoz, hogy akár egyetlen szó eszébe jusson az ősnyelvből. *Bizonyára elkábítottak*, gondolta.

Nyögve föltápáskodott. Hiányzott az oldaláról Zar'roc ismerős súlya. Odabotorkált a falba vágott ablakhoz. Ha lábujjhegyre állt, ki tudott nézni. A szemének legalább egy percig kellett alkalmazkodnia a kinti ragyogáshoz. Az ablak egy szintben volt a földdel. Cellája előtt zsúfolt, forgalmas utca húzódott, másik oldalán egyforma faházak sorakoztak.

Bágyadtan összecsuklott, és üres tekintettel bámulta a padlót. Zavarta, amit kint látott, de nem értette, miért találja zavarónak. Átkozta lomhán vánszorgó gondolatait. Hátrahajtotta a fejét, úgy próbálta kitisztítani az agyát. Bejött egy ember, és a priccsre tett egy tálcát, amelyen étel és ital volt. *Hát nem kedves tőle?*, gondolta nyájasan mosolyogva a fiú. Evett két kanállal a híg káposztalevesből, pimpós kenyeret harapott hozzá, de gyomra alig fogadta be az ételt. *Igazán hozhatott volna jobbat!*, panaszkodott, és ledobta a kanalat.

Hirtelen észbe kapott, mi a baj. *Urgalok fogtak el, nem emberek! Hogy kerültem ide?* Szétmaszatolódott agya sikertelenül próbálta feloldani az ellentmondást. Gondolatban vállat vont, és ezt a fölfedezést eltette arra az időre, amikor kezdhet vele valamit.

Ült a priccsen, és a semmibe bámult. Órák múlva megint ételt hoztak. *Úgyis kezdtem megéhezni*, gondolta ködösen. Ez alkalommal képes volt enni anélkül, hogy émelygett volna. Amikor befejezte, úgy döntött, ideje aludni. Végére is egy ágyon ül; mi mást tehetne?

Lebegett az álom mindent elborító sátrában. Ekkor kapu csapódott valahol, aztán vasalt bakancsok dübörögtek köveken. A dübörgés egyre hangosabb lett, Eragon már úgy érezte, a fejében kolompol valaki egy vasszéken. *Nem tudnának békén hagyni?*, morogta. A bizonytalan kíváncsiság lassan legyőzte kimerültségét. Bagolyként pislogva az ajtóhoz támolycgott.

A lesőnyílastól csaknem kilenc láb széles folyosóra látott. A szemben levő falon az övéhez hasonló cellaajtók sorakoztak. Kivont kardú katonák oszlopa menetelt a folyosón, valamennyien egyforma páncélban; arcuk egyformán komor, lábuk gépies pontossággal csapkodta a földet, sosem tévesztették el az ütemet. Félelmetes erő lappangott a delejes hatású dübörgésben.

Eragon figyelte egy darabig a katonákat, aztán meguntá őket. Ekkor vette észre, hogy az oszlop nem tömör: hézag van a közepén, ott, ahol két behemót ember egy öntudatlan nőt cipel.

A nő vonásait nem lehetett látni, mert hasztalan kötötte hátra bőrszíjjal, hosszú, éjfelete haja az arcába lógott. Sötét bőrnadrágot és inget

viselt, vékony derekán fényes övet, amelyről jobboldalt üres kardhüvely lógott. Lábikráját, piciny lábfejét térdig érő csizma takarta.

A nő feje félrecsuklott, és Eragonnak elakadt a lélegzete. Úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágtak. Erről a nőről álmodott, erről a festményre kívánczó, elbűvölő arcról, amelyet olyan különlegessé tett a gömbölyű áll, a magas járomcsontok, a hosszú pillák. Az állkapcsán húzódó karcolás volt az egyetlen szépséghibája, egyébként a leggyönyörűbb nő volt, akit Eragon életében látott.

Ereiben lobot vetett a vér, miközben nézte. Valami fölébredt benne - valami, amit korábban sosem érzett. Megszállottságra hasonlított, csak erősebb volt, szinte hagymázos örület. Most a tincsek csúsztak félre, és Eragon látta, hogy a nő füle hegyes. Beleremegett a látványba. Hiszen ez egy tünde!

A katonák tovább meneteltek, a nő eltűnt Eragon szeme elől. Az oszlop mögött magas, büszke alak lépkedett, lengő éjszín köpenyben. Arca halásápadt volt; a haja vörös. Vérvörös.

Ahogy elhaladt Eragon cellája előtt, elfordította a fejét, és sötétpiros szemét rászögezte a fiúra. Hegyes fogak villantak elő az állatias vigyorra húzódott szájból. Eragon visszahőkölt. Tudta, mi ez! *Egy Árny! Jaj nekem... egy Árny!* A menet tovahaladt, és az Árny is eltűnt.

Eragon leroskadt a padlóra, összefonta a karjait. Még ilyen hűdött állapotban is tudta, mit jelent egy Árny jelenléte: a gonosz elszabadult az országban. Ahol az Árnyak megjelentek, vérfolyók hömpölyögtek a lábuk nyomán. *Mit keres itt egy Árny? A katonáknak meg kellett volna ölniük, ahogy meglátják!* Ekkor a gondolatai visszatértek a tündéhez, és ismét elárasztották a különös érzelmek.

Meg kell szöknöm! De zavaros agyában gyorsan kihunytt az eltökéltség. Visszament a priccshez. Mire a folyosó elcsendesedett, Eragon elaludt.

Mikor kinyitotta a szemét, érezte, hogy valami megváltozott. Könnyebben ment a gondolkodás; rájött, hogy Gil'ead-ban van. *Hibát követtek el; múlik a bódítószerek hatása!* Reménykedve megpróbált kapcsolatba lépni Saphirával és használni a mágiát, de mindkettő meghaladta a képességeit. Összeszoruló szívvel töprengett, hogy sikerült-e elmenekülnie Murtaghnak és a sárkányának. Nyújtózkodott, kinézett az ablakon. A város most ébredezett, az utca, két koldust leszámítva, üres volt.

A vizeskorsó után nyúlt, közben a tündén és az Árnyon tűnődött. Ahogy inni kezdett, megérezte, hogy a víznek gyenge mellékíze van, mintha néhány csepp poshadtt illatszert öntöttek volna bele. *Bizonyára ebben és az ételben van a mákony!* Eszébe jutott, hogy amikor a ra'zacok kábították el, annak a hatása néhány óra múlva megszűnt. *Ha elég sokáig képes leszek koplalni és szomjazni, akkor használni tudom majd a mágiát. Akkor megmenthetem a tündét is...* Erre a gondolatra elmosolyodott. Leült az egyik sarokba, és arról álmodozott, hogyan csinálhatja majd meg.

Egy óra múlva belépett a potrohos börtönőr, hozta tálcán az ételt. Eragon megvárta, amíg kimegy, akkor az ablakhoz vitte a tálcat. Nem kapott egyebet kenyérnél, sajtnál és egy hagymánál, a gyomra mégis éhesen korgott a szagtól. Felkészült a nyomorúságos napra, és az ételt a tálcáról kilökdöste az utcára, abban a reményben, hogy senki nem veszi észre.

Minden erejét annak szentelte, hogy legyőzze a bódítószer hatását. Huzamosabb ideig még nem tudott összpontosítani, de ahogy múlt a nap, egyre jobban vágott az agya. Sok szó eszébe jutott az ősnyelvből, noha semmi sem történt, amikor kiejtette őket. Legszívesebben üvöltött volna a tehetetlenségtől.

Amikor meghozták az ebédet, azt is a reggeli után lökte. Zavarta az összpontosításban az éhség, de még ennél is kínzóbb volt a szomjúság. Torka pergamenszárazra szikkadt. Majd' megőrült, mert folyton arra gondolt, hogy hideg vizet kortyol, miközben minden lélegzetvétel tovább szárította a torkát és száját. Ennek ellenére kényszerítette magát, hogy rá se nézzon a vizeskorsóra.

Keserveiről a folyosón felcsapó láрма vont el a figyelmét. Egy ember nagy hangon vitatkozott valakikkel: - Nem mehetsz oda! A parancs, az parancs; senki sem láthatja!

- Igazán? Akár az életed árán is vissza akarsz tartani, kapitány? - vágott közbe egy sima hang.

- Nem - halkult el a hang. - De a király...

- A királyt majd én elintézem - szakította félbe a másik. - Most pedig nyisd ki az ajtót!

Rövid szünet után kulcsok csörömpöltek Eragon cellája előtt. A fiú megpróbált bágyadt arcot vágni. *Úgy kell tennem, mintha nem érteném, mi történik. Nem szabad meglepődnöm, akármit mondjon is ez az ismeretlen.*

Kinyílt az ajtó. Eragonnak elakadt a lélegzete, ahogy fölnézett az Árny arcába. Halotti maszkra hasonlított, vagy fényesre csiszolt koponyára, amelyet bőrrel vontak be, hogy élőnek tűnjön. - Üdvözöllek - mosolygott hidegen az Árny, Eragonra villantva hegyes fogait. - Hosszú ideje várom, hogy találkozzunk.

- Ki... ki vagy te? - kérdezte Eragon kásásan.

- Nincs jelentősége - felelte az Árny. Alvadtvér-színű szemében izzott a lappangó fenyegetés. Palástját suhogtatva leült. - Aki a te helyzetekben van, ne legyen kíváncsi a nevemre. Amúgy sem jelentene neked semmit. Itt inkább te vagy érdekes. Ki vagy?

A kérdés ártatlanul hangzott, de Eragon tudta, hogy csapdának kell lappangania benne, bár nem látta, hol lehet. Úgy tett, mintha a kérdésen törné a fejét, azután lassan, a homlokát ráncolva mondta: - Nem tudom... a nevem Eragon, de ugye nem az vagyok?

Az Árny elhúzta keskeny száját, és élesen fölnevetett. - Nem. Érdekes elméd van, ifjú Lovas. - Előrehajolt. Homlokának bőre vékony és áttetsző volt. - Úgy látszik, kénytelen vagyok érthetőbben kérdezni. Mi a neved?

- Era...

- Nem! Nem az. - Egy legyintéssel félbeszakította. - Nincs egy másik neved, amit csak ritkán használsz?

Az igazi nevemet akarja tudni, hogy uralkodjon rajtam!, döbönt rá Eragon. *De nem mondhatom meg neki! Hiszen magam sem tudom.* Sebesen gondolkodott, igyekezett kiötleni valami hazugságot, ami elrejtí tudatlanságát. *Mi lenne, ha kitalálnék egy nevet?* Habozott - könnyen rajta veszíthet -, azután villámgyorsan igyekezett összehozni valamiféle nevet, amely kiállja a próbát. Már majdnem kibökött egyet, aztán hirtelen ötlettel úgy döntött, vállalja a kockázatot: hátha megijesztheti az Árnyat! Ügyesen megcserélt néhány betűt, bután bólogatott, majd megszólalt: - Brom mondta

nekem valamikor. Az volt... - Pár pillanatig hallgatott, azután felragyogott az arca, mintha eszébe jutott volna. - Du Sündavar Freohr volt! - Ami csaknem szó szerint azt jelentette, hogy „az árnyak halála”!

Komor csönd telepedett a cellára, az Árny mozdulatlanul ült, a szemét lehunyta, mint aki mélyen elmerül a gondolataiban, a hallottakon tűnődik. Eragon azon törte a fejét, nem merészkedett-e túl messzire. Kivárta, hogy az Árny megmozduljon, és akkor kérdezte meg nagy ártatlanul: - Miért vagy itt?

Az Árny megvetően ránézett vörös szemével, és elmosolyodott. - Természetesen azért, hogy kárörvendjek! Mit ér a győzelem, ha nem élvezhetjük ki? - Magabiztosan csengett a hangja, de kényszeredettnek tűnt, mintha megzavarták volna a terveit. Hirtelen fölállt. - Utána kell nézнем dolgoknak, de amíg távol leszek, jobb, ha gondolkodsz rajta, kit szolgálsz inkább: egy Lovast, aki elárulta a saját rendeteket, vagy engem, aki embertársad vagyok, akkor is, ha behatóan ismerem a titkos tudományokat. Ha eljön a választás ideje, akkor nem lesz középút. - Megfordult, hogy távozzon. Ekkor Eragon vizeskorsójára esett a pillantása. Megállt, az arca gránitkemény lett. - Kapitány! - csattant föl.

Vállas ember rontott be kivont karddal a cellába. - Mit parancsolsz, uram? - kérdezte riadtan.

- Tedd el azt a játékszert! - parancsolta az Árny. Eragon felé fordult, és síri hangon kérdezte: - A fiú nem ivott a vizéből. Miért?

- Korábban beszéltem a börtönőrrel. Egy morzsa se maradt a tányérokban és tálakban.

- Jól van - csillapodott le az Árny. - De légy rajta, hogy ismét igyék. - A kapitányhoz hajolt, és valamit sugdosott a fülébe. Eragon csak néhány szót kapott el. - ...mindenesetre dupla adagot. - A kapitány bólintott. Az Árny a fiúra nézett. - Holnap, amikor nem szorít ennyire az idő, ismét beszélgetünk. Tudnod kell, hogy engem mérhetetlenül elbűvölnek a nevek. Nagy örömömre szolgál majd, ha ennél *sokkal* részletesebben beszélhetjük meg a tiedet.

Ezt úgy mondta, hogy Eragon gyomra görcsbe rándult.

Ahogy az Árny elment, a fiú a priccsre dőlt, és lehunyta a szemét. Jól jöttek Brom leckéi; segítségükkel elkerülte a vakrémületet, és megnyugodott. *Mindent a kezembe adtak; nekem csak ki kell használnom.* Gondolatait közeledő katonák lábdobogása szakította félbe.

Bosszankodva ment az ajtóhoz és látta, hogy két katona vonsozolja a tündét a folyosón. Amikor nem látta többé, Eragon a padlóra rogyott, és ismét megpróbált hozzáférni a varázstudományához. Miután ismét kudarcot vallott, átkozódni kezdett.

Kinézett a városra, és a fogát csikorgatta. Mélyet lélegzett, hogy megnyugodjon, igyekezett türelmesen várni.

ÁRNYÉKPÁRBAJ

Már sötét volt a cellájában, amikor Eragon úgy ült fel, mintha áramütés érte volna. A tudat hullámot vetett! Már órák óta érezte magában a mágia mocorgását, de ahányszor használni próbálta, sose történt semmi. Szeme lázasan felragyogott, ökölbe szorította a kezét, és azt mondta: - Nagz reisa! - A priccsen levő takaró csapott egyet, a levegőbe emelkedett, ökölnyi gombóccá gyűrődött, majd halk puffanással hullott a földre.

Eragon ujjongva fölállt. A kénytelen böjt legyengítette, de izgalma legyőzte az éhséget. *Most tegyünk igazi próbát.* Kinyújtotta elméjét, és végigtapogatta az ajtózárat. Ahelyett, hogy széttörni próbálta volna, egyszerűen visszahúzta a zárnyelvet. Az ajtó halk kattanással kinyílt.

Amikor Yazuacban először alkalmazta a mágiát az urgatok ellen, az csaknem minden erejét elhasználta, de azóta sokkal erősebb lett. Ami valaha kimerítette, az most legföljebb kicsit elfárasztotta.

Óvatosan kilépett a folyosóra. *Meg kell találnom Zar'rocot és a tündét. Valamelyik cellában kell lennie, de nincs időm mindet végignézni. Ami Zar'rocot illeti, az Árny magával vihet.* Észrevette, hogy a gondolkodása még mindig zavaros. *Miért vagyok idekint? Most rögtön elmenekülhetek, ha visszamegyek a cellába, és varázslattal kinyitom az ablakot. De akkor nem tudom megmenteni a tündét... Saphira, hol vagy? Szükségem van a segítségedre.* Némán szidta magát, hogy előbb nem vette föl a kapcsolatot a sárkánnyal. *Miután visszanyertem az erőmet, elsőnek ezzel kellett volna próbálkoznom.*

A válasz meglepő gyorsasággal érkezett. *Eragon! Gil'ead fölött vagyok. Ne csinálj semmit! Murtagh már megy!*

Mi a... Lépések szakították félbe a gondolatot. Megpördült, leguggolt. Hat katona fordult be a folyosóra. Hirtelen megálltak, tekintetük ide-oda villant Eragon és a nyitott cellaajtó között. Arcuk elfehéredett. *Jól van, tudják, hogy ki vagyok. Talán elijeszthetem őket, és akkor nem kell harcolnunk.*

- *Támadás!* - rikoltotta az egyik katona, és futásnak eredt. A többiek kivonták a kardjukat, és végigrohantak a folyosón.

Örültség volt fölvenni a harcot hat emberrel, legyengülve, fegyvertelenül, de a tündére gondolt, és nem hátrált meg. Nem tudta, kibír-e állva ennyi erőfeszítést, mégis fölemelte a kezét. A gedwëy ignasia felizzott. A katonák szemében látszott a félelem, de kemény harcosok voltak, nem lassítottak. Amikor Eragon kinyitotta a száját, hogy elmondja a végzetes szavakat, halk zümmögés hallatszott, valami rezzent. Az egyik katona a földre zuhant, hátában nyílveesszővel. Mire a többiek felfoghatták volna, mi történt, két másik is követte az elsőt.

A folyosó végén, ahol a katonák is feltűntek, rongyos, szakállas férfi állt, kezében íjjal. Lába mellett mankó hevert, amire egyébként nem nagyon lehetett szüksége, amilyen egyenes és délceg volt.

A három megmaradt katona az új ellenség felé fordult. Eragon kihasználta a zűrzavart. - Thyrsta! - ordította. Az egyik katona a melléhez kapott és összeesett. Eragon megtántorodott, a varázslat sok erőt kivett belőle. Egy másik katona is összeesett, a nyakából nyílveessző állt ki. - Ne öld meg! - kiáltotta Eragon, látva, hogy megmentője az utolsó katonát veszi

célba. A szakállas leeresztette az íjat.

Eragon az előtte álló katonára összpontosított. Az ember zihált, szeme riadtan forgott. Most értette csak meg, hogy nem veszik el az életét.

- Láthattad, mire vagyok képes - mondta nyersen Eragon. - Ha nem válaszolsz a kérdéseimre, akkor holtodig tartó kín és nyomorúság lesz az osztályrészed! Hol van a kardom - amelyiknek vörös a pengéje és a hüvelye -, és melyik cellában van a tünde?

A katona hallgatott.

Eragon tenyere fenyegetően felvillant, varázsoláshoz készülve. - Ez rossz válasz! - reccsent rá a katonára. - Tudod, hogy milyen fájdalmas bír lenni egy homokszem, amikor vörösen izzik a gyomrodban? Különösen, ha nem hűl ki húsz évig, és lassan utat éget magának a lábujjadig! Vénember leszel, mire kikerül belőled! - Elhallgatott, várta a hatást. - Hacsak meg nem mondd, amit tudni akarok.

A katona szeme kidülledt, de tovább hallgatott. Eragon fölcsípett egy kis port a kőpadlóról, és közömbösen nézte. - Ez valamivel több, mint egy szem homok, de nyugodj meg; így hamarabb elégsz. Viszont nagyobb lyukat hagy maga után. - Miközben beszélt, a por cseresznyepirosan felizzott, noha nem égette meg a kezét.

- Jól van, csak ne varázsold belém! - nyüszített a katona. - A tünde balra az utolsó cellában van! Nem tudok a kardodról, de valószínűleg fönt lehet az őrszobában. Minden fegyvert ott tartunk.

Eragon bólintott, azután azt morogta: - Slytha. - A katona szeme fennakadt, és ő ernyedten összerogyott.

- Megölted?

Eragon az idegenre nézett, aki már csak néhány lépésnyire állt tőle. Hunyorogva próbált átlátni a szakállon. - Murtagh! Te vagy az? - kérdezte.

- Igen - bólintott Murtagh, egy pillanatra fölemelte a szakállat sima arcáról. - Nem akartam, hogy lássák az ábrázomat. Megölted?

- Nem, csak alszik. Hogy jutottál be?

- Most nincs idő magyarázatra. Föl kell érünk a következő szintre, mielőtt észrevenne valaki. Néhány percen belül lesz egérút. Nem szabad elszalasztanunk a lehetőséget.

- Nem hallottad, hogy mit mondtam? - kérdezte Eragon, és az öntudatlan katonára mutatott. - Egy tündét tartanak itt fogságban. Láttam! Meg kell mentenünk. Szükségem van a segítségedre.

- Egy tünde...! - Murtagh morogva sietett végig a folyosón. - Hibát követsz el. Menekülnünk kéne, amíg lehet. - Megállt a cella előtt, amelyet a katona mutatott, rongyos köpenye alól elővett egy kulcskarikát. - Az egyik őrtől vettem el - magyarázta.

Eragon a kulcsokra mutatott. Murtagh vállat vont, és odaadta neki. Eragon kikereste a megfelelőt, az ajtó kinyílt. Egyetlen holdsugár sütött be az ablakon, hűvös ezüst fénnel világította meg a tünde arcát.

A lány ránézett. Izmai ugrásra készen feszültek, és királynői büszkeséggel emelte föl a fejét. Szeme sötétzöld, csaknem fekete volt, és kissé ferde, mint a macskáké. A fiú megborzongott a nézésétől.

Tekintetük egy pillanatra összekapcsolódott, azután a tünde megremegett, és némán

összerogyott. Eragon alig tudta elkapni, mielőtt a padlóra zuhant. Meglepően könnyű volt, és a friss fenyőtű illatát árasztotta.

Murtagh belépett a cellába. - De gyönyörű!

- Csak sebesült.

- Majd később meggyógyítod. Elég erős vagy ahhoz, hogy hozzád? - Eragon megrázta a fejét. - Akkor majd én - mondta Murtagh, és a vállára kapta a tündét. - Most pedig irány fölfelé! - Egy tört adott Eragonnak, azután visszarahant a folyosóra, amelyen elesett katonák holtteste heverték.

Nehéz léptekkel elvezette Eragont a folyosó végén egy kőből faragott lépcsőhöz. Miközben fölfelé kapaszkodtak, Eragon megkérdezte: - Hogy jutunk ki innen észrevétlenül?

- Sehogy - dünnyögte Murtagh.

Ez nem csillapította Eragon félelmeit. Szorongva fülelt, nincs-e a közelben katona vagy valami más, és rettegett, hogy mi lesz, ha beleszaladnak az Árnyba. A lépcső tetején egy ebédlőt találtak, tele széles faasztalokkal. A falakon pajzsok sorakoztak, a deszkamennyezetet ívelt gerendák tartották. Murtagh lefektette a tündét az egyik asztalra, és aggódalmasan kémlelte a plafont. - Tudnál beszélni Saphirával?

- Igen.

- Mondd meg neki, hogy várjon még öt percet.

A távolból ordítás hallatszott. Katonák masíroztak el az ebédlő bejárata előtt. Eragon szája elkeskenyedett a feszültségtől. - Akármit tervezel is, nem hinném, hogy sok időnk lenne.

- Csak mondd meg neki, hogy vigyázzon, ne lássák meg! - kiáltott vissza Murtagh futtában.

Miközben Eragon továbbította az üzenetet, riadtan hallotta, hogy emberek futnak fölfelé a lépcsőn. Az éhséggel és a kimerültséggel viaskodva lehúzta a tündét az asztalról, és elrejtette alatta. Mellé kuporodott, visszafojtotta a lélegzetét, és megmarkolta a tört.

Tíz katona rontott be a szobába. Keresztülloholtak rajta, csak néhány asztal alá kukkantottak be, azután továbbmentek. Eragon sóhajtva dőlt egy asztallábnak. A megkönnyebbült pillanatban rádöbrent, hogy fáj a gyomra, és kiszáradt a torka. Felfigyelt a terem másik oldalán egy kupára és egy félig teli tányérra.

Kipattant rejtekhelyéről, fölkapta az ételt, azután visszaloholt vele az asztal alá. A borostyánszínű sört két hatalmas korttyal eltüntette a kupából. Üdvösség volt, ahogy a hús árpalé lefutott a torkán, elszongítva a fájdalmat. Elfojtott egy böffentést, majd mohón falni kezdte a kenyeret.

Visszatért Murtagh, kezében Zar'roccal, egy különös íjjal és egy hüvely nélküli, finom vonalú karddal. Zar'rocot átadta Eragonnak. - A másik kardot és az íjat is az őrszobában leltem. Még sohasem láttam hasonló fegyvereket, így hát feltételezem, hogy a tündéé mindkettő.

- Derítsük ki - mondta Eragon kenyérrel tele szájjal. Az ívelt keresztvasú, vége felé hajlított, keskeny penge pontosan illett a tünde övéről lógó kardhüvelybe. Nem lehetett megállapítani, hogy az íj az övé-e, de a fiú nem hitte, hogy másé lehetne. - Most mi lesz? - kérdezte, miközben újabb falatot tömött a szájába. - Nem maradhatunk itt örökké. A katonák előbb-

utóbb megtalálnak.

- Most - mondta Murtagh, miközben elővette az íját, és nyílveesszót helyezett az idegre - várunk. Mint mondtam, a menekülésünk már meg van szervezve.

- Te nem érted! Egy Árnny van itt! Ha megtalál minket, akkor végünk.

- Egy Árnny! - kiáltott Murtagh. - Ebben az esetben mondd Saphirának, hogy azonnal jöjjön! Meg akartuk várni az őrségváltást, de most már annyi halogatás is túl veszélyes volna! - Eragon tömören továbbította az üzenetet, tartózkodva a kérdezetéstől, nehogy megzavarja Saphirát. - Elfuseráltad a terveimet azzal, hogy magadtól megszöktél! - zsémbelt Murtagh, és közben a bejáratot leste, nem bukkannak-e föl a katonák.

Eragon elmosolyodott. - Ebben az esetben talán várnom kellett volna. A te időzítésed viszont tökéletes. Még mászni sem tudnék, ha arra kényszerülök, hogy azokat a katonákat varázslattal intézzem el.

- Örülök, hogy némi hasznomat vetted - jegyezte meg Murtagh, aztán megmerevedett, mert hallotta, hogy emberek rohannak a közelben. - Reménykedjünk, hogy az Árnny nem talál ránk!

Dermesztő nevetés töltötte meg az ebédlőt. - Attól tartok, ezzel elkéstél!

Murtagh és Eragon megpördült. Az Árnny egyedül állt a terem végében. Kezében fakó színű kardot tartott, amelynek pengéjén vékony karcolás indázott. Kikapcsolta fibuláját, köpenye a földre hullott. Teste olyan volt, mint a futóké, vékony és szíjas, de Eragon emlékezett Brom figyelmeztetésére, és tudta, hogy az Árnny megjelenése csalóka; sokkal erősebb a közönséges embereknél.

- Nos, ifjú *Lovasom*, akarsz próbálkozni velem? - vigyorgott az Árnny. - Nem lett volna szabad hinne a kapitánynak, mikor azt állította, hogy minden ételt megettél. Ez a hiba nem fordul elő még egyszer.

- Majd én elintézem - mondta halkan Murtagh. Letette az íját, és kihúzta a kardját.

- Nem! - lehelte Eragon. - Én élve kellek neki, te nem. Egy kis ideig képes leszek feltartóztatni, de aztán okosabb, ha utat vágysz nekünk.

- Jó, eredj - felelte Murtagh. - Nem sokáig kell feltartanod.

- Remélem - mondta Eragon komoran. Kihúzta Zar'rocot, és lassan megindult előre. A penge vörösen villogott a falra tűzött fáklyák fényében.

Az Árnny alvadtvér-színű szeme izzott, akár a szénparázs. Halkan elnevette magát. - Tényleg azt hiszed, hogy legyőzhetsz engem, Du Sündavar Freohr? Micsoda szárnalmas név! Kifinomultabbra számítottam tőled, de, gondolom, csak ennyire vagy képes.

Eragon nem hagyta magát feldühíteni. Leste az Árnny arcát, várta a villanást a szemében, szája rándulását, bármit, ami elárulja a következő mozdulatot. *Nem használhatok varázslatot, mert akkor ő is ahhoz folyamodna. Azt kell hinnie, hogy a mágia segítsége nélkül is győzhet - ami igaz is.*

Mielőtt bármelyikük mozdulhatott volna, a mennyezet megdöndült és megrázkódott. Ömlött belőle a por, a levegő elszürkült, körülöttük fadarabok záporoztak, és széttörtek a padlón. A tetőről kiáltások hallatszottak, acél csörömpölt. Eragon, attól félve, hogy egy gerenda kiloccsantja az agyvelejét,

egy pillanatra fölnézett. Az Árny tüstént kihasználta figyelmének lanyhulását, és támadott.

Eragonnak annyi ideje maradt, hogy Zar'rockal kivédje a bordáira irányuló vágást. A pengék összezsattantak, akkora erővel, amit a fiú még a fogaiban is érzett, a karja pedig elzsibbadt. *A fenébe! Nagyon erős!* Két kézzel markolta Zar'rocot, és minden erejével az Árny fejére vágott. Ellenfele játszva, elképzelhetetlen fürgeséggel hárította a csapást.

Szörnyű recsegés hallatszott fölülről, mintha követ karistolnának vastüskékkel. Három hosszú repedés futott végig a mennyezeten. A réseken potyogtak befelé a palatető zsindelyei. Eragon nem törődött velük, még akkor sem, amikor az egyik közvetlenül mellette tört szét a földön. Bár a kard olyan művészei edzették, mint Brom és Murtagh, még sosem volt ennyire hátrányban. Az Árny *játszott* vele!

Murtagh felé hátrált, remegő karral igyekezett védeni a csapásokat, amelyeknek mindegyike hatalmasabbnak rémlett az előzőnél. Annyira elgyengült, hogy ha akarja, se hívhatta volna segítségül a varázslatot. Ekkor az Árny egy hanyag csuklómozdulattal kiverte a kezéből Zar'rocot. A csapás ereje térdre kényszerítette a ziháló fiút. Fel se bírt állni többé. A recsegés fülsértőbb lett, mint valaha. Akármilyen történt is fent, az egyre közeledett.

Az Árny gőgösen tekintett le a fiúra. - Ebben a mostani játszmában lehetsz erős figura, ám én csalódtam, ha ez a legtöbb, amire képes vagy. Ha a többi Lovas is ilyen gyenge volt, akkor kizárólag a tömegükkel uralhatták a birodalmat.

Eragon felnézett, és a fejét rázta. Rájött, mi volt Murtagh terve. *Saphira, most lenne itt az idő.* - Nem, valamiről megfeledkezel.

- Mégpedig miről? - érdeklődött gúnyosan az Árny. Mennydörgő robaj visszhangzott a teremben. A mennyezet egyik darabja leszakadt, benézett rajta az éjszakai ég. - A sárkányokról! - ordította túl Eragon a lármát-, és oldalra vetődött, ahol ellensége nem érhetette el. Az Árny dühös acsargással, gonoszul meglendítette a kardját. Mellétalált, ismét rohamozott. Ekkor Murtagh nyila a vállába fúródott.

Elnevette magát, és két ujjával letörte a vesszőt. - Ennél többet kell tudnod ahhoz, hogy engem megállíts. - A következő nyíl a szeme között érte. Az Árny felüvöltött kínjában, megvonaglott, és eltakarta az arcát. A bőre elszürkült. Pára gomolygott körülötte, alakja elhomályosodott. Fülsiketítő kiáltás hallatszott; azután eltűnt a felhő.

Ahol az Árny állt, ott nem maradt más, csak a köpenye és egy kupac ruha. - Megölted! - kiáltotta Eragon. Tudta, hogy a történelem csak két legendás hőst ismer, akik túléltek, hogy levágtak egy Árnyat.

- Ebben nem vagyok olyan biztos - felelte Murtagh.

Valaki ordított: - Ez az! Hibázott! Menjetek be, kapjátok el őket! - Hálókkel és lándzsákkal felszerelt katonák özönlöttek be az ebédlő két ajtaján. Eragon és Murtagh a tündét vonszolva a falig hátráltak. A katonák fenyegető félkört alkottak körülöttük. Ekkor Saphira bedugta a fejét a lyukon, és rájuk bődült. Erős karmaival megmarkolta a nyílás peremét, és újabb hatalmas darabot szakított ki a mennyezetből.

Három katona sarkon fordult és elrohant, a többiek azonban a helyükön

maradtak. A mestergerenda mennydörgő csattanással kettétört, a beomló tetőről nehéz palalemezek záporoztak. A katonák ide-oda szökdécselve próbálták kikerülni a gyilkos kartácsot. Eragon és Murtagh a falhoz lapultak, hogy ne érje őket a lezuhogó törmelék. Saphira ismét felbőgött, és a katonák elmenekültek, bár volt, akit futás közben zúzott szét az omladék.

Saphira egy végső, titáni erőfeszítéssel letépte a mennyezet maradványát, majd összezsugorított szárnyával beugrott az ebédlőbe. Súlyától éles reccsenéssel tört szilánkokra egy asztal. Eragon nagyot rikoltott megkönnyebbülésében, és átkarolta a sárkányt. Az elégedetten dorombolt: *Hiányoztál, kicsikém.*

Te is nekem. Van még valaki velünk. El tudsz vinni hármunkat?

Természetesen, felelte a sárkány. Félrugdosta a zsindelyeket és az asztalokat az útból, hogy fel tudjon szállni. Murtagh és Eragon előhúzták a tündét a rejtekhelyéről. Saphira felszisszent meglepetésében. *Egy tünde!*

Igen, az a nő, akivel álmodtam, mondta Eragon, és felkapta Zar'rocot. Segített Murtaghnak a nyereghez kötni a tündét, azután mindketten felkapaszkodtak Saphira hátára. *Viaskodást hallottam a tetőről. Vannak fent emberek?*

Voltak, de már nincsenek. Készen álltok?

Igen.

Saphira az ebédlőből felszökkent az erődítmény tetejére, ahol mindenfelé örök tetemei hevertek. - Nézd csak! - mutatta Murtagh. A tetőtlen terem túloldalán íjászok rajzoltak elő egy toronyból.

- Saphira, azonnal indulnod kell! - figyelmeztette Eragon.

A sárkány széttárta szárnyait, és futni kezdett a tető széle felé, majd a homlokzatnál ellökte magát erős lábaival. A túlsúlytól riasztó sebességgel süllyedt. Közben küszködve próbált magasabbra emelkedni, Eragon meghallotta az elengedett íjhúrok dallamos pengését.

Nyilak füttyültek feléjük a sötétben. Saphira felbődült fájdalmában, amikor eltalálták, és gyorsan balra fordult, hogy elkerülje a következő nyílfelleget. Újabb vesszők fúródtak a levegőbe, ám a sötét megvédte őket a halálos döfésektől. Eragon kétségbeesetten ölelte át Saphira nyakát. *Mid sebesült meg?*

A szárnyamat lyukasztották át... az egyik nem ütötte át teljesen. Még mindig benne van. A sárkány nehezen lélegzett.

Milyen messzire tudsz elvinni minket?

Elég messzire. Eragon magához szorította a tündét. Átsuhantak Gil'ead fölött, és mikor elmaradt a város, kelet felé fordultak, magasan szárnyalva az éjszakában.

HARCOS ÉS GYÓGYÍTÓ

Saphira ereszkedni kezdett egy tisztásnál, leszállt egy domb tetejére, majd szétterítette szárnyait a földön. Eragon érezte, hogy a sárkány reszket. Alig félmérföldnyire voltak Gil'eadtól.

A tisztáson kipányvázva állt Hattyú és Tornac, akik idegesen felhorkantottak Saphira érkezésétől. Eragon a földre csusszant, és azonnal keresni kezdte Saphira sebeit, miközben Murtagh a lovakat készítette föl az indulásra.

Mivel a sötétben nem látott, Eragon vakon tapogatta Saphira szárnyait. Három helyet talált, ahol a nyilak átütötték a vékony hártyát, hüvelykujjnyi kerületű véres lyukat hagyva maguk után. A bal szárny széléből ki is szakadt egy apró darab. A sárkány megremegett, amikor az ujjak a sérülésekhez értek. A fáradt fiú az ősnyelv szavaival begyógyította a sebeket. Azután megkereste a nyilat, amely Saphira szárnyának egyik vastag izmába ágyazódott be. Alul kiált belőle a nyílhegy, és meleg vér csurgott a sebből.

Eragon odahívta Murtaghot. - Szorítsd le a szárnyát. El kell távolítanom a nyilat. - Megmutatta, hol kell fogni a szárnyat. *Ez fájni fog, figyelmeztette Saphirát, de gyorsan túl leszel rajta. Igyekezz nem kapálózni, mert azzal bennünk teszel kárt.*

A sárkány kinyújtotta a nyakát, és görbe agyari közé kapott egy magas facsemetét. Egy rántással kitepte a suhángot a földből, és keményen ráharapott. *Kész vagyok.*

Jól van, mondta Eragon. - Szorítsd! - súgta oda Murtagh-nak. Letörte a nyíl hegyét, aztán fürgén kirántotta a szárát, hogy minél kevesebb fájdalmat okozzon. Amikor a vessző kicuppant az izomból, a sárkány hátravetette a fejét, és a fogai közé harapott suháng ellenére is felnyögött. Szárnya akaratlanul megrándult, állon vágva Murtaghot, aki összeesett.

Saphira morogva megrázta a fát, majd elhajította, előbb még teleszórva földdel a két ifjút. Miután Eragon összeforrasztotta a sebet, fölsegítette Murtaghot. - Váratlanul ért - vallotta be Murtagh, és megérintette felhorzsoltságát.

Bocsáss meg.

- Nem akart megütni - mondta Eragon. Megvizsgálta az eszméletlen tündét. *Kicsit még vinned kell,* mondta Saphirának. *Nem ültethetjük lóra, ha gyorsan akarunk haladni. Most könnyebben fogsz repülni, hogy kihúztam a nyilat.*

Saphira meghajította a fejét. *Menni fog.*

Köszönöm, mondta Eragon. Szenvedélyesen átölelte Saphira nyakát. *Hihetetlen volt, amit tettél! Sosem felejttem el!*

A sárkány tekintete ellágyult. *Indulok.* A fiú, hátralépett. Saphira a levegőbe dobta magát, a tünde haja lobogott a szélben. Pillanatok alatt eltűntek. Eragon odasietett Hattyúhoz, fölkapaszkodott a nyeregbe, aztán ő és Murtagh elváltattak.

Vágta közben Eragon igyekezett összeszedni emlékeiből, hogy mit is tud a tündékről. Sokáig élnek - ezt gyakran hallotta -, noha azt nem tudta, mennyi ez a sokáig. Az ősnyelven beszélnek, és sokan ismerik közülük a mágiát. A Lovasok bukása után a tündék elrejtőztek. Azóta egyet se láttak a birodalomban. *Akkor most miért van itt ez az egy? És hogyan foghatta el az Uralkodó? Ha képes a varázslatot használni, akkor valószínűleg éppen úgy*

elkábították, mint engem.

Egész éjjel lovagoltak, nem álltak meg még akkor sem, amikor fogyatkozó erejük lassítani kezdte őket. Mentek tovább, pedig fájt a szemük, darabos lett a mozgásuk. Mögöttük fáklyás lovasok jártak Gil'ead környékét, a nyomukat keresve.

Sok-sok keserves óra múltával világosodni kezdett az égbolt. Néma egyetértéssel fékeztek meg lovaikat. - Tábort kell vernünk - mondta fáradtan Eragon. - Muszáj aludnom, akár rajtunk ütnek, akár nem.

- Egyetérték - felelte Murtagh, és megdörgölte a szemét. - Szállítsd le Saphirát. Megkeressük.

Saphira utasításait követve egy szikla tövében leltek rá a sárkányra, aki éppen egy patakból ivott. A tünde ernyedt kupacban roskadt a hátára. Amikor Eragon leszállt a lóról, Saphira halk tutulással üdvözölte.

Murtagh segített kiemelni a tündét Saphira nyergéből. Letették a földre, aztán kimerülten dőltek a sziklának. Saphira kíváncsian mustrálta a tündét. *Miért nem tért magához? Órák óta elhagytuk Gil'eadot.*

Ki tudja, mit műveltek vele?, felelte komoran Eragon.

Murtagh követte a tekintetüket. - Tudomásom szerint ő az első tünde, akit a király elfogott. Amióta elrejtőztek, hasztalanul kutatott utánuk - egészen mostanáig, így hát vagy rálelt a menedéjükre, vagy ez a tünde véletlenül esett rabul. Azt hiszem, ez utóbbiról lehet szó. Ha a király megtalálná a tündék menedékét, hadat üzenne nekik, és rájuk uszítaná a seregét. Mivel ez nem történt meg, már csak az a kérdés, kicsikarták-e Galbatorix emberei ebből a tündéből népe menedékének hollétét, mielőtt megmentették.

- Addig nem tudjuk meg, míg vissza nem nyeri az eszméletét. Mondd el, mi történt, miután engem elfogtak. Hogyan kerültem Gil'eadba?

- Az urgalok az Uralkodónak dolgoznak - mondta kurtán Murtagh, és hátrasimította a haját. - És úgy tűnik, az Árny is. Saphira és én láttuk, ahogy az urgalok átadnak neki - noha akkor még nem tudtam, kicsoda - meg egy csapat katonának. Ők vittek tovább Gil'eadba.

Így volt, erősítette meg Saphira, aki melléjük kuporodott.

Eragonnak eszébe jutottak az urgalok, akikkel Teirmnél beszélt, és az „úr”, akit emlegettek. *A királyra gondoltak! Alagaësia leghatalmasabb emberét sértettem meg!*, döbönt rá rémülten. Azután eszébe jutott a lemészárolt yazuaciak borzalmas látványa, és azt hitte, rosszul lesz a dühtől. *Az urgalok Galbatorix parancsait hajtották végre! Vajon miért követett el ilyen szörnyűséget a saját alattvalói ellen?*

Mert gonosz, szögezte le kurtán Saphira.

- Ez háborút jelent! - kiáltotta vadul Eragon. - Ha egyszer a birodalom népe megtudja, akkor föllázad, és a vardeneket fogja támogatni.

Murtagh a tenyerébe hajtotta az állát. - Még ha megtudják is ezt a förtelmét, kevesen fogják támogatni a vardeneket. Az urgaljaival a király képes lezáratni a határokat, és megmaradhat a trónon minden lázongás ellenére! A rémuralommal olyanná gyúrja a birodalmát, amilyené akarja. És noha Galbatorixot gyűlölik, elámíthatja a népet, hogy az ő pártjára álljon a közös ellenséggel szemben.

- Ki lenne az? - értetlenkedett Eragon.

- A tündék és a vardenek. Megfelelő álhírekkel a legundorítóbb

szörnyetegekké torzíthatók - hogy gonosztevők, akik csak arra várnak, hogy elragadják a földedet és pénzedet. Az Uralkodó akár még azt is mondhatja, hogy az urgalokat sajnálatosan félreismerték, mert ők valójában barátok és szövetségesek ily szörnyű ellenséggel szemben. Csak azt szeretném tudni, mit ajánlott nekik a király a szolgálataik fejében.

- Ez nem fog menni - csóválta meg a fejét Eragon. - Senkit sem lehet ilyen könnyen félrevezetni, ami Galbatorixot és az urgalokat illeti. Mellesleg miért tenné ezt? Máris övé a hatalom.

- De hatalmát kétségbe vonják a vardenek, akiket a nép kedvel. Aztán ott van Surda, amely azóta dacol vele, hogy kiszakadt a birodalomból. Galbatorix erős az országában, de azon kívül gyenge a karja. Az emberek nem látnak át a cselszövényein, bármit elhitethet velük. Nem először történne meg. - Elhallgatott, rosszkedvűen bámult a távolba.

Szavai felzaklatták Eragont. Saphira megérintette az elméjét: *Hova küldte Galbatorix az urgalokat?*

Tessék?

Carvahallban és Teirmben egyaránt azt hallottad, hogy az urgalok elhagyták a környéket, és délkelet felé tartanak, mintha a Hadarac sivatagot akarnák meghódítani. Ha valóban a király parancsol nekik, miért küldte őket arra? Talán ott vonja össze az urgal magánhadseregét, vagy urgal várost épített?

Eragon megborzongott a gondolatra. *Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy ezen törjem a fejemet. Akármit tervez Galbatorix, nekünk csak bajunk lehet belőle. Bár tudnám, merre vannak a vardenek! Oda kell mennünk, de Dormnad nélkül eltévedünk. Nem számít, mit teszünk. A birodalom ránk talál.*

Ne add föl!, bátorította a sárkány, majd fanyarul hozzátette: *Még akkor se, ha valószínűleg igazad van.*

Kösz. Murtaghra nézett. - Az életedet kockáztattad, hogy megmentsél, az adósod vagyok. A saját erőm nem lett volna elég a meneküléshez. - Tudta, hogy ennél többről van szó. Most már összekötötte őket a harc közösségében kovácsolt és a Murtagh hűségének tüzen edzett kapocs.

- Örülök, hogy segíthettem. Ez... - Elhallgatott, az arcát dörzsölte. - Most az a fő gondom, miként juthatunk tovább, amikor ennyi ember keres. Gil'ead katonái holnaptól minket üldöznek; ha egyszer megtalálják a lovak nyomait, tudni fogják, hogy nem repültél el Saphirával.

Eragon borúsan helyeselt. - Hogy sikerült bejutnod a várba?

Murtagh halkan fölnevetett. - Kellő kenőpénzt fizettem, és keresztülmásztam egy mocskos szennyvízcsatornán. De a terv nem működött volna Saphira nélkül. Az ő... - Félbeszakította magát, és a sárkányhoz fordult: - Egyedül a te érdemed, hogy élve jutottunk ki.

Eragon ünnepélyesen rátette kezét a sárkány pikkelyes nyakára. Saphira elégedetten dorombolt. A fiú elbűvölve bámulta a tünde arcát. Kelletlenül feltápáskodott. - Meg kell ágyaznunk neki.

Murtagh felugrott, és leterített egy takarót a tündének. Amikor ráemelték, egy ág felhasította az ingujját. Eragon össze akarta tűzni, és ekkor elállt a lélegzete.

A tünde karja tele volt vágásokkal és zúzódásokkal; némelyik gyógyulófélben volt, mások

szívárogta. Eragon haragosan csóválta a fejét, és följebb húzta az ingujját. A sebek tovább folytatódtak vállig. A fiú remegő ujjakkal fűzte ki az ing hátát. Rettegett attól, amit alatta fog találni.

Murtagh átkozódni kezdett a látványtól. A tünde erős, izmos háta olyan varas volt, hogy a szárazságtól megrepedezett sárhoz hasonlított. Kegyetlenül megkorbácsolták, karom alakú billogokat égettek a húsába. Ott, ahol véletlenül nem volt sebhely, szederjessé színeződött a bőre az ütlegeléstől. Bal vállára ugyanazt a jelet tetoválták indigóval, amelyet Brom gyűrűjének zafírjába véstek. Eragon néma esküt tett, hogy megöli azt, aki felelős a tünde megkínzásáért.

- Képes vagy meggyógyítani? - kérdezte Murtagh.

- Hát... nem tudom - válaszolta Eragon. Görcsösen nyelt. - Nagyon sok seb van rajta.

Eragon!, szólt rá élesen Saphira. *Ez egy tünde. Nem hagyhatod, hogy meghaljon. Akár fáradt vagy, akár nem, muszáj megmentened. Egyesítem az erőmet a tiédde, de a varázslatot neked kell véghezvinned.*

Igen... igazad van, mormogta a fiú. Nem tudja levenni a szemét a tündéről. Elszántan lehúzta kesztyűjét, és azt mondta Murtaghnak. - Ez beletelik egy kis időbe. Hoznál egy kis ennivalót? Aztán forralj vizet, és főzz ki benne tépést. Minden sebet nem tudom meggyógyítani.

- Nem gyújthatunk tüzet úgy, hogy ne vegyenek észre! - tiltakozott Murtagh. - Kifőzetlen tépéssel és hideg étellel kell beérned. - Eragon elhúzta a száját, de nem tiltakozott. Gyengéden rátette kezét a tünde gerincére. Saphira mellé telepedett, villogó szemét rászögezte a tündére. A fiú mély lélegzetet vett, azután megidézte a bűverőt, és munkához látott.

Kimondta az ősi szavakat: - Waíse heill! - Tenyere alatt izzás gyulladt, és az izzásból új, egészséges bőr támadt, amely makulátlan simasággal borította el a tünde hátát. Eragon kihagyta a zúzódásokat és a nem túl veszélyes sérüléseket; ha mindet elmulasztja, az felemésztette volna az erejét, amelyet a súlyos sebek gyógyítására tartogatott. Fáradtságos munkálkodása közepette nem győzött csodálkozni, hogy a tünde egyáltalán még él. Többször is megkínózták, vérfagyasztó tudatossággal számítva ki, meddig mehetnek el, hogy áldozatuk még ne haljon bele.

Noha igyekezett tiszteletben tartani a tünde szemérmességét, nem tudta nem észrevenni ennek a testnek a rendkívüli szépségét, amely átizzott az elégtelenítő forradásokon. Eragon kimerült, nem is akart ezzel foglalkozni, ám időnként fülig vörösödött, és nagyon remélte, hogy Saphira nem találja ki, mire gondol.

Hajnalgig küzdött, csak rövid szüneteket tartva, hogy egyen és igyon, visszanyerje erejét, amelyet fölemésztett a böjt, a menekülés és a tünde gyógyítása. Saphira mellette maradt, annyi erőt kölcsönzött neki, amennyit csak tudott. A nap már magasan állt az égen, amikor Eragon végre fölállt, és nyöszörgött, ahogy görcsös izmai kiegyenesedtek. A keze szürke lett, a szeme szürkült és fájt. Odabotladozott a nyeregtáskához, és jót ivott a borostömlőből. - Végeztél? - kérdezte Murtagh.

Eragon reszketve bólintott. Nem bízott benne, hogy meg tud szólalni. A tábor forgott a szeme előtt; csaknem elájult. *Jól csináltad*, mondta biztatóan a sárkány.

- Életben marad?

- Azt nem tudom - válaszolta rekedten. - A tündék erősek, de még bennük is kárt tesz az ilyen ocsmány bánásmód. Ha többet tudnék a gyógyításról, lehet, hogy fel tudnám éleszteni, de hát... - Tehetetlenül legyintett. A keze annyira reszketett, hogy a bor kiloccsant a tömlőből. Egy újabb korty segített rajta. - Jobb, ha indulunk.

- Nem! Aludnod kell! - tiltakozott Murtagh.

- Én... alhatok a nyeregben. De nem maradhatunk itt, amikor a katonák a sarkunkban vannak.

Murtagh kelleetlenül beleegyezett. - Ebben az esetben én vezetem Hattyút, amíg pihensz. - Fölnyergelték a lovakat, a tündét felkötötték Saphira hátára, és elhagyták a táborát. Eragon menet közben evett, igyekezett pótolni az elhasznált energiát, azután ráborult Hattyú nyakára, és behunyta a szemét.

VÍZ A HOMOKBÓL

Amikor este megálltak, Eragon nem érezte jobban át, és a hangulata tovább romlott. A nap nagy részét azzal töltötték, hogy hatalmas kerülőket tettek, nehogy nyomukra akadjanak a katonák, akik kutyákkal keresték őket. Leszállt Hattyúról, és megkérdezte Saphirát: *Hogy van?*

Azt hiszem, nincs rosszabbul. Néhányszor mocorgott, de ez volt minden. Saphira lekuporodott, hogy lovasa kiemelhesse a tündét a nyeregből. Eragon egy pillanatra magához ölelte a gyöngéd testet, azután sietve letette.

Összecsaptak egy sovány vacsorát. Alig bírták nyitva tartani a szemüket. Evés után Murtagh azt mondta: - Nem mehetünk tovább ilyen ütemben. Sehoggy sem tudjuk növelni a távolságot. Még egy-két ilyen nap, és bizonyosan utolérnek a katonák.

- Mi mást tehetnénk? - vágott vissza Eragon. - Ha csak ketten lennénk, és hajlandó volnál Tornacot itt hagyni, Saphira elröpíthetne innen. De így, hogy még a tünde is velünk van? Lehetetlen!

Murtagh szúrósan nézett rá. - Ha a magad útját akarod járni, nem tartalak vissza. Nem várom el, hogy itt maradj Saphirával, és kockáztasd a tömlőcöt.

- Ne sérts meg - motyogta Eragon. - Egyedül neked köszönhetem a szabadságomat. Nem hagylak itt az Uralkodó prédájául. Szép kis köszönet lenne!

Murtagh meghajtotta a fejét. - A szavaid jólesnek. - Egy pillanatra elhallgatott. - De ez nem oldja meg a problémánkat.

- Mi oldja meg? - kérdezte Eragon. A tünde felé intett. - Bárcsak meg tudná mondani nekünk, merre vannak a tündék; talán menedéket kérhetnénk tőlük.

- Ha elgondolom, hogyan őrzik ezt a titkot, kétlem, hogy elmondaná nekünk. De még ha megtenné is, lehet, a fajtája nem örülne látásunknak. Egyáltalán, miért akarnának menedéket nyújtani nekünk? A legutolsó Lovasok, akikkel összehozta őket a sors, Galbatorix és az Esküszegők voltak. Kétlem, hogy kellemes emlékeket hagytak volna maguk után. Rádadásul nekem, veled ellentétben, még abban a kétes megtiszteltetésben sincs részem, hogy Lovas lennék. Nem, engem egyáltalán nem fogadnának be.

Befogadnának!, mondta magabiztosan Saphira, miközben kényelmesebb helyzetbe igazgatta szárnyait.

Eragon vállat vont. - Még ha megvédenének is, nem fogunk rájuk találni, és a tündét nem kérdezhetjük, amíg magához nem tér. Menekülnünk kell, de merre? Északnak, délnek, keletnek vagy nyugatnak?

Murtagh összekulcsolta ujjait, a két hüvelykujját a halántékára szorította. - Azt hiszem, az egyetlen, amit tehetünk, hogy elhagyjuk a birodalmat. Az a néhány biztonságos hely, ami létezik az országban, mind messze esik innen. Nehéz lenne elérni őket anélkül, hogy el ne kapnának, vagy ne követnének... Észak felé nincs semmi megfelelő a Du Weldenvardeen erdőn kívül - lehet, hogy ott elrejtőzhetnénk, de nem merném kockáztatni, hogy visszafelé elhaladjunk Gil'ead közelében. Nyugati irányban nincs más, csak a birodalom és a tenger. Délen ott van Surda, ahol találhatsz valakit, aki elvezet a vardenekhez. Ha pedig keletnek megyünk... - Vállat vont. - Keleten a Hadarac sivatag választ el a mögötte levő földektől. Valahol arrafelé lehetnek a varenek, de ha nem

tudjuk, merre keressük őket, évekbe is beletelik, amíg rájuk lelünk.

Viszont biztonságban lennénk, jegyezte meg Saphira. Amíg nem találkozunk az urgalokkal.

Eragon összevonta a szemöldökét. A fejfájás forró lüktetése majdnem elnyelte a gondolatait. - Túl veszedelmes Surdába menni. Keresztül kellene vágnunk a birodalom nagy részén, kikerülve minden falut és várost. Túl sok ember él köztünk és Surda között ahhoz, hogy észrevétlenek maradjunk.

Murtagh felvonta a szemöldökét. - Akkor hát a sivatagon akarsz átkelni?

- Nem látok más lehetőséget. Mellesleg így elhagyhatnánk a birodalmat, mielőtt a ra'zacok ideérnének. Repülő paripáikkal valószínűleg néhány nap múlva betoppannak Gil'eadba, így hát nem sok időnk maradt.

- Ha eljutunk is a sivatagba, mielőtt itt lesznek - jegyezte meg Murtagh -, attól még utolérhetnek. Nehéz lehagyni őket.

Eragon megsimogatta Saphira érdes pikkelyeit. - Feltéve, ha képesek követni a nyomunkat. Ahhoz, hogy elkapjanak, el kell szakadniuk a katonáktól, és ez előnyt jelent nekünk. Ha harcra kerül a sor, azt hiszem, hárman képesek leszünk legyőzni őket... ha nem csapnak le ránk úgy, ahogy Brommal és velem tették.

- Ha biztonságban elérjük a Hadarac túlsó végét - mondta Murtagh vontatottan -, akkor hova tovább? Azok a földek már jócskán túl vannak a birodalom határán. Kevés város lehet arrafelé, ha egyáltalán akad egy is. Azután ott van maga a sivatag. Mit tudsz róla?

- Csak annyit, hogy forró, száraz és tele van homokkal - vallotta be Eragon.

- Jól összefoglaltad - felelte Murtagh. - Továbbá tele van mérgező és ehetetlen növényekkel, mérges kígyókkal, skorpiókkal, és ott a nap, amely hólyagosra éget. Láttad te is a nagy síkságot, amikor Gil'eadba tartottunk?

Ez költői kérdés volt, de azért Eragon válaszolt. - Igen, és nem is egyszer.

- Akkor tisztában vagy iradatlanságával. Kitölti a birodalom szívét. Most képzelj el valamit, ami kétszer-háromszor akkora, és akkor fel tudod fogni a Hadarac sivatagot. Azt javaslod, hogy ezen keljünk át.

Eragon igyekezett maga elé képzelni egy ekkora földdarabot, de képtelen volt fölfogni a méreteit. Elővette a nyeregtáskából Alagaësia térképét, és szétgöngyölte a földön a dohos pergament. Megnézte a síkságokat, és döbbsen csóválta a fejét. - Nem csoda, hogy a birodalom véget ér a sivatagnál. A másik oldal túl messze van ahhoz, hogy Galbatorix az uralma alá vonja.

Murtagh végighúzta a kezét a térkép jobb oldalán. - Mindazok a földek, amelyek a sivatag túloldalán terülnek el, és amelyek üresen maradnak ezen a térképen, valaha, amikor a Lovasok még éltek, egy uralom alatt álltak. Ha a király képes lesz a szolgálivá tenni új Lovasokat, példátlanul nagyra növelheti a birodalmat. De nem erről akartam beszélni. A Hadarac sivatag olyan hatalmas, és olyan sok veszélyt tartogat, hogy csekély az esélyünk a biztonságos átkelésre. Csak a kétségbeesés vihet rá, hogy ezt az utat válasszuk.

- Kétségbeejtő helyzetben vagyunk - mondta szilárdan Eragon. Alaposan szemügyre vette a térképet. - Ha a sivatag közepén megyünk, legalább egy, de lehet, hogy két hónapba is beletelik, amíg keresztülvergődünk rajta. De ha délkelet felé tartunk, a Beor-hegység

irányába, akkor sokkal gyorsabban átjutunk. Akkor aztán követhetjük a hegységet kelet felé a vadonba, vagy nyugatnak, Surda irányába. Ha ez a térkép pontos, akkor a távolság innen a Beorig nagyjából annyi, amennyit Gil'eadig tettünk meg.

- De hát az csaknem egy hónapunkba tellett!

Eragon türelmetlenül rázta a fejét. - Amikor Gil'eadba lovagoltunk, a sérülésem miatt lassan haladtunk. Ha egy kicsit gyorsabban megyünk, akkor ennek az időnek a töredéke alatt elérhetünk a Beor-hegységig.

- Ennyi elég. Megértettelek - mondta Murtagh. - De mielőtt egyet is értenék, még egy gondra kell megoldást találnunk. Bizonyára észrevetted, hogy mikor Gil'eadban jártunk, vásároltam utánpótlást magunknak és a lovaknak. De hogyan jutunk elegendő vízhez? A Hadaracban vándorló törzsek rendszerint *álcázzák* a kútjaikat és oázisaikat, hogy senki ne lophassa a vizüket. Márpedig egy napnál hosszabb időre elegendő készletet magunkkal cipelni nem érdemes. Csak gondold bele, hogy Saphira mennyit iszik! A lovakkal együtt több víz kell neki, mint nekünk egy hétre. Ha csak nem tudsz esőt csinálni, valahányszor szükségünk van rá, akkor nem tudom, hogyan mehetnénk az általad javasolt irányba.

Eragon meghökkent. Az esőcsinálás meghaladta a képességeit. Gyanította, hogy még a legerősebb Lovas sem lenne képes ilyesmire. Ennyi levegőt megmozdítani olyan lenne, mintha megpróbálna egy hegy fölemelésével. Olyan megoldást kell találnia, amely nem szívja ki minden erejét. *Kíváncsi lennék, vajon a homokot vízzé lehet-e változtatni? Az megoldaná a problémánkat, de csak akkor, ha nem igényelne túl sok energiát.*

- Támadt egy ötletem - mondta. - Hadd próbáljak meg valamit, azután válaszolhatok a kérdéseidre. - Hosszú léptekkel elsietett a táborból. Saphira követte.

Min töröd a fejed?, kérdezte.

- Nem tudom - motyogta a fiú. *Saphira, elbírnál annyi vizet, hogy mindnyájunknak elég legyen?*

A sárkány megrázta hatalmas fejét. *Nem; meg sem tudnék mozdítani ekkora súlyt, a repülésről nem is beszélve.*

Az baj. Letérdelt, és fölemelt egy követ, amelyen akkora bemélyedés volt, hogy abban épp elfért egy korty víz. A mélyedésbe nyomott egy rögöt, és elgondolkodva nézte. Most jön a neheze. Valahogy át kell változtatnia a földet vízzé. *De milyen szavakat használjak?* Egy pillanatig töprengett, azután kiválasztott kettőt, amelyekről remélte, hogy működni fognak. Ahogy elérte az ismerős gátat, a jeges mágia végigrohant rajta, és kimondta a parancsot: - Deloi moi!

A föld hihetetlen gyorsasággal szívta ki az erejét. Eragon agyán végigfutott Brom figyelmeztetése, hogy bizonyos feladatok minden erejét fölemésztik, és meg is ölhetik. Kezdett megrémülni. Próbálta félbeszakítani a varázslatot, de képtelen volt. Hozzá volt kötve, amíg a feladatot végre nem hajtja, vagy meg nem hal. Annyit tehetett, hogy nem mozgott, miközben pillanatról pillanatra gyengült.

Már szentül meg volt győződve róla, hogy itt, térden állva fog meghalni, amikor a por felragyogott és átalakult egy gyűszűnyi *vízzé*. Megkönnyebbülten, zihálva leroskadtt. Szíve fájdalmasan vert, gyomrát marcangolta az éhség.

Mi történt?, kérdezte Saphira.

Eragon csak rázta a fejét. Még mindig nem szedte össze magát

tartalékainak megdöbbenő elapadása után. Örült, hogy nem valami nagyobbakat akart átalakítani. *Ez... nem fog működni*, mondta. *Még annyi erőm sem maradt, hogy igyam.*

Óvatosabbnak kéne lenned, dorgálta a sárkány. *A mágia váratlan eredményekkel járhat, ha új módon használod az ősi szavakat.*

A fiú komoran nézett rá. *Tudom, de ez volt az egyetlen mód, hogy ellenőrizsem az ötletemet. Nem várhattam, amíg a sivatagban leszünk!* Nyugalmat parancsolt magára, hiszen sárkánya csak segíteni akart. *Hogyan tudta Brom sírját gyémánttá változtatni anélkül, hogy belehalj? Én alig vagyok képes elbánni egy röggel, ami sokkal kisebb annál a homokkőnél.*

Nem tudom, hogy csináltam, felelte a sárkány nyugodtan. *Csak úgy megtörtént.*

Meg tudnád ismételni, csak most vízzel?

Eragon, felelte Saphira, és a szemébe nézett. *Én annyira tudok parancsolni az adottságaimnak, mint egy pók a magáéinak. Az ilyesmi csak úgy jön, akár akarom, akár nem. Brom mondta neked, hogy a sárkányok körül szokatlan dolgok történnek. Igazat beszélt. Nem adott rá magyarázatot, és én sem fogok. Néha változásokat tudok előidézni, csak úgy ösztönösen, gondolkodás nélkül. De többnyire - mint most is - éppúgy nincs varázserőm, mint Hattyúnak.*

Olyan nincs, hogy neked ne legyen varázserőd, mondta a fiú halkán, és kezét sárkánya nyakára tette. Sokáig hallgattak. Eragonnak eszébe jutott az általa készített sír, és a benne fekvő Brom. Még mindig látta, ahogy a homokkő összefolyik az öregember arca fölött. - Legalább tisztességes temetést kapott - suttogetta.

Lustán piszkálta ujjával a homokot, kanyargós taréjokba rendezte. Két taréjt, amelyek között parányi völgy húzódott, megmagasított hegyláncokká. Körmével folyócskát rajzolt a völgy mélyére, azután elmélyítette, mert túl sekélynek tűnt. Még néhány részletet tett hozzá, és rájött hogy a Palancar-völgy tűrhető miniatűr mását látja. Olyan fájó honvágy rohanta meg, hogy elsimította a tájat.

Erről nem akarok beszélni, motyogta dühösen, belefojtva Saphirába a kérdéseket. Keresztbe fonta karját, és a földet bámulta. Ugyszólván akarata ellenére ismét odasandított, ahol a földet turkálta, és meglepetten fölegyenesedett. Noha a talaj száraz volt, a barázda, amelyet ő húzott, nyirkosnak tűnt. Kíváncsian félrekapart még egy kis földet, és néhány ujjnyival a felszín alatt nedves réteget talált. - Ezt nézd meg! - kiáltotta izgatottan.

Saphira odahajította orrát. *Mit segít ez nekünk? A víz a sivatagban olyan mélyen rejtőzik, hogy hetekig is áshatunk, amíg megtaláljuk.*

Igen!, mondta vidáman Eragon, *de ha ott van, akkor meg is tudom szerezni. Figyelj csak!* Mélyebbre ásott, azután kapcsolatba lépett a varázslattal. Ahelyett, hogy a földet változtatta volna vízzé, egyszerűen előcsalta a nedvességet, amely már amúgy is ott rejtőzött a talajban. A víz halk susogással töltötte meg a lyukat. Eragon elmosolyodott, és ivott belőle. Hűvös és tiszta, tökéletesen iható volt. *Nézd csak! Minden megvan, ami kell!*

Saphira a lyukba szimatolt. *Itt igen. De a sivatagban? Lehet, hogy ott nincs annyi víz, hogy a felszínre hozhasd.*

Működni fog!, állította Eragon magabiztosan. *Csak annyi a dolgom, hogy felhozzam a vizet, és ez nem túl nehéz. Ha lassan csinálom, elég lesz hozzá*

az erőm. Még azzal sem lesz baj, ha ötvenlépcsnyi mélységből kell felhoznom. Különösen, ha segítesz.

Saphira kétkedve sandított rá. *Biztos? Jól gondold meg a választ, mert a tévedésed az életünkbe kerülhet.*

Eragon habozott, azután határozottan mondta: *Biztos!*

Akkor mondd meg Murtaghnak. Majd én őrködöm, amíg alszol.

De egész éjjel fenn voltál velünk együtt!, tiltakozott a fiú. Pihenned kell.

Nem lesz nekem semmi bajom. Erősebb vagyok, mint gondolnád, felelte a sárkány gyengéden. Pikkelyei surrogtak, ahogy összegömbölyödött, és északra szögezte átható tekintetét, ahonnan üldözőiket várhatták. Eragon átkarolta, a sárkány mély hangon zümmögött, az oldala remegett. *Eredj.*

A fiú egy darabig még ácsorgott, azután kelletlenül visszatért Murtaghhoz, aki azt kérdezte: - Nos? Nyitva áll előttünk a sivatag?

- Igen - válaszolta Eragon. Szétgöngyölte hálózsját, és elmagyarázta, mit tudott meg. Amikor végzett, a tünde felé fordult. Az arca volt az utolsó, amit alvás előtt látott.

A RAMR FOLYÓ

Kénytelenek voltak a hajnalhasadás előtti szürke órákban kelni. Eragon reszketett a hidegtől. - Hogyan szállítsuk a tündét? Nem tud sokáig Saphira hátán lovagolni, előbb-utóbb felsértik a bőrét a pikkelyek. Nem viheti a karmai között sem, mert elfárad, s a földet érés is veszélyes. A szánkó sem működne. Lovaglás közben szétesik, és nem akarom még egy személy súlyával lassítani a lovakat.

Murtagh is ezen töprengett, miközben Tornacot nyergelte. - Ha te lovagolnál Saphirán, akkor a tündét Hattyúra köthetnénk, bár az is feltörné a bőrét.

Nekem van egy ötletem, szólalt meg váratlanul Saphira. Miért nem kötitek a hasamra? Akkor még mindig szabadon mozoghatok, és ő nagyobb biztonságban lesz, mint bárhol másutt. Az egyetlen veszély akkor fenyegeti, ha a katonák nyilaznak rám, de a nyilaknál simán följebb tudok repülni.

Egyik ifjúnak sem volt jobb ötlete, így hát elfogadták a sárkány javaslatát. Eragon hosszában kettéhajtotta az egyik takaróját, jó erősen rátekerke a tünde nyúlánk alakjára, majd odavitték a göngyöleget Saphirához. Takarókat és tartalék ruhákat áldoztak föl, hogy elég hosszú köteleket gyártsanak, amelyek körbeérik Saphira derekát. Ezekkel a kötelekkel erősítették oda a tündét Saphira hasához, úgy, hogy az arca lefele nézett, a feje a sárkány mellső lábai közé esett. Eragon bírálóan nézte munkájukat. - Attól tartok, hogy a pikkelyeid elnyúíhetik a köteleket.

- Időnként majd ellenőriznünk kell, mennyit koptak - jegyezte meg Murtagh.

Mehetünk?, kérdezte Saphira. Eragon hangosan megismételte a kérdést.

Murtagh szeme veszedelmesen megvillant. Feszés szájával mosolygott. Hátranézett, arra, ahonnan jöttek, és ahol tisztán látszott a katonák tábortüzeinek füstje, majd azt mondta: - Mindig szerettem a versenyfutást.

- Most pedig az életünkért futunk!

Murtagh felszökkent Tornac nyergébe, és kiügetett a táborból. Eragon szorosan mögötte kocogott Hattyúval. Saphira, hasán a tündével, a levegőbe szökkent. Alacsonyan siklott a föld fölött, nehogy észrevegyék a katonák, így indultak délkelet felé, a távoli Hadarac sivatag irányába.

Eragon lovaglás közben egyfolytában fürkészett, hogy nem lát-e üldözőt. Gondolatai mindegyre visszatértek a tündéhez. *Egy tünde!* Valóban látott egyet, és az itt van vele! Ugyan mit szólna hozzá Roran? Ha valaha is visszatér Carvahallba, ugyancsak meggyűlik a baja, mire bárkit is meggyőz róla, hogy kalandjai csakugyan megtörténtek!

Naphosszat rohantak, mit sem törődve kényelmetlenséggel, fáradtsággal. Annyira hajszolták a lovakat, amennyire merték, éppen csak arra vigyáztak, hogy bele ne pusztuljanak a megerőltetésbe. Néha leszálltak a nyeregből és gyalogoltak, hogy Tornac és Hattyú pihenhessen. Csak kétszer álltak meg - mindkét alkalommal azért, hogy megetessék, megitassák az állatokat.

Noha a Gil'eadból jött katonák mostanra messzire lemaradtak, Eragonnak és

Murtaghnak mindannyiszor ki kellett kerülnie egy újabb helyőrséget, valahányszor egy város vagy falu mellett haladtak el. A riasztás valahogy mindig megelőzte őket. Kétszer kis híján csapdába estek, csak azért menekültek meg, mert Saphira megérezte a lesben várakozó emberek szagát. A második eset után letértek a járt ösvényekről.

Szürkület puhította fel a formákat, az este fekete köpenye húzódott az égen. Éjjel is lovagoltak, nyugalmat nem találva hagyták maguk mögött a mérföldeket. A legsötétebb éjszakában a talaj megemelkedett, kaktuszokkal borított, alacsony dombsággá gyűrődött.

- Pár mérfölddel előttünk - mutatta Murtagh - van egy Bakhát nevű falu. Azt ki kell kerülnünk. Bizonyára vannak ott katonák, akik minket figyelnek. Most kell elsurranunk mellettük, amíg sötét van.

Három óra múlva meglátták Bakhát szalmasárga fényeit. A falu közelében katonák strázsáltak őrtüzek között. Eragon és Murtagh rongyba csavarták kardhüvelyeket, és óvatosan leszálltak a lóról. Széles ívben megkerülték Bakhátat, közben erősen figyeltek, nehogy beleszaladjanak egy katonai táborba.

Ahogy a falu mögéjük került, Eragon kicsit megnyugodott. A pitymallat végre gyöngéd rózsapírral öntötte el az eget, és megmelegítette a fagyos éjszakai levegőt. Megálltak egy dombtetőn, hogy szemügyre vegyék a környéket. Balra a Ramr hömpölygött, de jobbra, ötmérföldnyire ugyancsak a folyót látták. A Ramr több mérföld hosszan folyt déli irányban, majd egy éles kanyarral visszatért északnak, mielőtt elfordult volna nyugat felé. Több mint tizenhat mérföldet tettek meg egyetlen nap alatt.

Eragon rádőlt Hattyú nyakára. Boldog volt, hogy ilyen messzire jutottak. - Keressünk egy vízmosást vagy horpadást, ahol megállhatunk! - Egy apró borókásnál megálltak, hálózásukukat leterítették a fák tövébe. Saphira türelmesen várakozott, amíg leoldozták a hasáról a tündét.

- Én vállalom az első őrséget, és délelőtt majd fölébresztlek - mondta Murtagh, és a térdére tette kivont kardját. Eragon helyeslőleg mormogott, és magára húzta a takarót.

Este fáradtak, álmosak voltak, de elszánták magukat, hogy mennek tovább. Készülődés közben Saphira azt mondta Eragonnak: *Ez a harmadik éjszaka, amióta kimentettünk Gil'eadból, és a tünde még mindig nem tért magához. Aggódok. Továbbá, folytatta, egész idő alatt nem evett, és nem is ivott. Nem sokat tudok a tündékről, de ez itt nádszálvékony, és kétlelem, hogy sokáig bírná táplálék nélkül.*

- Mi a baj? - kérdezte Murtagh Tornac határól.

- A tünde - felelte Eragon, és a lányra nézett. - Saphirát aggasztja, hogy nem tért magához, és nem evett; engem is nyugtalanít. A sebeit meggyógyítottam, legalábbis a felszínen, de úgy tűnik, nem sokat segítettam.

- Talán az Árnycsinált valamit az elméjével - találgatott Murtagh.

- Akkor segítenünk kell neki.

Murtagh letérdelt a tünde mellé. Alaposan megvizsgálta, azután megcsóválta a fejét, és felállt. - Amennyire meg tudom állapítani, csak alszik. Olyannak látszik, mintha föl lehetne kelteni egy szóval vagy érintéssel, de ő csak

szendereg tovább. Lehet, hogy a tündék ilyen önkívületbe ejtik magukat, ha el akarnak menekülni a sebek kínja elől, de ha ez a helyzet, miért nem vet véget neki? Most már nem fenyegeti veszély.

- De ő vajon tudja ezt? - kérdezte halkán Eragon.

Murtagh a vállára tette a kezét. - Ezzel várnunk kell. Most induljunk, különben kockáztatjuk nehezen megszerzett előnyünket. Később is gondoskodhatsz róla, amikor majd megállunk.

- Még valami! - szólt Eragon. Vízbe mártott egy rongyot, azután kicsavarta, a tünde gyönyörűen ívelt szájába csorgatva a cseppeket. Ezt többször megismételte, azután megtörölgette a homlokát a merészen rézsútos vonalú szemöldök felett. Különös érzés volt, hogy ő oltalmazhat egy tündét.

Átvágtak a dombvidéken. A dombtetőket elkerülték, mert féltek, hogy az őrszemek észreveszik őket. Ugyanezért Saphira is velük maradt a földön. Méretei ellenére ügyesen lopakodott, csak a farka súrlódott a földön, akár egy nagy kék kígyó.

Végül az ég világosodni kezdett keleten. Aiedail, a hajnalszín éppen akkor ragyogott fel, amikor bozótos, meredek martra értek. A mélyben víz tört utat magának harsogva a sziklák között.

- A Ramr! - kiáltotta túl a lármát Eragon.

Murtagh bólintott. - Igen! Keresnünk kell egy helyet, ahol biztonságosan átkelhetünk.

Szükségtelen, mondta Saphira. Át tudlak vinni benneteket, nem számít, milyen széles a folyó.

Eragon fölnézett szürkés-kék sárkányára. És *mi lesz a lovakkal? Nem hagyhatjuk hátra őket. Túl nehezek ahhoz, hogy fölemeld őket.*

Ha nem ültök rajtuk, és nem rúgkapálnak túlságosan, akkor biztosan átviszem őket. Ha ki tudtam kerülni a nyilakat három emberrel a hátamon, akkor egy lóval is át tudok szállni egyenes vonalban egy folyó fölé.

Hiszek neked, de akkor sem próbálkozunk vele, hacsak nem muszáj. Túl veszélyes.

A sárkány lemászott a partra. *Nem fecsekelhetjük az időt!*

Eragon követte, száron vezetve Hattyút. A mart hirtelen szakadt bele a sötét rohanó folyóba. Fehér pára szállt föl a vízről, ahogy a vér gőzölög télen. Nem látszott tőle a túlsó part. Murtagh egy ágat dobott az áramlatba, és figyelte, hogyan dobálják a hullámok.

- Mit gondolsz, milyen mély? - kérdezte Eragon.

- Nem tudnám megmondani - felelte aggódalmasan Murtagh. - Varázslattal képes lennél megnézni, milyen messze van a másik part?

- Nem hinném, hacsak akkora világosságot nem csinállok, mint egy fűrészt.

Saphira szelet kavarva felröppent, és átszállt a folyón. Valamivel később megszólalt: *A túlparton vagyok. A Ramr több mint fél mérföld széles. Nem is választhatatok volna rosszabb helyet az átkelésre; a Ramr itt kanyarodik, és itt a legszélesebb.*

- Fél mérföld! - kiáltott Eragon. Elmondta Murtaghnak, hogy Saphira följánlotta a légi szállítást.

- Inkább nem próbálkoznék a lovakkal. Tornac kevésbé szokta meg Saphirát, mint Hattyút. Lehet, hogy pánikba esik, és mindketten megsérülnek. Kérd meg Saphirát, keressen sekélyest, ahol átúsztathatunk. Ha egy mérföldön belül sehol sincs ilyen hely, akkor átfuvarozhat!

Eragon kérésére Saphira beleegyezett, hogy keres *gázlót*. A menekülők addig is letelepedtek a lovak mellé, és száraz kenyeret majszoltak. Nemsokára Saphira is visszatért, bársony szárnyai suhogtak a pirkadati égen. *A víz mindkét irányban mély, és erős a sodrás.*

Ezt hallván Murtagh kijelentette: - Jobb, ha elsőnek én megyek át, akkor vigyázhatok a lovakra. - Felkapaszkodott Saphira nyergébe. - Vigyázz Tornackal. Sok éve az enyém. Nem akarom, hogy baj érje. - Saphira felröppent.

Amikor visszatért, az öntudatlan tünde már nem volt rákötve a hasára. Eragon, ügyet se vetve az állat fojtott nyihogására, odavezette Tornacot Saphirához. Saphira fölgaskodott, hogy mellső lábaival megragadhasa a hasánál fogva a lovat. Eragon a félelmetes karmok láttán felkiáltott: - Várj! - Levette Tornacról a nyeregtakarót, védelmül fölcsatolta a hasára, azután intett Saphirának, hogy mehet.

Tornac felhorkantott rémületében, és igyekezett elmenekülni, amikor Saphira megragadta az oldalát, de a sárkány erősen tartotta. A ló eszeveszetten forgatta kitágult pupillájú szemét. Eragon a gondolataival próbálta megnyugtatni, ám a pánikba esett állat ellenállt az érintésnek. Mielőtt Tornac még egy kísérletet tehetett volna a kitörésre, Saphira felszökkent, olyan erővel rúgva el magát, hogy karmai belevájtak a sziklába, és vad szárnycsapkodással igyekezett fölemelni a hatalmas terhet. Egy pillanatig úgy tűnt, mindjárt visszaesik, azután mégis fölemelkedett. Tornac rúgkapált, és olyan iszonyú hangot adott félelmében, mintha szakadó fém csikorogna.

Eragon káromkodott. Van vajon a közelben valaki, aki meghallhatja? Jó lesz sietned, Saphira! Várakozás közben egyre arra fülelt, nem hallja-e a katonákat? Vajon mikor tűnnek fel a sötét földön az árulkodó fáklyalángok? Hamarosan meg is látta őket a lovasok kezében, akiknek vonala alig mérföldnyire éppen leereszkedett egy szirtről.

Ahogy Saphira földet ért, Eragon odavezette hozzá Hattyút. *Murtagh buta hátasa őrjöngött. Meg kellett kötnie, nehogy elnyargaljon.* Felmarkolta Hattyút és elvitte, mit sem törődve a ló harsány tiltakozásával. Eragon nézte, ahogy távolodik, és magányosnak érezte magát az éjszakában. A lovasok már csak mérföldnyire voltak.

Végül érte is eljött Saphira, és hamarosan a szilárd földön álltak a Ramr túlsó partján. Ahogy a lovakat lecsillapították, és a nyergeket megigazították, már menekültek is tovább a Beor-hegység felé. A levegő megtelt az új napra ébredő madarak énekével.

Eragon menet közben szundikált. Homályosan érzékelte, hogy Murtagh is szendereg. Volt, mikor egyikük sem irányította a lovakat, és csak Saphira éberségének köszönhatték, hogy nem tértek el az útiránytól.

Végül a talaj *lazább, süppedősebb* lett. Meg kellett állniuk. A nap magasan járt az égen. A Ramr már csak egy elmosódó vonal volt mögöttük.

Megérkeztek a Hadarac sivataghoz.

A HADARAC SIVATAG

Óceáni hullámokhoz hasonlatosan húzódott a látóhatárig a dűnék sokasága. A szélrohamok aranyvörös homoktölcséereket pörgettek. Ritkás foltokban torz fák tengődtek ott, ahol keményebb volt a talaj, olyan kemény, amelybe egyetlen paraszt se akart volna gabonát vetni. A távolban bíbor szirtek sorjáztak. A félelmetes pusztaságban nem éltek állatok, csak madarak siklottak tova a zefír hátán.

- Biztos vagy benne, hogy találunk itt abrakot a lovaknak? - kérdezte Eragon rekedten. A forró, száraz levegő karcolta a torkát.

- Látod azokat? - mutatott a szirtekre Murtagh. - Azok körül fű nő. Kurta és kemény, de elég lesz a lovaknak.

- Remélem, nem tévedsz - mondta Eragon, és belehunyorított a napsütésbe. - Mielőtt továbbmennénk, pihenjünk. Az elmém lassú, mint egy csiga, a lábamat alig tudom mozdítani.

Leoldották a tündét Saphiráról, ettek, aztán ledőltek egy dűne árnyékában, hogy szundítsanak. Mikor Eragon letelepedett a homokra, Saphira mellé kuporodott, és védőn széttárta a szárnyait fölötte. *Nagyszerű hely ez!*, mondta. *Éveket tölthetnék itt, és észre sem venném a múltó időt.*

Eragon lehunyta a szemét. *Repüléshez tényleg kiváló hely*, ismerte el álmosan.

Nem csak erről van szó. Úgy érzem, arra születtem, hogy sivatagban éljek. Itt éppen akkora a tér, amekkora nekem kell, vannak hegyek, ahol fészkelhetek, és préda, amelyre napokig vadászhatok. És a meleg! A hideg nem zavar, de ez a meleg felpeszdit, és eltölt erővel. Felnézett az égre, és boldogan nyújtózkodott.

Ennyire tetszik?, motyogta Eragon.

Igen.

Akkor, ha mindennek vége, talán visszatérhetünk ide... Beszéd közben elaludt. Saphira elégedett volt, és gyengéden zümmögött, miközben a két ifjú pihent.

Ez volt a negyedik nap, amióta elhagyták Gil'eadot. Már harmincöt mérföld volt mögöttük.

Csak annyit aludtak, hogy kitisztuljon a fejük, és a lovak is kipihenhessék magukat. Katonákat nem láttak, de ettől még nem mertek lassítani. Tudták, hogy az Uralkodó addig keresteti őket, amíg messze túl nincsenek birodalma határain. Eragon azt mondta: - A futárok már közölhették szökésem hírért Galbatorixszal. Bizonyára riasztotta a ra'zacokat. Mostanra alighanem a nyomunkban vannak. Egy darabig eltart, amíg utolérnek, még ha repülnek is, de mindig készen kell állnunk a támadásukra.

És ez alkalommal meglátják, hogy nem lehet engem olyan könnyen megláncolni, fenyegetőzött Saphira.

Murtagh megvakarta az állát. - Remélem, Bakháton túl már nem követnek. A Ramr igen hatékony módja volt az üldözők lerázásának. Elég jó esélyünk van rá, hogy nem veszik fel a nyomunkat.

- Valamennyi reményt csakugyan nyújt - mondta Eragon, miközben a tündét nézte. Állapota változatlan volt, még mindig nem reagált az ő féltő gondoskodására.

- Mindazonáltal most nem tudok hinni a jó szerencsében. A ra'zacok talán már ebben a pillanatban is üldöznek.

Napszállatra megérkeztek a sziklákhoz, amelyeket reggel pillantottak meg a távolból. A toronymagas, fenséges kőszalak keskeny árnyékot vetettek. Körülöttük úgy fél mérföldön át nem volt homokdűne. Amikor leszállt Hattyúról a kiaszott, repedezett földre, a hőség ökölként sújtott Eragon-ra. Tarkója és arca leégett a napon; bőre olyan forró volt, mintha láza lenne.

Miután kikötötték a lovakat egy olyan helyen, ahol leleghették a gyér fűvet, Murtagh kis tüzet rakott. - Mit gondolsz, milyen messzire jutottunk? - kérdezte Eragon, miközben leoldozta a tündét Saphiráról.

- Nem tudom! - morogta Murtagh. A bőre vörös volt, a szeme vérekes. Fölvett egy fazekat, és elkáromkodta magát. - Nincs elég vizünk. És a lovaknak is inniuk kell.

Eragont ugyanolyan ingerültté tette a hőség és a szárazság, de fegyelmelte magát. - Hozd a lovakat. - Saphira kapart neki egy gödröt, Eragon lehunyta a szemét és varázsolni kezdett. Noha a föld kiszikkadt, éppen elég nedvesség rejtőzött benne, hogy a növények megéljenek, és ő többször is feltölthesse a gödröt.

Murtagh megtöltötte a tömlőket a gödörből, azután félreállt, hogy a lovak ihassanak. A szomjas állatok kielégíthetetlen mohósággal ittak, Eragonnak egyre mélyebbről kellett fölcsálnia a vizet, és ez kifacsart belőle minden erőt. Amikor a lovak végre elteltek, szólt Saphirának: *Ha szomjas vagy, most igyál.* A sárkány kígyónyaka előrenyúlt, két derekasat húzott a gödörből, és nem ivott többet.

Mielőtt hagyta volna, hogy a víz visszafolyjon a mélybe, Eragon is pukkadásig teleítta magát, azután figyelte, amint az utolsó csepp is eltűnik a földben. A vizet felhozni nehezebb volt, mint gondolta. *De legalább nem haladta meg a képességeimet,* mélázott, némi derűvel emlékezve arra az időre, amikor erőlködni kellett, hogy egyetlen kavicsot fölemeljen.

Másnap dermesztő hidegre ébredtek. A nap rózsaszínre festette a homokot, az ég párás volt, a látóhatár eltűnt. Murtagh kedvén nem javított az alvás, Eragoné is gyorsan romlott. Reggeli közben megkérdezte: - Mit gondolsz, sokáig kell még mennünk a sivatagban?

Murtagh gyilkosan meredt rá. - Mivel csak egy kisebb részén szándékozunk átkelni, nem tudom elképzelni, hogy két-három napnál többet igényelne.

- Na de nézd meg, hogy máris milyen messzire jutottunk!

- Jól van, lehet, hogy tévedtem! Én most csak azzal törődöm, hogy a lehető leggyorsabban kijussak a Hadaracból! Amibe belevágtunk, akkor is éppen elég nehéz, ha nem kell minden pillanatban a homokot törölgetnünk a szemünkből!

Befejezték az evést, majd Eragon odament a tündéhez. Úgy feküdt a földön, mint egy halott - akár az is lehetett volna, amilyen ritkásan lélegzett. - Hol vannak a sebeid? - suttogta Eragon, és kisimított a tünde arcából egy hajfürtöt. - Hogy tudsz így aludni, ugyanakkor életben maradni? - Még mindig látta maga előtt azt a nőt,

aki éberén és ugrásra készen várakozik a cellájában. Gondterhelten fölkészítette a tündét az útra, azután nyergelt, és fölszállt Hattyúra.

Amint elhagyták a táborn, sötét foltokból álló csíkot vettek észre a látóhatáron, jól látszott még a párás levegőben is. Murtagh szerint távoli hegyek lehettek. Eragon nem volt biztos benne, de nem látta a részleteket.

Nem szabadulhatott a tündéért érzett aggodalomtól. Valamit okvetlenül tenniük kell, különben meghal. Csak azt nem tudta, mit csináljon. Saphira is nyugtalankodott. Órák hosszat beszélgettek erről, de egyikük sem tudott eleget a gyógyításról ahhoz, hogy megoldják ezt a súlyos gondot.

Délben kurta pihenőt tartottak. Miután ismét elindultak, Eragon észrevette, hogy a pára ritkult reggel óta, és a távoli foltok határozott alakot nyertek.

Többé nem voltak elmosódó bíbor-kék tömbök, hanem határozott vonalú széles, erdős dombok. Fölöttük színtelen volt a levegő, hiányzott belőle a szokásos árnyalat. Mintha minden színt kifehéřítettek volna az ég vízszintes csíkjából, amely a dombok fölött húzódott a látóhatár széléig.

Eragon hökkenten bámulta, de minél jobban igyekezett megfejteni a látványt, annál kevésbé értette. Pislogott, megrázta a fejét, azt gondolta, éřékcshalódás, amelyet a sivatagi levegő okoz. De mikor kinyitotta a szemét, még mindig ott volt az a bosszantó képtelenség. Fehéřsége a fél eget eltakarta. A fiú bizonyosra vette, hogy valami nagy baj van, és már éppen meg akarta mutatni Murtaghnak és Saphirának, amikor ráeszmélt, mit lát.

Amit domboknak nézett, azok valójában gigászi hegylábak voltak, sokmértföldnyi távolságban. Az aljukat elborító sűrű erdők fölött hó és jég takarja őket. Ezért hitte azt, hogy az ég fehér. Fölfelé bámult, a csúcsokat kereste, de nem látta. A hegyek olyan magasra fűrták magukat az égbe, míg el nem tűntek a szem elől. Repedésnél alig valamivel szélesebb, keskeny, szaggatott nyiladékok tagolták a hegyláncot. Mintha egy töredezett, csorba fal kötötte volna össze Alagaësiát a mennyekkel.

Se vége, se hossza!, hüledezett a fiú. A Beorról szóló mesék mindig emlegették a hegység hatalmasságát, ám Eragon ezt csak afféle regéłi túlzásnak tartotta. Hát most kénytelen volt elismerni, hogy nem túloztak.

Saphira, aki éřékelte lovása meghökkenését, követte Eragon pillantását, és csaknem azonnal fölismerte a hegységet. *Ismét fiókának éřzem magam. Ezekhez még én is apró vagyok!*

Bizonyára közeledünk a sivatag pereméhez, mondta Eragon. *Alig két nap után meglátjuk a másik oldalát, és ami azon túl van!*

Saphira csigavonalban a dűnék fölé emelkedett. *Igen, de tekintve ezeknek a csúcsoknak a méretét, legalább ötven mértföld választ még el tőlük. Ilyen iszonyú nagyságnál nehéz a távolságot felmérni. Hát nem tökéletes rejtekhely a tündék vagy a vardenek számára?*

A tündéken és a vardeneken kívül sokan mások is bujkálhatnak itt, szögezte le a fiú. *Egész nemzetek élhetnek itt titokban, rejtve a birodalom elől. Képzeld el, hogy ilyen behemótok árnyékában élsz!* Hattyút odaterelte Murtagh mellé, és vigyorogva előremutatott.

- Mi az? - morogta Murtagh. Tekintete végigpásztázta a tájat.

- Nézd csak meg jobban! - biztatta Eragon.

Murtagh a látóhatárra meredt. Vállat vont. - Nem tudom, hogy mit... -

Elakadt, eltátotta a száját. Megcsóválta a fejét, és azt motyogta: - Ez lehetetlen! - Olyan erősen hunyorított, hogy szarkalábak rajzolódtak a szeme sarkába. Ismét megrázta a fejét. - Tudom, hogy a Beor hatalmas, de hogy ilyen hihetetlen méretű legyen!

- Reménykedjünk benne, hogy állatvilágának mérete nem arányos a hegyekével - felelte vidáman Eragon.

Murtagh elmosolyodott. - Jól jön egy kis árnyék és néhány ráérős hét. Nagyon elegendem van már ebből az erőltetett menetből.

- Én is fáradt vagyok - ismerte el Eragon -, de nem állok meg, amíg a tündét meg nem gyógyítják... vagy meg nem hal.

- Nem tudom, hogy a folyamatos utazás mennyiben segít rajta - válaszolta komolyan Murtagh. - Egy ágy többet használna, mint az, ha egész nap Saphira hasa alatt lóg.

Eragon vállat vont. - Talán... Amikor elérjük a hegyeket, elvihetem Surdába, az nincs nagyon messze. Kell ott lenni valamilyen gyógyítónak, aki képes segíteni rajta; mi bizonyosan tehetetlenek vagyunk.

Murtagh elárnyékolta a szemét, és a hegyeket nézte. - Ezt később is megbeszélhetjük. Most egyelőre érjük el a Beort. Ott legalább a ra'zacok se találhatnak ránk könnyen, és elmenekültünk az Uralkodó elől.

Telt a nap, de a Beor semmivel sem került közelebb, noha a táj szembeszökően megváltozott. A laza, vörhenyes homok fokozatosan átalakult kemény, porszínű földdé. A dűnék helyét növényzet rongyos foltjai és mély vízmosások foglalták el. Hűvös szellő lengedezett, a menekülők boldogan fogadták friss leheletét. A lovak is érezték a változást, és lelkesen kocogtak előre.

Mire az este legyőzte a nappalt, a hegylábak már csak pár mérföldnyire voltak. Gazellanyájak legelésztek a dús, hullámszó fűvel benőtt réteken. Eragon észrevette, hogy Saphira éhesen bámulja őket. Egy patak mellett táboroztak le, és nagyon örültek, hogy megszabadultak a könyörtelen Hadarac sivatagtól.

FELBUKKAN EGY ÖSVÉNY

Fáradtan, nyúzottan, de diadalmas mosollyal ültek a tűz mellett, és gratuláltak egymásnak. Saphira győzedelmesen rivalgott, amivel megijesztette a lovakat. Eragon a lángokat bámulta. Büszke volt arra, hogy nagyjából hatvan mérföldet tettek meg öt nap alatt. Figyelemreméltó teljesítmény lenne még olyan lovastól is, aki rendszeresen válthatja a hátasait.

Kívül vagyok a birodalmon! Különös gondolat volt. A birodalomban született, egész életét Galbatorix uralma alatt élte le, legközelebbi barátait, családját a király szolgái pusztították el, és több alkalommal ő is majdnem halálát lelte az Uralkodó országában. Most már szabad volt. Neki és Saphirának nem kell többé bujkálnia a katonák elől, nem kell kerülgetnie a falvakat, vagy titkolnia igaz mivoltát. Keserűes gondolat volt, mivel azzal kellett fizetnie érte, hogy elveszítette egész világát.

Fölnézett a sötétedő ég csillagaira. Noha vonzotta a gondolat, hogy otthont teremtsen magának az elszigeteltség biztonságában, a gyilkosságtól a rabszolgatartásig túl sok, Galbatorix nevében elkövetett gonosztettnek volt a tanúja, hogy hátat fordíthasson a birodalomnak. Már nem csak a bosszú - Bromért, Garrow-ért - hajtotta. Lovasként kötelessége azokat támogatni, akiknek nincs erejük fellázadni Galbatorix zsarnoksága ellen.

Sóhajtvá abbahagyta a töprengést, és a tündét figyelte, akit Saphira a földre fektetett. A tűz narancsszín lobogása meleg fényt vetett a nő arcára. Járomcsontja alatt puha árnyék remegett. Ahogy bámészan nézte, egyszer csak támadt egy ötlete.

Képes volt emberek és állatok gondolatait megérteni - és ha akart, ilyen módon kapcsolatba kerülhetett velük -, de Saphirán kívül elég ritkán csinálta más lénnel. Mindig észben tartotta Brom figyelmeztetését, hogy csak végszükség esetén hatolhat be egy másik elmébe. Tartózkodott is tőle, azt az egy alkalmat kivéve, amikor Murtagh tudatát próbálta szondázni.

Most azt fontolgatta, hogy kapcsolatba léphetne-e az eszméletlen tündével. *Hátha megtalálhatom a tudatában az okát, hogy miért ragaszkodik ehhez az állapothoz! De ha egyszer magához tér, vajon megbocsátja nekem ezt a betolakodást?... Igen vagy sem, meg kell próbálnom! Legfőlőbb még egy hétig bírja ki ilyen állapotban.* Murtaghnak vagy Saphirának nem is szólva, letérdelt a tünde mellé, és rátette tenyerét a homlokára.

Lehunyta a szemét, és kutató ujjként egy gondolatcsápot küldött a tünde elméje felé. Simán rátalált, és nem zavaros vagy elgyötört volt, ahogy várta, hanem tiszta és zengő, mint egy kristályharang pendülése. Váratlanul jeges tör döfött az elméjébe. Fájdalom robbant a szeme mögött, színek felhőztek az agyában. Visszahőkölt, de nem tudott menekülni, mert vasmarok szorította.

Olyan keményen küzdött, ahogy bírt, felhasznált minden védekezést, ami eszébe jutott. A tör ismét beleszúrt. Eszeveszett gyorsasággal állított gátakat elébe, hogy tompítsa a támadást. A fájdalom nem volt olyan kínzó, mint első alkalommal, de megzavarta az összpontosításban. A tünde kihasználta az alkalmat, és kíméletlenül felmorzsolta a védelmét.

Fojtogató takaró borult Eragonra, kioltva gondolatait. A rettenetes marok ráérősen préselte ki belőle az életet, de a fiú még most is ellenállt, nem

akarta megadni magát.

A tünde fokozta a könyörtelen szorítást. Ki akarta oltani, mint egy mécsest. Eragon kétségbeesetten felkiáltott az ősnyelven: - Eak aí fricai un Shur'tugal! - Lovas vagyok és a barátod! A gyilkos satu nem lazult, de megállt, és a tünde mintha csodálkozott volna.

A meglepetést gyanakvás követte, ám Eragon tudta, hogy a tünde hinni fog neki; az ősnyelven nem lehet hazudni. Habár a fennen hangoztatott barátság még nem zárja ki az ártó szándékot. Ő teljes őszinteséggel feltételezhet magáról baráti szándékokat, ám a tünde ettől még nem fogja a barátjának tekinteni. *Az ősnyelvnek is megvannak a maga korlátai*, gondolta a fiú. Azt remélte, a tünde lesz annyira kíváncsi, hogy elérse.

Igaza volt. A nyomás enyhült, a tünde elméjét védő sorompók lassan felemelkedtek. Tartózkodóan engedte, hogy gondolataik megérintsék egymást, úgy, ahogy vadállatok szokták, ha találkoznak. Hideg borzongás futott végig Eragonon. A tünde elméje idegen volt, hatalmas és határtalan, számtalan év emlékeitől zsúfolt. Sötét gondolatok siklottak félre a fiú szeme és érintése elől, olyan alkotásai a tündefajnak, hogy Eragon vacogni kezdett, mikor súrolták a tudatát. Mégis minden érzékelésen átcsendült a kísértő, vad szépség dallama, amely megtestesítette a lány egyéniségét.

Mi a neved?, kérdezte az ősnyelven. A hangja fáradt volt, telve csöndes kétségbeeséssel.

Eragon. És a tiéd? A tünde tudata hívogatta, csalogatta, hogy merüljön el vérének lírai dallamaiban. A fiú nagy nehezen ellenállt a kísértésnek, bár szíve szerint engedett volna. Először csapta meg a tündék végzetes vonzereje. A varázslat teremtményei voltak, nem kötötte őket a halandók törvénye - éppen annyira különböztek az emberektől, ahogy a sárkányok az állatoktól.

...Arya. Miért kerestél meg így? Még mindig a birodalom foglya vagyok?

Nem, immár szabad vagy!, felelte Eragon. Noha kevés szót ismert az ősnyelven, sikerült továbbítani gondolatait: *Gil'eadban voltam fogoly, akárcsak te, de megszöktem, és téged is elhoztalak. Ennek öt napja. Keresztülvágtunk a Hadarac sivatagon, most a Beor-hegység lábánál táborozunk. Te egész idő alatt meg sem mozdultál, és egy szót se szóltál.*

Ah... szóval Gil'ead volt az. Elhallgatott. Tudom, hogy a sebeim begyógyultak. Egy ideig nem értettem, miért – bizonyosra vettem, hogy valamilyen új kínzás következik. Most már tudom, hogy te gyógyítottál meg. Halkan hozzátette: Ennek ellenére sem tértem magamhoz, és te ezen csodálkozol.

Igen.

Fogságom alatt a hatalmamát bénító mákony mellett rendszeresen etettek a Skilna Bragh nevű ritka méreggel. Reggelenként megkaptam az előző napi méreg ellenszerét, ha tiltakoztam, belém kényszerítették. Az ellenméreg nélkül néhány óra alatt meghalok. Ezért vagyok önkívületben, mert ez lelassítja a Skilna Bragh hatását, noha meg nem állítja... Már gondoltam rá, hogy magamhoz térek, és meghalok, örökre kijátszva Galbatorixot, de mégsem tettem meg abban a reményben, hogy talán szövetségesem vagy... - Hangja elhalt.

Mennyi ideig maradhatsz így?, kérdezte Eragon.

Hetekig, de attól tartok, nincs annyi időm. Alvó állapotom nem tarthatja vissza örökké a halált... most is érzem a mérget az ereimben. Ha nem kapom meg az ellenmérget, három-négy napon belül megadom magam a Skilna hatásának.

Hol lehet megtalálni ezt az ellenmérget?

A birodalmon kívül csak két helyen: a népemnél és a vardeneknél. Az én otthonom azonban legföljebb sárkányháton lenne elérhető.

És mi a helyzet a vardenekkel? Egyenesen hozzájuk vihetünk, de nem tudjuk, hol vannak.

Megmondom én neked - ha szavadat adod, hogy sosem árulod el rejtekhelyüket Galbatorixnak, vagy bárkinek, aki őt szolgálja. Ezenfelül meg kell esküdnöd, hogy semmilyen módon nem csapsz be, és nem szándékozol ártani a tündéknek, törpéknek, vardeneknek vagy a sárkányok fajtájának.

Elég egyszerű kérdés lett volna - ha nem a régi nyelven kellett volna teljesíteni. Eragon tudta, hogy most olyan esküt tesz, amely erősebb a halálnál. Ha egyszer megesküdt, sosem szegheti meg. Nyomasztóan nehezedett rá a tudat, miközben ünnepélyesen elmondta az esküt.

Megértettem... Képek rohantak át az agyán szédítő gyorsasággal. A Beor-hegység tövében lovagolt sok-sok mérföldön át kelet felé. Legjobb tudása szerint igyekezett elméjébe vésni az *utat* a fűrészkesz orrok és dombok mellett. Most dél felé ment, még mindig a hegység tövében. Hirtelen éles kanyar következett, Eragon befordult egy zezugos, szűk völgybe, amely keresztülkígyózott a hegységen, meg sem állva egy mély tóba zúduló, tajtékos, dübörgő vízesésig.

A képek elfogytak. *Messze van, mondta Arya, de ne hagyd, hogy a távolság elcsüggyessen. Amikor megérkezel a Medvefog-folyó végénél a Kóshta-mérna-tóhoz, fogj egy követ, döngesd meg a szirtet a vízesés mellett, és kiáltsd el magad: Ai varáén abr du Shur'tugals gata vanta! Be fognak engedni. Próbákat kell kiállnod, de ne tántorodj el, akármilyen veszélyesnek tűnjenek!*

Mit adjanak neked a méreg ellen?, kérdezte a fiú.

A tünde hangja megremegett, de aztán visszanyerte határozottságát. *Mondd meg nekik - hogy adjanak nekem a Túni-vor Nektárjából. Most hagyj... máris túl sok energiát használtam el. Ne beszélj velem még egyszer, csak akkor, ha nincs rá remény, hogy elérd a vardeneket. Ha ez a helyzet, akkor rád kell bíznom azt a tudást, ami szükséges a vardenek megmaradásához. Isten veled, Eragon, sárkányok lovasa... az életem a kezében van.*

Arya elszakadt tőle. Elhalt a túlvilági dallam, amely aláfestette kapcsolatukat. Eragon reszketve szívta be a levegőt, erővel kinyitotta a szemét. Murtagh és Saphira fogta közre, és aggódalmasan figyelték. - Jól vagy? - kérdezte Murtagh. - Csaknem tizenöt perce térdelsz itt.

- Csakugyan? - pislogott Eragon.

Igen, és olyan pofákat vágta, mint egy hasfájós vízköpő, jegyezte meg szárazon Saphira.

Eragon fölállt, és grimaszolt, annyira húzódtak a térdelésben megmacskásodott izmai. - Aryával beszéltem! - Murtagh meglepetten vont össze a szemöldökét, mintha azt kérdezte volna, hogy barátja megőrült-e. Eragon elmagyarázta: - A tündével! Így hívják!

És mi az, ami megártott neki?, kérdezte türelmetlenül Saphira.

Eragon gyorsan elmesélte nekik a párbeszédet. - Milyen messze vannak a vardenek? - kérdezte Murtagh.

- Ebben nem vagyok teljesen biztos - vallotta be Eragon. - Abból, amit mutatott nekem, azt hiszem, messzebb, mint Gil'ead.

- És ezt kellene megtennünk három-négy nap alatt? - kérdezte dühösen Murtagh. - Öt hosszú napba telt, hogy ideérjünk! Mit akarsz, megölni a lovakat? Azok is kimerültek.

- De ha semmit nem csinálunk, akkor meghal! Ha ez túl sok a lovaknak, akkor Saphira előrerepülhet Aryával és velem; legalább időben érünk a vardenekhez. Néhány nap alatt utolérhetsz minket.

Murtagh felmordult, és keresztbe fonta a karját. - Hát persze! Murtagh, a tergenyész számár! Murtagh, a lovak hajcsárja! Jó, ha észben tartom, hogy manapság ennyit érek. O, és mielőtt elfelejteném, a birodalom összes katonája engem keres, mert te nem voltál képes megvédeni magadat, és nekem kellett elmennem, hogy *megmentselek*. Igen, azt hiszem, követem az utasításaidat, és majd a hátvédben hajtom a lovakat, ahogy az jó szolgálhoz illik!

Eragont megdöbbentette a Murtagh hangjában perzselő, váratlan, gyilkos indulat. - Mi bajod? Hálás vagyok azért, amit tettél! Semmi okod, hogy haragudj rám! Nem kértelek, hogy kísérj el, vagy hogy megments Gil'eadban. Magad vállaltad. Semmire nem kényszerítettelek.

- Ó, nyíltan nem is! Mi mást tehettem, mint hogy segítek a ra'zacokkal szemben? Azután később Gil'eadnál hogyan hagyhattalak volna ott tiszta lelkiismerettel? Az a baj veled - bökött Eragon mellére -, hogy tökéletesen gyámoltalan vagy. Ezzel mindenkit arra kényszerítesz, hogy törődjön veled.

Ezek a szavak sértették Eragon büszkeségét, főleg, mivel volt bennük egy szemernyi igazság. - Hozzám ne nyúlj! - mordult föl.

Murtagh nyersen fölnevetett. - Mert különben leütsz? Te még egy téglafalat sem tudsz eltalálni! - Ismét meg akarta lökni Eragont, de a fiú megragadta a karját, és gyomron vágta.

- Azt mondtam, hozzám ne nyúlj!

Murtagh káromkodva görnyedt össze. Azután felordított, és Eragonra vetette magát. Rúgkapáló gomolyagban, egymást csépelve estek a földre. Eragon célba vette Murtagh jobb csípőjét, mellétalált, a tüzet rúgta szét. Szikrák és izzó paraszak röpködtek.

Ide-oda henteregtek, ki-ki a másik fölé próbált kerekedni. Eragonnak sikerült becseleznie a lábát Murtagh mellkasa alá, és hatalmasat rúgott rajta. Murtagh átrepült Eragon feje fölött és hangos puffanással a hátára esett.

Murtaghnak elakadt a lélegzete. Feltápáskodott, megfordult, és hangosan zihálva nézte Eragont. Amikor ismét egymásnak rontottak, közéjük csapódott Saphira farka, amit fülsiketítő bógés követett. Eragon nem törődött vele, át akarta ugrani a sárkányfarkat, de egy karmos mancs elkapta a levegőben, és hanyatt vágta.

Elég!

Hiába is próbálta lelökni a mellkasáról Saphira izmos lábát. Aztán látta, hogy Murtagh ugyanígy a földhöz van szögezve. Saphira ismét elbődült, és a fogát csattogtatta. Fejét Eragon felé fordította, és rámeredt. *Több eszetek is lehetne. Úgy verekedtek, mint az éhes kutya egy húscsáton! Mit mondana Brom?*

Eragon érezte, hogy ég az arca. Elfordította a tekintetét. Tudta, hogy Brom mit mondana. Saphira továbbra is a földhöz szögezte őket, hagyta,

hadd főjenek a saját levükben, azután csípősen rászólt Eragonra: *Most pedig, ha nem akarod a lábam alatt tölteni az éjszakát, akkor udvariasan kérdezd meg tőle, hogy mi bántja.* Fejét Murtagh fölé lendítette, és rászögezte hideg kék szemét. *És mondd meg neki, tőle sem tűröm el, hogy téged sértegessen.*

Nem engednél el?, kérdezte panaszosan Eragon.

Nem!

Eragon kelletlenül Murtagh felé fordította a fejét. A szája szöglete vérzett. Murtagh nem nézett rá, az eget bámulta. - Na, elenged végre?

- Nem, hacsak nem beszélgetünk... azt akarja, hogy kérdezzem meg tőled, mi bajod van - mondta restelkedve Eragon.

Saphira helyeslően felmordult. Továbbra sem vette le a szemét Murtaghról. Lehetetlen volt elmenekülni átható tekintete elől. Végül vállat vont, és motyogott valamit az orra alatt. Saphira karmai még szorosabban megmarkolták a mellkasát, farka sivítva szelte a levegőt. Murtagh dühösen meredt rá, azután fanyalogva, fennhangon is megismételte: - Már megmondtam: nem akarok a vardenekhez menni.

Eragon elkomorodott. Ez minden? - Nem akarod... vagy nem teheted?

Murtagh megpróbált kievickélni Saphira lába alól, azután egy káromkodással föladta a dolgot. - Nem akarok! Olyasmit várnak tőlem, amit nem adhatok nekik!

- Elloptál tőlük valamit?

- Bár ilyen egyszerű lenne a dolog!

Eragon kétségbeesetten forgatta a szemét. - Jó, akkor miről van szó? Megöltél valami fontos embert, vagy rossz nő ágyában kötöttél ki?

- Nem, megszülettem - válaszolta rejtélyesen Murtagh. Ismét szabadulni próbált. A sárkány ez alkalommal mindkettejüket elengedte, majd szúrós tekintettel figyelte őket, ahogy feltápáskodnak, és levergetik magukról a port.

- Kitértél a kérdés elől - mondta Eragon, és megdagadt ajkát tapogatta.

- Na és? - Murtagh kiköpött, miközben a tábor széle felé trappolt. Aztán felsóhajtott. - Nem érdekes, miként kerültem ebbe a kutyaszorítóba, de annyit mondhatok neked, a vardenek még akkor sem örülnének nekem, ha a király fejét vinném magammal. Ó, lehet, hogy elég nyájasan köszöntenének, talán még a tanácsukba is beválasztanának, de hogy megbízzanak bennem? Soha. És ha kevésbé kedvező körülmények között érkeznek, valószínűleg vasra vernének.

- Nem mondanád el, hogy mi ez az egész? - kérdezte Eragon. - Én is csináltam már olyat, amire nem vagyok büszke, tehát nem fogok ítélkezni.

Murtagh lassan csóválta a fejét. - Nem ilyesmiről van szó. Semmit sem *csináltam*, ami miatt ilyen elbánást érdemelnék, noha könnyebb lenne vezekelni, ha elkövettem volna valamit. Nem... pusztán az a bűnöm, hogy létezem. - Elhallgatott, mély lélegzetet vett. - Tudod, az apám...

Saphira éles szisszenése szakította félbe a beszélgetést. *Nézzétek!*

Ők is nyugat felé néztek. Murtagh elsápadt. - Minden alvilági és felvilági démonra!

Úgy mérföldnyire, a heglánccal párhuzamosan katonák vonultak keletnek. A több száz fős menetoszlop legalább egy mérföld hosszúra nyúlt. Por gomolygott a talpuk alól. Fegyvereik megcsillantak a lenyugvó nap

fényében. Egy zászlóvivő haladt előttük fekete szekéren, magasra tartva egy bíbor lobogót.

- Az Uralkodó - mondta Eragon fáradtan. - Hát ránk találtak... valahogy.
- Saphira a lovasa válla fölött figyelte a közeledő menetszlopot.

- Igen... de ezek urgalok, nem emberek - mondta Murtagh.

- Ezt honnan tudod?

Murtagh a zászlóra mutatott. - Azon a zászlón az egyik urgál törzsfőnök személyes jele van. Kegyetlen vadállat, hajlamos a dührohamokra és az őrjöngésre.

- Találkoztál vele?

Murtagh tekintete elsötétült. - Egyszer, rövid időre. Még mindig viselem annak a találkozásnak a forradásait. Lehet, hogy ezeket az urgalokat nem utánunk küldték, de biztos vagyok benne, hogy mostanra észrevettek, és üldözni fognak. A főnökük nem az a fajta, aki kienged a markából egy sárkányt, különösen, ha hallott Gil'eadról.

Eragon a tűzhöz sietett, és lefedte földdel. - Menekülnünk kell! Nem akarsz a vardenekhez jönni, de nekem oda kell jutnom Aryával, mielőtt meghal. Kössünk egyezséget: gyere velem a Kósthá-mérnáig, azután eredj utadra. - Murtagh habozott. Eragon gyorsan hozzátette: - Ha most, a menetszlop szeme láttára távozol, az urgalok üldözőbe vesznek. És akkor akárhol legyél is, egyedül kell szembenézned velük.

- Jól van - mondta Murtagh, és a nyeregtáskát Tornac hátára vetette - de ha a vardenek közelébe érünk, *elfogok menni!*

Eragon szívesen faggatta volna tovább, de nem most, mikor az urgalok itt vannak a nyakukon. Összekapkodta a holmiját, fölnyergelte Hattyút. Saphira széttárta szárnyait, szelet kavarva fölszállt, és a fejük felett körözött. Örködött Murtagh és Eragon fölött, amíg táborot bontottak.

Merrefelé repüljek?, kérdezte.

Keletnek a Beor mentén.

Saphira szárnycsapások nélkül vitette magát fölfelé egy meleg légoszloppal, aztán megállt az égen a lovak fölött. *Kíváncsi lennék, mit keresnek itt az urgalok. Talán azért küldték őket, hogy megtámadják a vardeneket.*

Akkor meg kell próbálnunk figyelmeztetni őket, felelte a fiú, miközben a félig homályba vesző akadályokat kerülgette Hattyúval. Ahogy mélyült az éjszaka, az urgalok eltűntek mögöttük a sötétségben.

ÖSSZECSAP KÉT AKARAT

Reggelre Eragon arcát felhorzsolta Hattyú nyaka, és minden porcikája fájt a verekedéstől. Egész éjjel lovagoltak, és felváltva aludtak a nyeregben. Ilyen módon lehagyták az urgalsapatot, de egyikük sem tudhatta, hogy azok felhagytak-e az üldözésükkel. A lovak annyira kimerültek, hogy meg kellett volna állniuk, mégis rendületlenül kocogtak tovább. Megmenekülésük azon múlt, hogy a szörnyetegek pihentek-e... és lovaik kibírják-e az utat.

A Beor-hegység hatalmas árnyékot vetett, amely ellopta a nap melegét. Északon a Hadarac sivatag vékony fehér csíkja ragyogott, mint délidőben a hó.

Ennem kell!, mondta Saphira. Napok teltek el, amióta utoljára vadásztam. Az éhfarkas a horpaszomat marcangolja. Ha most nekikezdek, talán összekapkodhatok azokból a szökdécselő szarvasokból annyit, hogy legyen belőle egy kis körömfaladék.

Eragon elmosolyodott erre a túlzásra. *Eredj, ha kell, de Aryát hagyd itt.*

Sietni fogok. A fiú leoldotta a tündét a sárkány hasáról, és föltette Hattyú nyergébe. Saphira felszárnnyalt, és elsuhogott a hegyek felé. Eragon a lovak mellett futott, közel Hattyúhoz, hogy megóvjá Aryát a leeséstől. Sem ő, sem Murtagh nem törte meg a csöndet. A tegnapi verekedés elveszítette jelentőségét az urgatok fenyegetésének árnyékában, ám a sebek megmaradtak.

Saphira egy órán belül végzett, és beszámolt Eragonnak a sikeréről. A fiú örült, hogy ilyen hamar visszatér. Idegesítette a távolléte.

Megálltak egy tónál, hogy megitassák a lovakat. Eragon tétlenül piszkálgatott egy fűszálat, az ujjai körül forgatta, miközben a tündét bámulta. Csak akkor zökkent ki révedezéséből, mikor meghallotta a hüvelyéből kirántott kard szisszenését. Ösztönszerűen Zar'rochoz kapott, meg-pördült, és az ellenséget kereste. De csak Murtagh volt ott, kezében hosszú kardjával. Az előttük magasodó halomra mutatott, ahol szálas, barna köpenyes férfi ült aranyfejű lovon, kezében buzogánnyal, egy húsz lovasból álló csapat élén. Egyikük sem mozdult. - Ezek vajon vardenek? - kérdezte Murtagh.

Eragon feltűnés nélkül felajzotta íját. - Arya szerint még sokmértőföldnyire vannak. Vagy az egyik őrvárjukba botlottunk, vagy a portyázókba.

- Vagy banditákba. - Murtagh felpattant Tornacra, és ő is felajzotta az íját.

- Megpróbáljuk lehagyni őket? - kérdezte Eragon, és takarót borított Aryára. A lovasok bizonyára meglátták a lányt, de azt a tényt talán álcázhatja, hogy tünde.

- Értelmetlen lenne - csóválta a fejét Murtagh. - Tornac és Hattyú kiváló csatamének, de fáradtak, és nem versenylovak. Nézd azokat a lovakat; futásra tenyésztették őket. Fél mérföldön belül utolérnének. Mellesleg talán mondanak valami fontosat. Jobb, ha szólsz Saphirának, hogy siessen vissza.

Eragon tüstént megteremtette a kapcsolatot. Elmagyarázta a helyzetet, azután figyelmeztette a sárkányt: *Ne mutakozz, hacsak nem muszáj. Nem vagyunk a birodalomban, de*

mégsem akarom, hogy tudjanak rólad.

Ezen ne fájdítsd a fejed, felelte Saphira. Ne feledd, a varázslat megvédhet ott is, ahol a gyorsaság és a szerencse kudarcot vall. A fiú érezte, hogy a sárkány a levegőbe szökken, és alacsonyan a föld felett suhan feléjük.

A csapat figyelte őket a dombról.

Eragon idegesen markolta Zar'rocot. A dróttal befont markolat biztosan simult kesztyűs tenyerébe. - Ha fenyegetnének - mondta halkán -, mágiával elriasztom őket. Ha ez nem működik, akkor jön Saphira. Kíváncsi vagyok, mit szólnának egy Lovashoz? Olyan sok legendát meséltek az erejükről... Ennek elégnek kell lennie, hogy elkerüljük a harcot.

- Erre ne számíts - mondta nyersen Murtagh. - Ha harcra kerül sor, olyan sokat kell megölnünk, hogy a többiek elhiggyék, céltalan a további küzdelem. - Az arca fegyelmezett volt és érzéketlen.

Az aranyderesen ülő férfi buzogányának intésére a lovasok vágatni kezdtek a két ifjú felé. Dárdát ráztak a fejük felett, és rikoltoztak. Oldalukon ütött-kopott kardhüvelyek lógtak. Fegyvereik rozsdásak, foltosak voltak. Négyen nyílvesszőt szögeztek Eragonra és Murtaghra.

Vezetőjük megforgatta a buzogányt. Emberei felordítottak, és bekerítették a két fiataalt. Eragon ajka megrándult. Már csaknem közéjük csapott egy varázslattal, de megfékezte magát. *Még azt sem tudjuk, hogy mit akarnak, gondolta, és visszafojtotta növekvő aggodalmát.*

Abban a pillanatban, ahogy bezárult a kör, a vezér megállította lovát, keresztbe fonta karjait, és végigmustrálta őket. - Nahát! - vont a szemöldökét. - Ezek sokkal jobbak a szokásos szemétnél, amivel általában be kell érünk. Ezek legalább egészségesek. És még csak meg se kellett lőnünk őket. Grieg elégedett lesz. - Emberei röhögtek.

Eragon gyomra összeszűkül. Megmocancant benne a gyanú. *Saphira...*

- Ami titeket illet - fordult Eragon és Murtagh felé a vezér -, ha lennétek olyan jók ledobni a fegyvereiteket, akkor elkerülnétek, hogy a fiaim eleven puzdrává változtassanak. - Az íjászok sokat sejtetően vigyorogtak, a többiek ismét elröhögtek magukat.

Válaszul Murtagh kirántotta a kardját. - Ki vagy, és mit akarsz? Szabad emberek vagyunk, akiknek erre visz az útja. Nincs jogotok rá, hogy megállítsatok.

- Ó, nekem mindenhez van jogom - felelte megvetően a férfi. - Ami meg a nevemet illeti, *rabszolgák* nem szokták néven szólítani a gazdájukat, ha csak nem akarják, hogy eltángálják őket.

Eragon magában szitkozódott. *Rabszolga-kereskedők!* Élénken emlékezett azokra az emberekre, akiket Dras-Leonában látott az árverésen, és felforrt benne a harag. Új gyűlölettel és undorral meredt az útonállókra.

A ráncok elmélyültek a vezér arcán. - Dobjátok le a kardotokat, adjátok meg magatokat! - A rabszolgavadászok izmai ugrásra készen feszültek, fagyos tekintettel meredtek rájuk, mert sem Eragon, sem Murtagh nem engedte le a kardját. Eragon tenyere bizseregni kezdett. Suhogást hallott a háta mögött, azután hangos káromkodást. Meglepetten sarkon fordult.

Az egyik rabszolgavadász lerántotta a takarót Aryáról, és meglátta az arcát. A bandita eltátotta a száját, azután felordított: - Torkenbrand, ez egy tünde! - Társai fészkelődtek izgalmukban. A vezér Hattyú mellé irányította a hátasát. Lenézett Aryára, és füttyentett.

- Na! Mennyit ér? - kérdezte valaki.

Torkenbrand egy pillanatig hallgatott, azután széttárta karjait. - Úgy érted, mennyi a legkevesebb, amit kérhetünk? Akármennyi! Az Uralkodó aranyhegyeket ad érte!

A rabszolga-kereskedők ordítottak örömben, és hátba csapkodták egymást. Mennydörgő robaj visszhangzott Eragon elméjében; fent Saphira meredeken bedőlt. *Most támadj!*, kiáltotta a fiú. *De engedd el őket, ha megfutamodnak!* A sárkány azonnal összehajtogatta a szárnyát, és zuhanni kezdett. Eragon jelt adott Murtaghnak, aki nem mondatta magának kétszer. Akkora erővel csapta könyökét az egyik rabszolga vadász arcába, hogy kiütötte a nyeregéből, és ugyanakkor belevágta sarkát Tornac oldalába.

A csatamén megrázta sörényét, előreszökkent, felágaskodott, majd rázuhintotta mellső patáit a nyergéből kivetett rabszolgavadász hátára. A bandita üvöltött.

Mielőtt a többiek észbe kaphattak volna, Eragon kitört a körből, fölemelte a kezét, és az ősnyelven idézte a mágiát. Indigókék tűzgömböcske hullott a kör közepére, tüzes cseppekké fröccsent, aztán elillant, mint harmat a napsütésben. A következő pillanatban a lecsapó Saphira földet ért lovasa mellett. Kitátotta száját, megmutatva hatalmas agyaráit, és elbődült. - Íme, lássátok! - ordította túl Eragon a hangzavart. - Lovas vagyok! - Feje fölé emelte Zar'rocot, majd a rabszolgavadászokra szögezte a kápráztatóan vöröslő pengét. - Meneküljetek, ha kedves az életetek!

A banditák összevissza üvöltöztek, és egymáson estek át a nagy sietségben, annyira akartak menekülni. A zűrzavarban Torkenbrandot halántékon találta egy dárda. Kábultan zuhant a földre. Emberei nem törődtek vezérükkel, iszkoltak, mint akiket kergetnek, rémült pillantásokat vetve Saphirára.

Torkenbrand nehézkesen feltápáskodott. Vértől halántékából vörös csermelyek futottak le az arcán, Murtagh leugrott a lováról, és kivont karddal odalépett hozzá. Torkenbrand erőtlén védekezésre emelte a kezét. Murtagh hidegen nézett rá, azután lecsapott. - Ne! - ordította Eragon, de elkésett.

Torkenbrand lenyakazott törzse porfelhőt kavarva összeesett. A feje hangosan puffant a földön. Eragon odarohant Murtagh-hoz, állkapcsán dühösen rángatóztak az izmok. - Elment az eszed? - ordította bószúlten. - Miért ölted meg?

Murtagh beletörölte kardját Torkenbrand ujjának hátába. A penge sötét foltot hagyott a szöveten. - Nem értem, miért vagy ilyen izgatott...

- Izgatott! - Eragon majd szétrobbant. - Ez sokkal több annál! Eszedbe sem jutott, hogy itt hagyjuk, és megyünk tovább a magunk útján? Nem! Ehelyett hóhért játszol, lecsapod a fejét. Fegyvertelen volt!

Murtagh láthatólag nem értette Eragon haragját. - Hát, itt nem hagyhattuk - ahhoz túl veszélyes volt. A többiek elvágtattak... ló nélkül úgyse jutott volna messzire. Nem akartam, hogy az urgalok megtalálják, és tudomást szerezzenek Aryáról. Ezért úgy gondoltam...

- De hát megölted! - szakította félbe Eragon. Saphira érdeklődve szaglászta Torkenbrand fejét. Kissé kinyitotta a száját, azután másképpen döntött, és odabaktatott Eragonhoz.

- Én csak életben akarok maradni - jelentette ki Murtagh. - Egyetlen idegen élete sem lehet olyan fontos, mint az enyém.

- De hát erre hivatkozva nem gyilkolhatsz le akárkit! Hova lett belőled az együttérzés? - mordult föl Eragon, és a fejre mutatott.

- Együttérzés? Együttérzés? Miféle együttérzés jár az ellenségnek? Netán tipródjak, jogom van-e megvédeni magam, mert az másnak úgy fájna? Ha ezt tettem volna, már évek óta halott lennék! Meg kell védened magad és szeretteidet, nem számít, mi az ára!

Eragon visszalökte Zar'rocot a hüvelyébe, és vadul rázta a fejét. - Ilyen érveléssel minden kegyetlenséget megindokolhatsz.

- Gondolod, hogy élvezetből csinálom? - ordított rá Murtagh. - Életveszélyben vagyok, amióta megszülettem! Minden éber órám *azzal* telt, hogy kicselezzem a különböző fenyegetéseket! És sose jön könnyen az álom, mert mindig azon kell szorongnom, hogy megérem-e a hajnalt. Ha egyáltalán létezett hely, ahol békén lehettem, az anyám méhe volt az, pedig már ott is fölöttem lebegett a kard! Te ezt nem értheted. Ha ezzel a *félelemmel* kellett volna élned, te is megtanulod azt a leckét, amit én: *Ne kockáztass!* - Torkenbrand hullája felé intett. - Kockázatot jelentett, amit kiküszöböltem. Nem vagyok hajlandó a mellemet verni miatta, és nem fogom olyasmivel gyötörni magam, ami elmúlt.

Eragon farkasszemét nézett vele. - Akkor sem cselekedtél helyesen. - Felkötötte Aryát a sárkányra, azután fölszállt Hattyúra. - Induljunk. - Murtagh kikerülte Tornackal a véres porban hasaló tetemet.

Olyan iramban lovagoltak tovább, amelyet Eragon egy hete még elképzelni sem tudott volna; úgy falták a mérföldeket, mintha szárny nőtt volna a bokájukon. Délnek kanyarodtak a Beor-hegység két kinyújtott karja között. Olyanok voltak, mint egy összecsukódóban levő fogó, amelynek végei egy napi lovaglásra estek egymástól. Ám ez a távolság semmiségnek tűnt a hegységhez képest. Mintha ezt a völgyet óriásoknak teremtették volna.

Amikor este megálltak, némán vacsoráztak, föl sem tekintettek evés közben. Eragon később annyit mondott nyersen. - Én örökösöm elsőnek. - Murtagh bólintott, és Eragonnak háttal ledőlt aludni.

Akarsz beszélgetni?, kérdezte Saphira.

Most nem, mormolta Eragon. *Adj egy kis időt, hogy gondolkodjam; olyan... zavarodott vagyok.*

A sárkány gyengéden visszavonta elméjét, és azt súgta: *Szeretlek, kicsikém.*

Én is téged, felelte a fiú. Saphira összegömbölyödött mellette, hogy melegítse. Eragon mozdulatlanul, szorongásával viaskodva ült a sötétben.

MENEKÜLÉS A VÖLGYBEN

Saphira reggel Eragonnal és Aryával szállt fel. Eragon egy időre távol akart lenni Murtaghtól. Dideregve húzta össze magán a ruhát. Az idő havazást ígért. Saphira lustán vitette magát fölfelé egy légáramlattal, és megkérdezte: *Mire gondolsz?*

Eragon tűnődve nézte a fölējük magasodó Beor-hegységet. *Ez gyilkosság volt tegnap. Nincs rá más szavam.*

Saphira balra dőlt. *Elsietett, meggondolatlan tett volt, de Murtagh igyekezett a helyes dolgot cselekedni. Olyan emberek, akik embertársaikat adják-veszik, rászolgálnak a szenvedésre. Ha nem kellene Aryának segítenünk, akkor levadásznám és széttépném az összes rabszolga-kereskedőt!*

Igen, helyeselt boldogtalanul Eragon, de Torkenbrand védtelen volt. Nem tudta magát megvédeni, és el sem futhatott. Még egy pillanat, és valószínűleg megadja magát. Murtagh megfosztotta ettől a lehetőségtől. Ha Torkenbrand legalább képes lett volna harcolni, akkor nem lenne olyan rossz az egész!

Eragon, ha Torkenbrand képes harcolni, az eredmény akkor is ugyanez lett volna. Éppolyan jól tudod, mint én, hogy kevesen forgatják úgy a kardot, mint te és Murtagh. Torkenbrand akkor is meghal. Azt csak te képzeled, hogy sokkal igazságosabb vagy nemesebb dolog egyenlőtlen párbajban elesni.

Nem tudom, mi a helyes!, ismerte el szomorúan Eragon. Nem találok értelmes választ.

Néha nincsenek válaszok, mondta szelíden Saphira. Tanulj Murtaghtól és ebből az esetből. Azután bocsáss meg neki. És ha nem tudsz megbocsátani, legalább felejtsd el, mivel nem akart ártani, akármilyen meggondolatlanul cselekedett. A te fejed még a helyén van, ugye?

Eragon komoran fészkelődött a nyeregben. Megrázta magát, mint a ló, mikor legyet hajt el, aztán lenézett Saphira válla felett, hogy hol jár Murtagh. Útjuk egy távolabbi szakaszán szemet szúrt neki egy színes folt.

Egy patakmeder mellett, amelyen tegnap délután vágtak át, az urgalok táboroztak. Eragon szívverése meglódult. Hogyan képesek ezek talpon maradni, sőt még csökkenteni is előnyüket? Saphira is látta a szörnyeket. Összébb húzta szárnyait, és a levegőt hasítva, meredeken zuhanni kezdett. *Nem hinném, hogy észrevettek, mondta.*

Eragon nem reménykedett. Saphira még meredekebbre vette zuhanásuk szögét. A fiúnak hunyorognia kellett a sivító szélben. *A főnökük nyilvánvalóan nyaktörő sebességgel hajszolja őket.*

Igen! Még az is lehet, hogy belehalnak a kimerültségbe!

- Mi van? - kérdezte Murtagh nyersen, amikor földet értek.

- Az urgalok megközelítettek - mondta Eragon. Hátrafelé bökött, ahol a hadoszlop táborozott.

- Milyen messzire kell még mennünk? - kérdezte Murtagh. Fölemelte a kezét, és megmérte az égen, mennyi idejük van napszállatig.

- Normális körülmények között?... Azt mondanám, hogy öt napot. De ezzel a sebességgel három is elég lesz. De ha oda nem érünk holnap, akkor az urgalok utolérhetnek, és Arya biztosan meghal.

- Még egy napig bírhatja.

- Erre nem számíthatunk! - tiltakozott Eragon. - Kizárólag akkor érhetünk el a vardenekhez, ha semmilyen okból nem állunk meg, legkevesbé azért, hogy aludjunk! Ez az egyetlen lehetőségünk!

Murtagh keserűen fölnevetett. - Hogy képzeled? Napok óta nem aludtuk ki magunkat. Ha a Lovasok nem más anyagból készültek, mint mi, halandók, akkor éppen olyan fáradt vagy, mint én! Elképesztő távolságot tettünk meg, és a lovak, ha nem vetted volna észre, bármikor összeeshetnek. Még egy ilyen nap mindnyájunkat megölhet!

Eragon vállat vont. - Akkor meghalunk. Nincs választásunk.

Murtagh a hegyekre pillantott. - Elmehetek, és akkor ti elrepülhettek Saphirával... Ezzel arra kényszerítitek az urgaloikat, hogy kettéosszák a csapatukat, és nektek jobb esélyetek lesz, hogy eljussatok a vardenekhez.

- Öngyilkosság lenne - fonta össze a karját Eragon. - Ezek az urgaloik valamiért gyorsabbak gyalog, mint mi lóháton. Úgy lerohannak, akár egy szarvast. Kizárólag akkor menekülhetünk meg tőlük, ha menedéket találunk a vardeneknél. - Annak ellenére, amit mondott, maga se tudta, akarja-e, hogy Murtagh velük maradjon. *Kedvelem*, vallotta be magának, *de már kételkedem benne, hogy ez helyesen van-e így.*

- Majd később elmenekülök! - mondta nyersen Murtagh. - Ha ott leszünk a vardeneknél, még mindig eltűnhetek egy völgyleágazásban. Onnan elvergődhetek Surdába, ahol különösebb feltűnés nélkül meglapulhatok.

- Tehát maradsz?

- Alvással vagy alvás nélkül, de elkísérlek a vardenekig - ígérte meg Murtagh.

Megújult elszántsággal igyekeztek növelni a távolságot maguk és az urgaloik között, üldözőik mégis egyre jobban megközelítették őket. Estére a szörnyetegek lefaragták a reggeli távolság egyharmadát. A fáradtságtól fogyatkozó erejű üldözők felváltva aludtak, és az irányította a lovakat, aki éppen ébren volt.

Eragon Arya emlékeiben kereste a vezérfonalat. A tünde idegenszerű gondolkodása miatt néha eltévedt, amit drága idővel kellett megfizetniük. Rézsútos vonalban átvágtak a keleti hegylánc lábához, ott keresték a vardenekhez vezető völgyet. Megérkezett, majd elmúlt az éjfél, de még mindig nem lelték nyomát.

Amikor ismét fölkel a nap, örömmel látták, hogy az urgaloik messzire lemaradtak. - Az utolsó nap! - mondta Eragon, és hatalmasat ásított. - Ha délig sem sikerül közelebb jutnunk a vardenekhez, akkor előrerepülök Aryával. Te pedig mehetsz, ahova akarsz, de magaddal kell vinned Hattyút. Képtelen vagyok itt hagyni csak úgy.

- Lehet, hogy erre nem lesz szükség. Még mindig odaérhetünk időben - felelte Murtagh. Megdörgölte kardjának markolatgombját.

Eragon vállat vont. - Lehet. - Odament Aryához, és rátette kezét a tünde homlokára. Nyirkos és ijesztően forró volt. Szemgolyója riadtan repesett a szemhéja alatt, mintha rémálmot látna. Eragon megtörülgette a homlokát egy vizes ronggyal, és fájt neki, hogy nem tehet többet érte.

Késő délelőtt, miután megkerültek egy különösen terjedelmes

hegylábat, Eragon keskeny nyílást pillantott meg a távolban. Olyan szűk volt, hogy könnyen elkerülhette volna a figyelmüket. Innen bukkant elő az Arya által említett Medvefog-folyó, amely széles kanyarokkal folytatta útját a síkon. A fiú megkönnyebbülten mosolygott. Ide kell menniük!

Hátranézett, és riadtan látta, hogy az urgalok már majdnem mérföldnyire megközelítették őket! Megmutatta a völgyet Murtaghnak. - Ha észrevétlenül be tudnánk osonni oda, az talán megzavarná őket.

Murtagh kételkedni látszott. - Érdeemes megpróbálni. Bár mostanáig elég simán követtek.

A völgyhöz közelítve behatoltak a Beor vadonába. A magas fák törzsén csaknem fekete volt a repedezett kéreg. Feketék voltak a fénytelen tűlevelek is, a földből csupasz gyökerek bütykei meredeztek. A talajon akkora tobozok heverték, mint egy-egy lófej. Fekete mókusok csicseregtek a fák tetején, az odúkból szemek villogtak. A göcsörtös ágak a farkasölő-fű kusza, zöld szakállát lengették.

Eragonban kínos szorongást keltett az erdő. Tarkóján fel-borzolódott a haj. Rosszindulatot érzett a levegőben, mintha a fák haragudnának a behatolókra. *Nagyon öregek*, mondta Saphira, és megérintette az egyik fatörzset az orrával.

Igen, felelte Eragon, *de nem valami barátságosak*. Minél beljebb értek, annál sűrűbb lett a vadon. Annyira nem maradt hely, hogy Saphirának föl kellett szállni Aryával. Ösvény nem volt, a sűrű aljnövényzet lelassította Eragont és Murtaghot. Mellettük hangosan zúgott a kanyargós Medvefog-folyó. Egy közeli orom eltakarta a napot, korai szürkületbe burkolva a menekülőket.

A völgykapunál Eragon látta, hogy az, ami keskeny szurdoknak tűnt az ormok között, igazából olyan széles, mint a Gerinc akármelyik völgye. Csak a sötét hegység irdatlanságától látszott szűknek. Meredek oldalain vízesések zuhogtak. Fejük fölött kanyargós csíkká fogyott az ég, amelyet többnyire szürke felhők takartak. A nedves földből tapadós köd párállott, ami annyira lehűtötte a levegőt, hogy látszott a lélegzetük. Szamóca kúszott a mohaszőnyegen, a páfrányok között, dühödten küzdve a gyér napfényért. A korhadó fatörzsekből vörös és sárga bolondgomba sarjadzott.

Mozdulatlan csend volt, a hangok eláztak a nyomasztó levegőben. Amikor Saphira leszállt egy közeli tisztáson, furcsán tompának hangzott szárnyainak suhogása. Fejét ide-oda ingatva szemlélte a környezetet. *Éppen most repültem el egy vörös szárnyú, zöld-fekete madárcsapat mellett. Még sosem láttam ilyeneket.*

Úgy tűnik, ebben a hegységben minden szokatlan, válaszolta Eragon. *Mit szólnál, ha repülnénk egy kicsit? Szemmel akarom tartani az urgalokat.*

Gyere!

A fiú odafordult Murtaghhoz. - A vardenek ennek a völgynek a mélyén rejtőznek. Ha sietünk, odaérhetünk, még mielőtt beesteledik.

Murtagh felmordult, és csípőre tette a kezét. - És én hogyan keveredek ki innen? Nem látok másik völgyet, amely ebbe torkollna, az urgalok pedig meglehetősen gyorsan közelednek. Egérútra van szükségem.

- Emiatt ne aggódj! - türelmetlenkedett Eragon. - Ez egy hosszú völgy; arrébb bizonyosan akad számodra egy kijárat. - Leoldotta Aryát a sárkányról, és Hattyú hátára tette. - Figyelj Aryára, én elrepülök Saphirával. Főntebb találkozunk. - Felkapaszkodott Saphira hátára, és

beszíjazta magát a nyeregbe.

- Légy óvatos! - intette Murtagh. Gondterhelten ráncolta a szemöldökét, azután csettintett a lovaknak, és besietett az erdőbe.

Miközben Saphira az ég felé szökkent, Eragon azt kérdezte: *Fel tudnál szállni valamelyik csúcsig? Akkor talán láthatnánk célunkat, és kereshetnénk Murtaghnak egy kijáratot. Nem akarom, hogy végigsiránkozza az egész völgyet.*

Megpróbálhatjuk, helyeselt Saphira, de ott sokkal hidegebb lesz.

Melegen öltöttem.

Akkor hát kapaszkodj! Saphira olyan hirtelen röppent fel, hogy a fiú hátracsúszott a nyeregben. Az erőteljes szárnycsapások egyre magasabbra hajtották őket. A völgy keskeny, zöld csíkká zsugorodott alattuk. A Medvefog-folyó vert ezüstként ragyogott a napfényben.

Elérték a felhőket, ahol jegesen nyirkos volt a levegő. Formátlan szürke takaró nyelte el őket, alig karnyújtásnyira láttak. Eragon csak azt remélte, hogy semminek nem ütköznek neki a homályban. Tapogatózva kinyújtotta a kezét, és meglegette a levegőben. Víz csapódott ki rajta, lefolyt a karján, átáztatta a zubbonya ujját.

Homályos szürke folt hussant el a feje mellett, és egy vadul csapkodó galambot pillantott meg. Fehér szalagot tekertek a lábára. Saphira kiöltötte a nyelvét és utánacapott. Éles fogai hajszállal a galamb farktollai mögött kattantak össze. Azután a madár lebukott és eltűnt a párában, szárnyai csattogásának hangja fokozatosan elhalt.

Amikor áttörték a felhőmennyezet tetejét, Saphira kék pikkelyein ezernyi harmatcsepp szivárványlott. Eragon lerázta magáról a permetet, és vacogott. Már nem látta a földet, csak a felhők kígyózó habját az ormok között.

A fákat felváltották a vastag gleccserek, amelyek kéken és fehéren csillogtak a napsütésben. A hó annyira vakított, hogy Eragonnak be kellett hunynia a szemét. Valamivel később megpróbálta ismét kinyitni, de belekáprázott a ragyogásba. Ingerülten lesütötte a szemét. *Hogy bírod?*, kérdezte Saphirát.

A szemem erősebb, mint a tied, hangzott a válasz.

Dermesztő volt a hideg. A víz fénylő sisakká fagyott Eragon haján, zubbonya és nadrágja kagylóhéjjá keményedett. Saphira pikkelyei jégtől csúsztak, és zúzvara csipkézte a szárnyait. Még sosem szálltak ilyen magasra, mégis mérföldek választották el őket a csúcsoktól.

Saphira egyre lassabban csapkodott a szárnyaival, és egyre nehezebben lélegzett. Eragon tátott szájjal zihált. Itt mintha nem lett volna elég levegő. Vak rémülettel küszködve kapaszkodott Saphira tüskéibe.

El... kéne mennünk innen, mondta. Vörös foltok úszkáltak a szeme előtt. *Nem kapok... levegőt.* Saphira mintha meg sem hallotta volna, így hát megismételte az üzenetet, ezúttal hangosabban. Ismét semmi válasz. *Nem hall,* döbrent rá a fiú. Ide-oda imbolygott, nehezére esett a gondolkodás. Öklével ráhúzott a sárkány oldalára, és felordított: - Vigyél minket le innen!

Az erőfeszítéstől elszédült. A világ eltűnt a fekete örvényben.

Akkor tért magához, amikor kijöttek a felhőréteg alján. A feje lüktetett. *Mi történt?* Főlegyenedett, zavartan nézett körül.

Elájultál, felelte Saphira.

Eragon bele akart túrni a hajába, de megállt a keze, mert jégcsapokat tapintott. *Igen, tudom már! De miért nem válaszoltál?*

Összezavarodott az agyam. Szavaidnak nem volt semmi értelme. Amikor elvesztetted az öntudatodat, tudtam, hogy valami baj van, és ereszkedni kezdtem. Nem kellett sokkal lejjebb jutnom, hogy rájöjjek, mi történt.

Szerencse, hogy te nem ájultál el, nevetgélt idegesen Eragon. Saphira csak suhintott egyet a farkával. A fiú vágyakozva nézett az ormokra, amelyek már elrejtőztek a felhőkben. Milyen kár, hogy nem állhattunk ott az egyik ilyen csúcson... Mindenesetre már tudjuk: ebből a völgyből csak kifelé vezet az út, arra, amerről jöttünk. Miért fogyott el a levegőnk? Hogyhogy itt lent van elég, fönt pedig nem?

Nem tudom, de soha többé nem merészkedem ilyen közel a naphoz. Meg kell jegyeznünk ezt a tapasztalatot. Ez a tudás még hasznos lehet, ha egyszer egy másik Lovas ellen kell harcolnunk.

Remélem, ez sose következik be, mondta Eragon. Most már maradjunk alacsonyabban. Ennyi kaland elég volt egy napra.

Tovasiklottak a szelíd légáramlatokkal, egyik hegytől a másikig sodródtak, míg végül Eragon meglátta, hogy az urgalok hadoszlopa elérte a völgykaput. *Mi hajtja őket ilyen sebességgel, és hogy bírják elviselni?*

Innen közelebbről már látom, hogy ezek természetesebbek, mint amilyenekkel eddig találkoztunk, állapította meg Saphira. Még egy magas férfi is csak a mellükig vagy a vállukig érne. Nem tudom, hogy miféle földről meneteltek idáig, de ugyancsak vad hely lehet, ha ilyen nagy barmokat nevel.

Eragon letekintett a földre. Ő nem látott olyan sok részletet, mint a sárkány. *Ha ilyen tempóban haladnak, akkor utolérik Murtaghot, még mielőtt megtalálnánk a vardeneket.*

Reménykedjünk. Az erdőben lelassulhatnak... Varázslattal nem lehet megállítani őket?

Eragon megrázta a fejét. *Megállítani... azt nem. Túl sokan vannak. Eszébe jutott a völgy talaján a vékony pára, és elvigyorodott. De talán késleltethetem őket egy kicsit.* Lehunyta a szemét, összeszedte a szükséges szavakat, rámeredt a ködre, és kiadta a parancsot: - Gath un reisa du rakk!

A mélység örvényleni kezdett. Fentről olyannak látszott, mintha nagy, lomha folyóvá változott volna a föld. Ólomszín ködfüggöny képződött az urgalok előtt, és rémítő fallá vastagodott, sötétté, akár egy viharfelhő. Az urgalok haboztak, azután mentek tovább, mint egy megállíthatatlan faltörő kos. A felhőgát kavargott körülöttük, eltakarva az első sorokat.

Eragon ereje viharos gyorsasággal fogyott. Szíve verdesett, mint egy haldokló madár. Levegő után kapkodott, a szeme fennakadt. Küszködve próbálta eltépni a bűverő béklyóját, betömni a rést, amelyen az élete folyt el. Dühödt mordulással letörte magáról a bilincset, megszakította a kapcsolatot. A mágia csápjai lefejezett kígyóként vonaglottak a tudatában, azután kelletlenül visszahúzódtak, de még mindig nyúláltak erejének roncsaiért. A ködfal felszívódott, a pára lomhán elterült a föld fölött, mintha sártorony csúszna szét. Az urgalok a legcsekélyebb mértékben sem lassultak le tőle.

Eragon ernyedten lihegett Saphira hátán. Csak most jutottak eszébe Brom szavai: „A varázslat a távolba is hat, mint a nyílveendő vagy a lándzsa. Ha mérföldnyíró próbálsz fölemelni vagy arrébb tenni valamit, ahhoz több energia kell, mint ha ott lenne melletted.” *Ezt nem fogom elfelejteni*, gondolta komoran.

Eleve nem tett volna szabad megfélekedned róla!, jegyezte meg élesen Saphira. *Először a föld Gil'eadnál, most meg ez. Egyáltalán nem figyeltél arra, amit Brom mondott? Ha így folytatod, megölöd magad.*

Figyeltem, tiltakozott az állat dörgölve a fiú. *De már régen történt, és nem volt alkalmam ezen gondolkodni. Sose varázsoltam még távolból, honnan tudhattam volna, hogy ilyen nehéz?*

A sárkány felmordult. *Tudom, legközelebb majd holtakat próbálsz életre kelteni. Ne felejtse el azt sem, amit erről mondott Brom.*

Nem fogom, türelmetlenkedett Eragon. Saphira a földhöz közeledett, Murtaghot és a lovakat kereste. Eragonnak segítenie kellett volna, de alig maradt annyi ereje, hogy felüljön.

Saphira hirtelen lecsapott egy kis tisztásra. Eragon mehökkenve látta, hogy a lovak állnak, Murtagh meg a földön térdelve vizsgál valamit. Amikor Eragon nem szállt le a sárkányról, Murtagh odasietett, és megkérdezte: - Mi a baj? - A hangja egyszerre volt dühös, aggodalmas és fáradt.

- ...Hibáztam - mondta őszintén Eragon. - Az urgalok beértek a völgybe. Igyekeztem összezavarni őket, de megfélekeztem a varázslás egyik szabályáról, és alaposan megfizettem érte.

Murtagh rosszkedvűen hátrafelé bökött. - Valamilyen farkasnyomot találtam, de ezek olyan szélesek, mint a két tenyerem együttvéve, és hüvelyknyi mélyek. Olyan állatok élnek errefelé, amelyek még téged is veszélyeztethetnek, Saphira. - A sárkányhoz fordult. - Tudom, hogy nem mehatsz be az erdőbe, de nem köröznél fölöttem és a lovak fölött? Ez távol tartaná a bestiákat. Máskülönben annyi sem marad belőlem, amit egy gyűszűben meg lehetne sütni.

- Ez humor, Murtagh? - kérdezte Eragon, és elmosolyodott. Izmai annyira reszkettek, hogy alig bírt összpontosítani.

- Akasztófahumor. - Murtagh megdörgölte a szemét. - Nem tudom elhinni, hogy ugyanazok az urgalok üldöznek még most is. Bizonyára madarakká változtak, hogy utolérhessenek.

- Saphira azt mondja, hogy nagyobbak azoknál, amelyeket eddig láttunk - jegyezte meg Eragon.

Murtagh elkáromkodta magát, és kardjának markolatára csapott. - Ez a magyarázat! Ha nem tévedsz, Saphira, akkor ezek kullok, az urgalok színe-virága! Sejthettem volna, hogy a főnök őket veti be. Nem lovagolnak, mert a lovak nem bírják el a súlyukat - egyik sem alacsonyabb nyolc lábánál -, napokig bírnak futni alvás nélkül, és még akkor is harcképesek! Öt ember kell ahhoz, hogy egyet megölj. A kullok csakis a háború kedvéért bújnak elő a barlangjaikból, így hát derekas vérfürdőre számíthatnak, ha ekkora erőt mozgósítottak.

- Megelőzhetjük őket?

- Ki tudja? - felelte Murtagh. - Erősek, elszántak, és sokan vannak. Lehet, hogy szembe kell szállnunk velük. Ha erre kerül sor, az az egyetlen reményünk, hogy a vardeneknek van errefelé valamilyen előőrsük, és segítenek. Saphira és a mi összes tudásunk nem elegendő a kullok ellen.

Eragon megtántorodott. - Nem adnál egy kis kenyeret? Ennem kell. - Murtagh gyorsan odanyújtott egy darabot. Állott volt és száraz, Eragon mégis hálásan rágcsálta. Murtagh nyugtalanul pásztázta tekintetével a völgy falait. Eragon tudta, hogy a kijáratot keresi. - Arrébb lesz.

- Hát persze! - felelte Murtagh erőltetett derűlátással, azután a combjára csapott. - Mennünk kell.

- Hogy van Arya? - kérdezte Eragon.

Murtagh vállat vont. - Egyre lázasabb. Hánykolódik, forgolódik. Mire számítottál? Fogy az ereje. El kéne repülnöd a vardenekhez, mielőtt a méreg még nagyobb kárt tesz benne.

- Nem hagylak egyedül - mondta Eragon, aki minden falat kenyérrel erősebb lett. - Különösen, mikor az urgatok ilyen közel vannak.

Murtagh ismét vállat vont. - Ahogy akarod. De figyelmeztetek, ha velem maradsz, a lány nem sokáig húzza.

- Ne mondj ilyet! - Eragon kihúzta magát Saphira nyergében. - Segíts megmenteni. Még mindig sikerülhet. Tekintsd úgy, hogy étellel fizetsz egy életért - ez a vezeklés Torkenbrand haláláért.

Murtagh arca azonnal elsötétedett. - Azért nem tartozom semmivel. Te... - Elhallgatott, mert kürt harsogott a sötét erdőben. - Később folytatjuk - mondta kurtán, és a lovakhoz sietett. Megragadta a gyeplőket, még egy dühös pillantást vetett Eragonra, aztán elügetett.

A fiú behunyta a szemét, miközben Saphira fölszállt. Bár egy puha ágyban feketne, és elfelejthetné a gondjait! *Saphira*, mondta végül, a fülére téve a kezét, hogy egy kicsit fölmelegítse, *mi lenne, ha elvinnénk Aryát a vardenekhez? Ha egyszer biztonságban van, akkor visszarepülhetnének, hogy kimentsük Murtaghot.*

A vardenek nem engednének el, felelte Saphira. *Amennyire ismernek, akár azért is visszajöhetsz, hogy elvezesd a rejtékhelyükhöz az urgatokat. Nem úgy érkezünk, hogy elnyerjük a bizalmukat. Tudni akarják majd, miért hozunk egy egész kull hadsereget a kapuk elé.*

Elmondjuk az igazságot, és reméljük, hogy hisznek nekünk, mondta Eragon.

És mit csinálunk, ha a kullok megtámadják Murtaghot?

Természetesen harcolunk! Nem hagyhatom, hogy ő és Arya fogságba kerüljenek vagy megöljék őket, vágott vissza felháborodva Eragon.

Milyen nemes!, mondta enyhe gúnnal Saphira. *Sok urgat elesik majd a varázslatodtól és a pengédőtől, míg nekem karmom és fogam lesz a fegyverem - de végül úgymint hiába. Túl sokan vannak... Itt nem lehetünk győztesek, csak legyőzöttek.*

Na és?, vitatkozott a fiú. *Akkor sem szolgáltatom ki nekik sem Aryát, sem Murtaghot!*

Saphira pattintott a farkával. *Nem is ezt kértem tőled. Bár ha mi támadunk először, akkor az előny is a mi oldalunkon lesz.*

Megőriktél? Ezek... Aztán végiggondolta, amit hallott, és félbeharapta a mondatot. *Ezek semmit sem tehetnek ellenünk!,* vonta le hűledezve a következtetést.

Pontosan!, helyeselt Saphira. *Kellő magasságból sok kárt okozhatunk nekik!*

Ejtsünk rájuk sziklát!, javasolta Eragon. *Az szétszórja őket.*

Már ha nem olyan kemény a koponyájuk, aminek még az sem árt. Saphira jobbra dőlt, és gyorsan ereszkedni kezdett a Medvefog-folyóra. Megragadott hatalmas karmaival egy közepes méretű sziklát, miközben Eragon ökölnyi

köveket kapkodott össze. A kövekkel megrakodott Saphira hangtalanul siklott az urgál sereg fölé. *Most!*, kiáltotta a sárkány, és elengedte a sziklát. A lövedékek ágakat törve, fojtott recsegéssel törtek át a lombsátoron. Egy másodperccel később üvöltésektől visszhangzott a völgy.

Eragon komoran elmosolyodott, mikor hallotta, hogy iszkolnak az urgálok fedezékbe. *Gyűjtsunk még lövedéket!*, javasolta, és ráhajolt Saphirára. A sárkány helyeslően felmordult, és visszatért a folyóhoz.

Kemény munka volt, de képesek voltak lassítani az urgálokon - noha lehetetlen volt végképp megállítani őket. Ha Saphira elment kövekért, behozták a lemaradásukat. Ennek ellenére annyit értek fáradozásukkal, hogy Murtagh megtartotta előnyét a hadoszloppal szemben.

Teltek az órák, a völgy elsötétedett. A nap melege nélkül foga lett az alattomos hidegnek; a fákat fehérbe öltöztette a rájuk fagyott talaj menti köd. Előküsztek odvaikból az éjszaka állatai, sötét rejtekükből lesték a birtokháborító idegeneket.

Eragon tovább kémlelte a hegyoldalakat, az útjuk végét jelző vízesést kereste. Gyötrelmes élességgel tudta, hogy minden perc közelebb hozza Aryához a halált. - Gyorsabban, gyorsabban! - motyogta. Lenézett Murtaghra, és arra kérte Saphirát, aki újabb sziklákat készült szedni: *Tartsunk szünetet, és nézzük meg Aryát. Mindjárt vége a napnak, és attól félek, életét már csak órákban, sőt talán csupán percekben lehet mérni.*

Arya élete most már a sors kezében van. Te döntöttél így, hogy Murtagh mellett maradsz; késő már ezen változtatni, ne kínlódj hát emiatt... Még a pikkelyeim is viszketnek tőled. A legjobb, amit most tehetünk, ha tovább bombázzuk az urgálokat. Eragon tudta, hogy sárkányának igaza van, szorongása mégsem csillapodott. Folytatta a kutatást a vízesés után, de akármilyen volt is előtte, azt elrejtette egy széles hegygerinc.

Közeledett az igazi sötétség, tusfekete felhőként telepedett rá a fákra és a hegyekre. Most már az éles szemű, kiváló szaglász Saphira sem találta a sűrű erdőben az urgálokat. Még a hold sem segítette őket; órákig kellett még várniuk, hogy kiemelkedjen a hegyek mögül.

Saphira lágyan elnyújtott ívben balra kanyarodott, és siklani kezdett a hegygerinc mentén. Eragon homályosan érezte, ahogy elsuhan mellettük, és egyszer csak észrevett a távolban egy vékony, fehér vonalat. *Ez lenne a vízesés?*

Az égre nézett, amelyről még nem tűnt el a naplemente izzása. A hegyek sötét fűrészfogai összehajlottak és nagyjából tál alakú mélyedést alkottak, amely lezárta a völgyet. *Már nincs messze a vége!*, kiáltotta a hegyekre mutatva. *Talán küldenek embereket a segítségünkre!*

Kétlem, hogy segítenének, mielőtt eldöntenék, hogy barát vagyunk-e vagy ellenség, jegyezte meg Saphira, és hirtelen ereszkedni kezdett. *Visszatérek Murtaghhoz - most már vele kell maradnunk. Mivel nem látom az urgálokat, lopva becserkészhetik, úgy, hogy ő észre sem veszi őket.*

Eragon meglazította Zar'rocot a hüvelyében, és azon tűnődött, elég erős-e ahhoz, hogy harcoljon. Saphira a Medvefog-folyó bal partján ért földet, és várakozón lekuporodott. A vízesés morajlott a távolban. *Jön,* mondta a sárkány.

Eragon a fülét hegyezte, és meghallotta a paták dobogását. Murtagh

kirohant az erdőből, a lovakat maga előtt hajtotta. Meglátta őket, de nem lassított.

Eragon leugrott Saphira hátáról, és kissé botladozva igyekezett fölvenni Murtagh iramát. Mögöttük Saphira belelábalt a folyóba, ahol akadálytalanul követhette őket, mert nem lassították le a fák. Mielőtt Eragon elmondhatta volna a híreit, Murtagh elébe vágott. - Láttam, hogy Saphirával köveket hajigálsz. Okos ötlet. Megálltak, vagy visszafordultak a kullok?

- Még mindig mögöttünk vannak, de már csaknem elértük a völgy végét. Hogy van Arya?

- Nem halt meg - válaszolta rekedten lihegve Murtagh. Olyan csalo nyugalommal folytatta, ahogy csak az beszél, aki iszonyú indulaton próbál uralkodni. - Van elől valami völgy vagy vízmosás, amelyben eltűnhettek?

Eragon riadtan próbált emlékezni, hogy látott-e nyílást az őket körülvevő hegyeken; egy ideje nem is gondolt Murtagh gondjára! - Sötét van - köntörfalazott, lebukva egy mélyre csüngő ág alatt -, tehát elnézhettem valamit, de... nincs.

Murtagh vadul káromkodott. Megtorpant, és egy kíméletlen rántással megfékezte a lovakat. - Azt mondd, hogy nem is mehetek máshova, csak a vardenekhez?

- Igen, de jobb, ha szeded a lábad. Az urgatok már csaknem utolérték!

- Nem! - mondta dühösen Murtagh. Rászögezte ujját Eragonra. - Figyelmeztettelek, hogy nem megyek a vardenekhez, de te csak törtéttel tovább, és belevezettél a kutyaszorítóba! Nálad vannak a tünde emlékei! Miért nem mondtad, hogy a völgy zsákutcában végződik?

Eragon felpaprikázódott a támadástól, és visszavágott: - Csak azt tudtam, hova tartunk, azt nem, hogy közben mi van! Ne engem vádolj, amiért úgy döntöttem, hogy velem tartasz.

Murtagh szisszenve beszívta a levegőt, és dühösen elfordult. Eragon csak egy mozdulatlan, hajlott alakot látott belőle. Izmai görcsösen feszültek, az erek lüktettek a nyakán.

Csípőre tette a kezét, és majd' szétrobbant a türelmetlenségtől.

Miért álltatok meg?, kérdezte riadtan Saphira.

Ne zavarj! - Miféle pöröd van a vardenekkel? Nem lehet olyan szörnyű, hogy még most is titkold. Inkább megvívsz a kullokkal, mint hogy elmondd? Hányszor kell még ezen rágódnunk, míg megbízol bennem?

Hosszú hallgatás következett.

Az urgatok!, sürgette Saphira.

Tudom, válaszolta Eragon fojtott haraggal. De ezt akkor is meg kell oldanunk.

Csak gyorsan!

- Murtagh - mondta komolyan Eragon -, ha nem akarsz meghalni, akkor el kell jutnunk a vardenekhez. Nehogy már úgy fussak a karjaikba, hogy még azt sem tudom, miként fogadnak téged. Még az ilyen sükségtelen meglepetések nélkül is éppen elég nagy a veszély.

Murtagh végre megfordult. Úgy zihált, mint a sarokba szorított csikasz. Hallgatott, azután elkínzott hangon azt mondta: - Jogod van tudni. Én... Morzannak, az első és utolsó Esküszegőnek a fia vagyok.

VÁLASZÚTON

Eragon szólni se tudott, pedig egész lénye üvöltve tiltakozott az ellen, amit most hallott. *Az Esküszegőknek nem voltak gyerekeik! Főleg Morzannak nem! Morzannak, aki elárulta a Lovasokat Galbatorixnak, és a király kedvenc cselédje maradt, amíg élt! Lehetséges ez?*

Saphira megrendülését a következő pillanatban érzékelte a tudata. A sárkány fákat-bokrokat zúzva rontott elő a folyóból. A fiú mellé plántálta magát, vicsorított, farkát fenyegetően fölemelte. *Készülj fel mindenre!, figyelmeztette Eragont. Képes varázslatot használni!*

- Te vagy az örököse? - kérdezte Eragon. Lopva Zar'rocért nyúlt. *Mit akarhat tőlem? Igazából a királynak dolgozik?*

- Nem én akartam! - kiáltotta Murtagh fájdalomtól eltorzult arccal. Kétségbeesetten felrántotta zubbonyát és ingét. - Nézd! - mondta, és hátat fordított Eragonnak.

A fiú gyanakodva előrehajolt, és erőlködve próbált látni a sötétben. Murtagh napcserzette, izmos hátán csomós fehér heg húzódott a jobb vállától a bal csípőjéig - valami szörnyű szenvedés nyoma.

- Látod? - kérdezte keserűen Murtagh. Most már hadart, mintha megkönnyebbült volna, hogy végre napvilágra került a titka. - Alig hároméves voltam, amikor ezt szereztem! Egyik részeg dührohamában, mikor elfutottam mellette, Morzan utánam vágta a kardját. Ugyanazt a pengét, amelyet most te viselsz, az egyetlen örökséget, amelyre számíthattam, amíg Brom azt is el nem lopta apám holtteste mellől. Különben szerencsésnek tarthatom magam - volt a közelben egy gyógyító, aki megmentett a haláltól. Meg kell értened, nem szeretem sem a birodalmat, sem a királyt. Nem vagyok a hűbérese, és neked sem akarok ártani! - bizonygatta szinte lázasan.

Eragon kellenlenül elengedte Zar'roc markolatát. - Akkor aki megölte az apádat... - kezdte elcsukló hangon.

- Igen, Brom volt - fejezte be Murtagh. Közönyösen megigazította ruháját.

Kürt recsegett mögöttük. Eragon felkiáltott: - Gyere, menekülj velem. - Murtagh megrántotta a gyeplőket, fáradt ügetésre készítette a lovakat. Mereven bámult maga elé. Arya ernyedten imbolygott Hattyú nyergében. Saphira Eragon mellett maradt; az ő hosszú lábával könnyű volt tartani az iramot. *Könnyebben haladhatnál a mederben,* mondta a fiú, mert a sárkánynak a testével kellett utat törnie a gubancos aljnövényzetben.

Nem hagylak egyedül veled.

Eragon örült a védelemnek. *Morzan fia! - Nehezen hihető a történeted - szólalt meg kocogás közben. - Honnan tudjam, hogy nem hazudsz?*

- Miért hazudnék?

- Lehet, hogy...

Murtagh közbevágott: - Most nem tudok mindent bebizonyítani neked. Tartsd meg a kétségeidet, amíg elérjük a vardeneket. Ők hamar fel fognak ismerni.

- Tudnom kell! - makacskodott Eragon. - A birodalmat szolgálod?

- Nem. Ha mégis ezt tenném, miért utaznék veled? Ha az lenne a dolgom, hogy elfogjalak, vagy megöljelek, akár ott is hagyhattalak volna a börtönben. - Megbotlott, ahogy

átugrott egy kiálló gyökeret.

- Vezetheted az urgaloikat a vardenekhez.

- Akkor miért vagyok még mindig veled? - vágott vissza Murtagh. - Most már tudom, hol rejtőznek a vardenek. Mivel indokolhatnám, hogy a kezükre adom magam? Ha meg akarnám támadni őket, visszafordulnék, és csatlakoznék az urgaloikhoz.

- Lehet, hogy bérgyilkos vagy - mondta ki kereken Eragon.

- Lehet. Nem tudhatod, igaz?

Saphira?, fordult Eragon a sárkányhoz.

Az megsuhogtatta a farkát a fiú feje fölött. *Ha ártani akarna neked, régen megtehetette volna.*

Egy ág megcsapta Eragon nyakát, vért fakasztott a bőréből. A vízesés hangja erősödött. *Jól figyelj Murtaghra, ha odaérünk a vardenekhez! Lehet, hogy valami bolondságot akar csinálni, és nem szeretném, ha véletlenül megölnék.*

Igyekszem megtenni, ami tőlem telik, szólt a sárkány, miközben nagy kéregdarabokat hántva keresztülnyomakodott két fa között. Mögöttük ismét recsegett a kürt. Eragon hátrapillantott, azt várta, hogy mindjárt előrontanak a sötétből az urgaloik. A vízesés tompán zúgott előttük, elfojtotta az éj hangjait.

Véget ért az erdő, Murtagh megállította a lovakat. Kavicsos parton álltak, balra a Medvefog kifolyásától. A mély Kósthá-mérna megtöltötte a völgyet, elállta az útjukat. Vize sziporkázva verte vissza a csillagfényt. A hegyfalak alig pár lépésnyi ösvényt hagytak a tó két oldalán. A Kósthá-mérna túlsó végében tajtékos habkoszorúba zuhogott a víz a fekete szikláról.

- A vízeséshez kell eljutnunk? - kérdezte feszülten Murtagh.

- Igen. - Eragon átvette a vezetést, és elindult a bal parton. A kavicsok nyálkásak, vizesek voltak. Saphira épphogy elfért a szirtfal és a víz között, de két lábbal így is a vízben kellett tocsognia.

Félúton jártak, amikor Murtagh figyelmeztette őket: - Urgaloik!

Eragon megpördült, kavicsok repültek a lába alól. Ott, ahol alig néhány perce még ők álltak, behemót alakok zúdultak ki az erdőből. Az urgaloik összegyülekeztek a parton. Egyikük Saphira felé intett; a víz torokhangokat hozott. A horda azonnal kettévált, és elindult a két parton, nem hagyva egérutat Eragonnak és Murtaghnak. A keskeny sáv miatt a testes kullok kénytelenek voltak libasorban haladni.

- Futás! - vakkantotta Murtagh. Kirántotta kardját, és megcsapta a lovak oldalát. Saphira figyelmeztetés nélkül felröppent, és visszakanyarodott az urgaloik felé.

- Ne! - kiáltotta Eragon, és gondolatban még hozzátette: *Gyere vissza!*, ám a sárkány repült tovább, rá se hederítve lovasának könyörgésére. Eragon nagy nehezen eltépte tőle a pillantását, és eliramodott, futás közben rántva ki Zar'rocot a hüvelyéből.

Saphira vad bömböléssel az urgaloikra vetette magát. Azok igyekeztek szétszóródni, de nem teheték a sziklafal miatt. Az egyiket a karmai közé kapta, felvitte magával a levegőbe, és agyaraival széttépte a sikoltozó teremtményt. A néma hulla egy karral és egy lábbal megfogyatkozva csobbant bele a tóba.

A kullok zavartalanul loholtak tovább a parton. A füstöt fújó Saphira ismét lecsapott. Fekete nyilak felhője zúdult rá. A zöme lepattan pikkelyes oldaláról, legfőlőbb zúzódást okozva, ám a többi a szárnyát ütötte át. Saphira

felüvöltött.

Eragon a karjában érezte sárkányának fájdalmát. Alig bírta megállni, hogy ne siessen a segítségére. Ereiben megfagyott a vér a közeledő urgalok láttán. Igyekezett gyorsabban futni, de az izmai túlságosan fáradtak, a kövek pedig túl síkosak voltak.

Ekkor Saphira hangos csobbanással a Kósthá-mélnába vetette magát, és eltűnt, csupán hullámfodrok maradtak utána. Az urgalok idegesen figyelték a lábukat nyaldosó sötét vizet. Egyikük valami érthetetlen szót röffentett, és lándzsáját a vízbe dőfte.

A tó tükre szétrobbant: Saphira feje kibukkant a mélyből. Állkapcsai összezárultak a lándzsán. Megcsavarta, kirántotta gazdája kezéből, és elpattintotta, mint egy gallyat. Mielőtt magát az urgalt elkaphatta volna, társai felé dőttek lándzsáikkal, és megvérezték az orrát.

Saphira visszarántotta a fejét, és dühösen sziszegett, farkával a vizet csapkodta. A kull főnök, lándzsáját a sárkányra szögezve, megpróbált elaraszolni mellette, de megtorpant, mert a sárkány a lába felé kapott. Az urgalok kénytelenek voltak megállni, amíg Saphira feltartóztatta a főnöküket. Ám a túlpártiak tovább loholtak a vízesés irányába.

Megakasztottam őket, üzenté röviden Saphira, *de siessetek, mert már nem sokáig tudom visszatartani a hordájukat!* A parton az íjászok máris célba vették. Eragon meg is próbált sietni, ám egy kő kicsúszott a lába alól. Murtagh erős karja mentette meg, hogy hasra ne essen. Egymás karjába kapaszkodtak, és ordítva noszogatták a lovakat.

Már csaknem elérték a vízesést. A zaj mindent legázolt, mint egy lavina. Fehér vízfal zúdult le a szikláról, bőszen dübörgött a köveken, párája eláztatta a menekülőket. Tizenkét lábnyira a mennydörgő függönytől a part kiszélesedett, több helyük lett a mozgásra.

Saphira felbömbölt, mert egy urgál lándzsa végigkaristolta a hátulját, azután a víz alá bukkott. Hogy a sárkány eltűnt, a kullok hosszú lépésekkel rohantak előre. Legfeljebb kétszáz lábnyira lehettek. - Most mihez kezdünk? - érdeklődött hidegen Murtagh.

- Nem tudom. Hadd gondolkodjak! - kiáltotta Eragon, és Arya emlékei között kereste az utolsó utasításokat. Addig keresgélt a parton, amíg talált egy alma nagyságú követ. Felkapta, a vízesés mellett megdöngötte a szirtet, és azt kiáltotta: - Aí varden abr du Shur'tugals gata vanta!

Semmi sem történt.

Ismét próbálkozott, ezúttal hangosabban ordítva, de csak a kezét horzsolta le. Kétségbeesetten fordult Murtagh-hoz. - Csapda... - Elakadt a szava, mert Saphira kivágódott a tóból, és lelocsolta őket jéghideg vízzel. A partra érkezett, és azonnal össze is kuporodott, harcra készen.

A lovak vadul hátráltak, megpróbáltak kitörni. Eragon feléjük nyújtotta elméjét, hogy megnyugtassa őket. *Mögötte!*, kiáltotta Saphira. Megfordult, és látta, hogy az urgalok vezére dőfésre tartott nehéz lándzsával rohan feléje. Akkora volt, mint egy kisebb óriás, karja-lába vaskos, mint a fátörzs.

Murtagh hátralendítette a kezét, és hihetetlen sebességgel elhajította a kardját. A hosszú fegyver egyszer megpördült a levegőben, azután tompa puffanással beleállt a kull mellébe. A behemót urgál fojtott gurgulázással rogyott össze.

Mielőtt a következő támadásba lendülhetett volna, Murtagh előreszökkent, és kirántotta kardját a tetemből.

Eragon fölemelte tenyerét, és elkiáltotta magát. - Jierda theirra kalfis! - Éles reccsenéstől visszhangzottak a sziklák. Húsz támadó urgál zuhant a Kósthá-méhnába. Vonítva szorongatták a lábukat, amelyet átdöftek a fűrészes végű csontok. A többi urgál átgázolt a sebesülteken, még a lépésből sem estek ki. Eragon a fáradtsággal küzdve támaszkodott Saphirára.

A sötétség miatt nem láthatták, csak hallhatták a nyílfelhőt, amely elzúgott mellettük, és a sziklafalnak csapódott. Eragon és Murtagh lebukott, eltakarták a fejüket. Saphira halk morgással eléjük ugrott, páncélozott oldalával védve őket és a lovakat. A második nyílfelleg vesszői pengve patogtak le a sárkánypikkelyekről.

- Most mi lesz? - kiáltotta Murtagh. A sziklafal még mindig nem nyílt meg. - Nem maradhatunk itt!

Eragon hallotta Saphira acsargását. Egy nyíl eltalálta a szárnya szélét, és beletépett a vékony hártába. Eszeveszetten nézett körül, nem értette, miért nem működnek Arya utasításai. - Nem tudom! Itt kéne lennie!

- Miért nem kérdezed meg a biztonság kedvéért a tündét? - Murtagh ledobta kardját, kikapta íját Tornac nyeregtáskájából, és gyors mozdulattal kilőtt egy nyílat Saphira gerincének tüskéi között. A következő percben egy urgál csobbant a vízbe.

- Most? Hiszen alig él! Honnan vegye az erőt, hogy bármit is mondjon?

- Nem *tudom!* - ordította Murtagh. - De jobb lenne, ha kitalálnál *valamit*, mert nem tarthatunk vissza egy egész hadsereget!

Eragon!, morgott Saphira türelmetlenül.

Mi van?

A tó rossz oldalán vagyunk! Rajtad keresztül láttam Arya emlékeit, és csak most jöttem rá, hogy nem ez a jó oldal. Behúzta a nyakát, mert újabb nyílfelhő repült feléjük. Farka csapott egyet fájdalmában, ahogy a nyilak eltalálták. Nem bírom tovább feltartóztatni őket. Szétmarcangolnak!

Eragon visszalökte Zar'rocot a hüvelyébe, és felkiáltott: - A vardenek a tó másik oldalán vannak! Át kell mennünk a vízesés alatt! - Rémülten látta, hogy a Kósthá-ména túlszélén loholó urgálok már csaknem odaértek hozzájuk.

Murtagh szeme az útjukat eltorlaszoló zuhatagra villant. - Itt sosem vezetjük át a lovakat, még akkor sem, ha mi átbírunk menni.

- Meg fogom győzni őket, hogy kövessenek! - förmedt rá Eragon. - És Saphira hozhatja Aryát. - Hattyú dühösen fújtatott az urgálok ordításától, bömbölésétől. A tünde a veszélyről mit sem tudva roskadozott a nyeregben.

Murtagh vállat vont. - Jobb, mint ha széttrancsíroznak. - Gyorsan elvágta a köteleket, amelyek Aryát tartották a nyeregben, Eragon pedig elkapta, mielőtt a tünde a földre zuhant volna.

Készen állok, mondta Saphira, és félig fölemelkedett. A közeledő urgálok tétováztak, nem tudták, mit tervez a sárkány.

- Most! - kiáltotta Eragon. Ő és Murtagh feldobták a tündét Saphirára, azután meghúzták a lábán a szíjakat. Ahogy végeztek, Saphira kitárta a szárnyait, és a magasba röppent. Az urgálok vonítottak, mikor látták, hogy elmenekül. Nyilak

pattogtak le a sárkány hasáról. A túlparti kullok kétszeres sebességgel loholtak, hogy a vízesésnél legyenek, mielőtt Saphira leszáll.

Eragon kinyújtotta elméjét és rákényszerítette gondolatait a rémült lovakra. Az ősnnyelven azt mondta nekik, hogy ha nem úsznak át a vízesésen, akkor megölik és megeszik őket az urgatok. Noha a lovak nem teljesen értették, amit mond, a szavak jelentését felfogták.

Hattyú és Tornac dobálták a fejüket, azután bevetették magukat a mennydörgő zuhatagba, hangosan nyihogva, amikor az áradat a hátukat verte. Bukdácsoltak, de küzdöttek, hogy a víz fölött maradjanak. Murtagh hüvelybe lökte a kardját, és utánuk ugrott; feje eltűnt a tajtékban, azután köpködve előbukkant.

Az urgatok most már Eragon mögött voltak; hallotta, ahogy a lábuk csikorog a kavicsoson. Vad harci üvöltéssel Murtagh után ugrott, egy pillanattal előbb hunyva be a szemét, hogy lecsapott rá a zuhatag korbácsa.

A rettentő súly csonttörő erővel zúdult a vállára. A víz fülsiketítően harsogott. Az áramlat a fenékre nyomta, térde belefúródott a kavicsos mederbe. Minden erejével elrúgta magát, és félig kibukkant a levegőre. Mielőtt teleszívhatta volna a tüdejét, a zuhatag ismét a mélybe nyomta.

Nem látott mást, csak a habzó tajték fehér homályát. Eszeveszetten próbált a felszínre jutni, hogy enyhüljön tüdejének égése, de alig pár lábnyi emelkedés után a zuhatag megállította. Pánikba esett, kezével-lábával csapkodva küzdött a vízzel. Zar'roc és átázott ruhája lehúzta, visszasüllyedt a tó fenekére, nem bírta kimondani a régi nyelv szavait, amelyek megmenthették volna.

Hirtelen erős kéz ragadta meg a zubbonya hátát, és felrántotta a mélyből. Megmentője fürge, kurta karcsapásokkal szelte a vizet; Eragon remélte, hogy Murtagh az, és nem egy urgat. Felbukkantak, kitántorogtak, a kavicsos parton botladoztak. Eragon egész testében, görcsösen reszketett.

Jobbról harci zaj hallatszott. Arra fordult, várta az urgatok támadását. A szemközti parton - ahol alig néhány pillanattal előbb ő is állt - egymásra hullottak a szörnyek a nyílzáportól, amely a sziklafal szövevényes repedéseiből zúdult rájuk. Több urgat már nyilaktól tuskésen, hassal fölfelé lebegett a vízben. Hasonlóképpen jártak azok, amelyek Eragonnal egy parton voltak. Egyik farka sem tudott kitörni, mert mögöttük egyszer csak harcosok bukkantak elő, ott, ahol a tó a sziklával találkozott. A legközelebbi kullok a folyamatos nyílfelhőtől nem tudták megrohanni Eragont. A láthatatlan íjászok vélhetőleg elhatározták, hogy nem engedik mozdulni a kullokat.

Érdes hang szólalt meg Eragon mellett: - Akh Guntértaz dorzáda! Mit gondoltak ezek? Belefutadhattál volna! - Eragon összerázkódott meglepetésében. Nem Murtagh állt mellette, hanem egy apró emberke, aki alig ért a könyökéig.

A törpe buzgón facsargatta a vizet hosszú, befont szakállából. Széles mellén ujjatlan páncéling feszült, fedetlenül hagyva izmos karjait. A derekára csatolt széles bőrvíró csatabárd lógott. Fejébe vaspánttal megerősített ökörbőr sisakot nyomott, amelyet egy kalapács és tizenkét csillag díszített. Még sisakban is alig volt négy láb magas. Vágyakozva nézte a küzdelmet, és azt mondta: - Barzul, bárcsak csatlakozhatnék hozzájuk!

Egy törpe! Eragon kirántotta Zar'rocot, és kereste, hol van Saphira és Murtagh. A

sziklán megnyílt két ajtószárny, amelyeknek vastagsága elérte a tizenkét lábat. A kőajtó mögött majdnem harminc láb magas, széles alagút fúrta bele magát a hegy titokzatos mélyébe. A járatot láng nélküli lámpák sora világította meg, sápadt zafír fényt vetve a tóra.

Saphira és Murtagh az alagút előtt állt, komor emberek és törpék gyűrűjében. Murtagh mellett egy bíbor-arany ruhás, tar fejű, szakállatlan ember tornyosult. Magasabb volt az összes többi embernél - és tört szegezett Murtagh torkának.

Eragon összegyűjtötte erejét, de a bíbor ruhájú élesen, fenyegetően rászólt: - Állj! Ha varázslatot használsz, megölöm szeretett barátodat, aki volt olyan kedves kikotyogni, hogy Lovas vagy. Ne gondold, hogy nem találom ki, ha készülsz valamire. Semmit nem titkolhatsz előlem! - Eragon szólni akart, ám az acsargó kopasz még jobban nekinyomta Murtagh nyakának a tört. - Szót se! Ha bármit mondasz, vagy teszel, amire nem én utasítlak, akkor meghal. Most pedig mindenki befelé! - Behátrált az alagútba, magával vonszolta Murtaghot, és közben le nem vette a szemét Eragonról.

Saphira, mit tegyek?, kérdezte gyorsan Eragon, miközben az emberek és törpék követték Murtagh fogva tartóját, és elvezették a lovakat.

Menj velük, tanácsolta a sárkány, *és reménykedj, hogy életben maradunk*. Ő is belépett az alagútba. Riadt pillantások kísérték. Eragon kellenetlenül követte. Érezte, a harcosok le nem veszik róla a szemüket. Megmentője, a törpe mellette baktatott, egyik kezét csatabárdja nyelén tartotta.

A mérhetetlenül kimerült Eragon betántorgott a hegybe. A kőajtó susogva bezárult mögötte. A fiú visszaneézett, de csupán tömör falat látott, ahol az előbb még nyílás volt. Csapdába estek. De nagyobb biztonságba kerültek-e vajon?

VÁLASZOK KERESÉSE

Erre! - pattogott a kopasz ember. Hátralépett, aztán jobbra fordult - a tőre mindeközben hajszálnyit sem távolodott Murtagh torkától -, és eltűnt egy boltíves ajtónyílásban. A harcosok óvatosan követték, egyfolytában Eragont és Saphirát figyelve. A lovakat egy másik alagútba vezették el.

Az események forgatagától kábult Eragon elindult Murtagh után. Saphirára sandított, hogy ott van-e még a hátán Arya. *Meg kell kapnia az ellenszert!*, gondolta riadtan. Hiszen a Skilna Bragh gyilkos mérge most is pusztítja!

Átsietett a boltíves nyíláson, és követte a kopasz embert egy keskeny folyosón. A harcosok támadásra készen szegezték rá fegyvereiket. Elmentek egy szobor mellett, ami furcsa, vaskos tollazatú állatot ábrázolt. A folyosó élesen elkanyarodott balra, majd jobbra. Kinyílt egy ajtó: kopár szobába léptek, amely akkora volt, hogy még Saphira is könnyedén mozoghatott benne. Tompa dobbanással becsapódott az ajtó, aztán a retesz csikorgott hangosan.

Eragon ráérősen megvizsgálta környezetét, közben szorosan markolta Zar'rocot. A falakat, a padlót és a mennyezetet csiszolt fehér márvánnyal borították, amely olyan szellemképet mutatott róluk, mint egy erezett tejüvegből készült tükör. Minden sarokban a már látott különös lámpások lógtak. - Van egy beteg... - kezdte volna a fiú, ám a kopasz gorombán leintette.

- Ne beszélj! Az majd megvárja a próbát! - Murtaghot odalökte az egyik harcosnak, aki kardot szorított az ifjú nyakához. A kopasz halkan tapsolt. - Vegyétek le a fegyvereiteket, és csúsztassátok ide. - Egy törpe lecsatolta Murtagh kardját, és halk koppanással a padlóra dobta.

Eragon, noha nagyon nem szívesen vált meg Zar'roctól, kicsatolta a hüvelyt tartó övet, és a karddal együtt letette a földre. Mellé rakta íját és tegzét is, azután odatolta a fegyvereket a harcosoknak. - Most lépj távolabb a sárkányodtól, és lassan gyere közelebb! - parancsolta a kopasz ember.

Eragon értetlenül előrelépett. Amikor már csak három láb választotta el őket, megszólalt a kopasz: - Állj meg ott! Most pedig távolítsd el az elmédet körülvevő sáncokat, és engedd, hogy megvizsgáljam a gondolataidat és emlékeidet. Ha bármit is el akarsz rejteni előlem, akkor erővel veszem el... amitől meg fogsz örülni. Ha nem engedelmeskedsz, a társadat megöljük.

- Miért? - kérdezte döbbenten Eragon.

- Hogy biztosak lehessünk benne, miszerint nem álltok Galbatorix szolgálatában, és megfejtük, miért dörömbölt sok száz urgál az ajtókon! - mordult rá a kopasz. Közel álló két szeme alattomos fürgeséggel ugrált ide-oda. - Senki sem léphet be Farthen Dûrba anélkül, hogy próbára tennék.

- Nincs idő. Gyógyítóra van szükségünk! - tiltakozott Eragon.

- Csönd! - ordított rá a kopasz ember, vékony ujjával leszorítva köntösét. - Amíg meg nem vizsgálalak, szavaid érdektelenek.

- De hát haldoklik! - vágott vissza dühösen Eragon, és Aryára mutatott. Még ha borotvaélen táncolnak, akkor sem tűr el semmit, amíg Aryát a gondjaikba nem veszik!

- Várnia kell! Senki sem hagyhatja el ezt a szobát, amíg ez ügyben föl nem tártuk az igazságot. Hacsak nem akarod...

A törpe, Eragon megmentője, előreugrott. - Megvakultál, Egraz Carn? Nem látod, hogy a sárkányon az ott egy tünde? Nem tarthatjuk itt, ha

veszélyben van. Adzsihád és a király lecsapatja a fejünket, ha hagyjuk meghalni!

A kopasz ember szeme összeszűkült a haragtól. Egy perc múlva lecsillapodott. - Hát persze, Orik - mondta olajos hangon -, nem szeretnénk, ha ez történne. - Csettintett, és Aryára mutatott. - Vegyétek le a sárkányról. - Két harcos kivonta a kardját, és gyanakodva közeledtek Saphirához, aki mereven bámulta őket. - Gyorsan, gyorsan!

A harcosok kioldották a szíjakat, leemelték Aryát a nyeregből, és a padlóra fektették. Egyikük alaposabban megnézte az arcát, azután felcsattant: - Hiszen ez a sárkánytojásfutár, Arya!

- Micsoda? - kiáltott a kopasz. Oriknak, a törpének kerekre nyílt a szeme döbbenetében. A kopasz ember rámeredt Eragonra, és szárazon annyit mondott: - Sok mesélni-valód lesz.

Eragon minden elszántságát összeszedve viszonzta a szúrós pillantást. - Skilna Braghot kapott, mikor börtönben volt. Most már csak Túnivor Nektárja mentheti meg.

A kopasz arca kifürkészhetetlenné változott. Mozdulatlanul állt, csak az ajka rándult meg időnként. - Jól van. Vigyétek a gyógyítókhoz, és mondjátok meg nekik, hogy mire van szüksége. Őrizzék a szertartás végéig. Akkor majd új utasításokat adok. - A harcosok kurtán biccentettek, és kivitték Aryát a szobából. Eragon utánuk nézett, azt kívánta, bárcsak ő is elkísérhetné a lányt, majd visszatért a tekintete a kopasz emberhez. - Ebből elég, máris túl sok időt pocskoltunk. Készülj föl a vizsgálatra.

Eragon nem akarta, hogy ez a szőrtelen, fenyegetőző ember betolakodjon az elméjébe, csupaszra vetkeztesse minden gondolatát és érzését, de tudta, hogy a tiltakozás hasztalan. A levegő pattogott a feszültségtől. Murtagh tekintete a homlokát égette. Végül meghajtotta a fejét. - Készen állok.

- Nos akkor...

Váratlanul közbevágott Orik: - Egraz Carn, jó lesz, ha nem ártasz neki, különben a királynak lesz egy-két szava hozzád.

A kopasz dühösen nézett rá, azután fakó mosollyal Eragonhoz fordult. - Csak ha ellenáll. - Lehajtotta a fejét, és érthetetlen szavakat kántált.

Eragon felhördült a fájdalomtól és a megrázkódtatástól, mikor a szonda az elméjébe vágta magát. A szeme fennakadt, és ösztönösen elkezdte körülsáncolni a tudatát. A támadás hihetetlenül durva volt.

Ne csináld!, reccsent rá Saphira. Gondolatai egyesültek a fiúéval, és erőt adtak neki. Murtagh életét kockáztatod! Eragon megingott, összeszorította a fogait, azután kényszerítette magát, hogy lerombolja a sáncokat, szabadon hagyva elméjét az őrijítő vizsgálatnak. A kopasz ember csalódottnak tűnt. Még tolaodóbban ostromolta a fiú tudatát. A belőle áradó erőben volt valami beteges, fajtalan gonoszság.

Azt akarja, hogy menjek neki!, kiáltotta Eragon, miközben végigvágott rajta a kín új korbácsa. A fájdalom egy pillanat múlva enyhült, de rögtön jött a következő támadás. Saphira mindent elkövetett, hogy enyhítse, de még ő sem tudta teljes mértékben közömbösíteni.

Add meg neki, amit akar, mondta sietve, de minden mást védjél meg! Segíték. Az ereje nem ér föl az enyémmel; már ezt is, amit most mondok, elfedem

előle.

Akkor miért fáj még mindig?

A fájdalom belőled fakad.

Eragon megrándult. A szonda, adatokra vadászva, mélyebbre fúródott. Mintha szöveget vertek volna a koponyájába. A kopasz ember durván megragadta gyerekkori emlékeit, és átnézte őket. *Ott semmi keresnivalója! Kergesd ki!*, morogta dühösen Eragon.

Nem tehetem, mert neked ártanék vele, válaszolta Saphira. *Eltakarhatok előle dolgokat, de hamarabb kell megtenni, semhogy odaérne. Gondolkozz gyorsan, és mondd meg, hogy mit akarsz elrejtteni!*

Eragon kínok közepe tette próbált összpontosítani. Végigfutott az emlékein, onnantól kezdve, hogy megtalálta Saphira tojását. Különválasztotta Brommal folytatott beszélgetéseit, és az ősnyelvi szavakat, amelyekre az öregember tanította. Utazásaikat a Palancar-völgyön, Yazuacon, Dare-ten, Teirmen át nagyrészt meghagyta. Ám elkendőztetett Saphirával mindent, ami Solembumra és Angela jóslatára vonatkozott. A teirmi betörésről átugrott Brom halálára, a Gil'eadi fogságra, végül pedig arra, amit Murtagh mondott a származásáról.

Eragon ezt is el akarta rejtteni, de Saphira megmakacsolta magát. *A vardeneknek joguk van tudni, hogy ki kér menedéket a házukban, különösen, ha egy Esküszegő fiáról van szó!*

Azért csak csináld, mondta a fiú mereven, a kín újabb hullámával viaskodva. *Nem én fogom elárulni, legalábbis nem ennek az embernek.*

Azonnal rájön, ha Murtaghot is megszondázza!, figyelmeztette élesen Saphira.

Csak csináld, amit mondtam.

Miután a legfontosabb adatokat elrejtették, Eragonnak nem maradt más dolga, mint kívánni, hogy a kopasz ember befejezze a vizsgálódást. Olyan érzés volt, mint mozdulatlanul túrni, hogy rozsdás fogókkal szaggassák ki a körmeit. Izmai megmerevedtek, száját összepréselte. Bőre izzott, nyakáról patakozott a verejték. Gyötrő tudatossággal érzékelte a vánszorgó percek minden egyes másodpercét.

A kopasz ember lomhán araszolt előre a fiú élményeiben, akár egy tuskés inda, amelyik a napfény felé iparkodik. Szenvedélyes érdeklődésére méltatott számos dolgot, amelyeket Eragon mellékesnek tartott, például az anyját, Selenát, és úgy rémlett, szándékosan nyújtja el a vizsgálatot, csak hogy minél jobban fájjon. Sokáig piszmogott a ra'zacok, majd pedig az Árny emlékeivel. Csupán akkor vonult vissza a fiú elméjéből, miután ízekre szedett minden kalandot.

Mint szálla a húsból, úgy cuppant ki az agyból a szonda. Eragon összerázkódott, megtántorodott, és elesett volna, ha az utolsó pillanatban el nem kapja két erős kar, hogy óvatosan lefektesse a hideg márványra. Hallotta, ahogy Orík felkiált mögötte: - Túl messzire mentél! Ehhez nem volt elég erős!

- Ki fogja bírni. Ennyire volt szükség - felelte kurtán a kopasz ember.

Dühös morgás volt a válasz. - Mit találtál?

Csönd.

- No! Megbízható vagy sem?

- Nem az... ellenségetek. - Megkönnyebbült sóhaj fogadta a kopasz ember kelletlen

válaszát.

Eragon szeme kinyílt. Óvatosan ülő helyzetbe tornázta magát. - Csitulj!
- mondta Orik. Vastag karjával átölelte és fölsegítette. Eragon megingott, és gyilkos pillantást vetett a kopasz emberre. Saphira halkán morgott.

A kopasz rájuk sem hederített. Murtagh felé fordult, akit még mindig karddal kényszerítettek engedelmessegre. - Most te jössz.

Murtagh megmerevedett, és megrázta a fejét, amitől a penge kissé megvágta a bőrét. Kiserkedt a vére. - Nem.

- Nem számíthatsz védelemre, ha visszautasítod.

- Eragont megbízhatónak nyilvánítottad, így hát nem fenyegethetsz azzal, hogy megölöd, ha nem fogadok szót. Ha pedig így van, akkor sem szóval, sem tettel nem kényszeríthetsz rá, hogy megnyissam az elmémet.

A kopasz vicsorgott, és felvonta bőrének azt a részét, ahol a szemöldöke volt, ha egyáltalán nőtt neki valaha is. - Na és a te életed? Azzal még mindig fenyegethetlek!

- Nem mész vele semmire - mondta Murtagh keményen és olyan meggyőződéssel, hogy nehéz volt kételkedni a szavaiban.

- Nincs választásod! - rikácsolta a kopasz. Előrelépett, tenyerét rányomta Murtagh homlokára, begömbített ujjával megmarkolta az ifjú halántékát. Murtagh megmerevedett, az arca vaskemény lett, kezét ökölbe szorította, nyakizmai pattanásig feszültek. Láthatólag minden erejével küzdött a behatolás ellen. A kopasz ember vicsorgott dühös tehetetlenségében, és kíméletlenül belevájta ujjait Murtagh bőrébe.

Eragon is megborzongott a fájdalomtól. Tudta, hogy élethalálharcot lát. *Nem segíthetnél neki?*, kérdezte Saphirát.

Nem, felelte a sárkány. *Senkit nem enged be az elméjébe.*

Orik sötéten figyelte a küzdőket. - If carnz orodüm - motyogta, azután előreugrott és felkiáltott: - Elég! - Megragadta a kopaszt, és olyan erővel lökte el Murtagh mellől, amely nem volt arányban méretével.

A kopasz hátratántorodott, azután dühösen fordult a törpéhez. - Hogy merészeled! - ordította. - Megkérdőjelezted a parancsnokságomat, az engedélyem nélkül kinyitottad a kaput, most meg ez! Mást sem látok tőled, csak szemtelenséget és árulást! Gondolod, hogy a királyod most is megvéd?

Orik felpaprikázódott: - Hagytad volna, hogy meghaljanak! Ha tovább várok, az urgalok megölik őket. - A ziháló Murtaghra mutatott. - Nincs jogunk, hogy kínnal csikarjunk ki belőle értesüléseket! Adzsihád nem fogja engedélyezni. Azok után különösen nem teheted, hogy megvizsgáltad a Lovast, és megbízhatónak találtad. És ők hozták vissza Aryát!

- Engednéd, hogy vizsgálat nélkül lépjen be? Olyan hibbant vagy, hogy mindnyájunkat veszélybe sodornál? - kérdezte a kopasz. A szeme eszelősen villogott haragjában, mintha most rögtön rá akarna ugrani a törpére, hogy darabokra szaggassa.

- Képes a varázslatra?

- Ez...

- Képes rá? - ordította Orik dübörgő, mély hangján. A kopasz ember arcából hirtelen eltűnt minden kifejezés. Ujjait összefonta maga mögött.

- Nem.

- Akkor mitől félsz? Nem tud elmenekülni, és semmiféle ördögösséget nem követhet el, különösen, ha a te erőd tényleg olyan hatalmas, ahogy mondd. De ne is hallgass rám; kérdezd meg Adzsihádót, mit akar tenni vele.

A kopasz kifürkészhetetlenül bámulta Orikot egy percig, azután a mennyezetre pillantott, és behunyta a szemét. Furcsán megmerevedett, ajka némán mozgott. Fakó homlokán mély árkok jelentek meg, ujjait összeszorította, mintha láthatatlan ellenség torkát markolná. Percekig állt így, néma társalgásba merülten.

Kinyitotta a szemét. Orikra ügyet sem vetve rávakkantott a harcosokra: - Menjetek! - Miközben azok kisorjáztak az ajtón, hidegen odavetette Eragonnak: - Mivel nem tudtam elvégezni a vizsgálatot, te és a... barátod itt maradtok éjszakára. Ha szökni akar, megöljük. - E szavakkal sarkon fordult és kivonult. Tar feje sápadtan derengett a lámpafényben.

- Köszönöm - suttogta Eragon a törpének.

- Majd küldetek ételt - morogta Orik. Érthetetlenül motyogva, fejét csóválva távozott. Az ajtó ismét bezárult mögötte.

Kába, valószerűtlen érzések fogták el Eragont a nap izgalmai és az erőltetett menet után. Elnehezedett a szemhéja. Saphira a lovasa mellé telepedett. *Óvatosnak kell lennünk. Úgy tűnik, itt éppen annyi ellenségünk van, mint a birodalomban.* A fiú bólintott, de túl fáradt volt ahhoz, hogy beszéljen.

Az üvegesen üres tekintetű Murtagh a szemben levő falnak dőlt, és lecsúszott a ragyogó padlóra. Zubbonya ujját a nyakához szorította, hogy elállítsa a vérzést. - Jól vagy? - kérdezte Eragon. Murtagh mereven bólintott. - Csinált veled valamit?

-Nem.

- Hogy tudtad kirekeszteni? Nagyon erős.

- Mert... jó kiképzést kaptam - felelte keserűen.

Elborította őket a csend. Eragon pillantása megtapadt az egyik sarokban függő lámpán. Gondolatai összevissza kavarogtak. - Nem engedtem, hogy megtudják, ki vagy - mondta hirtelen.

Murtagh megkönnyebbülten nézett rá. Meghajtotta a fejét. - Köszönöm, hogy nem árultál el.

- Nem ismertek föl.

- Nem.

- Továbbra is azt állítod, hogy Morzan fia vagy?

- Igen. - Murtagh felsóhajtott.

Eragon éppen szólni akart, de elhallgatott, mert forró folyadék csöppent a kezére. Odanézett, és döbbenet láta, hogy sötét vércsepp fut végig a bőrén. Saphira szárnya vérzett. *El is feledkeztem róla! Te megsebesültél!*, kiáltotta, és erőlködve fölállt. *Mindjárt meggyógyítalak.*

Légy óvatos, fáradtan könnyű hibázni.

Tudom. Saphira kitárta egyik szárnyát, és a földre eresztette. Murtagh figyelte, ahogy Eragon végigfuttatja a kezét a meleg kék hártyán, közben azt mondja: „Waíse heill”, valahányszor egy-egy, nyílvessző ütötte sebre talál. Szerencsére valamennyi sebet viszonylag könnyen lehetett gyógyítani, még a sárkány orrát is.

Miután végzett, Eragon ráborult a sárkányára, és levegőért kapkodott. Hallgatta, ahogy a hatalmas szív az élet kitartó ütemére lüktet. - Remélem,

hamarosan hoznak valami ételt - mondta Murtagh.

Eragon vállat vont; túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy éhes legyen. Keresztbe fonta karját, hiányzott oldaláról Zar'roc súlya. - Miért vagy itt?

- Tessék?

- Ha csakugyan Morzan fia vagy, akkor Galbatorix nem hagyna szabadon kószálni Alagaësiában. Hogyan találtad meg a magad erejéből a ra'zacokat? Miért nem hallottam soha, hogy az Esküszegőknek is voltak gyerekeik? És mit csinálsz itt? - Az utolsó kérdésnél már-már kiabált.

Murtagh végigsimított az arcán. - Ez hosszú történet.

- Nem megyünk sehova - vágott vissza Eragon.

- Túl késő van a beszélgetéshez.

- Holnap valószínűleg nem lesz rá idő.

Murtagh átkulcsolta karjával a lábait, állát a térdére hajtotta, előre-hátra ringatózott, és a padlót bámulta. - Ez nem egy... - Félbeharapta a mondatot. - Nem akarom, hogy közbeszólj... Így hát helyezkedj el kényelmesen. A történetem eltart egy ideig. - Eragon nekidőlt Saphirának, és bólintott. A sárkány merőn figyelte a két ifjút.

Murtagh első mondata akadozó volt, de ahogy folytatta, erősebb, és magabiztosabb lett a hangja. - Amennyire tudom... én vagyok a Tizenhárom Szolga, vagy ahogy nevezik őket, az Esküszegők egyetlen leszármazottja. Lehetnek mások is, mivel a Tizenhármak igen ügyesen rejtettek el bármit, amit akartak, mégis kételkedem benne, olyan okokból, amelyeket később elmagyarázok.

Szüleim egy faluban találkoztak - sosem tudtam meg, hogy hol -, amikor az apám arra felé utazott a király ügyeiben. Morzan nyájasságot mutatott anyám iránt, kétségtelenül számításból, hogy megnyerje a bizalmát, és amikor távozott, anyám vele ment. Egy ideig együtt utazgattak, és a dolgok rendje szerint anyám szenvedélyesen beleszeretett apámba. Ennek Morzan igen örült, nem csupán azért, mert így számos alkalma lett anyám gyötrésére, de azért is, mert tudta, mekkora előny egy olyan cseléd, aki nem árulja el.

Tehát mikor visszatért Galbatorix udvarába, anyám lett a leghasznosabb eszköze. Vele hozatta-vitette a titkos üzeneteit, megtanította a varázslás alapjaira, amelyek segítségével anyám nemcsak a leleplezést kerülhette el, de néha értesüléseket is kicsikarhatott másokból. Morzan mindent elkövetett, hogy megvédje a többi Esküszegőtől - nem szerelemből, hanem hogy ne használhassák föl ellene... Ez három évig volt így, aztán anyám várandós lett.

Egy pillanatra elhallgatott, és a haját babrálta. Metsző hangon folytatta: - Ha mást nem is, azt az egyet el kell ismerni, hogy az apám ravasz ember volt. Tudta, hogy ez a várandósság veszélyezteti őt is, anyámat is, a magzatról - vagyis rólam - nem is szólva, így aztán éjnek éjadján kiszöktette anyámat a palotából, és elvitte saját kastélyába. Ott aztán hatalmas varázslatokkal megakadályozta, hogy, néhány kiválasztott szolgát leszámítva, bárki beléphessen a birtokára. Ilyenformán senki sem tudott anyám terhességéről - kivéve Galbatorixot.

Mert Galbatorixnak tudomása volt a Tizenhármak legféltettebb titkairól: ármánykodásukról, viszályaikról, és ami a legfontosabb, a gondolataikról.

Élvezettel figyelte csatározásaikat, ahogy egymás ellen harcolnak, merő szórakozásból összeugrasztotta őket. Ám valamilyen okból az én létezésemről mégsem szólt senkinek.

A kellő időben megszülettem, és kiadtak dajkaságba, így anyám visszatérhetett Morzanhoz. Nem volt választása. Morzan megengedte neki, hogy néhány havonta meglátogasson, de egyébként távol tartottak egymástól. Újabb három év telt el így, apám ez alatt az idő alatt ajándékozott meg... ezzel a sebbel a hátamon. - Egy percig sötéten hallgatott, mielőtt folytatta volna.

- Így serdültem volna férfivá, ha Morzan nem kap parancsot arra, hogy kutassa fel Saphira tojását. Amint elment, magára hagyott anyámnak nyoma veszett. Senki sem tudja, hova ment és miért. A király elő akarta keríteni, ám a szolgák, kétségtelenül Morzan oktatásának köszönhetően - nem akadtak rá.

Mire megszülettem, már csak öten éltek a Tizenhárom közül. Mikor Morzan elutazott, ez a szám háromra csökkent; a gil'eadi végső összecsapásnál már csak ő volt életben. Az Esküszegők változatos módokon haltak meg: öngyilkosság, orvtámadás, szertelenül űzött varázslat... de főképpen a vardenek miatt. Úgy hallottam, a királyt rettenetesen felbőszítették a veszteségek.

Ám mielőtt megkaptuk volna Morzan és a többiek halálhírét, visszatért több hónapja eltűnt anyám. Hervadozott, mintha súlyos kórság emésztene, és az állapota viharos gyorsasággal romlott. Két hét múlva meghalt.

- És mi történt azután? - kérdezte Eragon.

Murtagh vállat vont. - Felnőttem. A király a palotába hozatott, és gondoskodott a nevelésemről. Ezt leszámítva nem foglalkozott velem.

- Akkor miért hagytad ott?

Keserű nevetés volt a válasz. - Inkább elszöktem! A legutolsó születésnapomon, amikor betöltöttem a tizennyolcat, a király a lakosztályába rendelt, négyszemközti vacsorára. Meglepődtem az üzeneten, mert mindig távol tartottam magam az udvartól, ritkán találkoztam vele. Korábban is beszélgettünk, de mindig a hallgatózó udvaroncok füle hallatára.

Természetesen elfogadtam a meghívást, mert tudtam, hogy nem lenne bölcs dolog visszautasítanom. Az étel nagyszerű volt, de evés közben egy pillanatra se vette le rólam fekete szemét. Felzaklatott a nézése; olyan volt, mintha valami titkot keresne az arcomban. Nem tudtam, mit csináljak, igyekeztem udvariasan társalogni, de nem lehetett szóra bírni, így hamarosan fölhagytam a próbálkozással.

Amikor befejeztük a vacsorát, végre beszélni kezdett. Te még sosem hallottad a hangját, ezért nehezen tudom megértetni veled, milyen. A szavai olyan ígézők voltak, mintha egy kígyó sziszegné hazugságait. Sosem hallottam még nála meggyőzőbb és ijesztőbb embert. Bűvös látomásokban bontotta ki nekem azt a birodalmat, amelyet elképzelt. Gyönyörű városok épülnek országszerte, ahol a legkiválóbb harcosok, kézművesek, muzsikuskok és bölcselők laknak. Az urgalokat ki fogjuk irtani. A birodalom addig terjeszkedik, amíg eléri Alagaësia mind a négy sarkát. Béke és felvirágzás következik, de ami még csodálatosabb, visszatérnek a Lovasok, hogy jóságosan uralkodjanak Galbatorix hűbértartóin.

Megbabonázva figyeltem órákon át. Amikor abbahagyta, lázasan faggatni kezdtem, honnan szerez új Lovasokat, holott mindenki tudja, hogy nem maradtak sárkánytojások. Galbatorix ekkor elhallgatott, és töprengve nézett rám. Hosszú hallgatás után kinyújtotta a kezét, és megkérdezte: „Ó, barátom fia, szolgálnál engem, hogy megteremthessem ezt a paradicsomot?”

Noha tudtam, miként szereztek meg apámmal a hatalmat, az álom, amelyet eléem varázsolt, túl vonzó, túl kísértő volt ahhoz, hogy ne vegyek róla tudomást. A küldetés lázában fogadtam hűséget neki. Galbatorix nyilvánvaló elégedettséggel áldását adta rám, és amikor elbocsátott, azt mondta: „Szükség esetén hívatni foglak.”

Néhány hónap múlva csakugyan hívatott. Amikor megkaptam a parancsot, ismét fellobbant bennem az izgalom. Négyszemközt fogadott, mint előzőleg, de ez alkalommal nem volt kedves vagy elbűvölő. A vardenek három dandárját verték szét délen, és ő tombolt dühében. Szörnyű hangon megparancsolta, hogy szervezzek egy különítményt, és romboljam le Cantost, amely köztudomásúlag a lázadók egyik alkalmi búvóhelye. Amikor megkérdeztem, mit csináljak a cantosiakkal, és honnan fogjuk tudni, ki a bűnös, felordított: „Mind áruló az! Vessed máglyára őket, és a hamvaikat temesd a ganajdombba!” Tovább őrjöngött, átkozta ellenfeleit, és részletesen ecsetelte, hogyan fogja megbüntetni azokat, akik szembeszegülnek akaratával.

Annyira különbözött attól, akit legutóbb láttam, hogy rá kellett jönnöm, nem irgalommal vagy előrelátással nyeri el az emberek hűségét, csupán nyers erővel, saját kényekedve szerint uralkodik. Abban a pillanatban elhatároztam, hogy örökre otthagynom őt és Urû'baent.

Amint elszabadulhattam, hűséges szolgálommal, Tornackal fölkészültünk a szökésre. Még az éjjel távoztunk, de Galbatorix számított arra, amit tenni fogok, mert a kapu előtt katonák vártak. Ó, a kardom véresen villogott a sápadt lámpafényben! Legyőztük őket... ám Tornacot megölték.

Magányosan, gyászolva egy öreg barátomhoz menekültem, aki menedéket adott nekem a birtokán. Rejtőzésem közben jól odafigyeltem minden pletykára, igyekeztem kitalálni Galbatorix lépéseit, és meg akartam tervezni a jövőmet. Ebben az időben vettem hírért, hogy kiküldték a ra'zacokat, mert el kell fogniuk vagy meg kell ölniük valakit. Eszembe jutott, mit tervezett a király a Lovasokkal kapcsolatban, és úgy határoztam, megkeresem a ra'zacokat, és követem őket, hátha felfedeznek egy sárkányt, így találtam rád... nincs több titkom.

Még mindig nem tudjuk, igazat mond-e, figyelmeztette Saphira.

Tudom, felelte Eragon, de miért hazudna?

Lehet, hogy megőrült.

Kétlem. Végigfuttatta ujjait a sárkány kemény pikkelyein, figyelte, hogy villognak a fényben. - Akkor miért nem csatlakozol a vardenekhez? Egy ideig gyanakodnának rád, de ha egyszer meggyőzted őket a hűségedről, attól kezdve becsülni fognak. Bizonyos értelemben a szövetségeseid, nem? Azon fáradoznak, hogy véget vessenek a király uralmának. Nem ezt akarod te is?

- Muszáj mindent elmagyaráznom neked? - tört ki Murtagh. - Nem akarom, hogy Galbatorix megtudja, hol vagyok, ami elkerülhetetlenül bekövetkezik, ha híre megy, hogy

ellenségei pártjára álltam, amit sose tettem! Ezek a... - pillanatnyi szünet után undorral folytatta - *lázadók* nem csupán a királyt akarják elkergetni, de szétzúznák a birodalmat is... és én nem akarom, hogy ez megtörténjék. Az felfordulást, zűrzavart szűlné. A király hibás, igen, de maga a rendszer egészséges. Ami pedig a vardenek tiszteletét illeti: haha! Amint bevallanám, ki vagyok, úgy bánnának velem, mintha bűnöző lennék, vagy még annál is rosszabb. De nemcsak erről van szó: te is gyanús lennél, mivel együtt utaztunk!

Igaza van, szólt közbe Saphira.

Eragon elengedte a füle mellett. - Nem olyan rossz a helyzet - mondta, derűlátó hangra törekedve. Murtagh megvetően horkantott, és elfordította a tekintetét. - Biztos vagyok benne, hogy nem lennének... - Benne szakadt a szó, mert az ajtó tenyérnyire nyílt, és két tálkát toltak be a résen. Ezeket egy kenyér és egy jókora darab nyers hús követte, majd ismét bezárult az ajtó.

- Na végre - morgott Murtagh, és az ételért ment. A húst odadobta Saphirának, aki a levegőben kapta el, és egyben lenyelte. Ezután megfelezte a kenyeret Eragonnal, fogta a tálkáját, és visszavonult az egyik sarokba.

Némán ettek. Murtagh csak piszkálta az ételt. - Megyek aludni - mondta, és letette a tálkát.

- Jó éjt - felelte Eragon. Lefeküdt Saphira mellé, karjára hajtotta a fejét. A sárkány körülölelte hosszú nyakával, úgy, ahogy a macska kanyarintja maga alá a farkát, és fejét a fiú mellé fektette. Egyik szárnyát kék sátként feszítette lovasa fölé, így teremtve Eragonnak sötétséget.

Jó éjt, kicsikém.

Eragon csendesen elmosolyodott, de akkor már aludt.

TRONJHEIM DICSŐSÉGE

Eragon hirtelen felült, mert morgást hallott. Saphira még aludt, a szeme vakon vándorolt szemhéja alatt, felső ajka remegett, mintha viczorogni akarna. A fiú elmosolyodott, azután összerázkódott, mert a sárkány ismét felmordult.

Biztosan álmodik, gondolta. Egy percre figyelte, azután óvatosan kisiklott a szárny alól. Fölállt, nyújtózott. A szoba hűvös volt, de nem kellemetlenül hideg. A csukott szemű Murtagh hanyatt feküdt a túlsó sarokban.

Amikor Eragon megkerülte Saphirát, Murtagh összerezgett. - Jó reggelt - mondta halkan, és felült.

- Milyen régen vagy ébren? - súgta Eragon.

- Egy ideje. Csodálom, hogy Saphira nem keltett föl korábban.

- Olyan fáradt voltam, hogy égháborúban is tudtam volna aludni - felelte fanyarul Eragon. Leült Murtagh mellé, fejét a falnak támasztotta. - Tudod, mennyi az idő?

- Nem. Itt lehetetlen megállapítani.

- Jött valaki?

- Még nem.

Csak ültek, nem mozdultak, nem beszéltek. Eragon különös módon közel érezte magához Murtaghot. *Az apja kardját viselem, amely az ő... öröksége lenne. Sok mindenben hasonlítunk, holott milyen más a külsőnk és a neveltetésünk!* Murtagh sebhelyére gondolt, és megborzongott. *Miféle ember az, aki ilyet tesz egy kisgyerekekkel?*

Saphira fölemelte a fejét, pislogott, hogy jobban lásson. Szimatolt, aztán hatalmasat ásított, reszelős nyelvének hegye felkunkorodott. *Történt valami?* Eragon megrázta a fejét. *Remélem, több ételt hoznak a tegnapi falatkánál! Olyan éhes vagyok, hogy egy tehéncsordát meg tudnék enni!*

Hoznak ennivalót, biztosította a fiú.

Jobban is teszik. Elhelyezkedett az ajtónál, várakozva leült, és csapkodott a farkával. Eragon lehunyta a szemét, élvezte a pihenést. Egy ideig szundikált, azután fölkel, és körbejárta a szobát. Unalmában az egyik lámpát vizsgálgatta. Egyetlen darab, könnycsepp alakú üvegből készült, kétszer akkora volt, mint egy citrom, és lágy, kék fény töltötte meg, amely nem remegett, és nem lángolt. Négy karcsú fémborda vette körül az üveget, a tetején egy kis horogban találkoztak, az alján pedig három kecses lábba olvadtak össze. Igazán szép volt.

Hangok hallatszottak az ajtó elől. Eragon abbahagyta a vizsgálódást. Nyílt az ajtó, tucatnyi harcos menetelt be rajta. Az első nagyot nyelt, mikor meglátta Saphirát. Őt Orik és a kopasz ember követte, aki tüstént közölte: - Adzsihád, a vardenek vezetője hívat titeket. Ha enni akartok, menet közben tegyétek. - Eragon és Murtagh fölállt, és gyanakodva nézett rájuk.

- Hol vannak a lovaink? Visszakaphatom a kardomat és az íjamat? - tudakolta Eragon.

A kopasz ember megvetően nézett rá. - Fegyvereiteket majd akkor kapjátok vissza, ha Adzsihád helyesnek látja, és nem előbb. Ami a lovaitokat illeti, az alagútban várnak rátok. Most pedig gyertek.

Indulás előtt Eragon még gyorsan megkérdezte: - Arya hogy van?

A kopasz ember habozott. - Nem tudom. A gyógyítók még vele vannak. - Orik

kíséretében távozott.

Az egyik harcos intett. - Te mész először. - Eragon kilépett az ajtón, Murtagh és Saphira követte. Visszatértek abba a folyosóba, amelyen éjszaka érkeztek, elhaladtak a tollas állat szobra előtt. Amikor elérték a hegy belsejébe vezető hatalmas alagutat, ott várta őket a kopasz ember Orikkal, aki Tornac és Hattyú gyeplőjét tartotta.

- Libasorban lovagoljatok az alagút közepén - utasította őket a kopasz. - Ha megpróbáltok más irányba menni, megállítunk. - Amikor Eragon föl akart kapaszkodni Saphirára, a kopasz ráordított: - Nem! Lovon mész, amíg nem kapsz más utasítást!

Eragon vállat vont, és átvette Hattyú gyeplőjét. A nyeregbe pattant, és Saphira elé kormányozta a lovat, azután azt mondta a sárkánynak: *Maradj a közelemben arra az esetre, ha a segítségedre lesz szükségem.*

Természetesen, felelte Saphira.

Murtagh a sárkány mögé állt be. A kopasz megszemlélte a rövid sort, azután intett a harcosoknak, akik két sorba oszolva közrefogták őket, a lehető legnagyobb távolságot hagyva Saphira és maguk között. Orikk és a kopasz ember haladt a menet élén.

Miután még egyszer végignézett rajtuk, a kopasz kétszer tapsolt, és elindult. Eragon könnyedén Hattyú oldalába nyomta a sarkát. A csapat a hegy méhébe tartott. A kemény padlójú, néptelen alagútban erősen visszhangzott a patadobogás. Helyenként ajtók és kapuk törték meg a fal simaságát, de valamennyi zárva volt.

Eragon ámulva nézte az irdatlan alagutat, amelyet hihetetlen ügyességgel alakítottak ki. A falak, a padló és a mennyezet hibátlanul illeszkedett. A falak tökéletesen merőleges szögben találkoztak a padlóval, és amennyire a fiú megállapíthatta, az alagút egy ujjnyival sem tért el az egyenes iránytól.

Egyre kíváncsibban várta a találkozást Adzsiháddal. A vardenek vezetője titokzatos alak volt a birodalom alattvalói számára. Csaknem húsz esztendeje került hatalomra, és azóta kíméletlen háborút viselt Galbatorix király ellen. Senki sem tudta, honnan jött, még azt sem, hogy külsőre milyen. Azt pletykálták, hogy a hadászat mestere, és kegyetlen harcos. Mivel ilyen hírben állt, Eragon aggódott, hogy miként fogadja majd őket. Mivel azonban tudta, hogy Brom megbízott a vardenekben, ez enyhítette szorongását.

Orikk látásától mindenféle új kérdés jutott eszébe. Az alagút nyilvánvalóan a törpék munkája volt - senki más nem tud így aknákat ásni -, de vajon a törpék is a vardenekhez tartoznak, vagy csak menedéket adnak nekik? És ki lehet a király, akit Orikk emlegetett? Talán Adzsihád? Eragon most már értette, hogy a vardenek a föld alá menekülve kerültek el a felszámolástól, de mi van a tündékkal? Hol vannak ők?

A kopasz csaknem teljes óra hosszat vezette őket a nyílegyenes alagútban. *Valószínűleg legalább egy mérő földet megtettünk már,* gondolta Eragon. *Talán keresztülvezetnek a hegyen!* Végül puha, fehér izzást látott. Méregette a szemét, hátha felfedezi a fény forrását, de még mindig túl messze jártak, hogy a részleteket érzékelhesse. Az izzás erősödött, ahogy közeledtek.

Már látta, hogy rubinnal és ametiszttel kirakott, vastag márványoszlopok sorakoznak a fal mentén. Lámpafüzérek lógtak az oszlopok között, ragyogással töltve meg az alagutat. Az

oszlopok talapzatát filigrán aranybetét ékesítette, olyan finom művű, mintha olvasztott fémmel hímezték volna. A mennyezet boltíveire károgasra tátott csőrű hollófőket faragtak. A folyosó végén gigászi ajtó feketéllett, amelynek színét még jobban kiemelte a mindkét ajtószárnyat átfogó, csillámló ezüsből remekelt, hétágú korona.

A kopasz ember megállt, és fölemelte a kezét. Eragonhoz fordult. - Most lovagolhatsz a sárkányon. Ne próbálj elrepülni! Figyelni fognak, így hát ne felejtsd el, hogy ki és mi vagy!

Eragon átszállt Hattyúról Saphira hátára. *Szerintem mutogatni akarnak minket*, mondta a sárkány, miközben a fiú elhelyezkedett a nyeregben.

Meglátjuk. Bár itt lenne Zar'roc, felelte Eragon, és meghúzta a lába körül a szíjakat.

Jobb, ha nem viseled Morzan kardját, amikor a vardenek először látnak.

Igaz. - Készen állok. - Eragon kihúzta magát.

- Jól van - mondta a kopasz ember. Ő és Orik közrefogták Saphirát, de hátrébb húzódtak, hogy a sárkány haladjon az élen. - Most menj az ajtóhoz, és amikor kinyílik, kövesd az ösvényt. Lassan menj!

Készen vagy?, kérdezte Eragon.

Természetesen. Saphira kimért lépésekkel közeledett az ajtóhoz. Fényben szikrázó pikkelyei kék csillámokat vetítettek az oszlopokra. Eragon mély lélegzetet vett, hogy csillapítsa idegességét.

Az ajtó váratlanul elfordult rejtett sarokvasain. A táguló résen napfény zúdult az alagútba, egyenesen Saphirára és Eragonra. A fiú egy darabig vakon pislogott és hunyorgott. Ám amikor a szeme hozzá szokott a fényhez, elállt a lélegzete!

Irdatlan kráterben voltak, amelynek fala szaggatott szélű nyílássá szűkült, de olyan magasan, hogy Eragon meg sem tudta becsülni a távolságot - lehetett talán egy tucat mérföld is. A nyíláson beömlő lágy napfény megvilágította a kráter közepét, ám a barlangszerű tér többi része félhomályban maradt.

A kráter legalább tízmérföldnyire levő túlsó vége ködös kék párába rejtőzött. Mérföldekkel a fejük fölött sok száz láb vastagságú, több ezer láb hosszúságú, óriási jégcsapok ragyogó törei lógtak. Eragon tapasztalatból tudta, hogy senki, még Saphira sem lenne képes elérni őket. Jóval mélyebben moha és moszat sötét foltjai borították a sziklákat.

A földre tekintett, és meglátott egy kockakövekkel kirakott, széles utat, amely a küszöbről indult, és egyenesen a kráter közepébe vezetett, egy szivárványosan villódzó, hófehér hegyhez. Magassága alig egytizede volt az őt körülvevő kráterének, ám kicsinysége csalóka volt, mert épphogy magasabbra nyúlt egy mérő földnél.

A hosszú alagút csupán egyik falát fúrta át a kráternek. A bámuló Eragon egyszer csak meghallotta Orik mély hangját: - Jól nézd meg, ember, mert több mint száz éve nem vethette rá a szemét egyetlen Lovas sem. Az égbe nyúló csúcs, amelynek tövében állunk, a Farthen Dûr - sok ezer éve fajtánk ősatya, Korgan fedezte föl, miközben aranyat ásott. A közepén áll leghatalmasabb alkotásunk: Tronjheim, a városhegy, amelyet a legtisztább márványból építettünk. - Az ajtószárnyak csikorogva megálltak.

Egy város!

Aztán Eragon észrevette a tömeget. Annyira elbűvölte a látvány, hogy oda se figyelt az alagút szájánál összegyűlt sokaságra. A kövesút mellett

sorakoztak - emberek, törpék vegyesen, mint fák egy sűrű erdőben. Sok százan... sok ezren voltak. Minden szem, minden arc feléje fordult. És mindenki hallgatott.

Eragon megragadta Saphira egyik nyaktüskéjének tövét. Látott piszkos ruhácskájú kisgyerekeket, szívós, forradásos kezű férfiakat, háziszőttesbe öltözött asszonyokat és szakállukat babráló, kemény, viharvert törpéket. Valamennyiük arcán ugyanaz a feszült kifejezés ült - a sebesült állaté, amely érzi, hogy közel a ragadozó, és nincs menekvés.

Verejtékcsopp futott végig az arcán, de nem merte letörölni. *Mit csináljak?*, kérdezte kétségbeesetten.

Mosolyogj, emeld föl a kezéd, akármit!, mordult rá Saphira.

Próbált mosolyogni, de csak megrándult a szája. Összeszedte a bátorságát, a levegőbe emelte a kezét, és kicsit meglengette. Amikor semmi nem történt, elvörösödött zavarában, leeresztette a karját, és lehajtotta a fejét.

Egyetlen kiáltás törte meg a csendet. Valaki hangosan tapsolni kezdett. A tömeg egy másodpercig habozott, azután vad ordítás söpört végig rajta, a hangok hulláma megrázta Eragont.

- Jól van! - mondta mögötte a kopasz ember. - Most indulj!

Eragon megkönnyebbülve kiegyenesedett, és játékosan megkérdezte Saphirát: *Mehetiünk?* A sárkány felpúpozta a hátát, és kilépett. Ahogy elhaladt az első emberek között, jobbra nézett, balra nézett, és kiengedett egy füstgomolyt. A tömeg elcsendesedett, hátrébb húzódott, azután ismét éljenzésben tört ki, egyre lelkesebben.

Jó kis cirkusz, dorgálta Eragon. Saphira legyintett a farkával, és rá sem hederített. A fiú kíváncsian nézte az út mentén tolongó tömeget. Jóval több törpét látott, mint embert... és sokan közülük rosszállóan méregették. Némelyek egyenesen hátat fordítottak neki, és rideg arccal elmentek.

Az emberek kemény, szikár népek voltak. Minden férfinak tőr vagy kés függött az övéről; sokan talpig felfegyverkeztek. Az asszonyok büszkén kihúzták magukat, de látszott, hogy mélyen lakozó fáradtságot lepleznek vele. A néhány gyerek és csecsemő nagy szemekkel bámulta. Eragon bizonyosra vette, hogy ezek az emberek sok viszontagságon estek át, és mindent, amit kell, meg fognak tenni, hogy megvédjék magukat.

A vardenek rátaláltak a tökéletes rejtékhelyre. Farthen Dûr falai túl magasak, még egy sárkány sem képes átrepülni fölötte, és nincs az a hadsereg, amely képes lenne rést ütni rajta, még akkor sem, ha rálel a rejtékajtóra.

A tömeg összezárult mögötte, mindenesetre jó nagy helyet hagyva Saphira körül. Az emberek fokozatosan megnyugodtak, noha a szemüket nem vették le Eragonról. A fiú hátranézett és látta, hogy Murtagh mereven, sápadt arccal lovagol a nyomában.

Megközelítették a városhegyet. Eragon látta, hogy Tronjheim fehér márványát fényesre csiszolták, és olyan hullámosra faragták, mintha most öntenék formába. A falat bonyolult cirádákkal keretezett, kerek ablakok sokasága törte át. Minden ablakból színes lámpa vetett lágy fényt a sziklára. Egyetlen fiatornyot vagy kéményt sem lehetett látni. Eragonnal szemközt harminc láb magas aranygriffek fogták közre a tömör fakaput, amelyet hatvanhat láb mélyre süllyesztettek Tronjheim alapjába, és a toronymagas boltívet tartó vaskos pillérkötegek vetettek rá árnyékot.

Amikor a város tövébe értek, Saphira megállt, hogy van-e valami utasítása a kopasz embernek. Mikor senki sem jött oda hozzájuk, továbbment a kapu felé. A falakat

vérvörös, bordázott jáspisoszlopok szegélyezték. Az oszlopok közeiben különös teremtményeket őrzött meg az örökkévalóságnak a szobrász vésője.

A súlyos kapuszárnyak dübörögve kitágultak. Rejtett láncok emelték a gigászi gerendákat. Előttük három emelet magasságú folyosó indult Tronjheim közepe felé. A felső három szint árkádsorai mögött szürke járatok kanyarodtak a messzeségbe. Az alagutak szájában emberfürtök szorongtak, és minden szem mohón bámulta Eragont és Saphirát. A földszinti boltíveket viszont tömör ajtók *zárják* el. A szintek közé függesztett ékes szőnyegekre hősokeket és mozgalmas csatajeleneteket hímeztek.

Zúgott az éljen, mikor Saphira belépett az előcsarnokba, és végigment a folyosón. Eragon fölemelte a kezét; ettől megint felmorajlott a tömeg, bár sok törpe nem csatlakozott az üdvözléshez.

A mérföldnyi folyosó fekete ónixpillérekkel megtámasztott boltívben ért véget. A háromszoros ember nagyságú oszlopfők, amelyeket sárga cirkonból csiszoltak, tündöklő arany sugarakkal világították meg a folyosót. Saphira áthaladt a boltív alatt, megállt, hátrahajtotta a fejét, és mély hangon zöngicsélt.

Jó ezer láb átmérőjű, kör alakú teremben voltak, amely fokozatosan keskenyedve folytatódott Tronjheim mérföldes magasságba nyúló tetejéig. Falait annyi árkádsor szegélyezte, ahány szintje volt a városhegynek, a csiszolt karneollal burkolt padlóba ugyanazt a mintát vésték, amely Orik sisakját díszítette: tizenkét ezüst pentagramból álló csillagkoszorút, közepén egy pöröllyel.

A teremből négy folyosó ágazott ki - köztük az, amelyből most léptek ki -, amelyek négy negyedre osztották Tronjheimet. Három folyosó egyforma volt, ám az Eragon-nal szemkötti negyedik jobb és bal oldalán ívelő árkád mögöl lépcsősorok indultak, amelyek tökéletesen azonos csigavonalban tűntek el a mélyben.

A mennyezetet hajnalvörös, titáni csillagzafír zárta le. Az ékkő hatvanhat láb hosszú és majdnem ugyanolyan vastag volt. Úgy csiszolták meg, hogy kinyílt rózsát formázzon, és olyan művész volt a drágakőcsiszoló, hogy a virág szinte élni látszott. A zafírt körülvevő lámpák a hajnalpír fényét vetítették a mélybe. A kőben hunyorgó csillagsugaraktól a zafír olyannak látszott, mintha egy óriás szeme nézne le rájuk.

Eragon eltátotta a száját. Erre nem számított. Emberek nem építhették volna meg Tronjheimet. A városhegy mellett elszürkült minden, amit a birodalomban látott. Nem hitte, hogy akár Urû'baen versenghetne azzal a gazdagsággal és pompával, amelyet itt látott. Tronjheim lélegzetelállító emlékműve volt a törpék erejének és kitartásának.

A kopasz ember Saphira elé lépett, és azt mondta: - Innentől gyalog kell mennetek. - Ennek hallatán zúgás futott végig a tömegben. Egy törpe elvezette Tornacot és Hattyút. Eragon leszállt Saphiráról, de mellette maradt, miközben a kopasz ember a karneolpadlón a jobb oldali folyosó bejáratához kormányozta őket.

Sok száz láb hosszan haladtak a folyosón, majd bekanyarodtak egy kisebb járatba. Noha itt kevesebb lett a hely, őreik nem tágitottak. Négy éles kanyar után kortól megfeketedett, tömör cédrusajtóhoz értek. A kopasz kinyitotta az ajtót. Mindenki bement, egyedül az örök maradtak a folyosón.

ADZSIHÁD

Eragon elegáns, kétszintes dolgozószobában találta magát, amelyet cédrusfa könyvespolcok szegélyeztek. Kovácsoltvas lépcső vezetett egy apró galériára, ahol két széket meg egy olvasóasztal állt. Fehér lámpák lógtak a falokról és a mennyezetről, hogy a szoba minden pontján lehessen olvasni. A kőpadlót cirkalmas mintájú, tojásdad szőnyeg borította. A helyiség túlsó végében egy férfi állt hatalmas diófa asztal mögött.

Bőre úgy csillogott, akár az olajozott ében. Fejét kopaszra borotválta, de rövid szakállt és bajuszt viselt. Markáns, határozott arca volt, és komoly, értelmes szeme. Mélybíbor inget és lefelé szűkülő, aranyszállal hímzett, vörös mellényt viselt, amely érvényre juttatta araszos vállát. Fejedelmi méltósággal viselkedett, és a parancsoláshoz szokott ember fölénye áradt belőle.

- Isten hozott Tronjheimben, Eragon és Saphira! - mondta erős, magabiztos hangon. - Adzsihád vagyok. Kérlek, foglaljatok helyet.

Eragon és Murtagh leültek egy-egy karosszékre, Saphira védőn állt mögójük. Adzsihád fölemelte a kezét, csettintett. Egy ember lépett elő a lépcső mögül, szakasztott mása a mellettük álló kopasznak. Eragon meghökkenően bámulta őket, Murtagh megmerevedett. - Érthető a zavarotok; ikrek! - mondta halk mosollyal Adzsihád. - Megmondanám a nevüket, de nincs nekik.

Saphira utálkozva felszisszent. Adzsihád egy pillanatig nézte, azután leült az asztalhoz egy támlás székbe. Az Ikrek visszavonultak a lépcső alá, és közönyösen álltak egymás mellett. Adzsihád egymáshoz illesztette ujjainak hegyét, és rászögezte szemét a két ifjúra. Rezzenetlen pillákkal, hosszasan nézte őket.

Eragon kényelmetlenül fészkelődött. Néhány végtelennek tűnő perc után Adzsihád leeresztette a kezét, és intett az Ikreknek. Az egyik hozzásietett. A vezér valamit súgott a fülébe. A kopasz hirtelen elsápadt, és hevesen rázta a fejét. Adzsihád elkomorodott, azután bólintott, mintha megerősítést nyert volna valamire.

Murtaghra nézett. - Nehéz helyzetbe hoztál azzal, hogy megtagadtad a vizsgálatot. Beengedtünk Farthen Dûrba, mert az Ikrek biztosítottak, hogy kézben tudnak tartani, és mert segítettél Eragonnak és Aryának. Megértem, hogy vannak dolgok, amelyeket el akarsz rejteni elmédben, de amíg ez a helyzet, nem bízhatunk benned.

- Semmiképpen sem bízhatok - felelte kihívóan Murtagh.

Adzsihád arca elsötétedett, a szeme félelmetesen megvillant. - Noha huszonhárom éve annak, hogy fülem utoljára hallotta... felismerem ezt a hangot! - Fenyegetően fölemelkedett, melle zihált. Az Ikrek riadtan néztek rá. Összedugták a fejüket, és lázasan pusmogtak. - Egy másik ember torkából jött, aki inkább volt fenevad, mint ember. Állj fel!

Murtagh gyanakodva engedelmeskedett, szeme ide-oda járt az Ikrek és Adzsihád között. - Vedd le az inged! - parancsolta Adzsihád. Murtagh vállat vonva lehámozta magáról a zubbonyát. - Most fordulj meg! - Amint az ifjú sarkon fordult, a fény megvilágította a hátán húzódó sebhelyet.

- Murtagh! - suttogta Adzsihád. Orik felhördült a meglepetéstől.

Adzsihád az Ikrek felé fordult, és rájuk ordított: - Tudtatok róla?

Az Ikrek lehajtották a fejüket. - Fölfedeztük a nevét Eragon elméjében, de nem gyanítottuk, hogy ez a *gyerek* olyan hatalmas ember fia lehet, mint Morzan. Sohasem történt...

- És nem mondtátok el nekem? - kérdezte Adzsihád. Fölemelte a kezét, beléjük fojtva a magyarázkodást. - Erről még beszélünk! - Ismét Murtagh felé fordult. - Előbb ki kell bogoznom ezt a gubancot. Még mindig megtagadod a vizsgálatot?

- Igen - felelte élesen Murtagh, és belebújt a zubbonyába. - Senkitől sem tűröm, hogy beleturkáljon a fejembe.

Adzsihád az íróasztalának támaszkodott. - Kellemetlen következményei lesznek, ha továbbra is így viselkedsz. Ha az Ikrek nem szavatolják, hogy nem jelentesz fenyegetést, nem hiszünk neked annak ellenére, vagy éppen azért, mert segítettél Eragonnak. A próba nélkül az itteniek, emberek és törpék egyként darabokra tépnek, ha tudomást szereznek a jelenlétedről. Arra kényszerítesz, hogy egész idő alatt őriztesselek - a te érdekedben éppúgy, mint a mienkben. Még ennél is rosszabb lesz a sorod, ha Hrothgar törpekirály követelni fogja, hogy adjalak át neki. Ne kényszerítsd bele magad abba a helyzetbe, amelyet könnyedén elkerülhetsz!

Murtagh makacsul rázta a fejét. - Nem... még ha engedelmeskednék is, úgy bánnának velem, mint egy leprás páriával! Nincs más kívánságom, mint hogy elmehessek. Ha békén elengedtek, sosem árulom el az Uralkodónak a rejtékhelyeteket.

- És mi történik, ha elfognak és Galbatorix elé hurcolnak? - kérdezte Adzsihád. - Légy akármilyen erős, ő minden titkot kiszed a tudatodból. Még ha képes lennél is ellenállni, honnan tudjuk, hogy a jövőben nem szövetkezel vele? Ezt nem kockáztathatom.

- Örökre a foglyod leszek? - egyenesedett ki Murtagh.

- Nem - felelte Adzsihád -, csak amíg meg nem engeded, hogy megvizsgáljanak. Ha becsületesnek bizonyulsz, az Ikrek eltávolítják a Farthen Dûrra vonatkozó Adatokat az agyadból, mielőtt távoznál. Nem kockáztathatjuk, hogy valaki, aki ilyen tudással rendelkezik, Galbatorix kezére jusson. Mi legyen, Murtagh? Gyorsan dönts, különben mi választjuk meg az utadat.

Engedj neki!, könyörgött némán Eragon, akit aggasztott Murtagh biztonsága. *Ez nem éri meg a harcot.*

Végül megszólalt Murtagh, lassan, gondosan megválogatott szavakkal: - Az elmém az egyetlen menedék, amit nem loptak el tőlem. Mások is megpróbáltak már betörni, de megtanultam, miként védjem meg teljes erőmből, mert csak így óvhatom legbensőbb gondolataimat. Olyasmit kérsz tőlem, amit nem adhatok meg, különösen annak a kettőnek nem. - Az Ikrek felé intett. - Tégy velem, amit akarsz, de tudnod kell: előbb halok meg, semhogy alávessem magam a szondázásuknak.

Csodálat csillant Adzsihád szemében. - Nem lep meg a választásod, noha reménykedtem benne, hogy nem ez történik... Őrség! - A cédrusajtó ki vágódott, fegyveres harcosok özönlöttek be támadásra készen. Adzsihád rámutatott Murtaghra: - Vigyétek egy ablaktalan szobába, és jól zárjátok rá az ajtót! Hat ember álljon az ajtó előtt, és senkit se engedjenek be, amíg oda nem megyek, és meg nem látogatom. Ne is beszéljete vel!

A harcosok körülfogták Murtaghot, és gyanakodva méregették. Miközben távoztak, Eragonnak még sikerült odasúgnia: - Sajnálom. - Murtagh vállat vont, azután

elszántan előrenézett. Az örökkel együtt eltűnt a folyosón, a lábdobogás is hamarosan elenyészett.

- Eragon és Saphira kivételével azonnal távozzon mindenki! - szólalt meg váratlanul Adzsihád.

Az Ikrek meghajoltak és kimentek, ám Orik tiltakozott: - Uram, a király tudni akar Murtaghról. És itt van még az engedetlenségem kérdése...

Adzsihád elkomorodott, azután intett. - Hrothgarral majd magam beszélek. Ami a tetteidet illeti... várj kint, amíg hivatlak. És ne hagyd, hogy az Ikrek elmenjenek. Velük sem végeztem.

- Jól van - bólintott Orik. Becsapta maga mögött az ajtót.

Hosszú csend következett. Adzsihád fáradt sóhajtással leült. Végigsimította arcát, és a mennyezetre nézett. Eragon türelmetlenül várta, hogy szóljon. Miután semmi sem történt, kibökte: - Arya jól van?

Adzsihád ránézett, és komolyan válaszolt: - Nincs... de a gyógyítók azt mondták, felépül. Egész éjjel kezelték. Borzasztóan tönkretette a mérge. Nélküled nem maradt volna életben. Ezért fogadd a vardenek legmélyebb háláját.

Hatalmas kő esett le Eragon szívéből. Először érezte, hogy a harc, amelyet Gil'ead óta vívott, nem volt hiába. - Akkor most mi lesz? - kérdezte.

- Szeretném, ha elmondanád, miként találtál rá Saphirára, és mindent, ami azóta történt - felelte Adzsihád, és háztetőformán összeérintette ujjai hegyét. - Egyet-mást tudok a Bromtól kapott üzenetből, más részeit az Ikrek mondták el. De tőled akarom hallani, főleg azt, ami Brom halálával kapcsolatos.

Eragon nem szívesen osztotta meg emlékeit egy idegennel, de Adzsihád türelmes volt. *Rajta*, nógatta szelíden Saphira. Eragon fészkelődött, azután belevágott. Eleinte nehezen ment, aztán egyre könnyebb volt, ahogy belelendült. Saphira alkalmanként megjegyzésekkel frissítette az emlékeit. Adzsihád feszülten figyelt.

Eragon órák hosszat beszélt, gyakori szünetekkel. Mesélt Adzsihádnak Teimről, de elhallgatta, mit jósolt Angela, és miként nyomozták ki Brommal a ra'zacokat. Még Aryával kapcsolatos álmairól is beszámolt. Amikor elértek Gil'eadig, és megemléltette az Árnyat, Adzsihád arca megkeményedett, és a pillantása elsötétedett.

Amikor befejezte történetét, Eragon elnémult, és az eseményeken tűnődött. Adzsihád fölállt, összefonta kezeit a háta mögött, és szórakozottan tanulmányozta a könyvespolcokat. Egy idő után visszafordult az íróasztalhoz.

- Brom halála szörnyű veszteség. Jó barátom volt, és a vardeneknek hatalmas szövetségese. Vitézségével, éles elméjével számos alkalommal mentett meg minket a pusztulástól. Még most is, hogy eltávozott, megajándékozott minket az egyetlennel, ami szavatolhatja a sikerünket: veled.

- De hát mit vársz tőlem? - kérdezte Eragon.

- Majd részletesen elmagyarázom - felelte Adzsihád -, de először sürgősebb ügyeket kell megbeszelnünk. Rendkívül fontos a hír, hogy az urgalok szövetkeztek az Uralkodóval. Ha Galbatorix urgál hadsereget szervez az elpusztításunkra, akkor a vardeneknek ugyancsak össze kell magukat szedniük, ha életben akarnak maradni, még akkor is, ha sokan védve vagyunk itt, Farthen Dûrban. Hogy egy Lovas, még ha olyan gonosz is, mint Galbatorix, egyáltalán képes legyen paktálni ezekkel a szörnyekkel, az örülségének bizonyítéka. Borzadok belegondolni

is, mit ígérhetett cserébe ingatag hűségükért. Azután itt van ez az Árny. Le tudod írni?

Eragon biccentett. - Magas, vékony, nagyon sápadt, a szeme és a haja vörös. Talpig feketébe öltözött.

- És a kardja! Azt láttad? - kérdezte izgatottan Adzsihád. - Volt egy hosszú karcolás a pengén?

- Igen - csodálkozott Eragon. - Honnan tudod?

- Mert azt karcoltam meg, amikor megpróbáltam kivágni a szívét - mosolygott komoran Adzsihád. - Durza a neve, és a leggonoszabb, legalattomosabb ördögfattyak közé tartozik, akik valaha is ólálkodtak ezen a földön. Tökéletes szolgája Galbatorixnak, és veszélyes ellenség. Azt mondod, hogy megöltétek. Hogyan?

Eragon élénken emlékezett az esetre. - Murtagh kétszer rálőtt. Az első nyíl a vállán találta, a második a szeme között.

- Attól tartok - ráncolta a szemöldökét Adzsihád -, hogy nem öltétek meg. Az Árnyakat csak úgy lehet elpusztítani, ha átszúrod a szívüket. Bármilyen mástól csak eltűnnek, hogy szellem alakjában bukkanjának elő valahol másutt. Visszataszító folyamat, ám Durza túl fogja élni, és amikor visszatér, erősebb lesz, mint valaha.

Rosszkedvű csend telepedett közéjük, mintha viharfelhő közeledne. Azután Adzsihád kijelentette: - Rejtély vagy, Eragon, dilemma, amit senki sem tud megoldani. Mindenki tudja, mit akarnak a vardenek - vagy az urgalok, vagy akár Galbatorix -, de senkinek fogalma sincs róla, hogy *te* mit akarsz. Ez pedig veszélyessé tesz, különösen Galbatorix szemében. Félsz tőle, mert nem tudja, mit cselekszel legközelebb.

- A vardenek félnek tőlem? - kérdezte halkán Eragon.

- Nem - felelte Adzsihád megfontoltan. - Mi reménykedünk. De ha a remény hamisnak bizonyul, akkor igen, félni fogunk. - Eragon lesütötte a szemét. - Meg kell értened, milyen szokatlan a helyzeted. Itt pártok vannak, amelyek azt akarják, hogy csak az ő érdekeiket szolgálj, senki másét. Abban a pillanatban, hogy betetted a lábadat Farthen Dûrba, feléd nyújtották hatalmuk és befolyásuk csápjait.

- Te is egy ilyen párthoz tartozol? - kérdezte Eragon. Adzsihád kuncogott, noha közben élesen nézett rá. - Én is. Vannak dolgok, amelyekről tudnod kell: először is, hogy Saphira tojása miként bukkant föl a Gerincben. Brom mondott valaha valamit arról, mi történt a tojással, miután ő idehozta?

- Nem - válaszolta Eragon, és Saphirára pillantott. A sárkány pislogott, és ráöltötte a nyelvét.

Adzsihád az asztalán dobolt, mielőtt belevágott: - Amikor Brom idehozta a tojást a vardenekhez, mindenkit roppantul érdekelt, hogy mi lesz vele. Azt hittük, a sárkányokat kiirtották. A törpéket csak az érdekelte, hogy az eljövendő Lovas a szövetségesünk legyen - ámbár némelyikük ellenezte, hogy egyáltalán legyen új Lovas -, míg a tündéket és a vardeneket közelebből érintette az ügy, abból az egyszerű okból, hogy a történelem minden Lovasa tünde vagy ember volt, többnyire tünde. Törpe Lovasról még senki sem hallott.

Galbatorix árulása miatt a tündék nem szívesen hagyták volna a tojást a vardenek kezén, mert attól féltek, hogy egy hasonlóan gyenge jellemű halandónak kelne ki a sárkány. Kényes helyzet volt, mivel mindkét fél magának akarta a Lovast. A törpék csak súlyosbították a gondot, mert, ha csak tehették,

örökösen vitatkoztak a tündékkal és velünk. A feszültség egyre nőtt, hamarosan olyan fenyegetőzésekre került sor, amelyeket később mindenki megbánt. Brom ekkor olyan áthidaló megoldást javasolt, amelyet a két fél a saját önérzetének csorbulása nélkül vállalhatott.

Javaslatának értelmében a tojást felváltva őriznék az emberek és a tündék. Mindkét helyen elvonultatnák előtte a gyermekeket, és a tojás őrizői megvárnák, kikel-e a fióka. Ha nem, akkor viszik tovább a tojást a másik félnek. De ha igen, akkor azon nyomban el kell kezdeni az új Lovas kiképzését. Az első évben itt nevelkedett volna Brom keze alatt. Azután átvitték volna a tündékhez, hogy ott fejeződjön be a nevelése.

A tündék, kelletlenül bár, de elfogadták a tervet... azzal a kikötéssel, hogy amennyiben Brom meghalna a sárkány kikelése előtt, szabad kezet kapnak a Lovas oktatására. A megegyezés inkább nekik kedvezett - mindnyájan tudtuk, hogy a sárkányok szívesebben választanak tündéket -, de megajándékozott minket az oly kétségbeesetten vágyott egyenlőségnek legalább a látszatával.

Adzsihád elhallgatott, csillogó szeme elsötétült. Arcának árnyékai még jobban kihangsúlyozták a járomcsontját. - Abban reménykedtünk, hogy az új Lovas közelebb hozza egymáshoz a két fajt. Több mint egy évtizedig vártunk, de csak nem akart kikelni a fióka. Már ki is ment a fejünkből, ritkán gondoltunk rá, legföljebb panaszkodtunk a tojás közönye miatt.

Azután a múlt évben borzasztó veszteséget szenvedtünk. Arya és a tojás eltűnt, miközben éppen visszafelé tartottak Tronjheimből a tünde városba, Osilonba. Elsőnek a tündék szereztek tudomást az eltűnéséről. Megtalálták halott lovát és testőreit a Du Weldenvardenben, a közelükben pedig egy csapat leölt urgalt, de sem Arya, sem a tojás nem volt ott. Amikor megkaptam a hírt, attól féltem, hogy mindkettő az urgatok kezére került, tehát azok hamarosan tudni fogják, hol van Farthen Dûr és Ellesméra, a tünde főváros, ahol királynőjük, Islanzadi él. Most már tudom, hogy az Uralkodónak dolgoztak, ami még sokkal rosszabb hír.

Amíg Arya magához nem tér, nem tudhatjuk, pontosan mi történt a támadás alatt, de abból, amit elmondtál, néhány dolgot kikövetkeztettem. Kétségtelenül gyorsan és túlerővel hajtották végre, különben Arya elmenekült volna. Miután váratlanul érte, és nem volt rejtekhelye, csak egy dolgot tehetett: varázslattal másik helyre juttatta a tojást.

- Tud varázsolni? - kérdezte Eragon. Arya említette, hogy bódítószerral fojtották el a hatalmát. Varázslatra gondolt volna? Akkor talán őt is megtaníthatná újabb szavakra az ősnyelvből!

- Többek között ezért választották a tojás őrizőjének. Mindenesetre hozzánk nem térhetett vissza - túl messze volt -, a tündebirodalmat pedig bűvös sorompók védik, amelyek nem törhetőek át varázslattal. Eszébe juthatott Brom, és egy kétségbeesett próbálkozással Carvahall felé küldte a tojást. Mivel nem volt ideje az előkészületekre, nem csodálkozom, hogy kissé félretalált. Úgy tudom az Ikrektől, hogy ez egy pontatlan tudomány.

- Miért járt közelebb a Palancar-völgyhöz, mint a vardenekhez? - firtatta Eragon. - Hol élnek valójában a tündék? Hol van ez az... Ellesméra?

A kérdést mérlegelő Adzsihád valósággal átdöfte éles tekintetével a

fiút. - Nem szívesen mondom, mivel a tündék féltékenyen őrzik ezeket az ismereteket. De neked tudnod kell. Tekintsd bizalmam jelének. Városaik messze északon bújnak meg, a végtelen Du Weldenvarden erdő rejtékén. A Lovasok ideje óta egyetlen ember vagy törpe sem találtatott olyan hűséges tündebarátnak, hogy járhasa lombos csarnokaikat. Még csak azt sem tudom, hol kereshetném Ellesmérát. Ami Osilont illeti... annak alapján, hogy Arya hol tűnt el, azt gyanítom, hogy a Du Weldenvarden nyugati peremén lehet, Carvahall közelében. Bizonyára számos kérdésed van még, de légy elnéző, és várjál velük, amíg végzek.

Arya eltűnése óta a tündék beszüntették a vardenek támogatását. Islanzadi királynő rettenetesen felbőszült, és azóta hallani sem akar rólunk. Emiatt, noha én megkaptam Brom üzenetét, a tündék még mindig nem tudnak rólad és Saphiráról... Mivel nem kapom meg tőlük a csapataim fenntartásához szükséges ellátmányt, az utóbbi hónapokban elég siralmasan szerepeltünk az Uralkodóval szemben.

Miután Arya megkerült, és te is itt vagy, arra számítok, hogy a királynő haragja megenyhül. A tény, hogy te mentetted meg Aryát, jelentősen előmozdítja ügyünket Islanzadi előtt. Ám kiképzésed továbbra is gondot jelent mind a tündéknek, mind a vardeneknek. Brom nyilvánvalóan tanított téged, de tudnunk kell, hogy milyen alaposan. Ezért próbára fogunk tenni, hogy lássuk, mire vagy képes. Továbbá a tündék elvárják, hogy náluk fejezd be kiképzésedet, bár kétlem, hogy erre lenne idő.

- Miért nincs? - kérdezte Eragon.

- Számos okból, amelyek között a legfontosabb az urgalookról szóló híred - felelte Adzsihád. Tekintete Saphirára tévedt. - Eragon, a vardenek rendkívül kényes helyzetben vannak. Egyrészt teljesítenünk kell a tündék kívánságait, ha azt akarjuk, hogy a szövetségeseink maradjanak. Ugyanakkor nem haragíthatjuk magunkra a törpéket sem, ha itt akarunk lakni Tronjheimben.

- A törpék nem tartoznak a vardenekhez? - kérdezte Eragon.

Adzsihád habozott. - Bizonyos értelemben igen. Megengedik, hogy itt éljünk, és támogatják harcunkat a birodalom ellen, de csak a saját királyukhoz hűségesek. Nincs fölöttük hatalmam, csak annyi, amennyit Hrothgar rám ruház, és még neki is gyakran meggyűlik a baja a törpeklánokkal. A tizenhárom klán Hrothgar alattvalója, de minden klánfőnöknek óriási a hatalma; ők választják az új királyt, ha a régi meghal. Hrothgar rokonszenvezik az ügyünkkel, de sok törpefőnök nem. Szükségtelenül nem haragíthatja őket magára, különben elveszíti emberei támogatását, így ha segíteni kell, fölöttébb korlátozottak a cselekvési lehetőségei.

- Ezek a klánfőnökök - szólalt meg Eragon - engem sem kedvelnek?

- Tartok tőle, sőt ennél is rosszabb a helyzet - felelte Adzsihád fáradtan.

- Régi keletű gyűlölködés van a törpék és a sárkányok között. Mielőtt megérkeztek és békét teremtettek volna a tündék, a sárkányoknak megrögzött szokásuk volt, hogy megették a törpék nyárait, és ellopták az aranyukat - és a törpék nagyon lassan felejtik el a régi sérelmeket. Igazából sose fogadták el teljesen a Lovasokat, és nem engedték meg nekik, hogy királyságukban

ők tartsák fenn a rendet. Aztán Galbatorix hatalomra jutása sok törpét meggyőzött, hogy legjobb lesz, ha nem közösködnek többé se Lovasokkal, se sárkányokkal. - Az utolsó szavakat Saphirának címezte.

- Miért nem tudja Galbatorix, hogy hol van Farthen Dûr és Ellesméra? - kérdezte vontatottan a fiú. - Nyilvánvalóan közölhették vele Lovas-oktatásának idején.

- Ó, igen, szó, az esett róluk, de mutatni már nem mutatták meg neki őket! Egy dolog tudni, hogy Farthen Dûr itt van e hegyek között, és egészen más megtalálni. Galbatorix egyik helyen sem járt a sárkánya halála előtt. Azután pedig természetesen a Lovasok már nem bíztak meg benne. Sok Lovasból próbálta kicsikarni ezt a tudást, de inkább meghaltak, mintsem elárulják neki. Ami a törpéket illeti, sosem sikerült élve elfognia egyet sem, ámbár ez csak idő kérdése.

- Akkor hát miért nem állít föl egy hadsereget, és miért nem menetel a Du Weldenvardenben addig, amíg rá nem akad Ellesmérára? - kérdezte Eragon.

- Mert a tündéknek még mindig elég az erejük ahhoz, hogy ellenálljanak - felelte Adzsihád. - Galbatorix nem mer megmérkőzni velük, legalábbis még nem. De kárhozott boszorkánytudománya minden évvel erősödik! Ha még egy Lovas áll mellette, akkor megállíthatatlan lesz! Igyekszik is, hogy a két sárkánytojás közül legalább egyet kikeltessen, de mostanáig nem sikerült.

- De hogyan növekedhet a hatalma? - hűledezett Eragon. - Testi ereje korlátozza képességeit. Nem fokozhatja őket a végtelenségig.

- Nem tudjuk - válaszolta Adzsihád, és megvonta széles vállát. - És a tündék sem. Csak abban reménykedhetünk, hogy a saját ördöngösködése fogja elpusztítani egy szép napon. - Megviselt pergament vont elő a mellénye alól. - Tudod, mi ez? - kérdezte komoran, és letette az asztalra.

Eragon előrehajolt, és megvizsgálta a hártyát, amelyen idegen nyelven írott, fekete betűk sorakoztak. Az írást nagy foltokon feloldotta a rá hullott vér. A pergamen egyik széle megpörkölődött. Megrázta a fejét. - Nem tudom.

- A tegnap este szétvert urgalhorda vezetőjétől vettük el. Tizenkét emberünkbe került - föláladozták magukat, hogy ti megmenekülhettek. Az írás a király találmánya, akkor használja, ha a cselédeihez szól. Némi fáradságomba került, de megfejtettem a jelentését, legalábbis ott, ahol olvasható. Ez áll rajta:

...Ithrö Zhâda kapunállójának, hogy engedje át a hordozót és szolgálait. Szállásolják el őket a fajtájukbeliekkel, és... de csak akkor, ha a két fél tartózkodik a harctól. Parancsoló Tarok, Gashz, Durza, és Ushnark, a Félelmes.

- Ushnark nem más, mint Galbatorix. Urgalul ushnark „atya”. Az ilyen gügyögés tetszik a királynak.

Járjatok utána, mire valók, és... A gyalogosokat és... el kell különíteni. A fegyvereket ne osszák ki, amíg... menetelnek.

- Ezenkívül csupán néhány homályos szót lehet elolvasni - mondta Adzsihád.

- Hol van ez az Ithrö Zhâda? Sose hallottam róla.

- Én sem - jelentette ki Adzsihád -, ezért azt gyanítom, hogy Galbatorix egy létező helyet nevez így. Miután ezt kihüvelyeztem, feltettem magamnak a kérdést: mit keresett több száz urgul a Beor-hegységben, ahol először megláttad őket, és hova tartottak. A pergamen valami „fajtájukbelieket” említ, ezért feltételezem, még több urgul tart abba az irányba. Márpedig ha a király ekkora erőt mozgósít, annak csak egy oka lehet: ezzel a szörnyekből és emberekből álló, torz ármádiával minket akar elpusztítani.

Pillanatnyilag semmit nem tehetünk, csupán várunk és figyelünk. További adatok nélkül nem találhatjuk meg Ithrö Zhâdaát. Farthen Dûrt azonban még nem fedezték föl, így hát van remény. Az egyedüli urgulok, amelyek látták, tegnap este meghaltak.

- Honnan tudtátok, hogy jövünk? - kérdezte a fiú. - Az egyik Iker várt ránk, és lest vetettetek a kullokra. - Érezte, hogy Saphira feszülten figyel. Noha a sárkány nem szólt közbe, Eragon tudta, hogy később lesznek megjegyzései.

- Őrszemeink vannak a völgykapuban, ahol befordultatok, a Medvefog-folyó mindkét oldalán. Galambpostával figyelmeztettek - magyarázta Adzsihád.

Eragon arra gondolt, hogy nem arról a madárról beszél-e Adzsihád, amelyet Saphira megpróbált bekapni.

- Mikor a tojás és Arya eltűnt, szóltál Bromnak? Azt mondta, semmit nem hallott a vardenektől.

- Megpróbáltuk riasztani - felelte Adzsihád -, de gyanúm szerint embereimet elfogatta és megölette az Uralkodó. Mi másért mentek volna a ra'zacok Carvahallba? Azok után Brom veled utazott, így lehetetlen volt elérni. Megkönnyebbültem, amikor Teirmből hírnököt küldött. Azon nem csodálkoztam, hogy Jeodhoz ment; régi barátok. És Jeod simán küldhetett üzenetet, mert az utánpótlást is ő csempészi Surdán keresztül.

Ebből komoly kérdések következtek. Honnan tudta az Uralkodó, hol vessen lest Aryának és később a mi Carvahallba igyekező futárainknak? Honnan tudta meg Galbatorix, kik azok a kereskedők, akik segítik a vardeneket? Amióta ti eljöttetek Teirmből, Jeod vállalkozását gyakorlatilag megsemmisítették, és ugyanígy jártak a többiek is, akik minket támogatnak. Ahány hajójuk kifut, mind eltűnik. A törpék nem adhatnak meg minden szükségeset, így a vardeneknek kétségbeejtő szükségük van utánpótlásra. Attól tartok, hogy áruló vagy árulók vannak sorainkban, és hasztalanul igyekszünk felfedni elméjükben az álnokságot.

A fiú mélyen elgondolkozott. Adzsihád türelmesen várta, hogy megszólaljon, nem zavarta. Eragon, amióta megtalálta Saphira tojását, először érezte úgy, hogy érti, ami körülötte történik. Végre tudta, honnan jött Saphira, és mit rejthet a jövője. - Mit akarsz tőlem? - kérdezte.

- Hogy érted?

- Úgy értem, mit vártok tőlem Tronjheimben? Te és a tündék különböző terveket szőtek velem kapcsolatban, de mi van, ha azok nem tetszenek nekem? - Kissé élesebb lett a hangja. - Harcolok, ha szükséges, örülök, ha lehet, gyászolok, mikor annak van az ideje, és meghalok, ha kell... de nem hagyom, hogy akaratom ellenére fölhasználjanak. - Elhallgatott, hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak. - A régi Lovasok bírák voltak, akik koruk uralkodói fölött álltak. Én nem vágyom erre a szerepre. Kétlem, hogy az emberek elfogadnák az ilyesfajta ellenőrzést, amit eddig

nem kellett eltűnniük, főleg nem egy olyan fiatal valakitől, mint én. De *van* hatalmam, és élni is fogok vele, úgy, ahogyan jónak látom. Most azt akarom tudni, hogy *te* mire akarsz használni. Azután majd eldöntöm, hogy egyetértetek-e.

Adzsihád fanyarul nézett rá. - Ha valaki más lennél, és egy másik vezető előtt állnál, akkor már vélhetőleg megöltek volna szemtelen beszéded miatt. Miből gondolod, hogy beavatlak a terveimbe, csak mert te ezt követeled? - A fiú elvörösödött, de a szemét nem sütötte le. - Ezzel együtt igazad van. A helyzeted megadja neked azt a kiváltságot, hogy ilyeneket mondhass. De nem menekülhetsz ennek a helyzetnek a politikai folyományaitól - így vagy úgy, de hatással *lesznek* rád. Én ugyanúgy nem szeretném, mint te, hogy bármilyen indokkal gyalog legyél bármelyik párt sakktábláján. Meg kell őrizned a szabadságodat, mert igazából ebben rejlik a hatalmad: hogy szabadon választhatsz vezért vagy királyt. Nekem korlátozott hatalmam van fölötted, de hiszem, hogy így a legjobb. Meggyőzni az igazi hatalom birtokosait, hogy vonjanak be terveikbe - az lesz majd nehéz!

Továbbá, bármennyire is tiltakozz, az itteni emberek bizonyos dolgokat várnak tőled. Hozzád fordulnak majd mégoly kicsinyesnek tűnő gondjaikkal, és azt követelik, hogy te oldd meg őket. - Előrehajolt, és rendkívül komolyan folytatta: - Lesz, mikor valakinek a jövőjét tartod a kezében... egyetlen szóval boldoggá vagy boldogtalanná teheted. Lányok kérik a tanácsodat, hogy kihez menjenek feleségül - sokan majd téged szemelnek ki férjül -, öregek firtatják, melyik gyerekükre hagyják a vagyonukat. Neked pedig mindenkivel szelíden és bölcsen *kell* bánnod, mivel bíznak benned. Nem beszélhetsz velük nyeglén, meggondolatlanul, mert szavaid hullámgyűrűi messzebb terjednek, mint szeretnéd.

Adzsihád hátradőlt, szeme eltűnt az árnyékban. - A vezetés terhe az, hogy felelősséggel tartozol a nép jólétéért. Ezzel a teherrel élek ama nap óta, amelyen a vardenek vezetője lettem, és mostantól neked is ez a sorsod. Légy körültekintő. Nem tűnök igazságtalanságot a fennhatóságom alatt. A fiatalságod és tapasztalatlanságod miatt ne aggódj; mindkettő hamar oda lesz.

Eragonnak nagyon nem volt ínyére, hogy az emberek tanácsért forduljanak hozzá. - De még mindig nem mondtad, hogy mi itt a teendőm!

- Pillanatnyilag semmi. Százharminc mérőföldet tettél meg nyolc nap alatt, olyan teljesítmény ez, amire büszke lehetsz. Kétségtelenül örülsz egy kis pihenőnek. Ha kipihented magad, levizsgáztatunk, mennyire értesz a varázsláshoz és a fegyverekhez. Ezután - nos, majd elmagyarázom, milyen választási lehetőségeid vannak, aztán eldöntöd, milyen úton haladsz tovább.

- És Murtagh? Vele mi lesz? - kérdezte metsző hangon Eragon.

Árnyék hullott Adzsihád arcára. Benyúlt az asztal alá, és előhúzta Zar'rocot. A csiszolt kardhüvely megvillant a fényben. Adzsihád keze végigsiklott rajta, egy pillanatra megállt a metszett címeren. - Itt marad, amíg bele nem egyezik, hogy az Ikrek megvizsgálják az elméjét.

- Nem tarthatod börtönben - vitatkozott Eragon. - Nem követett el semmiféle bűnt!

- Nem adhatjuk vissza a szabadságát, amíg meg nem bizonyosodunk felőle, hogy nem fordul ellenünk. Ártatlan vagy sem, magában hordozza a lehetőséget, hogy éppen olyan veszélyt jelentsen ránk, mint az apja! - mondta

Adzsihád csipetnyi szomorúsággal.

Eragon belátta, hogy Adzsihád véleményét úgyse változtathatja meg, és a vezér aggodalmai valóságok. - Hogy tudtad fölismerni a hangját?

- Egyszer találkoztam az apjával - felelte kurtán Adzsihád. Megütögette Zar'roc markolatát. - Bár elmondta volna Brom, hogy elvette Morzan kardját! Azt javaslom, ne viseld Farthen Dûrban. Sokan gyűlölettel emlékeznek itt Morzan idejére, különösen a törpék.

- Nem fogom elfelejteni - ígérte meg Eragon.

Adzsihád odanyújtotta neki a kardot. - Erről jut eszembe, nálam van Brom gyűrűje. Ezzel igazolta, hogy az üzenet valóban tőle érkezett. Magamnál tartottam, várva, hogy ideérjen Tronjheimbe. Most, hogy halott, úgy gondolom, ez a tiéd, és azt hiszem, ő is azt akarná, hogy nálad legyen. - Kihúzta az egyik fiókot, és kivette belőle a gyűrűt.

Eragon tisztelettel vette át az ékszer. A zafírba ugyanazt a jelképet vészték, amelyet Arya vállára tetováltak. A mutatóujjára húzta a gyűrűt, és megcsodálta ragyogását. - Én... nagy megtiszteltetésnek tekintem ezt.

Adzsihád komolyan bólintott, hátratolta a székét, felállt. Szembefordult Saphirával, és megszólította parancsoló hangján: - Ne hidd, hogy megfélemeztem rólad, ó, fenséges sárkány! Amit elmondtam, éppúgy neked is szólt, mint Eragonnak. Nagyon fontos, hogy te is tudj minderről, hiszen neked kell vigyáznod erre a fiúra ezekben a veszedelmes időkben. Ne becsüld alá az erődet, és ne távozz mellőle, mert nélküled biztosan kudarcot vall.

Saphira annyira lehajtotta a fejét, hogy egy szintben legyen a vezérével, és rászögezte vonalnyira keskenyedett pupillájú szemét Adzsihádra. Némán, merőn figyelték egymást. Elsőnek Adzsihád sütötte le a szemét. - Valóban nagy kiváltság - mondta halkán -, hogy találkozhattam veled.

Rendben van, mondta tisztelettel Saphira. Eragon felé fordult. Mondd meg neki, hogy mély benyomást tett rám mind Tronjheim, mind ő. Az Uralkodónak minden oka megvan a félelemre. Mindazonáltal tudasd vele, hogy ha úgy dönt, hogy megöl téged, szétrombolom Tronjheimet, és őt izzé-porrá szaggatom.

Eragon habozott, meghökkentette Saphira indulata, azután mégis közvetítette az üzenetet. Adzsihád komolyan nézett a sárkányra. - Nem is vártam mást egy ilyen nemes lénytől - de kétkem, hogy bírál az Ikrekkel.

Hő!, horkantott megvetően Saphira.

Tudván, mire gondol sárkánya, Eragon azt válaszolta: - Akkor bizonyára sokkal erősebbek, mint amilyennek látszanak. Bár ugyancsak megrémülnének, ha szembetalálnák magukat egy sárkány dühével. Együtt talán legyőzhetnek engem, de Saphirát soha. Tudnod kell, hogy a sárkány olyan hatalmasra növeli Lovasának bűverejét, ami messze felülmúlja a hétköznapi varázslókét. Brom ezért volt mindig is gyengébb nálam. Úgy vélem, hogy Lovasok híján az Ikrek túlbecsülték képességeiket.

- Brom egyike volt leghatalmasabb varázslóinknak - mondta felindultan a vezér. - Csak a tündék tettek túl rajta. Ha igaz, amit mondasz, akkor nagyon sok dolgot kell átértékelnünk. - Meghajtotta a fejét Saphira felé. - Akárhogy is örülök, hogy nem kellett ártanunk egyikőtöknek sem. - Válaszul Saphira is fejet hajtott.

Adzsihád fejedelmi méltósággal kiegyenesedett, és azt kiáltotta: - Orik!
- A törpe besietett, és karba font kézzel megállt az íróasztal előtt. Adzsihád ingerülten összevonta a szemöldökét. - Sok bajt okoztál nekem, Orik! Egész délelőtt az egyik Ikret kellett hallgatnom, aki az engedetlenségedre panaszkodott. Nem nyugszanak, amíg meg nem büntetlek! Sajnos, igazuk van. Komoly ügy, ezt nem hagyhatom figyelmen kívül. Hallgatom a jelentésedet!

Orik szeme Eragonra villant, de az arcán semmilyen érzelm nem látszott. - A kullok már csaknem megkerülték a Kósthá-méznát - hadarta érdes hangon. - Nyilaztak a sárkányra, Eragonra és Murtaghra, de az Ikek semmit sem tettek, hogy megállítsák őket. Mintha... sheilven, még akkor sem voltak hajlandók kaput nyitni, mikor hallottuk, hogy Eragon elkiáltja a nyitó jelszót a vízesés túlsó oldalán! És akkor se tettek semmit, amikor Eragon nem bukkant föl a zuhatag innenső végében. Lehet, hogy hibáztam, de nem hagyhattam, hogy egy Lovas meghaljon!

- Nem volt elég erőm, hogy magamtól kijussak a vízből - szólt közbe Eragon. - Belefelladtam volna, ha nem húz ki.

Adzsihád rápillantott, azután komolyan megkérdezte Oriktól: - És később miért ellenkeztél velük?

Orik dacosan fölszegte az állat. - Nem volt helyes, hogy erőszakkal akartak bejutni Murtagh tudatába. De nem állítottam volna meg őket, ha tudom, kiről van szó.

- Nem, te helyesen jártál el, noha egyszerűbb lenne az ügy, ha nem így teszel. Nem szokásunk kényszerrel behatolni az emberek tudatába, akárkik legyenek is. - Adzsihád sűrű szakállát babrálta. - Tetteid tiszteletre méltók, viszont megtagadtad egyik parancsnokod utasítását. Ennek a büntetése pedig halál. - Orik háta megmerevedett.

- Ezért nem ölheted meg! Csak segített rajtam! - kiáltott Eragon.

- Nincs jogod beleavatkozni! - szólt rá Adzsihád szigorúan. - Orik megszegte a törvényt, és el kell szenvednie ennek következményeit. - Eragon ismét vitatkozni akart, ám Adzsihád fölemelt kézzel megállította. - De igazad van. A körülményekre való tekintettel enyhítem az ítéletet. Orik, mostantól fölmentlek az aktív szolgálat alól, megtiltom, hogy a parancsnokságom alatt harci cselekményekben vegyél részt. Megértetted?

Orik arca elsötétült, de csupán a zavar látszott rajta. Kimérten bólintott. - Igen.

- Továbbá, mivel felmentettelek katonai kötelességeid alól, áthelyezlek Eragon és Saphira mellé arra az időre, amíg itt tartózkodnak. Gondoskodnod kell róla, hogy részük legyen minden jóban és kényelemben, amivel szolgálni tudunk. Saphirának az Isidar Mithrim fölött lesz a szállása. Eragon bárhol lakhat, ahol akar. Amint kiheveri az út fáradalmait, vidd a gyakorlótérre. Már várják - mondta derűsen felcsillanó szemmel Adzsihád.

Orik mélyen meghajolt. - Megértettem.

- Jól van, akkor elmehettek. Küldd be az Ikeket.

Eragon meghajolt, elindult, aztán visszafordult: - Hol találhatom Aryát? Szeretném látni.

- Senki sem látogathatja. Várnod kell, amíg ő keres meg téged. - Adzsihád elfordította róluk a tekintetét, az íróasztalát nézte, így jelezve, hogy elbocsátotta őket.

ÁLDD MEG A GYERMEKET, ARGETLAM!

A folyosón Eragon nagyot nyújtózott, mert elmerevedett a sok üléstől. Mögötte az Ikrek éppen beléptek Adzsihád dolgozószobájába, és becsukták az ajtót. Eragon a törpére pillantott. - Sajnálom, hogy bajba kerültél miattam - mentegetőzött.

- Ne izgasd magad - mordult rá Orik, és a szakállát húzogatta. - Adzsihád éppen azt engedte meg, amit szerettem volna.

Ez még Saphirát is meglepte. - Hogy érted ezt? - kérdezte Eragon. - Nem járhatsz kiképzésre, nem harcolhatsz, minket kell strázsálnod. Hogy akarhatnád ezt?

A törpe nyugodtan nézett a szeme közé. - Adzsihád jó vezér. Tudja, miként tartsa be a törvényt úgy, hogy ne legyen közben igazságtalan. Meg kellett fenyeitnie, mivel a parancsnoksága alá tartozom, ugyanakkor Hrothgar alattvalója vagyok, és mint ilyen, továbbra is azt tehetek, amit akarok.

Tanácsos lesz nem elfeledkezni Orik kettős kötődéséről és a tronjheimi hatalom megosztottságáról, gondolta Eragon. - Adzsihád éppen most segített hatalmi helyzetbe, ugye?

Orik mély hangon kuncogott. - Ezt tette, még hozzá olyan módon, hogy az Ikrek nem tiltakozhatnak. Ettől fog csak felforni az epéjük! Gyere, legény, biztosan éhes vagy. A sárkányodat is el kell szállásolnunk.

Saphira sziszegett. Eragon azt mondta: - A neve Saphira.

Orik kissé meghajolt. - Bocsánatodat kérem, és nem fogom elfelejteni. - Leakasztott egy narancsszín fényű lámpát a falról, és végigvezette őket a folyosón.

- Vannak mások is Farthen Dûrban, akik tudnak varázsolni? - kérdezte Eragon, ugyancsak szaporázva a lépést, hogy ne maradjon le a törpe mögött. Hóna alá szorította Zar'rocot, könyökével gondosan eltakarva a hüvelybe vésett jelképet.

- Elég kevesen - vont a páncélinges vállát Orik. - És azok sem képesek sokkal többre, mint hogy zúzódásokat gyógyítsanak. Valamennyien Arya körül tüsténkednek, mert mindenkire szükség van a gyógyításnál.

- Kivéve az Ikreket.

- Oeí - morogta Orik. - Amúgy se kérne a segítségükből; az ő képességeik nem gyógyításra valók. Ők az ármánykodáshoz, a hatalmi harchoz értenek. Meg hogy mindenkinek ártsanak. Deynor, Adzsihád elődje, megengedte nekik, hogy csatlakozzanak a vardenekhez, mert szüksége volt a segítségükre... az ember nem harcolhat az Uralkodóval bűbájosok nélkül, akik megállják a helyüket a csatatéren. Ocsmány egy páros, de megvan a maguk haszna.

Beléptek a Tronjheimet felosztó négy fő folyosó egyikébe. Törpék és emberek csoportjai járkáltak a visszhangosan kongó, csiszolt kőpadlón. A beszélgetés hirtelen abbamaradt Saphira láttán, és minden szem a sárkányra tapadt. Orik rá se hederített a báméskodókra. Befordult baloldalt az egyik távoli kapuhoz vezető járatba. - Hova megyünk? - kérdezte Eragon.

- Ki ezekből a folyosókból, hogy Saphira fölrepülhessen a sárkányerődbe, amely az Isidar Mithrim, a Csillagrózsa fölött van. A sárkányerődnek nincs teteje - Tronjheim nyitott az ég felé, akárcsak Farthen Dûr - így hát ő, vagyis te, Saphira, egyenesen fölrepülhetsz a szállásodra. A

Lovasok szoktak ott megszállni, amikor Tronjheimbe látogattak.

- Nem túl hideg és nyirkos az, tető nélkül? - aggódott Eragon.

- Dehogy! - csóválta a fejét Orik. - Farthen Dûr megvéd az elemek dühétől. Sem az eső, sem a hó nem ér el hozzánk. Különben is, az erőd falaiban márványbarlangokat vájtak a sárkányoknak, amelyek tökéletes menedéket nyújtanak. Egyedül a jégcsapoktól kell tartanotok, mert azok, ha leesnek, egy lovat is kettéhasítanak.

Jól elleszek én, biztosította Eragont Saphira. Egy márványbarlang biztonságosabb mindennél, ahol eddig megszálltunk.

Talán... Mit gondolsz, Murtagh-nak nem lesz baja?

Tisztességes embernek látom ezt az Adzsihádót. Hacsak Murtagh nem próbál elszökni, kétlem, hogy baja esne.

Eragon karba fonta a kezét. Nem akaródzott tovább beszélgetnie. Kába volt még a tegnap óta lezajlott, hatalmas változásoktól. Végre túl voltak a Gil'ead óta tartó vad hajszán, de a teste továbbra is kívánta a futást és a lovaglást. - Hol vannak a lovaink?

- A kapu melletti istállókban. Meglátogathatjuk őket, mielőtt elhagyjuk Tronjheimet.

Ugyanazon a kapun áthagyták el Tronjheimet, amelyiken beléptek. Az aranygriffek ragyogtak a számtalan lámpa színes fényében. A nap nem állt meg, miközben Eragon Adzsihád-dal beszélgetett, a kráter száján nem jött be több fény. A lámpák nélkül az üres hegy belseje bársonyfekete lett volna. A homályban sziporkázó Tronjheim világított a nap helyett. A városhegy úgy sugárzott, hogy sok száz lábnyi széles körben bevilágította a földet.

Orik rámutatott Tronjheim fehér csúcsára. - Friss hús és hegyi patak tiszta vize vár rád a magasban - mondta Saphirának. - Bármelyik barlangot elfoglalhatod. Ha választottál, derékaljat készítenek neked a padlóra, és senki sem zavar többé.

- Azt hittem, együtt maradunk! Nem akarok elválni tőle! - tiltakozott Eragon.

Orik a fiú felé fordult. - Eragon Lovas, mindent megteszek, hogy jól erezd magad, de jobb, ha Saphira a sárkányerődben vár meg téged, amíg eszel. Az ebédlőteremhez vezető járatok nem elég nagyok ahhoz, hogy elkísérhessen.

- Miért nem föntre hozzatok nekem is az ennivalót?

- Azért - felelte kimérten Orik -, mert az étel idelent készül, és hosszú az út a tetőig. Ha akarsz, felküldethetjük szolgával. Eltart egy darabig, de akkor együtt ehetsz Saphirával.

Komolyan gondolja!, hüledezett Eragon. Ennyi mindenre hajlandók érte? Bár Orik szájából úgy hangzott, mintha a törpe vizsgáztatná.

Fáradt vagyok, mondta Saphira. *És ez a sárkányerőd jól hangzik. Eredj enni, azután gyere föl. De jó lesz úgy aludnunk, hogy nem kell félnünk vadállatoktól vagy katonáktól! Túl sok viszontagságot kellett elviselnünk az úton.*

Eragon töprengve nézett a sárkányra, majd azt mondta Oriknak: - Idelent eszem. - A törpe elmosolyodott, elégedettnek látszott. Eragon lenyergelte Saphirát, hogy kényelmesen elheverhessen. *Felvinnéd magaddal Zar'rocot?*

Igen, felelte a sárkány, karmába kapta a nyeret és a kardot. *De tartsd magadnál az íjadat. Meg kell bízunk ezekben az emberekben, de nem vakon.*

Tudom, bólintott gondterhelten a fiú.

Saphira hatalmas ugrással felszökkent a mozdulatlan levegőbe. Szárnyainak zúgása volt az egyetlen hang a sötétben. Ahogy eltűnt Tronjheim csúcsa fölött, Orik nagyot fújt. - Nahát, fiam, igazán szerencsés vagy! Hirtelen vágni kezdtem a nyitott egek, magasba törő bércek után, és szívesen vadásznék sólyom módjára. De hát a lábam biztosabban megáll a földön - vagy még inkább a föld alatt.

Összeütötte a tenyerét. - Elhanyagoltam vendéglátói kötelességeimet! Tudom, hogy nem ettél ama hitvány vacsora óta, amelyet az Ikrek találtak jónak számotokra, így hát gyere, keressük meg a szakácsokat, kunyeráljunk tőlük húst és kenyeret!

Eragon követte a törpét vissza Tronjheimbe, át a folyosók útvesztőjén egy hosszú terembe, amelyben a törpék magasságához méretezett kőasztalok sorakoztak. Egy hosszú pult mögött tűz égett a zsírkő katlanokban.

Orik valamilyen ismeretlen nyelven odaszólt egy testes, vérbőrzsönyös arcú törpének, aki adott nekik egy-egy gőzölgő gombával és hallal megpúpozott kőtányért. Ezután Orik számos lépcsőfokon felvezette a fiút egy kis fülkébe, amelyet Tronjheim külső falába vágtak. Keresztbe tett lábbal leültek, és Eragon szólanul nekiesett az ételnek.

Amikor kiürültek a tányérok, Orik elégedetten sóhajtott, előhúzta hosszú szárú pipáját, és meggyújtotta. - Derekas étel volt, noha nem ártana egy kiadós korsó méhser, hogy rendesen leöblítsük.

Eragon a földet nézte a mélyben. - Vannak földbirtokok Farthen Dûrban?

- Nem, itt csupán a moszatoknak, gombáknak és moháknak elég a napfény. Tronjheim nem maradhatna fenn a környező völgyek termése nélkül, és ez az egyik ok, ami miatt sokunk inkább másutt lakik a Beor-hegységben.

- Akkor hát vannak más törpevárosok is?

- Nem annyi, mint szeretnénk. És Tronjheim a legnagyobb. - Könyökére támaszkodva jól megszívta pipáját. - Te csak az alsó szinteket láttad, így hát nem tudhatod, hogy Tronjheim nagyobb része üres. Minél följebb mész, annál üresebb. Egész emeletek állnak elhagyatva évszázadok óta. A törpék zöme jobban kedveli a mélyben a katakombákat és aknákat, amelyek átlyuggatják Farthen Dûr és Tronjheim kövét. Az évszázadok során számos alagutat fúrtunk a Beor alatt. A hegység egyik végétől a másikig elgyalogolhatsz anélkül, hogy egyszer is fel kellene jönnöd.

- Pocsékolásnak tűnik ez a sok kihasználatlan hely Tronjheimben - jegyezte meg Eragon.

Orik bólintott. - Némelyek mellett kardoskodtak, hogy hagyjuk el a helyet, mivel ily rohamosan apasztja tartalékainkat, ám Tronjheim ellát egy kimondhatatlanul fontos feladatot.

- És mi az?

- Válságidőszakokban az egész nemzet elfér benne. Történelmünk során csupán háromszor kerültünk ilyen szükséghelyzetbe, de mindannyiszor megmentett a biztos és teljes pusztulástól. Éppen ezért tartjuk fenn, mint egy kaszárnát, amelyet bármikor használhatunk.

- Még sosem láttam ehhez foghatót - ismerte el Eragon.

Orik elmosolyodott a pipaszár mögött. - Örülök, hogy így gondolsz. Nemzedékek sora építette Tronjheimet - márpedig a mi életünk sokkal hosszabb, mint az embereké. Sajnos, az átkozott birodalom miatt kevés kívülállónak engedjük meg, hogy teljes

dicsőségében megcsodálhassa.

- Hány varden van itt?

- Törpe vagy ember?

- Ember. Azt akarom tudni, hányan menekültek el a birodalomból.

Orik kifújta egy lustán gomolygó, hosszú füstászlót. - A te fajtádból úgy négyezren lehetnek itt. De ez csak töredéke annak a számnak, ami téged érdekel. Itt csak azok vannak, akik harcolni akarnak. A többiek Orrin király oltalma alatt élnek Surdában.

Ilyen kevesen vannak? Eragon szíve összeszorult. Galbatorix hada még az urgalok nélkül is csaknem tizenhatezer fő. - Orrin miért nem harcol az Uralkodó ellen? - kérdezte.

- Mert ha leplezetlenül ellenséges magatartást tanúsítana - felelte Orik -, akkor Galbatorix eltaposná, így azonban későbbre halasztja a taposást, mert elhanyagolható veszélynek tartja Surdát, ami tévedés. Orrin segítségével szerzik meg a vardenek a fegyvereik és az utánpótlásuk javát. Nélküle lehetetlen lenne minden ellenállás.

Ne ejtsen kétségbe, hogy ily kevés ember él Tronjheim-ben. Sok itt a törpe - sokkal több, mint amennyit láttál -, és valamennyien harcolni fognak, ha eljön az idő. Orrin is ígért csapatokat, ha megütközünk Galbatorixszal. A tündék is megesküdtek, hogy segítenek.

Eragon szórakozottan megérintette Saphira elméjét, és érezte, hogy a sárkány jó étvággyal fal egy kiadós, véres marhafertályt. Megint feltűnt neki az Orik sisakjába vésett pöröly a csillagkoszorúban. - Ez mit jelent? Ugyanezt láttam Tronjheim padlóján.

Orik levette fejéről a megvasalt sisakot, és érdes ujjával végigsimított a véseten. - Ez a klánom jele. Mi vagyunk a fémmunkások, a kovácsmesterek, vagyis az Ingietum. A pöröly és a csillagok azért vannak belefoglalva Tronjheim padlójába, mert ez volt a város alapítójának, Korgannak a címere. Egy uralkodó klán a másik tizenkettő fölött. Hrothgar király ugyancsak Dürgrimst Ingientum, aki nagy dicsőséget és becsületet szerzett házuknak.

Amikor visszavitték a tányérokat a konyhába, a folyosón találkoztak egy törpével, aki megállt Eragon előtt, meghajolt, és tiszteletteljesen annyit mondott: - Argetlam!

Eragon még akkor is a megfelelő választ keresgélte, amikor a törpe már elment. Fülig pirult restelkedésében, ugyanakkor különös módon örült a tiszteletadásnak. Még senki sem hajtott fejet előtte. - Mit mondott? - kérdezte Oriktól.

A törpe zavartan vállat vont. - Ez egy tünde szó, amellyel a Lovasokat emlegették. Azt jelenti: „ezüstkéz”. - Eragon kesztyűs kezére pillantott, és a tenyerében fehérítő gedwëy ignasiára gondolt. - Vissza akarsz térni Saphirához?

- Megfürödhhetnek előbb valahol? Már hosszú ideje nem volt alkalmam lemosni magamról az út porát. Az ingem is vérfoltos, szakadt és bűzlik. Szeretném kicserélni, de nincs pénzem másikra. Esetleg ledolgozhatnám az árát?

- Meg akarod sérteni Hrothgar vendégszeretetét, Eragon? - kérdezte Orik. - Amíg Tronjheimben lakozol, semmiért sem kell fizetned. Majd törleszted a számlát másképpen, Adzsihád és Hrothgar gondoskodik róla. Gyere. Megmutatom, hol mosakodhatsz, azután szerzek neked egy inget.

Addig mentek lefelé egy hosszú lépcsőn, amíg jóval Tronjheim alá nem

érték. A folyosók itt már alagutak lettek - a fiúnak meg kellett görnyednie, mert a járatok magassága nem haladta meg az öt lábat -, és minden lámpa vörös volt. - így nem vakít a fény, mikor ki-be kell járnod a sötét üregekben - magyarázta Orik.

Beléptek egy üres szobába, amelynek túlsó végében kis ajtó volt. Orik rámutatott. - Amott vannak a medencék, a kefe és a szappan. Hagyd itt a ruháidat. Mire kijössz, itt lesz az új öltözet.

Eragon megköszönte, és vetkőzni kezdett. Nyomasztotta, hogy egyedül van a föld alatt, különösen itt, ahol ilyen alacsony a sziklamennyezet. Ledobálta ruháit, és vacogva besietett az ajtón a vaksötétbe. Addig araszolt előre, amíg a lába meleg vízbe ért, és akkor beleereszkedett a medencébe.

A víz enyhén sós volt, de megnyugtató és csendes. Egy pillanatig szorongott, hogy elsodródik az ajtótól a mélybe, ám ahogy tovább gázolt a vízben, fölfedezte, hogy mindenütt csak a derekáig ér. Addig tapogatózott a síkos fal mentén, amíg rá nem lelt a szappanra és a kefékre, ott aztán alaposan lesikálta magát. Ezután lehunyt szemmel lebegett, élvezte a meleg vizet.

Csöpgöve visszatért a kivilágított szobába, ahol egy törülközőt, egy finom vászoninget és egy nadrágot talált. A ruhák egész jól illettek rá. Elégedetten lépett ki az alagútba.

Orik pipával a kezében várakozott. Visszakapaszkodtak a lépcsőkön Tronjheimbe, majd elhagyták a városhegyet. Eragon fölneézett Tronjheim csúcsára, és gondolatban Saphirát szólította. Amíg a sárkány leröppent hozzá, megkérdezte Oriktól: - Hogyan tartjátok a kapcsolatot azokkal, akik Tronjheim tetején laknak?

Orik kuncogott. - Ezt a kérdést régen megoldottuk. Nem vetted észre, de a szintek árkádsorai mögött van egy csigalépcső, amely kígyóként fogja gyűrűibe Tronjheim központi kamráját. Ez a lépcső az Isidar Mithrim fölötti sárkányerődnél ér véget. Vol Turinnak, Végenincs Lépcsőnek hívjuk. Vészhelyzetben nem lehet elég gyorsan közlekedni rajta, és hétköznapi használatra sem túl kényelmes. Ezért az üzeneteket lámpák villogtatásával továbbítjuk. És van még egy másik út, bár ahhoz ritkán folyamodunk. Amikor Vol Turint építették, mellette egy lecsiszolt vályút is mélyítették a kőbe, amely úgy működik, mint egy hegymagasságú, titáni csúszda.

Eragon elmosolyodott. - Veszedelemes?

- Meg se próbáld használni! A csúszdát törpéknek építették, ember számára túlságosan keskeny. Ha kisiklasz belőle, nekicsapódhatsz a lépcsőknek, a boltíveknek, sőt kirepülhetsz a semmibe is!

Saphira lándzsadobásnyira ért földet, pikkelyei szárazon surrogtak. Miközben üdvözölte Eragont, emberek és törpék szivárogtak ki Tronjheimből, körülvették, és kíváncsian pusmogtak. Eragon feszengve figyelte a növekvő tömeget. - Jobb, ha mész - mondta Orik, és taszigálni kezdte. - Holnap reggel találkozunk ennél a kapunál. Itt foglak várni.

Eragon megtorpant. - Honnan tudom, hogy mikor van reggel?

- Majd küldök valakit, aki fölébreszt. Most eredj! - A fiú nem akadékoskodott tovább, keresztülnyomakodott a Saphira körül tolongó embergyűrűn, és felpattant sárkányának hátára.

Mielőtt Saphira felszállhatott volna, hirtelen előlépett egy öregasszony, és keményen megmarkolta Eragon lábát. Ő igyekezett megszabadulni tőle, ám a kéz lerázhatatlanul, satuként szorította a bokáját. Egy élet gondjaitól elnyűtt, megereszkedett arc ráncaiból szögeződött Eragonra az izzó, szürke

szempár. Bal karján rongyos batyut tartott.

- Mit akarsz? - riadt meg Eragon.

Az asszony meghajlította a karját, az egyik rongy félrecsúszott, egy baba arca bukkant elő. - Nincsenek szülei - mondta rekedt, reménytelen hangon az asszony -, senkije sincs rajtam kívül, én pedig gyenge vagyok. Áldd meg az erőddel, Argetlam! Áldd meg, hogy szerencséje legyen!

Eragon segítségkérően sandított Orikra, de a törpe csak nézett rá tartózkodó arccal. Az embercsoport elnémult, várta válaszát. Az asszony le nem vette volna róla a szemét. - Áldd meg őt, Argetlam, áldd meg! - hajtogatta.

Eragon még sosem áldott meg senkit. Az ilyesmit nem vették könnyen Alagaësiában, mivel az áldás könnyen félresikerülhet, és inkább lesz belőle átok, mint öröm, különösen, ha rossz szándékkal vagy meggyőződés nélkül adták. *Merhetem vállalni ezt a felelősséget?*, tűnődött a fiú. - Áldd meg, Argetlam, áldd meg!

Hirtelen döntött. Kifejezést vagy mondatot keresett, amelyet felhasználhat, de nem talált semmit, amíg eszébe nem jutott, hogy ősnyelven fogja mondani! Ez valódi áldás lesz, mert a hatalom szavaival mondja a hatalom birtokosa.

Lehajolt, jobb kezéről lehúzta a kesztyűt. Kezét a baba homlokára tette, és így szólt: - *Atra gülai un ilian tauthr ono un atra ono waíse skölir frá rauthr!* - A szavaktól váratlanul elgyengült, mintha varázslatot használt volna. Lassan visszahúzta a kesztyűt a kezére, és azt mondta az asszonynak: - Ennyit tehetek érte. Ha vannak szavak, amelyek megakadályozhatják az eljövendő tragédiákat, akkor ezek azok!

- Köszönöm, Argetlam! - suttogta az asszony, és kissé meghajolt. Ismét el akarta takarni a csecsemő arcát, ám Saphira felhorkant, és addig görbítette a nyakát, amíg a feje ott lebegett a kisbaba arca fölött. Az asszony megmerevedett, és elakadt a lélegzete. Saphira lehajtotta a fejét, és orra hegyével megdörgölte a kicsi homlokát a két szeme között, azután sima mozdulattal fölemelkedett.

Sóhaj futott végig a tömegben, mivel a gyermek homlokán, ott, ahol Saphira megérintette, csillag alakú folt maradt a bőrön, olyan fehér és ezüstös, mint Eragon tenyerén a gedwëy ignasia. Az asszony lázasan égő pillantással, néma hálával nézett Saphirára.

A sárkány azonnal elrúgta magát a földtől. A bámészkodók megtántorodtak hatalmas szárnycsapásainak szelétől. A föld zsugorodni kezdett. Eragon mélyet lélegzett, szorosan átölelte sárkánya nyakát. *Mit csináltál?*, kérdezte halkán.

Reményt adtam neki. Te pedig jövőt.

Annak ellenére, hogy Saphira ott volt mellette, Eragon hirtelen magányosnak érezte magát. Olyan idegen volt a környezet - most először fogta fel igazán, milyen messze van az otthonától. Noha az otthon elpusztult, a szíve mégis ott maradt. *Mivé lettem, Saphira?*, kérdezte. *Még csak most élem férfikarom első évét, mégis a vardenek vezérével tárgyalok, Galbatorix üldöz, Morzan fiával utaztam - és most áldást kérnek tőlem! Miféle bölcsességet mondhatok az embereknek, amit ne - tudnának nélkülem is? Miféle hőstetteket hajthatok végre, amelyeket nem tudna sokkal jobban elvégezni*

egy hadsereg? Ez örület! Vissza kéne mennem Carvahallba, Roran mellé.

Saphira sokáig hallgatott, de mikor megszólalt, nagyon gyengéd volt a hangja. *Fióka vagy. Fióka, aki most küzdi ki magát a tojásból. Lehet, hogy éveim számát illetően fiatalabb vagyok nálad, de a gondolataim idősebbek. Ne aggódj eme dolgok miatt. Békülj meg azzal, hogy ott vagy, ahol vagy, és azzá lettél, amivé lettél. Az emberek sokszor tudják, mit kell tenniük. Csak annyit kell tenned, hogy megmutatod nekik az utat - ez a bölcsesség. Ami a hőstetteket illeti, egyetlen hadsereg sem adhatta volna meg azt az áldást, amit most mondtál el.*

De hiszen az semmiség volt!, tiltakozott a fiú. Majdnem semmi.

Nem így van. Amit láttál, az egy másik történet, egy legenda kezdete. Gondolod, hogy ez a gyermek beéri azzal, hogy kocsmárosné vagy parasztasszony legyen, amikor a homlokán ott a sárkány csillag, és a szavaid ott lebegnek fölötte? Alábecsülsz az erőnket és a sors hatalmát.

Eragon lehajtotta a fejét. *Ez nyomasztó. Úgy érzem, mintha káprázatban élnék, egy álomban, ahol minden lehetséges. Tudom, hogy történnek megdöbbentő dolgok, de mindig mással, mindig valami távoli helyen és időben. De megtaláltam a tojásodat, egy Lovas nevelt, és egy Árnnyal párbajoztam - ezek nem illenek egy olyan tanyasi fiúhoz, amilyen én vagyok, illetve voltam. Valami változik bennem.*

A wyrded az, ami formál téged, mondta Saphira. *Minden kornak szüksége van egy példaképre - talán neked jutott ez a sors. Tanyasi fiúkat nem ok nélkül neveznek el az első Lovasról. A másik Eragon volt a kezdet, és most te vagy a folytatás. Vagy a vég.*

Eh!, csóválta a fejét Eragon. Mintha rébuszokban beszélnél... De ha minden előre el van rendelve, akkor mi értelme a választásainknak? Vagy csupán meg kell tanulnunk elfogadni a sorsunkat?

Eragon, mondta keményen Saphira, én a tojásból választottalak ki téged. Olyan esélyt kaptál, amiért mások az életüket is odaadnák. Boldogtalan vagy miatta? Tisztítsd meg az elmédet az effajta gondolatoktól. Nem adnak választ, és nem tesznek boldogabbá.

Igaz, felelte borúsan a fiú. De attól még tovább szökdécselnek a koponyámban.

A dolgok... szétfolynak... mióta Brom meghalt. Ez engem is idegesít, vallotta be Saphira. Ez meglepte a fiút, mert sárkánya ritkán tűnt zaklatottnak. Már Tronjheim fölött jártak. Eragon lenézett a csúcson levő nyílásba, és meglátta a sárkányerőd padlóját: az Isidar Mithrim volt az, a nagy csillagzafír. A kő alatt pedig semmi, csupáncsak Tronjheim hatalmas középső csarnoka. Saphira szárnycsattogtatás nélkül ereszkedett alá a sárkányerődbe. Átsiklott a perem fölött, és leszállt. Karmai hangosan kocogtak az Isidar Mithrimen.

Nem fogod megkarcolni?, kérdezte Eragon.

Nem hinném. Ez nem közönséges drágakő. A fiú lesiklott Saphira hátáról, és lassan körbefordulva itta magába a szokatlan látványt. Hatvan láb széles és hatvan láb magas, kerek, nyitott teremben voltak. A falon üregek sötét szája tátongott: volt, amelybe csak egy ember fért volna be, volt, amelybe egy ház. A márványfalba fényes hágcsókat mélyesztettek, hogy fel lehessen kapaszkodni a legmagasabb üregekhez. Gigászi boltív vezetett ki a sárkányerődből.

Eragon megvizsgálta a lába alatt az óriás ékkövet, és ösztönszerűen lefeküdt rá. Arcát a hűvös zafírhoz szorította, és megpróbált átnézni rajta.

Eltorzult vonalakat, reszketeg színfoltokat látott. A zafír olyan vastag volt, hogy a mérföldnyi mélységben levő padlón már nem lehetett kivenni a részleteket.

Külön alszunk?

Saphira megrázta hatalmas fejét. *Nem, van egy ágy a barlangomban. Gyere, nézd meg.* Megfordult, és anélkül, hogy a szárnyát használta volna, egy húszlábnyi ugrással feldobta magát az egyik közepes barlang szájába. A fiú utánamászott.

Belül a barlang sötétbarna volt és mélyebb, mint Eragon várta. A durván lenagyolt fal a természetes képződmény hatását keltette. Tövében vastag párna hevert, olyan nagy, hogy az összegömbölyödött Saphira elférjen rajta. A párna mellett ágyat faragtak a falba. A barlangot egyetlen vörös lámpa világította meg, amelynek ernyője is volt, hogy szabályozni lehessen a fényét.

Tetszik, mondta Eragon. Biztonságosnak tűnik.

Igen. Saphira összegömbölyödött a párnán, és őt nézte. A fiú sóhajtva ledőlt a matracra. Teste szivacsként szívta magába a fáradtságot.

Saphira, nem sokat beszéltél, amióta itt vagyunk. Mi a véleményed Tronjheimről és Adzsihádról?

Majd meglátjuk... Úgy veszem észre, Eragon, hogy itt újfajta hadviseléssel állunk szemben. A kardok és karmok hasztalanok, viszont a szavaknak és szövetségeknek ugyanolyan hatásuk lehet, mint a fegyvereknek. Az Ikrek nem szeretnek minket - oda kell figyelniük az ármánykodásaikra. Kevés törpe bízik bennünk. A tündék nem akarnak emberi Lovast, így hát velük sem barátságos a kapcsolatunk. A legjobb, amit tehetünk, ha megkeressük a hatalom birtokosait, és összebarátkozunk velük. Még hozzá gyorsan.

Gondolod, hogy függetlenek maradhatunk a sok vezető között?

A sárkány kényelmesebb helyzetbe igazgatta a szárnyait. *Adzsihád azon van, hogy szabadok legyünk, de lehet, hogy csatlakoznunk kell valamelyik csoporthoz, különben nem ússzuk meg élve. Hamarosan megtudjuk, mi a helyzet.*

MANDRAGORAGYÖKÉR, GÖTENYELV

A mikor Eragon fölébredt, a takaró csomóba gyűrődött alatta, mégsem fázott. Saphira egyenletesen szuszogva aludt a párnáján.

Amióta belépett Farthen Dûrba, először mert reménykedni, és először érezte magát biztonságban. Nem fázott, nem volt éhes, és addig aludhatott, amíg neki tetszett. Oldódott a feszültség, amely Brom halála, illetve még korábban, a Palancar-völgy óta gyúlt benne.

Nem kell többé félnem! De mi lesz Murtaghgal? Nem bírta jó lélekkel elfogadni a vardenek vendégszeretetét, mivel tudta, hogy ő juttatta - mit számít, szándékosan-e vagy szándéktalanul - börtönbe Murtaghot. Ezt a helyzetet valahogy rendezni kell!

Tekintete a barlang érdes mennyezetére tévedt. Aryára gondolt. Aztán megszidta magát az álmodozásért, és kinézett a sárkányerődbe. Jókora macska ült a barlang szájában, és a mancsát nyalogatta. A fiúra sandított, és Eragon meglátta ferde, vörös szemét.

Solembum?, hitetlenkedett.

Magától értetődik. A váltott macska megrázta loboncos sörényét, és lanyhán ásított, kimutatva hosszú szemfogait. Nyújtózott egyet, azután kiugrott a barlang szájából, és hangos puffanással ért földet húszlábnyival mélyebben, az Isidar Mithrimen. *Na, jössz?*

Eragon Saphirára nézett. A sárkány már ébren volt, és mozdulatlanul figyelte. *Eredj. Nem lesz semmi baj*, mormogta. Solembum a boltív alatt várakozott, amely Tronjheim többi része felé vezetett.

Abban a pillanatban, hogy Eragon lába megérintette az Isidar Mithrimet, a váltott macska egy szökkenéssel megfordult, és eltűnt a boltív mögött. Eragon utánasietett, közben kidörgölte szeméből az álmot. Belépett a boltív alá, és a Vol Turin, a Végenincs Lépcső tetején találta magát. Máshová nem mehetett, így hát lefelé indult a következő szintre.

Balra kanyarodó, nyitott árkád alatt állt, amely körülvette Tronjheim középső kamráját. Az íveket tartó karcsú oszlopok között Eragon éppúgy láthatta Isidar Mithrim szikrázó fényét a magasban, mint a városhegy alapját a távoli mélységben. A központi kamra kerülete szintről szintre hosszabbodott. A lépcsőház minden emeleten ugyanott vágott keresztül, és addig ereszkedett lefelé számtalan árkádon át, míg el nem tűnt a mélységben. A lépcsősor külső szélén futott a csúszda vályúja. Vol Turin tetején kupacba rakott, szögletes bőrök várták a csúszdázni vágyót. Eragontól jobbra poros folyosó vezetett a szint szobáihoz, lakosztályaihoz. Solembum a farkát lengetve kocogott a folyosón.

Várj!, szólt utána Eragon.

Igyekezett utolérni, de csak egy-egy pillanatra látta a kihalt átjárókban. Azután egy sarkon befordulva azt látta, hogy a váltott macska egy ajtó előtt ül és nyávog. Az ajtó, mintha önálló életet élne, elindult befelé. Solembum besurrant, az ajtó becsapódott. Eragon téován ácsorgott előtte. Fölemelte a kezét, hogy kopogtasson, de mielőtt megtehetette volna, ismét nyílt az ajtó, és meleg levegő áramlott ki bentről. Pillanatnyi toporgás után belépett.

Egyszerű, kétszobás lakosztályban találta magát, amelyet fafaragások és futónövények buja erdeje díszített. A levegő meleg, friss és nyirkos volt. A

falon és az alacsony mennyezetről ragyogó lámpák lógtak. Mindenféle érdekes tárgy hevert a padlón, zsúfolódott a sarkokban. A másik szobában nagy baldachinos ágy állt, drapéria helyett sűrű növényi függönyökkel borítva.

A nappali közepén bársonnyal kárpitozott széken ült Angela, a jósnő és boszorkány, és édesen mosolygott.

- Hát te mit csinálsz itt? - hápogott Eragon.

Angela összekulcsolta ujjait az ölében. - Csüccsenj le a padlóra, és akkor elmondom. Kínálnálak hellyel, de én ülök az egyetlen széken. - Kérdések zsongtak Eragon fejében, miközben letelepedett két palack közé, amelyekben méregzöld lé bugyborékol.

- Nos tehát! - mondta vidáman Angela, és előre hajolt. - Ezek szerint Lovas vagy. Gyanítottam, de tegnapig nem voltam biztos benne. Meggyőződésem, hogy Solembum tudta, de nem árulta el nekem. Már abban a pillanatban sejtenem kellett volna, amikor megemléltetted Bromot. Saphira... tetszik a neve - illik egy sárkányhoz.

- Brom halott - mondta nyersen Eragon. - A ra'zacok megölték.

Angela elhűlt. Csavargatni kezdte serényének egyik tincsét. - Sajnálom. Őszintén sajnálom - szólt halkán.

Eragon keserűen elmosolyodott. - De nem igazán lep meg, igaz? Végül is megjósoltad.

- Nem tudtam, kinek a halálát jósolom - felelte a boszorkány fejcsóválva. - De nem... nem lep meg. Egyszer-kétszer találkoztam Brommal. Nem tetszett neki, hogy én olyan „léhán” bánok a mágiával. Bosszantotta.

Eragon elkomorodott. - Teirmben nevetgélte a sorsán, és valami tréfát emlegettél. Miért?

Angela arca egy pillanatra megfeszült. - Most már meglehetősen ízléstelen dolognak látom, de nem tudtam, mi fog történni vele. Hogyan is fogalmazzak?... Brom bizonyos értelemben el volt átkozva. Az volt a wyrdje, hogy egy kivételével minden törekvésében kudarcot valljon, noha sosem a saját hibájából. Lovasnak választották, de a sárkányát megölték. Szeretett egy nőt, ám éppen a szerelme okozta a nő pusztulását. Azt hiszem, arra is kiválasztották, hogy őrizzen és képezzen téged, de végül ebben sem ért el sikert. Egyetlen dolgában járt sikerrel, abban, hogy megölte Morzant, és ennél jobbat sose tehetett volna.

- Nekem Brom sose beszélt nőkről - jegyezte meg a fiú.

Angela hanyagul vállat vont. - Olyasvalakitől hallottam, aki nem tud hazudni. De elég ebből! Az élet megy tovább, és nekünk nem szabad hagynunk, hogy a halottak ránk telepedjenek. - Fölvett a padlóról egy marék sást, és ügyesen fonogatni kezdte, mintegy lezárva a témát.

Eragon habozott, azután döntött. - Na jó, és miért vagy Tronjheimben, miért nem maradtál Teirmben?

- Végre egy érdekes kérdés - mondta Angela. - Mikor látogatásod során ismét hallottam Brom nevét, úgy éreztem, feltámadt a múlt Alagaësiában. Az emberek arról suttogtak, hogy az Uralkodó egy Lovasra vadászik. Akkor már tudtam, hogy a vardenek sárkánytojása alighanem kikelt, így bezártam a boltomat, és felkerekedtem, hogy többet tudjak meg erről.

- Te tudtál a tojásról?

- Persze hogy tudtam! Nem vagyok én eszetlen. Sokkal öregebb

vagyok, mint gondolnád. Nagyon kevés dolog akad, ami elkerüli a figyelmemet. - Elhallgatott, a fonásra összpontosított. - Na szóval, tisztában voltam vele, hogy minél előbb el kell érnem a vardenekhez. Most már csaknem egy hónapja itt vagyok, noha nem *igazán* szeretem ezt a helyet - túl dohos az én ízlésemnek. És itt, Farthen Dûrban mindenki olyan komoly és emelkedett. Bár vélhetőleg tragikus halál lesz az osztályrészük. - Gunyorosan sóhajtott. - A törpék pedig babonás gnómok, akik beérik azzal, hogy egész életükben a sziklát csépeljék a pörölyükkel. Ennek a helynek az egyetlen mentsége a rengeteg gombaféle, amely Farthen Dûrban nő.

- Akkor miért maradsz? - kérdezte mosolyogva Eragon.

- Mert szeretek ott lenni, ahol fontos dolgok történnek - felelte félrehajtott fejjel Angela. - Mellesleg, ha Teirmben maradok, Solembum nélkülüm indul útnak, én pedig kedvelem a társaságát. De meséld el nekem, miféle kalandjaid voltak, amióta utoljára beszélgettünk!

A következő órában Eragon összefoglalta az elmúlt két és fél hónap eseményeit. Angela szótlanul hallgatta, de amikor a fiú kiejtette Murtagh nevét, felszisszent: - Murtagh!

Eragon bólintott. - Ő maga mondta el nekem, hogy kicsoda. De hadd fejezzem be a történetemet, mielőtt ítélek. - Folytatta beszámolóját. Amikor befejezte, Angela elgondolkodva dőlt hátra a székében, még a sásról is megfélemedezett. Solembum váratlanul előpattant valahonnan, és asszonya ölében kötött ki. Összegömbölyödött, és fensőségesen nézett Eragonra.

Angela megsimogatta a macskát. - Elbűvölő. Galbatorix szövetkezik az urgákkal, Murtagh pedig végre nyíltan kiáll... Figyelmeztetlek, légy óvatos vele, noha nyilvánvalóan te is tisztában vagy a veszéllyel.

- Murtagh hűséges barátom és sziklaszilárd szövetségese volt - mondta határozottan Eragon.

- Azért csak légy óvatos vele. - A boszorkány egy pillanatra elhallgatott, azután visolyogva folytatta: - És itt van még ez az Árny, ez a Durza! Azt hiszem, Galbatorixot leszámítva, pillanatnyilag ő jelenti a legnagyobb fenyegetést a vardenekre. *Gyűlölöm* az Árnyakat! Az ő mágiájuknál már csak a halottidézés fajtalanabb! Szívesen kivájnám a szívét egy tompa hajtűvel, hogy föltessem egy disznóval!

Eragon mehökkent a hirtelen kitörésen. - Nem értelek. Brom azt mondta nekem, hogy az Árnyak olyan ördögösök, akik szellemeknek parancsolnak, de ez miért olyan nagy gonoszság?

Angela a fejét csóválta. - Nem az. A közönséges boszorkánymesterek se nem jobbak, se nem rosszabbak nálunk, többiekénél. Varázserejükkel igázzák le a szellemeket, és azok hatalmát. Az Árnyak azonban lemondanak a parancsolásról, miközben az egyre nagyobb hatalmat hajszolják, és a *szellemek* veszik át az irányítást az ő testük fölött. Sajnos, csak a leggonoszabb szellemek igyekeznek megszállni a halandók testét, és ha egyszer belefészkelik magukat egybe, soha többé nem hagyják ott. Baleset folytán is bekövetkezhet az ilyen megszállottság, például mikor a boszorkánymester magánál erősebb szellemet idéz meg. Az a baj, hogy ha egyszer létrejön egy Árny, akkor szörnyű nehezen lehet megölni. Mint nyilván te is tudod, eddig csupán ketten éltek túl az ilyen párbajt: Laetri, a Tünde, és Irnstad, a Lovas.

- Hallottam a történetüket. - Eragon a szoba felé intett. - Miért laktok ilyen magasan Tronjheimben? Nem kényelmetlen az ilyen elszigeteltség? És hogy hozod ide föl, amire

szükség van?

Angela hátravetette a fejét, és fanyarul nevetett. - Legyek őszinte? Én bujkálok itt. Amikor először jöttem Tronjheim-be, volt pár nap nyugalom - amíg az egyik őr, aki beengedett Farthen Dûrba, el nem fecsegte, hogy ki vagyok. Akkor aztán minden itteni varázsló, noha alig érdemlik meg ezt a nevet, engem nyaggatott, hogy csatlakozzam titkos csoportjukhoz. Különösen azok a *drajl* Ikrek, a kör vezetői. Végül megfenyegettem őket, hogy mindenkit varanggyá változtatok, illetve bocsánat, békává, de mikor ez sem rettentette vissza őket, éjnek évadján felopakodtam ide. Nem volt az olyan nehéz, mint gondolnád, főleg az én képességeimmel.

- Engedted, hogy az Ikrek megvizsgálják az elmédet, mielőtt bebocsátottak Farthen Dûrba? - kérdezte Eragon. - Én kénytelen voltam beengedni őket az emlékeim közé.

Angela szeme hidegen megvillant. - Az Ikrek nem merészkednének próbára tenni, mert tartanak attól, amit tehetek velük. O, nagyon is szeretnék megtenni, de tudják, ez az erőfeszítés összetörné őket, hebegő hülyék lennének utána. Én sokkal előbb érkeztem ide, mint hogy a vardenek bevezették ezt a vizsgálatot... és nem fogják most elkezdni velem.

Bekukkantott a másik szobába, majd azt mondta: - Nos, igazán kellemes társalgás volt, de attól tartok, most menned kell. Lassan forni kezd a mandragóragyökér és gőtenyelv tinktúrák, és arra vigyáznom kell. Gyere vissza, ha van idő. És *kérlek*, senkinek ne áruld el, hogy itt vagyok! Gyűlölök hurcolkodni. Az engem nagyon... *ingerültté* tesz. És olyankor ne akarj látni!

- Megőrzöm a titkot - biztosította Eragon, és fölállt.

Solembum leugrott Angela öléből, amikor asszonya is fölállt. - Helyes! - kiáltotta a boszorkány.

Eragon elbúcsúzott, és távozott. Solembum visszakísérte a sárkányerődig, egy farokbillentéssel elbocsátotta, majd elvonult.

A HEGYEK KIRÁLYÁNAK CSARNOKA

Az erődben egy törpe várta Eragont. Meghajolt, elmotyogta: - Argetlam - majd erős tájszólással folytatta: - Jó. Felkóttél. Knurla Orik vár. - Ismét meghajolt, és elsietett. Saphira kiugrott a barlangból, éppen Eragon mellett ért földet. Karmai között tartotta Zar'rocot.

Hát ez minek?, kérdezte a fiú elkomorodva.

A sárkány félrehajtotta a fejét. *Viseld. Lovas vagy, Lovas kardját kell viselned. Lehet, hogy Zar'rocnak véres a története, de ez ne befolyásolja a cselekedeteidet, írd neki új történetet, és viseld büszkén.*

Biztos vagy benne? Emlékezz Adzsihád tanácsára!

Saphira felhorkant, füst pöffent elő az orrlyukából. *Viseld, Eragon. Ha fölötte akarsz maradni az itt viszálykodó erőknek, ne hagyd, hogy a mások rosszallása határozza meg a tetteidet.*

Ahogy gondolod, felelte a fiú kelletlenül, és fölcsatolta a kardot. Felkapaszkodott a sárkány hátára, és kiröppentek Tronjheimből. Most elég fény volt Farthen Dûrban, hogy látni lehessen az öt mérföld átmérőjű kráter falának párás tömegét. Miközben kígyózva ereszkedtek a városhegy alapjai felé, a fiú elmesélte Saphirának, hogyan találkozott Angélával.

Tronjheim kapujában Orik futott hozzájuk. - Királyom, Hrothgar, látni akar benneteket. Gyorsan, szállj le! Sietünk kell!

Eragon a törpe nyomában beügetett Tronjheimbe. Saphira könnyedén tartotta velük a lépést. Eragon megkérdezte, rá se hederítve a fölfelé emelkedő folyosó bámész járókelőire: - Hol találkozunk Hrothgarral?

Orik lassítás nélkül válaszolt: - A trónteremben, a város alatt. Magánkihallgatáson fogad, és ez az otho - a „bizalom” jele. Nem kell különösebben ceremóniáznod, de azért beszélj vele tisztelettel. Hrothgar vérmes természetű, de bölcs, és éles szemével belelát az emberek elméjébe, ezért jól gondold meg, mit mondasz.

Tronjheim központi kamrájában Orik a szemközti folyosót közrefogó, lefelé vezető két lépcső egyikéhez vezette őket. Elindultak a jobb oldalin, amely addig fordult enyhe ívben, amíg szembe nem kerültek azzal az iránnyal, amerről jöttek. Itt a két lépcsősor találkozott, és félhomályosan megvilágított, széles grádicsá egyesült, amely száz lábbal alantabb egy kétszárnyú gránitajtónál ért véget. Az ajtószárnyakra hétágú koronát véstek.

Hét-hét törpe állt őrt az ajtó két oldalán. Fényesre csiszolt csákányt markoltak, és drágaköves övet viseltek. Eragon, Orik és Saphira közeledtére verni kezdték csákányuk nyelével a padlót. Mély dübörgés hömpölygött fölfelé a lépcsőn. Az ajtó kitárult.

Jó nyíllövésnyi hosszúságú, sötét csarnok ásitott mögötte. A trónterem természetes barlang volt; falait embernél is vastagabb sztalagmitok és sztalaktitok szegélyezték. A ritkasan elhelyezett lámpák gyászos fényt vetettek a csarnokra. A barna padló sima és fényes volt. A csarnok túlsó végében mozdulatlan alak ült egy fekete trónuson.

Orik meghajolt. - A király vár benneteket. - Eragon rátette kezét Saphira oldalára, és elindultak. Az ajtó bezárult mögöttük, egyedül maradtak a királlyal a félhomályos trónteremben.

Lépéseik visszhangosan kongtak a csarnokban. A sztalagmitok és sztalaktitok között jókora szobrok álltak, trónszéken ülő, ádáz képű, koronás törpe királyok szobrai,

amelyeknek vak szeme szigorúan meredt a levegőbe. Láruk alá rúnákkal rótták föl a nevüket.

Eragon és Saphira ünnepélyesen vonult a rég halott uralkodók kettős sora előtt. Több mint negyven szobor maradt el mögöttük, aztán már csak a leendő királyokra várakozó beugrók ásítottak feketén. A csarnok végében megálltak Hrothgar előtt.

A törpekirály maga is úgy ült egyetlen darab fekete márványból faragott, magas trónszékén, akár egy szobor. A dísztelen trónust tömbszerűre faragták, irgalmatlan pontossággal. Erő áradt belőle, azoknak az ősidőknek az ereje, amikor a törpék uralkodtak Alagaësia felett, és hatalmukat nem vonta kétségbe sem tünde, sem ember. Korona helyett Hrothgar rubinokkal és gyémántokkal kirakott aranysisakot viselt. Viharvert, komor arcát sok-sok év tapasztalatai formálták. Mélyen ülő szeme a bozontos szemöldök alatt olyan kemény volt, akár a kovakő. Hordómellén majd szétrepedt a páncéling. Fehér szakállát öve alá tűrte, térdén hatalmas harci pörölyt tartott, amelynek fejébe Orik klánjának jelképét domborították.

Eragon félszegen meghajolt, és letérdelt. Saphira állva maradt. A király megrázkódott, mintha hosszú álomból ébredne, és felmordult: - Kelj föl, Lovas, semmi szükség rá, hogy hódolj előttem!

Eragon kiegyenesedett, és belenézett Hrothgar kifürkészhetetlen szemébe. A király szúrósan méregette, azután torokhangon annyit mondott: - Az knurl, deimi lanok. „Vigyázz, változik a szikla” - régi szólás ez nálunk... És mostanában csakugyan fölöttébb gyorsan változik. - A harci pörölyt babrálta. - Azért nem fogadhattalak korábban, mint Adzsihád, mert kénytelen voltam a klánokon belüli ellenfeleimmel foglalkozni. Azt követelték, hogy tagadjam meg tőled a menedékjogot, és száműzzelek Farthen Dûrből. Sok fáradságomba került, amíg rávettem őket, hogy megváltoztassák a véleményüket.

- Köszönöm - mondta Eragon. - Nem vártam, hogy ennyi nehézséget okoz az érkezésem.

A király nyugtázta a köszönetet, fölemelte göcsörtös kezét, és előremutatott: - Nézd, Lovas Eragon, ott ülnek elődeim síri trónjukon! Negyvenegyen vannak, én leszek a negyvenkettedik. Amikor az istenek akaratából itt hagyom ezt a világot, az én hírnám is odakerül a sor végére. Az első szobor Korgan ősem képmása, aki ezt a pörölyt, Volundot kovácsolta. Nyolc évezrede - fajunk hajnala óta - a törpék uralkodnak Farthen Dûrban. Mi vagyunk a föld csontja, öregebbek vagyunk a tündéknél és az ádáz sárkányoknál is. - Saphira mocorgott.

Hrothgar hangja komoly és mély volt. - Öreg vagyok, ember - még a mi mértékünk szerint is -, elég öreg ahhoz, hogy láthassam a Lovasokat múlandó dicsőségük teljes fényében, elég öreg, hogy beszélhessek utolsó vezérükkel, Vraellel, aki eme falak között hódolt előttem. Kevesen élnek azok közül, akik ezt elmondhatják magukról. Emlékszem a Lovasokra, és arra, hogyan avatkoztak bele a mi ügyeinkbe. Az általuk fenntartott békére is emlékszem, amely lehetővé tette, hogy az ember bántatlanul elmehessen Tronjheimtől Nardáig.

Most pedig itt állsz előttem, mint egy elveszett hagyomány, amely feltámadt. Mondd meg nekem, de őszintén, miért jöttél Farthen Dûrba? Ismerem az eseményeket, amelyek miatt menekülni kényszerültél a birodalomból, de most mik a szándékaid?

- Saphira és én most csupán szeretnénk kipihenni magunkat Tronjheimben - válaszolta Eragon. - Nem azért vagyunk itt, hogy bajt keverjünk, csupán menedéket szeretnénk a veszélyek elől, amelyekkel sok hónapon át néztünk szembe. Meglehet, Adzsihád a tündék közé küld minket, de amíg ez meg nem történik, nem akarunk elmenni innen.

- Tehát csupán a biztonság vágya hajtott? - kérdezte Hrothgar. - Csupán lakni akartok itt, és el szeretnétek felejteni balszerencséteket a birodalomban?

Eragon megrázta a fejét, büszkesége nem engedte, hogy elfogadja ezt a következtetést. - Ha Adzsihád beszélt neked a múltamról, akkor tudnod kell, elég fájdalom ért ahhoz, hogy addig harcoljak a birodalommal, amíg csak a pora marad. És ez nem minden... Segíteni akarok azoknak, akik nem menekülhetnek Galbatorix elől, beleértve saját unokatestvéreimet. Elég erőm van ahhoz, hogy segítek, tehát meg is kell tennem.

Úgy tűnt, a király elégedett ezzel a válasszal. Saphira felé fordult. - Sárkány, te mit gondolsz erről? Te milyen okból jöttél?

Saphira felhúzta az ajkát és morgott. *Mondd meg neki, szomjazom ellenségeim véréért, és alig várom a napot, amikor harcba indulunk Galbatorix ellen. Se szeretetemre, se megbocsátásomra ne számítsanak az olyan árulók és tojástörők, mint ez a hamis király. Több mint száz évig tartott fogságban, és még ma is nála van két testvérem, akiket ki akarok szabadítani, ha lehet. És mondd meg Hrothgarnak, hogy hitem szerint készen állsz erre a feladatra.*

Eragon elfintorodott, ám kötelességtudóan továbbította a szavakat. Hrothgar szája sarka komor mosolyra húzódott, arcán elmélyültek a redők. - Látom, a sárkányok mit sem változtak az évszázadok során. - Ujjával megkocogtatta trónusát. - Tudjátok, hogy ezt a trónust miért faragták ilyen laposra és szögletesre? Hogy senki se ülhessen rajta kényelmesen. Én sem ülök, és sajnálat nélkül hagyom itt, ha eljön az időm. Mit ismersz kötelességeidből, Eragon? Ha az Uralkodó elbukik, te foglald el Galbatorix helyét, és átveszed tőle királyságát?

- Nem akarok koronát viselni vagy uralkodni - felelte Eragon gondterhelten. - Éppen elég egy Lovas felelőssége. Nem, nekem nem kell Urû'baen trónja... csak akkor, ha nem akad senki, akinek van elég akaratereje és tehetsége az uralkodáshoz.

- Bizonyára szelídebb uralkodó lennél Galbatorixnál, de egyetlen faj sem tűrne meg olyan királyt, aki nem öregszik, és nem mond le a trónról - figyelmeztette komolyan Hrothgar. - Elmúlt a Lovasok ideje, Eragon. Soha többé nem fognak felszárnyalni, még akkor sem, ha kikelnének a tojások, amelyeket Galbatorix őriz.

Árnyék suhant végig az arcán, ahogy Eragon oldalára pillantott. - Látom, egy ellenségünk kardját viseled; ezt elmondták nekem, és azt is, hogy az Esküszegő fiával együtt utaztál. Nincs örömömre ennek a fegyvernek a látása. - Kinyújtotta a kezét. - Szeretném megnézni.

Eragon kihúzta Zar'rocot, és markolattal előre odanyújtotta a királynak. Hrothgar megfogta a kardot, és szakértő szemmel nézegette a vörös acélt. A penge élesen villant a lámpák fényében. A törpekirály a tenyerével megvizsgálta a kard hegyét, azután azt mondta: - Mesterien kovácsolt penge. A tündék ritkán készítenek kardot - jobban szeretik az íjat és a lándzsát -, de

ha mégis rászánják magukat, az eredmény páratlan. Balvégzetű kard ez; nem örülök, hogy itt látom, a saját királyságomban. De viseld, ha akarod; talán megváltozik a sorsa. - Visszaadta Zar'rocot, Eragon pedig visszalökte a pengét a hüvelybe. - Unokaöcsém kellő segítségére volt?

- Kicsoda?

Hrothgar felvonta bozontos szemöldökét. - Orik a legfiatalabb húgom fia. Adzsihádót szolgálja, ezzel is bizonyítom, hogy támogatom a vardeneket. Ám úgy tűnik, visszatér az én fennhatóságom alá. Örömmel hallottam, hogy szavaiddal védelmére keltél.

Eragon megértette, hogy Hrothgar részéről ez újabb jele az othónak, a „bizalomnak”. - El sem tudnék képzelni külön vezetőt.

- Akkor jó - felelte a király látható elégedettséggel. - Sajnos, nem beszélgethetek veled tovább. A tanácsadói várak, mert ügyekben kell döntenem. Ám mondok neked valamit: ha szükséged van királyságom törpéinek támogatására, akkor előbb bizonyítanod kell. Nekünk hosszú az emlékezetünk, és nem szoktunk hamari döntéseket hozni. A szavak semmit sem jelentenek, csak a tettek számítanak.

- Nem fogom elfelejteni - hajolt meg Eragon.

Hrothgar királyian biccentett. - Akkor hát távozhattok.

A fiú és a sárkány megfordult és kifelé indult a hegyek királyának csarnokából. Orik aggodalmas képpel várt rájuk a kőajtó előtt, majd velük együtt vágott neki a tronjheimi csarnokba vezető lépcsőnek. - Minden rendben volt? Kegyesen fogadott?

- Azt hiszem. Bár igen óvatos a királyotok - felelte Eragon.

- Azért ilyen hosszú életű.

Nem szeretném, ha Hrothgar megharagudna ránk, jegyezte meg Saphira.

Eragon rápillantott. *Én sem. Nem tudom, mi a véleménye rólad - úgy rémlik, nem kedveli a sárkányokat, noha ezt nem mondta ki nyíltan.*

Saphirát ez mulattatni látszott. *Ez bölcs dolog tőle, tekintve, hogy még a térdemig sem ér.*

Tronjheim központjában, a szikrázó Isidar Mithrim alatt megszólalt Orik: - Tegnap áldásod óta a vardenek olyan izgatottak, mint egy felbolydult méhkas. A gyermekkel, akit Saphira megérintett, máris úgy bánnak, mint egy leendő hősnővel. Őt és dajkáját a legjobb lakosztályban szállásolták el. Mindenki a „csodátokról” beszél, és minden emberi anya arra készül, hogy felkeres titeket, és ugyanezt megszerzi a saját gyermekeinek.

Eragon riadtan körülnézett. - Mit csináljunk?

- Azonkívül, hogy nyugton maradtok? - kérdezte szárazon Orik. - Amennyire lehet, próbáljatok eltűnni szem elől. A sárkányerődtől mindenkit távol tartanak, ott tehát nem fognak zavarni.

Ám Eragon még nem akart visszatérni a sárkányerődbe. Korán volt, szerette volna Saphirával fölfedezni Tronjheimet. Miután kívül kerültek a birodalmon, semmi okuk nem volt rá, hogy elszakadjanak egymástól. Viszont szerette volna elkerülni a feltűnést, ami lehetetlen, ha Saphira áll mellette. *Te mit akarsz, Saphira?*

A sárkány megbökte az orrával, pikkelyei végigkaristolták a fiú bőrét.

Visszatérek az erődbe. Van ott valaki, akivel találkozni akarok. Te csak járkálj, ha tetszik.

Jól van, felelte a fiú, *de kivel akarsz találkozni?* Saphira csak kacsintott nagy szemével, majd elkocogott Tronjheim egyik fő folyosóján.

Eragon elmagyarázta Oriknak, hova megy a sárkány, azután azt mondta: - Szeretnék reggelizni. És többet szeretnék látni Tronjheimből; hihetetlen hely! Holnapig nem akarok kimenni a gyakorlótérre, mivel még nem igazán pihentem ki magam.

Orik bólintott, szakálla hullámozott a mellén. - Ebben az esetben nem akarod megnézni Tronjheim könyvtárát? Meglehetősen régi, és sok értékes tekercset őriznek benne. Érdekesnek fogod találni Alagaësia történelmét abból az időből, amikor még nem szennyezte be Galbatorix keze.

Eragonnak megfájdult a szíve, mert eszébe jutott, hogyan tanította meg Brom olvasni. Vajon megvan még a tudománya? Hosszú idő telt el azóta, hogy írott szöveget látott. - Igen, nézzük meg.

- Jól van.

Evés után Orik elvezette Eragont a járatok útvesztőjében a könyvtárba. Eragon mély tisztelettel lépett át a faragott boltív alatt.

Mintha erdőbe jutott volna. Kecses oszlopsorok nyúltak az öt emelet magasan levő, bordás mennyezetig. Az oszlopok között fekete márvány könyvespolcok sorakoztak, és három csigalépcsőn lehetett feljutni a szűk átjárókra. A falak mentén szabályos távolságban kőpadok álltak párosával. A közöttük levő asztalkák alapja hézag nélkül illeszkedett a padlóhoz.

Könyvek és tekercsek mérhetetlen sokaságát halmozták föl ebben a teremben. - Ez fajunk igazi öröksége - mondta Orik. - Itt őrizzük legnagyobb királyaink, tudósaink írásait, az ősidőktől a mai napig. Költőink dalait és meséit ugyancsak följegyeztük. Ez a könyvtár valószínűleg a legdrágább kincsünk. De nemcsak a mi munkáink találhatóak meg benne: vannak itt emberi írások is. A tiétek rövid életű - noha szapora - fajta. Kevés, szinte semmi munka nem származik a tündéktől. Ők féltékenyen őrzik a tudományukat.

- Mennyi ideig maradhatok? - kérdezte Eragon, miközben elindult a polcok felé.

- Ameddig csak akarsz. Gyere oda hozzám, ha bármilyen kérdésed van.

Eragon élvezettel böngészett, mohón kapkodta le a köteteket, amelyeknek a címe vagy a borítója fölkelte az érdeklődését. A törpék meglepő módon ugyanazokat a rúnákat használták írásra, mint az emberek. Kissé elbátortalanította, hogy milyen nehezen megy az olvasás néhány hónapnyi kihagyás után. Könyvről könyvre ugorva, lassan haladt előre a hatalmas könyvtárban. Végül teljesen elmerült egy versfordításban, amelyet Dóndar, a tizedik törpekirály készített.

Miközben a finom írásjeleken sétáltatta a tekintetét, ismeretlen lépések közeledését hallotta a polc mögül. Összerezcent, ám aztán megszidta magát az oktondiságáért. Nem lehet ő az egyetlen olvasó a könyvtárban. Mégis hangtalanul a helyére rakta a könyvet, és arrébb osont, mert érzékei veszélyt jeleztek. Túl sok orvtámadásban volt része ahhoz, hogy az ilyesmit félvállról vegye. Ismét meghallotta a lépéseket; csak most már ketten közeledtek. Riadtan átsuhant egy nyíláson, törte a fejét, hol is ült le Orik. Befordult egy sarkon, és megdöbbenésére szemtől szemben találta

magát az Ikrekkel.

Egymás mellett álltak, a válluk összeért, sima arcuk tökéletesen kifejezéstelen volt. Fekete kígyószemük a fiúra szegeződött. Köntösük alá rejtett kezük reszketett a bíbor redők alatt. Mindketten meghajoltak, de a mozdulat pimasz megvetésről árulkodott.

- Téged kerestünk - mondta egyikük. A hangja kellemetlenül emlékeztetett a ra'zacokéra.

Eragon visszafojtotta borzongását. - Miért? - Kinyújtotta elméjét, kapcsolatot keresett Saphirával. A sárkány azonnal egyesítette vele gondolatait.

- Amióta találkoztál Adzsiháddal, azóta szerettünk volna... bocsánatot kérni. - Gúnyolódva mondta, de nem annyira, hogy Eragon kihívásnak vehesse. - Azért jöttünk, hogy tiszteletünket tegyük nálad. - Ismét meghajoltak. A fiú elvörösödött haragjában.

Légy óvatos!, figyelmeztette Saphira.

Eragon megfékezte növekvő ingerültségét. Nem engedhette meg magának, hogy elveszítse az önuralmát ebben az összecsapásban. Hirtelen támadt egy ötlete. - Dehogyan, itt nekem kell tiszteletemet nyilvánítanom - mondta hideg mosollyal. - Egyetértések nélkül sosem kaptam volna belépési engedélyt Farthen Dûrba. - Most ő hajolt meg, és annyi pimaszságot vitt bele a mozdulatba, amennyit csak tudott.

Az Ikrek szeme dühösen megvillant, de azért mosolyogva válaszoltak: - Igazán megtiszteltetés számunkra, hogy egy ennyire... fontos... személyiség, mint te, ilyen sokra becsül minket. Igazán leköteleztél kitüntető szavaiddal.

Most Eragonon volt a sor, hogy felpaprikázódjék. - Emlékezni fogok rá, szükség esetén.

Eltűzod!, vágott közbe élesen Saphira. *Ne mondj olyasmit, amit később megbánnál. Észben tartanak minden szót, amit felhasználhatnak ellened.*

Akkor is épp elég nehéz a dolgom, ha nem teszel örökösen megjegyzéseket!, förmedt rá a fiú. A sárkány sértődött morgással vonult vissza.

Az Ikrek közelebb léptek, ruhájuk szegélye halkan súrolta a padlót, és még mézesebbre vették a hangot. - Még egy okból kerestünk téged, Lovas. Tronjheim ama kevés lakosa, aki ért a varázslathoz, csoportot hozott létre. Úgy hívjuk magunkat, hogy Du Vrangr Gata, vagyis a...

- A Bolyongó Ösvény, tudom! - vágott közbe Eragon, aki nem felejtette el, mit mondott erről Angela.

- Igazán lenyűgöző, hogy milyen jól ismered a régi nyelvet! - mondta sima szóval az Ikrek egyike. - Mint említettük, a Du Vrangr Gata hallott dicső tetteidről, és azért jöttünk, hogy felkérjünk, légy csoportunk tagja. Igazán megtisztelő lenne, ha elfogadnád a tagságot. És hitünk szerint talán még segíthetnénk is neked.

- Miképpen?

Most a másik Iker szólalt meg: - Mindketten bőséges tapasztalatra tettünk szert mágikus ügyekben. Vezethetnénk téged... mutathatnánk varázslásokat, amelyeket mi fedeztünk fel, és megtaníthatnánk a hatalom szavaira. Mi sem tehetne boldogabbá, mint ha a magunk szerény módján segíthetnénk a dicsőséghez vezető utadon. Nem várunk érte viszonzást, noha őszintén örülnénk, ha tudásod morzsáit megosztanád velünk.

Eragon arca megkeményedett, amikor rájött, mit kívánnak tőle. - Azt hiszitek, féleszű vagyok? - kérdezte nyersen. - Nem leszek a tanítványotok csak azért, hogy megtudjátok tőlem a szavakat, amelyekre Brom tanított! Ugyancsak mérgeződhattetek, mikor nem tudtátok kilopni őket az elmémből!

Az Ikrekről hirtelen lehullott a mosolygós álca. - Velünk te nem packázhatsz, tacsó! Mi fogjuk ellenőrizni, mennyire értesz a mágiához. És az fölöttébb kellemetlen lehet! Emlékezz, egyetlen eltévesztett varázsigé is megölhet valakit! Lehetsz te Lovas, mi ketten mégis erősebbek vagyunk nálad!

Eragon változatlan egykedvűséggel nézett rájuk, noha a gyomra fájdalmasan összerándult. - Gondolkozni fogok az ajánlatotokon, de lehet...

- Akkor holnapra várjuk a válaszodat. Rajta légy, hogy az megfelelő legyen! - Fagyosan mosolyogtak, majd elvonultak a könyvtár mélyére.

Eragon elkomorodott. *Tegyenek akármit, nem fogok csatlakozni a Du Vrangr Gatához!*

Beszélned kell Angélával, tanácsolta Saphira. *Ő már korábbról ismeri az Ikreket. Talán ott lehet, mikor vizsgáztatnak. Akkor megakadályozhatja, hogy ártsanak neked.*

Jó ötlet! Addig kanyargott a könyvespolcok között, amíg rá nem lelt Orikra, aki egy padon ülve buzgón fényesítette csatabárdját. - Szeretnék visszatérni a sárkányerődbe.

A törpe a bárd nyelét belecsúsztatta az övéről lógó bőrhurokba, majd a kapuhoz kísérté a fiút, ahol Saphira várta. Az emberek máris összeverődtek a sárkány közelében. Eragon rájuk se hederítve felpattant Saphira hátára, és elmenekültek az ég felé.

Ezt a problémát gyorsan meg kell oldani. Nem hagyhatod, hogy az Ikrek megfélemlítsenek, mondta Saphira, mikor földet értek az Isidar Mithrimen.

Tudom. De remélem, elkerülhetjük, hogy felbőszítsük őket. Félelmetes ellenségek lehetnek. Fürgén leszállt, fél kézzel fogva Zar'rocot.

Te is. Talán szövetségesnek kívánod őket?

Megrázta a fejét. *Nem igazán... Holnap megmondom nekik, hogy nem csatlakozom a Du Vrangr Gatához.*

A barlangjában hagyta Saphirát, és kilépett a sárkányerődből. Találkozni szeretett volna Angélával, de már nem emlékezett, hogyan lelt rá a rejtekhelyére, Solembum pedig nem volt kéznél, hogy vezesse. Kószált a kihalt folyosókon, remélve, hogy véletlenül összefutnak.

Mikor belefáradt, hogy üres szobákat és végtelen szürke falakat bámuljon, visszatért az erődbe. Közeledvén hallotta, hogy valaki beszél odabent. Megállt és fülelt, de a csengő hang már elhalt. *Saphira! Ki van ott?*

Egy nő... Olyan parancsoló fajta. Elvonom a figyelmemet, amikor belépsz. Eragon meglazította Zar'rocot a hüvelyében. *Orik azt mondta, nem engednek alkalmatlankodókat az erőd közelébe, akkor hát ki lehet?* Eragon nyugalmat parancsolt magára, majd kezével a kardján belépett az erődbe.

Fiatal nő állt a terem közepén, és kíváncsian bámulta Saphirát, aki elődugta a fejét a barlangból. Tizenhét évesnek tűnt. A csillagzafir rózsás fényt vetett rá, kihangsúlyozva bőrének színét, amely éppen olyan sötét volt, mint Adzsihádé. Elegáns, borvörös bársonyruhájához a használattól vékonyra kopott, ékköves tört viselt finoman megmunkált bőrtokban.

Eragon összefonta karját, és várta, hogy a lány észrevegye.

Az továbbra is Saphirát bámulta, azután bókkolt, és kedves hangon megkérdezte: - Kérlek, megmondanád nekem, hol találom Eragont, a Lovast? - Saphira szeme sziporkázott a jókedvtől.

- Itt vagyok - mondta Eragon halvány mosollyal.

A lány megpördült, szembefordult a fiúval, keze a tőrére siklott. Gyönyörű arca volt: mandulaszem, duzzadt száj, gömbölyű járomcsontok. A látványtól megnyugodva ismét bókkolt: - Nasuada vagyok - mondta.

Eragon biccentett. - Nyilvánvalóan tudod, hogy én ki vagyok, de mit kívánsz?

Nasuada elbűvölően mosolygott. - Atyám, Adzsihád üzenettel küldött ide. Hajlandó vagy meghallgatni?

Eragon nem nagyon nézte ki a vardenek vezéréből a férji vagy apai hajlamokat. Ugyan ki lehet Nasuada anyja? Bizonyára nem közönséges nő, ha megakadt rajta Adzsihád szeme. - Igen, hajlandó vagyok.

Nasuada hátravetette a haját, és rázendített: - Örül, hogy jól érzed magad, de óv a tegnapi áldáshoz hasonló cselekedetektől. Több gondot okozott, mint amennyit megoldott. Továbbá sürget, hogy amint lehet, tedd le a próbát. Tudnia kell, mire vagy képes, mielőtt üzenne a tündéknek.

- Idáig másztál föl, csak azért, hogy ezt elmondd nekem? - kérdezte Eragon, és arra gondolt, milyen hosszú lehet Vol Turin.

Nasuada megrázta a fejét. - A csigarendszert használtam, amellyel az árukat húzzuk föl a magasabb szintekre. Jelekkel is üzenhetünk, de úgy döntöttem, magam jövök, hogy találkozam veled.

- Nem ülnél le? - kérdezte Eragon. Saphira barlangja felé intett.

Nasuada vidáman fölnevetett. - Nem, másutt már várnak. Azt is tudnod kell, hogy atyám engedélyt ad neked Murtagh meglátogatására, amennyiben ez a kívánságod. - Sima arca elfelhősödött. - Már találkoztam vele... Nagyon szeretne beszélni veled. Magányosnak látszott; meg kéne látogatnod. - Elmagyarázta a fiúnak, merre találja Murtagh celláját.

Eragon megköszönte a híreket, azután megkérdezte: - Mi van Aryával? Jobban van már? Láthatom? Orik nem sokat tudott mondani róla.

A lány pajkosan mosolygott. - Arya gyorsan gyógyul, ahogy ez a tündéknél szokás. Senkit sem engednek a közelébe apámon, Hrothgaron és a gyógyítókon kívül. Ők sok időt töltöttek vele, hogy megtudják, mi történt a börtönben. - Végigjártatta szemét Saphirán. - Most mennem kell. Üzensz általam valamit Adzsihádnak?

- Csak azt, hogy szeretnék Aryával találkozni. És mondd, hogy köszönöm az irántunk tanúsított vendégszeretetét.

- Átadom neki. Isten veled, Lovas Eragon. Remélem, hamarosan találkozunk. - Bókkolt, és fejét büszkén magasra emelve kilépett a sárkányerődből.

Ha csakugyan azért kapaszkodott föl Tronjheim tetejére, hogy velem találkozzék - csigák ide vagy oda -, akkor ez a találkozó nem holmi hétköznapi csevegés volt, jegyezte meg Eragon.

Így van, helyeselt Saphira, és visszahúzta a fejét a barlangba. Eragon bemászott mellé, és meghökkenten látta, hogy a sárkány nyaka tövének teknőjében Solembum gömbölyödik. A váltott macska mély hangon dorombolt, és lengette fekete hegyű farkát. Saphira és Solembum pimaszul belebámultak Eragon arcába, mintha azt kérdeznék tőle: *Na, mi van?*

Eragon megcsóválta a fejét, és akaratlanul is elnevette magát. *Saphira, Solembummal volt találkozó?*

Ők hunyorítottak, és azt válaszolták: *Igen.*

Csak úgy eszembe jutott!, mondta rózsás kedvvel a fiú. Érezte, hogy ezek nagyon össze fognak barátkozni: hasonló az egyéniségük, és mindketten varázserejűek. Sóhajtott. Kissé fölengedett benne az egész nap gyűlő feszültség. Lecsatolta Zar'rocot.

Solembum, nem tudod, hol van Angela? Nem találom, pedig szükségem lenne a tanácsára.

Solembum dagasztott Saphira pikkelyes nyakán. *Valahol Tronjheimben.*

Mikor tér vissza?

Hamarosan.

Milyen hamar?, türelmetlenkedett a fiú. *Még ma beszélnem kell vele.*

Annyira nem hamar.

Eragon kitartó kérdezősködése ellenére sem volt hajlandó ennél többet mondani. A fiú föladta, befészkelődött Saphira mellé, és hallgatta Solembum fojtottan hullámozó dorombolását. *Holnap meg kell látogatnom Murtaghot, gondolta Brom gyűrűjét babrálva.*

ARYA VIZSGÁJA

Tronjheimi tartózkodása harmadik reggelén frissen, életerősen szökkent ki az ágyból. Derekára csatolta Zar'rocot, hátára vetette íját és félig telt puzdráját. Saphirával kényelmesen leereszkedtek Farthen Dûr aljába, Tronjheim egyik kapujához, ahol Oriik várta őket. Eragon Nasuada után érdeklődött.

- Különös lány - felelte Oriik, és rosszállóan sandított Zar'roca. - Rajong az apjáért, minden percét arra áldozza, hogy neki segítsen. Azt hiszem, többet tesz érte, mint Adzsihád felfoghatná. Előfordult már, hogy kijátszotta az apja ellenségeit, de úgy, hogy Adzsihádnak fogalma sem volt a szerepéről.

- Ki az anyja?

- Ezt nem tudom. Adzsihád egyedül volt, mikor idehozta Farthen Dûrba az újszülött Nasuadát. Sosem árulta el, honnan jöttek.

Akkor hát ő is úgy nőtt föl, hogy nem ismeri az anyját. Eragon kiverte a fejéből a gondolatot. - Nyughatatlan vagyok. Legalább jól megmozgathatom az izmaimat. Hol lesz ez az Adzsihád-féle „vizsga”?

A törpe Farthen Dûr belsejébe mutatott. - A gyakorlóteret fél mérföld választja el Tronjheimtől, noha innen nem láthatod, mert a városhegy mögött van. Jókor terület: ott edzenek törpék és emberek.

Én is jövök!, jelentette ki Saphira.

Eragon továbbította a kérést Oriiknak. A törpe a szakállát húzogatta. - Nem igazán jó ötlet. Sokan vannak a gyakorlótéren, bizonyosan magadra vonnád a figyelmüket.

Saphira hangosan felmordult. *Jövök!* És ezzel a kérdés eldőlt. Messze hallatszott a mezőről a harci zaj: az összeecsapó acélok csendülése, a céltáblába vágódó nyílvesszők tompa puffanása, a botok recsegése-csattogása, a fegyveresek ordítása.

A gyakorlóteret zömét a gyalogosok foglalták el: pajzsokkal és harci csákánnyal küzdöttek, amely csaknem olyan hosszú volt, mint ők maguk. A csoportos harcra képezték ki őket. Mellettük sok száz egyéni harcos küzdött, karddal, buzogánnyal, lándzsával, bottal, cséphadaróval, mindenféle formájú és méretű pajzzsal, sőt Eragon még egy ganaj-hányó vellát is látott. Csaknem minden harcos páncélt hordott, rendszerint páncélinget és sisakot; a vaspáncél ritkább volt. Legalább annyi törpe használta a gyakorlóteret, mint ember, noha nem nagyon keveredtek. A küzdők mögött íjászok hosszú sora lődözött kitartóan a szürke zsákvászon alakokra.

Mielőtt Eragonnak ideje lett volna azon töprengeni, hogy mi is itt a dolga, hozzájuk lépett egy szakállas férfi, akinek fejét és araszos vállát acélsodrony sisak takarta. Durva ökörbőr gúnyáján még a szőr is megmaradt foltokban. Széles hátára irdatlan pallost csatolt, amely csaknem akkora volt, mint Eragon. Tekintete végigfutott Saphirán és Eragonon, mintha fölmérné, mennyire veszélyesek, azután nyersen felmordult: - Elkéstél, Knurla Oriik! Senki sem maradt, akivel vívhassak.

Oriik elmosolyodott. - Oeí, ez azért van, mert mindenkit kékre-zöldre versz borzalmas kardoddal.

- Rajtad kívül - helyesbített a férfi.

- Ez azért van, mert én gyorsabb vagyok a magadfajta óriásoknál.

A férfi ismét Eragonra nézett. - Fredric vagyok. Azt mondták, tudjam meg, mire vagy képes. Milyen erős vagy?

- Éppen eléggé - felelte Eragon. - Annak is kell lennem, ha mágiával akarok küzdeni.

Fredric a fejét csóválta; az acélsodrony csilingelt, mint egy zacskó fém pénz. - Ebben, amit itt csinálunk, nincs helye a mágiának. Hacsak nem szolgáltál valamelyik hadseregben, kétkem, hogy bármilyen küzdelemben néhány percnél tovább húznád. Minket az érdekel, hogy bírod az olyan csatát, amely órákig tart, vagy ostrom esetén akár hetekig. A kardodon és az íjodon kívül képes vagy még valamilyen fegyverrel bánni?

Eragon elgondolkodott. - Csak az öklömmel.

- Jó válasz! - nevette el magát Fredric. - Nos, kezdjük az íjjal, lássuk, hogy értesz hozzá. Azután megtisztítunk egy kis területet a gyakorlótéren, és megpróbáljuk... - Hirtelen elnémult, és öldöklő pillantással nézett valamit Eragon mellett.

Az Ikrek közeledtek. Kopasz fejük sápkóros volt a bíbor köntös felett. Orik motyogott valamit a saját nyelvén, miközben kihúzta övéből a csatabárdot. - Mondtam nektek, hogy ne gyertek a gyakorlótér közelébe! - szólt Fredric, és fenyegetően előrelépett. Az Ikrek törékenynek látszottak hatalmas termete mellett.

Annál pimaszabbul néztek rá. - Parancsot kaptunk Adzsihádtól, hogy tegyük próbára Eragont, mennyire ért a mágiához - még mielőtt kifárasztanád a mindenféle vasak püfölésével.

Fredric gyilkosan meredt rájuk. - Miért nem valaki más vizsgálhatja?

- Mert mások nem elég hatalmasak - szenvedtek az Ikrek. Saphira mély hangon morgott, és mereven nézte őket. Füstcsík szivárgott az orrlyukából, de az Ikrek rá se hederítettek. - Jöjj velünk! - parancsolták, és a gyakorlótér egyik üres sarka felé indultak.

Eragon vállat vont, és Saphirával együtt követte őket. Hallotta, amint Fredric odaszól Oriknak: - Meg kell állítanunk őket, mielőtt túl messzire mennének.

- Tudom - felelte halkan Orik -, de nem avatkozhatok be még egyszer. Hrothgar világosan kifejtette, hogy nem fog megvédeni, ha még egyszer megtörténik.

Eragon elfojtotta növekvő szorongását. Az Ikrek talán több technikát és szót ismernek... Ám aztán eszébe jutott, amit Bromtól hallott: a Lovasok erősebbek a mágiában, mint a közönséges emberek. De vajon elég ez ahhoz, hogy ellenálljon az Ikrek összesített erejének?

Ne aggódalmaskodj olyan sokat; majd én segítek!, mondta Saphira. *Mi is ketten leszünk!*

A fiú gyengéden megérintette a sárkány lábát. Megkönnyebbült az ígéretről. Az Ikrek Eragonra néztek, és megkérdezték: - Nos, mit válaszolsz nekünk, Eragon?

Mit sem törődve társai döbbs pillantásával, egyszerűen csak annyit válaszolt: - Nem.

Éles ráncok jelentek meg az Ikrek szája sarkában. Elfordultak, így Eragon csak az arcüket látta. Előrehajoltak, és nagy, ötágú csillagot rajzoltak a porba. Beálltak a közepére, majd nyersen ráförmedtek a fiúra: - Kezdjük! Annyi lesz a dolgod, hogy megpróbálsz végrehajtani a feladatokat, amelyeket tőlünk kapsz.

Az egyik Iker a köntöse alá nyúlt, elővett egy csiszolt követ, akkorát,

mint Eragon ökle, és letette a földre. - Emeld föl szemmagasságig.

Ez elég könnyű, szólt oda Eragon Saphirának. - Stenr reisa! - A kő billegett, azután simán fölemelkedett a földről egy lábnyira. Ám ekkor váratlan akadály állította meg a levegőben. Az Ikrek elmosolyodtak. Eragon bosszúken nézett rájuk. Azt akarják, hogy kudarcot valljon! Ha most kifárasztja magát, képtelen lesz végrehajtani a bonyolultabb feladatokat. Nyilvánvalóan abban bíznak, hogy egyesített erővel könnyen kimeríthetik.

De én sem vagyok egyedül, dühöngött magában. *Saphira, segíts!* A sárkány egyesítette elméjét az övével. A kő megugrott, és szemmagasságban remegve megállt. Az Ikrek szeme gonoszul elkeskenyedett.

- Nagyon... jó! - sziszegték. Fredric észrevehetően szorongott a varázslattól. - Most körözz vele. - Ismét meg akarták akadályozni, és a fiú - legnagyobb bosszúságukra - ismét legyőzte őket. A feladatok egyre bonyolultabbak és nehezebbek lettek, míg végül Eragonnak nagyon meg kellett gondolnia, milyen szavakat használjon. Az Ikrek minden alkalommal ádázul küzdöttek ellene, bár arcukon nyoma sem volt feszültségnek.

Eragon csupán Saphira segítségével volt képes állni a harcot. Két feladat közt megkérdezte a sárkányt: *Miért csinálják ezt a vizsgáztatást? Akkor is láthatták a képességeimet, amikor betolakodtak az elmémbe.* Saphira töprengett. *Figyelj csak ide!,* mondta komoran a fiú, mert hirtelen megértette az okot. *Ezt akarják kihasználni, hogy megtudják, milyen szavakat ismernek az ősnyelvből, hogy talán ők is újakat tanulhassanak!*

Akkor halkan beszélj, úgy nem hallhatják meg, és a lehető legegyszerűbb szavakat használd.

Ettől kezdve Eragon csupán maroknyi alapszót használt a feladatok végrehajtására. Ám minden leleményességére szüksége volt, hogy ezek ugyanazt a teljesítményt nyújtsák, mint a hosszú szavak és mondatok. Jutalma az ingerültség volt, amely mindannyiszor eltorzította az Ikrek arcát, valahányszor túljárt az eszükön. Akármivel próbálkoztak, nem tudták rábírní a fiút, hogy több szót használjon az ősnyelvből.

Több mint egy óra telt el, de az Ikrek semmi jelét sem adták annak, hogy abba akarnák hagyni a vizsgát. Eragonnak melege volt, szomjazott, de nem akart szünetet kérni - ő is bírja addig, ameddig azok. Sok próba volt: vizet átalakítani, tüzet gyújtani, távolba látni, sziklával bűvészkedni, bőrt megkeményíteni, tárgyakat megfagyasztani, repülő nyílveesszőnek parancsolni, karcolásokat eltüntetni. Eragon nem tudta, mennyi ideig tart, míg az Ikrek kifogynak az ötletekből.

Végül felemelték a kezüket, és azt mondták: - Már csak egy maradt hátra. Elég egyszerű - a mágia bármely *hozzáértő* alkalmazója könnyűnek találná. - Egyikük lehúzott az ujjáról egy ezüstgyűrűt, és öntelt képpel odaadta Eragonnak. - Idézd meg az ezüst lényegét.

Eragon zavartan meredt a gyűrűre. Mit kéne tennie? Mi az ezüst lényege? És hogyan lehet megidézni? Saphirának fogalma sem volt róla, az Ikrek pedig aligha segítenek. Még sosem hallotta az ezüst nevét az ősnyelven, bár tudta, hogy benne van az *argetlam* szóban. Kétségbeesésében az egyetlen használható szót az *ethgri-í*, vagyis a „megidézést”, összevonta az *arget-iel*.

Megfeszült, összegyűjtötte maradék erejét, és kinyitotta a száját az

időzéshez. Hirtelen tiszta, zengő hang csattant:

- Állj!

Ez a szó úgy hatott Eragonra, mint a hűvös víz. A hang különös módon ismerős volt, mint egy félig elfelejtett dallam. A tarkója bizseregni kezdett. Lassan a hang forrása felé fordult.

Magányos alak állt mellettük: Arya. Rengeteg fekete haját, amely fénylő zuhatagban omlott a hátára, bőrszíjjal fogta össze. Dereán vékony kardját, vállán íját viselte. A sima fekete bőrruha szegényes burok volt ragyogó szépségéhez. Magasabbra nőtt a legtöbb férfinál, és ahogy állt, az maga volt a megtestesült nyugodt előkelőség. Sima arcán semmi sem jelezte az ocsmányságokat, amelyeket el kellett viselnie.

Lángoló smaragd szemét rászögezte az Ikrekre, akik elsápadtak rémületükben. Nesztelenül közelebb jött, és halkán, fenyegetően mondta: - Szégyelljétek magatokat! Szégyen olyat kérni tőle, amire legföljebb egy mester képes. Szégyen, amit műveltek. Szégyelljétek magatokat, hogy azt mondtatok Adzsihádnak, nem ismeritek Eragon képességeit. Érti a mesterségét. Most pedig távozzatok! - Tekintete veszedelmesen elkomorodott, ferde szemöldökének két villáma éles V betűvé egyesült a homlokán. Az Eragon kezében levő gyűrűre mutatott. - Arget! - kiáltotta eget rázó hangon.

A gyűrű felragyogott, és egy másik gyűrű kísérteties árnya derengett föl mellette. Tökéletesen egyformák voltak, de a látomás tisztábbnak, izzó fehérnek tűnt. Láttán az Ikrek sarkon fordultak és eliszkoltak, hogy csak úgy lobogott a köntösük. Az anyagtalan gyűrű eltűnt Eragon kezéből, csak a másik maradt. Orik és Fredric felpattant, és riadtan sandított Aryára. Saphira támadásra készen lekuporodott.

A tünde végignézett rajtuk. Ferde szeme Eragonon állapodott meg. Azután megfordult, és elindult a gyakorlótér közepére. A harcosok abbahagyták a bajvívást, és csodálattal bámulták. Néhány pillanat múlva az egész gyakorlótér elnémult a megilletődéstől.

Eragont ellenállhatatlanul vonzotta utána a saját elragadtatása. Saphira utána szólt, de a fiú elengedte a füle mellett a megjegyzést. Nagy kör alakult ki Arya körül. A tünde Eragonra nézett, és kijelentette: - Fegyverforgatásból én foglak vizsgáztatni. Húzd ki a kardod.

Párbajozni akar!

De nem bántani, felelte lassan Saphira. Megbökte Lovasát az orrával. *Eredj, és küzdj emberül. Figyelni foglak.*

A fiú kellenetlenül előrelépett. Nem akaródzott ezt tennie, most, amikor kimerült a varázslástól, és ilyen sok ember figyelte. Különben Arya sem lehet éppen formában a víváshoz. Alig két napja kapta meg Túrivor Nektárját. *Majd nem vívok teljes erővel, akkor nem bánthatom,* döntötte el a fiú.

Nézték egymást a kör két oldaláról. Arya bal kézzel vont ki a kardját, amely vékonyabb volt Eragonénál, viszont ugyanolyan éles és hosszú. Eragon kihúzta Zar'rocot a fényes hüvelyből, és maga mellett, hegyel lefelé tartotta a vörös pengét. Egy hosszú pillanatig mozdulatlanul állt az egymást figyelő tünde és ember. Eragonba belevillant, hogy ugyanebből az állásból kezdődött sok párharc, amelyeket Brommal vívott.

Óvatosan előrelépett. Arya villámgyorsan rárontott, és a bordáira célzott. Eragon ösztönszerűen védte a támadást, kardjuk pengéje szikrazáporban találkozott. Arya úgy ütötte félre Zar'rocot, mintha legyet hessegetne. A tünde nem használta ki az előnyt, lobogó fürtökkel jobbra perdült, és ezúttal balról támadott. A fiú alig tudta kivédeni a csapást. Sebesen hátrált, megdöbbsentette Arya vadsága és gyorsasága.

Későn jutott eszébe Brom figyelmeztetése, hogy még a leggyengébb tünde is játszva legyőz egy embert. Éppen annyi esélye volt Arya, mint Durza ellen. A lány ismét támadott, Eragon fejére csapott. A fiú lebukott a borotvaéles penge elől. De akkor miért... *játszik* vele? Néhány hosszú másodpercig túlságosan sok dolgot adott neki a védekezés ahhoz, hogy gondolkodni tudjon, azután rádöbbsent: *Arra kíváncsi, mennyire tudok vívni!*

Ahogy ezt megértette, elkezdte a legbonyolultabb támadásokat, amelyeket ismert. Egyik állásból a másikba táncolt, szüntelenül, minden lehetséges módon változtatta, kombinálta a fogásokat. De lehetett bármily leleményes, Arya kardja mindig megállította. A tünde játshi kecsességgel hárította a támadásokat.

Szilaj táncukban hol egyesítették, hol szétválasztották őket a villogó pengék. Időnként alig hajszálnyira volt egymástól a bőrük, ám aztán továbbpörgette őket a lendület. Egy pillanatra hátráltak, hogy utána ismét összefonódjanak. Kígyózó alakjuk füstpázmákból vert kötélként fonódott össze.

Eragon nem emlékezett rá, meddig tartott a küzdelem. Időtlen volt, amelyben nincs más, csak támadás és ellentámadás. Zar'roc lassan ólomká lett a kezében; a karja fájón égett minden csapástól. Végül, ahogy előrelendült, Arya ügyesen oldalt lépett, azután kísérteties fürgeséggel a fiú álla alá nyomta a kardja hegyét.

Eragon megdermedt, amikor a jéghideg vas a bőréhez ért. Izmai remegtek az erőlködéstől. Homályosan hallotta, hogy Saphira tutúl, a harcosok pedig rekedten felordítanak körülötte. Arya leengedte a kardját, és visszadugta a hüvelyébe. - Átmentél - mondta halkan a hangzavarban.

A fiú lassan, kábultan kiegyenesedett. Fredric lelkesen csapkodta a hátát. - Hihetetlen vívás volt! Még én is tanultam néhány új mozdulatot, miközben titeket figyeltelek. És ez a tünde, ez döbbenetes!

De hát veszítettem, tiltakozott némán. Orik széles mosollyal dicsérte a teljesítményét, de Eragon csak a magányos, néma Aryát látta. A tünde alig észrevehető mozdulattal mutatta a gyakorlótértől mérföldnyire eső dombot, azután sarkon fordult és elindult. A tömeg szétvált előtte. Emberek és törpék elhallgattak, ahogy elment mellettük.

Eragon Orikhoz fordult. - Mennem kell. Hamarosan visszatérek a sárkányerődbe. - Gyors mozdulattal hüvelyébe lökte Zar'rocot, és fölkapaszkodott Saphirára. A sárkány felröppent a gyakorlótérről, ahol a tengernyi bámész arc mind őt bámulta.

Ahogy a domb felé repültek, Eragon látta a mélyben az egyenletes, könnyű léptekkel futó Aryát. *Ugye tetszetősnek találsz az alakját?*, kérdezte Saphira.

Igen, ismerte be a fiú elvörösödve.

Az arca erőteljesebb a legtöbb emberénél, mondta leereszkedően

Saphira. *Viszont hosszú, mint egy lóé, és mindent összevéve elég lapos.*

Eragon döbbsen nézett Saphirára. *Te most féltékeny vagy?*

Lehetetlen. Én sohasem féltékenykedem!, sértődött meg a sárkány.

Ismerd el, hogy féltékeny vagy!, nevette el magát a fiú.

A sárkány hangosan összecsapta állkapcsait. *Nem vagyok!* Eragon elmosolyodott, megcsóválta a fejét, de ennyiben hagyta a dolgot. Saphira súlyosan zöttyent le a dombra, alaposan összerázva lovasát. Eragon egyetlen megjegyzés nélkül ugrott le róla.

Arya már a közelben járt röpke lépteivel. Eragon még senkit se látott ilyen gyorsan futni. Még a domb tetején sem lihegett. Eragonnak váratlanul elakadt a szava, lesütötte a szemét. A tünde odalépett mellé, és azt mondta Saphirának: - Skulblaka, eka celöbra ono un mulabra ono un onr Shur'tugal né haina. Atra nosu waíse fricai.

Eragon a legtöbb szót nem értette, de Saphira nyilvánvalóan vette az üzenetet. Meglengette a szárnyait, kutatóan nézte Aryát, azután mély morranással bólintott. Arya elmosolyodott. - Boldog vagyok, hogy meggyógyultál - mondta Eragon. - Nem tudtuk, megmaradsz-e.

- Azért jöttem ma ide - felelte Arya, és ránézett. Zengő hangon, különös kiejtéssel beszélt, valami trillázó felhanggal, mintha mindjárt dalolni kezdene. - Az adósod vagyok, nem feledkezem meg róla. Megmentetted az életemet. Ezt sosem felejttem el.

- Ez... ez igazán semmiség - hebegte Eragon. Nehezen találta a szavakat, és már akkor hamisnak érezte, amikor kimondta őket. Zavartan másra terelte a szót. - Hogy kerültél Gil'eadba?

Fájdalom árnyékolta el Arya arcát. A távolba nézett. - Sétáljunk. - Leereszkedtek a dombocskáról, és elindultak a Farthen Dûr felé. Eragon tiszteletteljesen hallgatott, Saphira csendesen ballagott mögöttük. Végül Arya fölemelte a fejét, és a fajtájára jellemző előkelőséggel mondta: - Adzsihádtól hallottam, hogy ott voltál, amikor Saphira tojása felbukkant.

- Igen. - Először gondolt arra, mekkora erő kellett ahhoz, hogy a tojás megtegye azt a sok tucat mérföldet, amely a Du Weldenvardent és a Gerincet elválasztja. Ha ő kísérelne meg ilyesmit, az katasztrófát, ha ugyan nem halált jelentene számára.

- Akkor tudd meg - folytatta sötéten a tündelány -, hogy abban a pillanatban, amikor megláttad, én már Durza foglya voltam. - Szavai elteltek keserűséggel és fájdalommal. - Ő vezette azokat az urgalokat, akik rajtunk ütöttek, és lemészárolták társaimat, Faolint és Glenwinget. Valahonnan tudták, hol várjanak ránk - és senki nem figyelmeztetett minket. Elkábítottak, és Gil'eadba hurcoltak. Ott aztán Galbatorix megbízta Durzát, tudja meg, hova vittem a tojást, és mindent szedjen ki belőlem Ellesméréával kapcsolatban.

Tekintete fagyos lett, állkapcsának vonala megkeményedett. - Hónapokig próbálkoztam hasztalan. A módszerei... gorombák voltak. Amikor a kínzással kudarcot vallott, megparancsolta katonáinak, töltsék kedvüket velem. Szerencsére még mindig maradt annyi erőm, hogy babrálhassak az elméjükkel, és tehetetlenné változtassam őket. Végül Galbatorix parancsot adott, hogy vigyenek Urû'baenbe. Megrettentem, mikor ezt hallottam, mert testileg-lelkileg elfáradtam, nem maradt erőm az ellenállásra. Ha nem jössz, egy héten belül

Galbatorix előtt álltam volna.

Eragon összeborzadt. Elképesztő, hogy a lány mindezt túlélte. Még mindig maga előtt látta sebeit. Halkan kérdezte: - Miért mondd el nekem ezt?

- Hogy tudd, mitől menekültem meg. Ne képzeld, hogy elfelejthetem hősiességedet.

Eragon tisztelettel meghajtotta a fejét. - Mihez kezdesz most? Visszatérsz Ellesmérába?

- Még nem. Sok itt a tennivaló. Nem hagyhatom el a vardeneket - Adzsihádnak szüksége van a segítségemre. Láttam, hogyan vizsgáztál fegyverrel és mágiában. Brom jól oktatott. Felkészültél tanulmányaid folytatására.

- Úgy érted, Ellesmérába kell mennem?

- Igen.

Eragon villanásnyi bosszúságot érzett. Hát neki és Saphirának semmi beleszólása sincs? - Mikor?

- Ez még nincs eldöntve, de néhány héten belül.

Legalább ennyi időt adtak, gondolta Eragon. Saphira említett valamit, és ő most továbbadta Aryának: - Mit akartak csináltatni velem az Ikrek?

Arya undorral lebiggyesztette formás ajkát. - Valamit, amire még ők is képtelenek. Valóban meg lehet idézni egy tárgy valódi formáját, ha kiejtik nevét az ősnnyelven. Évek munkája és nagy önfegyelem kell hozzá, de jutalmul elnyered a feltétlen uralmat a tárgy fölött. Ezért van az, hogy mindenki titkolja valódi nevét, mivel ha gonosz szívű tudja meg, az feltétlen uralmat nyerhet a megnevezett fölött.

- Különös - mondta Eragon egy pillanat múlva -, de mielőtt elfogtak volna Gil'eadnál, álmomban láttalak. Mintha a távolba láttam volna - és később képes is voltam rá, hogy megidézzelek -, de mindig álmaimban.

Arya elgondolkodva csücsörített. - Előfordult, amikor éreztem valaki másnak a jelenlétét, aki engem figyel, de gyakran voltam zavart, lázas állapotban. Még sosem találkoztam senkivel, sem tudományos munkában, sem legendákban, aki álmában képes lett volna látásra.

- Magam sem értem. - Eragon a kezét nézte. Brom gyűrűjét forgatta az ujján. - Mit jelent a tetoválás a válladon? Nem akartam tolakodni, de mikor a sebeidet gyógyítottam... nem tehetek róla. Ugyanolyan jel, mint ami a gyűrűmön van.

- Neked van egy gyűrűd, amelyen rajta a yawë? - kérdezte a lány élesen.

- Igen. Bromé volt. Látod?

Odanyújtotta a gyűrűt. Arya megvizsgálta a zafírt, azután azt mondta: - Ezt csak a legjelesebb tündebarátok kaphatják meg. Olyan értékes, hogy évszázadok óta nem adták oda senkinek. Legalábbis azt hittem. Sose gondoltam, hogy Islanzadi királynő ilyen sokra tartotta Bromot.

- Akkor talán nem kéne hordanom. - Eragon attól félt, hogy önhittén viselkedett.

- Dehogysis, tartsd csak meg. Védelmet nyújt, ha véletlenül találkozol valakivel a népemből, és meglehet, a királynő is kegyébe fogad. Senkinek ne beszélj a tetoválásomról. Nem szabad fölfedni.

- Rendben van.

A fiú nagyon élvezte a beszélgetést, és azt kívánta, bárcsak tovább tartott volna. Miután elváltak, keresztülvágott Farthen Dûron, közben Saphirával diskurált. Bármennyire

unszolta, a sárkány nem volt hajlandó elmondani, mit beszélt a tündével. Később eszébe jutott Murtagh, azután pedig Nasuada javaslata. *Kerítek valami ennivalót, azután meglátogatom*, határozta el. *Megvársz, hogy együtt térhessünk vissza a sárkányerődbe?*

Megvárlak, eredj!, felelte Saphira.

Eragon hálás mosollyal berohant Tronjheimbe, harapott valamit a konyha sötét sarkában, azután Nasuada útmutatásait követve megkereste azt a szürke kis ajtót, amelyet egy ember és egy törpe őrzött. Amikor kérte, hogy engedjék be, a törpe háromszor kopogtatott az ajtón, azután elhúzta a reteszt. - Csak kurjantsál, ha ki akarsz jönni! - mondta az ember barátságos mosollyal.

A cella meleg és világos volt: az egyik sarokban mosdóállvány, a másikban íróasztal, toll és tinta. A mennyezetet dús faragás és tarka lakkozás díszítette, a padlót plüss szőnyeg borította. Murtagh egy széles ágyon hevert, és egy tekercset olvasott. Meglepve nézett föl, és vidáman kiáltotta: - Eragon! Reméltem, hogy eljössz!

- Hogyhogy. - mármint én azt gondoltam...

- Azt hitted, valami patkánylyukba vagyok bezárva, és ott rágszálom a száraz kenyérhéjat? - Murtagh vigyorogva felült. - Igazából én is ilyesmire számítottam, de Adzsihád mindent megad nekem, amíg nem okozok gondot. Hatalmas adagokat kapok, és bármit idehoznak a könyvtárból, amit csak kérek. Ha nem vigyázok, kövér tudós lesz belőlem!

Eragon elnevette magát. - Nem is haragszol? - kérdezte mosolyogva. - Mégiscsak fogoly vagy.

- Ó, eleinte haragudtam - vont a vállát Murtagh. - De minél többet gondolkodtam a dolgon, annál inkább rájöttem, hogy a lehető legjobb helyen vagyok. Még ha Adzsihád visszaadná is a szabadságomat, akkor is az idő legnagyobb részét ebben a szobában tölteném.

- De hát miért?

- Tudod te azt. Mindenkit feszélyeznék, mivel tudják, ki vagyok, és mindig akadna ember, aki nem érné be goromba szavakkal, rosszindulatú pillantásokkal. De elég ebből, alig várom, hogy megtudjam, mi újság. Mesélj!

Eragon beszámolt az elmúlt két nap eseményeiről, nem hagyta ki a könyvtári találkozást sem az Ikrekkel. Mikor befejezte, Murtagh elgondolkodva hátradőlt. - Úgy vélem - mondta -, Arya fontosabb személy, mint hittük. Gondold csak végig, amit megtudtál: a kard mestere, erős a mágiában, és ami a legfontosabb, őt választották ki a sárkánytojás őrzésére. Még a tündék között sem lehet közrendű!

Eragon egyetértett vele.

Murtagh a mennyezetre pillantott. - Tudod, sajátosan békésnek találom ezt a fogságot. Életemben először nem kell félnem. Tudom, kellene... mégis van valami ebben a helyben, ami megnyugtat. De segít az is, hogy éjszaka kialhatom magam.

- Értem, mire gondolsz - jegyezte meg Eragon fanyarul. Puhább helyet keresett az ágyon.

- Nasuada azt mondta, hogy meglátogatott téged. Mondott valami érdekeset?

Murtagh tekintete a távolba révedt, megrázta a fejét. - Nem, csak találkozni akart velem. Hát nem olyan, akár egy hercegnő? És a fellépése! Amikor először belépett azon az ajtón, azt hittem, Galbatorix udvarának valamelyik

palotahölgye. Nem egy grófnéval és márkinéval találkoztam, aki Nasuadához képest inkább koca, mint mágnásasszony!

Eragon egyre riadtabban hallgatta ezt a dicséretet. *Lehet, hogy semmit nem jelent!*, figyelmeztette magát. *Túl könnyen vonsz le következtetéseket.* De sehogy sem tudott szabadulni a rossz előérzettől. Hogy valamivel kiverje a fejéből, megkérdezte: - Murtagh, mennyi ideig maradsz itt a börtönben? Nem rejtőzhetsz el ide örökké.

Murtagh közönyösen vállat vont, de amit mondott, annak súlya volt. - Pillanatnyilag elég nekem, hogy itt lehetek és pihenhetek. Semmi okom rá, hogy másutt keressek menedéket, vagy alávessem magam az Ikrek vizsgálatának. Semmi kétség, egyszer bele fogok unni, de most... elégedett vagyok.

MEGNYÚLNAK AZ ÁRNYAK

Saphira azzal ébresztette Eragont, hogy keményen megbökte az orrával, és végigkaristolta állának érdes pikkelyeivel. - Aúú! - kiáltotta a fiú, és felült. A barlang sötét volt, csak a lámpa ellenzője mögött izzott a szűrt fény. Kint a sárkányerődben ezernyi színben ragyogott a lámpakoszorútól övezett Isidar Mithrim.

Izgatott törpe állt a barlang bejáratában, és a kezét tördelte. - Jönnöd kell, Argetlam! Nagy baj van! Adzsihád hívat. Nincs idő!

- Mi a baj? - kérdezte Eragon.

A törpe csak a fejét rázta. Szakálla hullámozott. - Menj, muszáj! Carkna bragha! Ebben a pillanatban!

Eragon felcsatolta Zar'rocot, megragadta íját, nyilait, azután fölnyergelte Saphirát. *Na, ennyit az éjszakai nyugalomról*, dohogott a sárkány, és lekuporodott a padlóra, hogy lovása fölülhessen a hátára. A fiú hangosan ásított, miközben Saphira kiszökkent a barlang száján.

Tronjheim kapujánál, ahol földet értek, a komor ábrázatú Orik fogadta őket. - Gyertek, a többiek már várnak! - Tronjheimen keresztül Adzsihád dolgozószobájába vezette őket. Eragon útközben megrohanta kérdéseivel, de Orik csak annyit felelt: - Magam sem tudom. Várj, míg találkozol Adzsiháddal.

A dolgozószoba nagy ajtaját két testes őr nyitotta ki. Adzsihád az asztala mögött állt, és gondterhelten tanulmányozott egy térképet. Ott volt Arya is, és egy szíjas izmú férfi. Adzsihád fölnézett. - Jól van, megjöttél, Eragon. Íme, Jörmundur, a helyettesem.

Eragon és Jörmundur üdvözölték egymást azután visszafordultak Adzsihádhoz. - Azért hívattalak titeket, mert nagy veszélyben vagyunk. Fél órája egy törpe rontott ki a Tronjheim alatti egyik elhagyott alagútból. Vért és hebeget, ám annyi esze azért maradt, hogy elmondja a többi törpének, mi elől menekül: alig egy napra járó földre van tőlünk egy urgál hadsereg!

Hűdött csend lett a dolgozószobában. Azután Jörmundur káromkodott egy cifrát, majd Orikkal egyszerre kezdett kérdezősködni. Arya csöndben maradt. Adzsihád fölemelte a kezét. - Nyugalom! Még nincs vége. Az urgálok nem a földön, hanem alatta közelednek. Az alagutakban vannak... lentől várhatjuk a támadást.

Eragon túlkiabálta a hangzavart. - Miért nem tudtak erről a törpék? Hogyan találtak rá az urgálok az alagutakra?

- Szerencsénk van, hogy ilyen hamar megtudtuk! - bömbölte Orik. Mindenki abbahagyta a beszédet, hogy őt hallgassa. - Sok száz járat lyuggatja át a Beor-hegységet, amelyek azóta néptelenek, hogy abbahagyták bennük a bányászatot. Csupán olyan bogaras törpék lakják, akik senkit sem akarnak látni. Éppen olyan könnyen megeshetett volna, hogy egyáltalán nem kapunk figyelmeztetést!

Adzsihád a térképre mutatott. Eragon közelebb lépett. A térképre Alagaësia déli részét festették föl, de Eragonétól eltérően ez részletesen ábrázolta az egész Beor-hegységet. Adzsihád ujjá arra a részre szögeződött, ahol a hegység keletről határolta Surdát. - A törpe szerint - mondta - innen jönnek.

- Orthiad! - kiáltotta Orik. Jörmundur mehökkent kérdésére elmagyarázta: - Ez egy régi településünk, amelyet elhagytunk, amikor Tronjheimet befejeztük. Addig az volt a legnagyobb városunk. De évszázadok óta nem lakik ott senki.

- És elég vén ahhoz, hogy néhány alagút beomoljon - folytatta Adzsihád. - Úgy sejtem, így vették észre a felszínen. Gyanúm szerint ezt azt Orthiádot hívhatják manapság Ithrö Zhâdaának. Ide tartott az az urgál hadoszlop is, amely Eragont és Saphirát üldözőbe vette, és biztosra veszem, hogy ide vándoroltak egész évben az urgálok. Ithrö Zhâadából oda mennek a Beor-hegységben, ahova csak akarnak. Hatalmukban áll elpusztítani mind a vardeneket, mind a törpéket.

Jörmundur a térkép fölé hajolt, és alaposan szemügyre vette. - Tudjátok, hogy hány urgál közeleg? Galbatorix csapatai velük vannak? Nem tudjuk megtervezni a védelmet anélkül, hogy tudnánk, mekkora a seregük.

- Egyiket sem tudjuk - felelte csüggedten Adzsihád -, pedig hát ezen múlik az életben maradásunk. Ha Galbatorix a saját embereivel erősíti az urgálokat, akkor nincs esélyünk. De ha nem - mert még nem akarja kikürtölni szövetségét az urgálokkal, vagy valami más okból -, akkor győzhetünk. Az idő rövideje miatt sem Orrin, sem a tündék nem segíthetnek. Ennek ellenére futárokat küldtem mindkettejükhöz, hogy hírt adjak a veszedelemről. Legalább a veszünk ne érje őket váratlanul.

Végigsimított szénfekete homlokán. - Már beszéltem Hrothgarral, és megállapodtunk abban, amit tehetünk. Egyetlen reményünk, hogy az urgálokat betereljük három nagyobb járatba, és azokon vezetjük őket Farthen Dûrba, így nem áraszthatják el sáska módjára Tronjheimet.

Arya és Eragon, mindkettőtökre szükségünk van, hogy segítsetek a törpéknek beomlasztani a fölösleges járatokat. Ez túl nagy munka lenne a közönséges embereknek. Két törpecsapat már dolgozik ezen: az egyik Tronjheimen kívül, a másik alatta. Eragon, te a kinti csoporthoz mész. Arya, te a föld alatti csoportnál leszel; Orikt majd odavezet.

- Miért nem omlasztjuk be az összes alagutat, miért kell érintetlenül hagyni a nagyokat? - kérdezte Eragon.

- Azért - felelte Orikt -, mert akkor az urgálok kénytelenek lennének eltakarítani a törmelékeket, és esetleg számunkra kedvezőtlen irány mellett döntenének. Továbbá, ha elvárnánk az idevezető utakat, akkor más törpevárosokat támadnának meg, és mi nem tudnánk időben segíteni rajtuk.

- Van még egy ok - tette hozzá Adzsihád. - Mint Hrothgartól tudom, Tronjheim az alagutak olyan szövevénye fölött áll, hogy ha túl sokat omlasztunk le, a város egyes részei a saját súlyuk miatt süllyedhetnek a föld alá. Ezt nem kockáztathatjuk.

A feszülten figyelő Jörmundur megkérdezte: - Akkor hát Tronjheimen belül nem lesz harc? Azt mondtad, az urgálokat a városon kívülre, Farthen Dûrba irányítjuk.

- Így van - felelte azonnal Adzsihád. - Nem védhetjük meg Tronjheimet teljes egészében - túl nagy az erőnkhez képest -, így hát minden átjárót és kaput lezárunk, amely a városba vezet. Ez arra kényszeríti az urgálokat, hogy a Tronjheimet körülvevő síkságra törjenek be, ott pedig bőven van hely a csapatmozgáshoz. Mivel az urgáloknak bejárásuk van az alagutakba, nem kockáztathatunk meg egy kiterjedt ütközetet. Amíg itt vannak, állandóan az a veszély fenyeget minket, hogy áttörik Tronjheim padlóját. Ha ez megtörténik, csapdába esünk, mert bentről és kintről egyaránt megtámadhatnak. Meg kell előznünk, hogy elérjék Tronjheimet. Ha elfoglalják a várost, akkor kétséges, lesz-e annyi erőnk, hogy kiverjük őket.

- És mi lesz a családjainkkal? - kérdezte Jörmundur. - Én nem fogom végignézni, hogy a feleségemet és a fiamat legyilkolják az urgalok!

A redők elmélyültek Adzsihád arcán. - Minden asszonyt és gyermeket a környező völgyekbe küldünk. Ha megvernek minket, lesznek velük vezetők, akik elviszik őket Surdába. Az adott körülmények között ennyit tehetek.

Jörmundur igyekezett palástolni megkönnyebbülését. - Uram, Nasuada is velük megy?

- Nem fog neki örülni, de igen. - Minden szem Adzsihádra szögeződött. A vezér kihúzta magát. - Az urgalok órákon belül ideérnek. Tudjuk, hogy sokan vannak, de meg kell tartanunk Farthen Dûrt. Kudarcunk a törpék pusztulását, a vardenek halálát jelentené - és végső soron Surda és a tündék is elvesznének. Ez olyan csata lesz, amelyet nem veszíthetünk el. Most pedig menjetek, végezzétek a munkátokat! Jörmundur, készítsd föl az embereket a harcra. Kijöttek a dolgozószobából, és szétszóródtak. Jörmundur a barakkok felé vette útját, Orik és Arya a föld alá vezető úton indult el, Eragon, Saphirával az oldalán, befordult Tronjheim egyik fő folyosójára. A korai óra ellenére a városhegy nyüzsgött, mint egy hangyaboly. Emberek futkostak, üzeneteket kiabáltak, vagy batyuba kötött holmijukat cipelték.

Eragon korábban már harcolt és ölt, ám ettől a harctól, amely most várt rá, összeszorította a szívét a félelem. Még sose kellett úgy küzdenie, hogy előre tudott volna a csatáról. Most viszont így állt a helyzet, és ez rettegéssel töltötte el. Néhány ellenség nem csorbította az önbizalmát, tudta, hogy Zar'rockal és varázserejével simán megvédi magát akár három-négy urgallal szemben is -, de egy nagyobb csatában minden megtörténhet.

Kiléptek Tronjheimből, hogy megkeressék azokat a törpéket, akiknek segíteniük kell. A nap vagy a hold fénye nélkül Farthen Dûr koromfekete volt, és a kráterben ide-oda vonuló lámpáktól még sűrűbbnek rémlett a sötétség. *Talán Tronjheim túlsó oldalán vannak*, vélte Saphira. Eragon egyetértett, és felült sarkányára.

Megkerülték Tronjheimet, és rögtön észre is vettek egy sor lámpát. Saphira arrafelé fordult, és tökéletes nesztelenséggel ért földet a meghökkent törpék mellett, akik szorgalmasan csákányoztak. Eragon gyorsan elmagyarázta, miért jött. - Közvetlenül alattunk tizenhárom lábnyira van egy alagút - mondta egy hegyes orrú törpe. - Nagyon hálásak lennénk minden segítségért.

- Ha lementek az alagút tetejéről, meglátom, mit tehetek. - A hegyes orrú törpe kétkedve sandított rá, de azért utasította a csákányozókat, hogy menjenek arrébb.

Eragon lelassította lélegzését, és felkészült a varázslatra. Lehet, hogy valóban minden földet eltávolíthat az alagútról, de meg kell őriznie az erejét későbbre is. Ehelyett inkább úgy próbálja berogyasztani az alagutat, hogy meggyengíti a mennyezet egy szakaszát.

- Thrysta deloi! - suttogta, és az erő csápjait mélyesztette a földbe. Csaknem azonnal sziklába ütközött. Nem vett tudomást róla, mélyebbre nyúlt, amíg meg nem érezte az alagút ürességét. Ekkor hibákat keresett a sziklán. Valahányszor talált egyet, megmozgatta, megnyújtotta, kiszélesítette a repedéseket. Fáradságos munka volt, de nem izzasztotta meg jobban, mint ha kézzel törte volna a követ. Egyelőre nem látszott az eredmény, ami nem kerülte el a türelmetlen törpék figyelmét.

Eragon nem tágtott. Nemsokára zajos reccsenés hallatszott, amelyet tisztán hallani lehetett a felszínen. Folyamatos csikorgás után a föld úgy omlott be, ahogy a víz folyik le a kádból, ha kihúzzák a dugót. Huszonhárom láb átmérőjű, tátongó üreg maradt utána.

Miközben az ujjongó törpék eltömték az alagutat omladékkal, a hegyes orrú törpe a következő alagúthoz vezette Eragont. Ezt sokkal nehezebb volt beomlasztani, de ismét sikerrel járt. A következő néhány órában Saphira segítségével több mint fél tucat alagutat rogyasztott be Farthen Dûrban.

Miközben dolgoztak, fölöttük egy apró folton világosabb lett az ég. Ahhoz nem volt elegendő, hogy lássanak, de fokozta Eragon önbizalmát. Elfordult az utolsó alagút omladékától, és érdeklődve figyelte a tájat.

Az idősebb vardenek vezetésével asszonyok és gyermekek tömege vonult kifelé Tronjheimből. Mindenki ennivalót, ruhákat, egyéb holmikat vitt. Javarészt ifjú és koros harcosokból álló kis csoport kísérté őket.

Am a leglázasabb nyüzsgés Tronjheim tövében volt tapasztalható, ahol a vardenek és törpék serege gyülekezett. A haderő három zászlóaljra oszlott. Mindegyik előtt a vardenek lobogóját emelték a magasba, amelyen a bíbor mezőre mutató kard felett egy fehér sárkány fogott egy rózsát.

A férfiak hallgatagok és acélkemények voltak. Hajuk hosszan omlott le a sisak alól. Sokan csupán karddal és pajzsral fegyverkeztek föl, viszont több sor lándzsást és pikást is lehetett látni. A zászlóaljak mögött az íjászok ellenőrizték a húrokat.

A törpék súlyos harci öltözetet viseltek: térdig érő, fényes acélpáncélt, bal karjukon a klánjuk jelképét hordozó, vastag, kerek pajzsot, derekukon kurta kardot. Jobbjuk csákányt vagy csatabárdot markolt. Lábukat különösen finom szemű sodronypáncél takarta. Vassisakot és rézzel kivert csizmát viseltek.

Apró alak bukkant elő a távolabbi zászlóalj mögül. Eragon és Saphira felé sietett. Orik volt, ugyanolyan viseletben, mint a többi törpe. - Adzsihád üzeni, hogy csatlakozzatok a hadsereghez - mondta. - Nincs több beomlasztható alagút. Vár benneteket az étel.

Eragon és Saphira elkísérte Orikot egy sátorhoz. Eragont kenyér és víz várta, a sárkányt egy halom szárított hús. Zokszó nélkül megették; még mindig jobb, mint éhesen maradni.

Amint végeztek, Orik azt mondta, várjanak, és eltűnt a zászlóalj mögött. Mikor visszatért, törpék cipelték utána hosszú sorban egy lemezpáncél darabjait. Orik fölemelte az egyiket, és odaadta Eragonnak.

- Mi ez? - kérdezte a fiú, a csiszolt fémet tapogatva. A páncélt szövevényes vésetek és aranyberakások ékesítették. A súlyos acéllapok vastagsága helyenként elérte az egy hüvelyket. Ekkora teherrel egyetlen harcos sem képes küzdeni. Továbbá túl sok darabból állt egy emberhez képest.

- Hrothgar ajándéka - mondta Orik, és igen elégedettnek látszott. - Olyan régen hevert már a kincstárunkban, hogy csaknem megfeledkeztünk róla. Egy másik korban kovácsolták, még a Lovasok bukása előtt.

- De mire való? - kérdezte Eragon.

- Nos hát, természetesen sárkánypáncél! Csak nem gondolod, hogy a sárkányok védtelenül mentek harcba? A teljes vérték ritkák, mert túl sokáig tart az elkészítésük, és mert a sárkányok mindig növekednek. De Saphira még nem túl nagy, így hát jónak kell lennie rá.

Sárkány páncél! Saphira az orrával megbökte az egyik darabot. *Mi a véleményed?*, kérdezte Eragon.

Próbáljuk föl, felelte a sárkány, félelmetesen megvillanó szemmel.

Meglehetős ideig tartó fáradozás után Eragon és Orík hátralépett, hogy megcsodálja az eredményt. Saphira nyakát teljes hosszában - a tüskéket kivéve - egymást fedő, háromszögű vaspikkelyek takarták. Hasát és mellét a legsúlyosabb darabok védték, míg a könnyebbek a farkára kerültek. Lábaik és hátát teljesen eltakarta a páncél. A szárnyai fedetlenek maradtak. Egyetlen öntött vaslap óvta a fejét, szabadon hagyva az alsó állkapcsát, hogy harapasson és téphessen.

Saphira próbaképpen behajlította a hátát. A páncél hajlékonyan követte a mozgását. *Lefog lassítani, viszont segít kivédeni a nyilakat. Hogy festek?*

Borzasztóan rémítő vagy!, felelte Eragon őszintén. A sárkány örült.

Orík fölszedte a földről a többi páncélt. - Neked is hoztam vértet, noha sokáig kellett keresgélnem, míg találtam rád illőt. Ritkán kovácsolunk fegyvert embernek vagy tündének. Nem tudom, ez kinek készült, de sosem használták, és jól fog szolgálni téged.

Eragon belebújt egy merev bőrre dolgozott karikákból álló páncélba, amely a térdéig omlott, súlyosan nehezedett a vállára, és csilingelt minden mozdulatra. Felcsatolta Zar'rocot; a kardöv segített, hogy a páncél ne lengjen ide-oda. A fejére bőrsapka került, arra a sodrony fejkendő, és végül egy arany-ezüst sisak. Karvédőt és lábvédőt szíjazott az alkarjára és a lábszárára, a kezére lánckesztyűt húzott. Végül Orík adott neki egy széles pajzsot, amelyre tölgyfát festettek.

Fel se lehetett becsülni az értékét a fegyverzetnek, amit ő és Saphira kapott. Eragon meghajolt, és azt mondta: - Köszönöm az ajándékokat. Mélységesen hálás vagyok Hrothgar bőkezűségéért.

- Ne most köszönd - kuncogott Orík. - Várj, amíg a páncél megmenti az életedet.

Körülöttük megindultak a harcosok. A három zászlóalj Farthen Dûr különböző pontjain foglalta el a helyét. Eragon Oríkra nézett, mert nem tudta, mit tegyen. A törpe vállat vont. - Úgy vélem, el kell kísérnünk őket. - Beálltak az egyik zászlóalj mögé, amely a kráterfalhoz indult. Eragon az urgatok után kérdezősködött, de Orík csak annyit tudott, hogy előőrsoket helyeztek el az alagutakban, és ezek még nem hallották, nem is látták őket.

A zászlóalj megállt az egyik beomlasztott alagútnál. A törpék felhalmozták a törmeléket, hogy aki az alagútban van, könnyen felkapaszkodhasson. *Ez lehet az egyik hely, ahol előkényszerítik a föld alól az urgat sereget,* vélte Saphira.

Sok száz lámpát erősítettek földbe szúrt rudakra. A nagy fénytócsa úgy izzott, mint a lemenő nap. Tüzek égtek az alagút tetejének peremén, hatalmas üstökben forrt a szurok. Eragon émelyegve elfordította a tekintetét. Szörnyű dolog bárkit is így ölni meg, még ha az csak egy urgat is.

Kihegyezett fácskákat ütöttek a földbe, hogy tüskés akadályt képezzenek a zászlóalj és az alagút között. Eragon meglátta az alkalmat, hogy segíthessen. Csatlakozott egy embercsapathoz, amely árkokat ásott a nyársak között. Saphira is segített: óriás karmaival kaparta ki a földet. Miközben ők robotoltak, Orík elment ellenőrizni az épülő torlaszt, amely az íjászokat takarta. Eragon hálásan ivott a körbejáró borostömlőből. Miután befejezték az

árkokat, és teletűzdelték őket nyársakkal, Saphira és Eragon megpihent.

Így találta őket a visszatérő Orik. A törpe megtörölte a homlokát. - Minden ember és törpe a csatamezőn van. Tronjheimet lezárták. Hrothgar vezeti a bal oldali zászlóaljat. Adzsihád az előttünk levőt.

- És ennek itt ki a parancsnoka?

- Jörmundur. - Orik nyögve leült, csatabárdját a földre tette.

Saphira megbökte lovasát. *Nézd!* Eragon szorosabban markolta Zar'rocot, mert meglátta Tornac nyergében Murtaghot, sisakban, törpepajzzsal, kékezes pallosával.

Orik káromkodva felpattant. - Nincs semmi baj! - sietett szólni Murtagh. - Adzsihád engedett ki!

- És miért? - kérdezte Orik.

Murtagh fanyarul elmosolyodott. - Azt mondta, itt az alkalom, hogy bebizonyítsam jó szándékomat. Nyilván úgy véli, nem sok kárt okozhatok, még akkor se, ha a vardenek ellen fordulnék.

Eragon bólintott, és eleresztette a kard markolatát. Murtagh kiváló, könyörtelen harcos, pontosan olyan, akit maga mellett szeretne tudni a küzdelemben.

- Honnan tudjuk, hogy nem hazudsz? - kérdezte Orik.

- Mert én azt mondom - közölte egy határozott hang. Adzsihád lépett hozzájuk, harchoz öltözötten, mellvértben, elefántcsont markolatú karddal az oldalán. Erős kezét Eragon vállára tette, és arrébb húzta, ahol a többiek nem hallhatták. Egy pillantást vetett a fiú páncéljára. - Jól van, Orik eltalálta a méretedet.

- Igen... van valami látnivaló az alagutakban?

- Semmi. - Adzsihád a kardjára támaszkodott. - Az Ikrek egyike Tronjheimben marad. A sárkány erődből figyeli a harcot, és a testvérén keresztül tájékoztat. Tudom, hogy képes vagy az elméddel beszélni. Közd az Ikrekkel, ha valami szokatlan dolgot, *bármilyen* szokatlan dolgot tapasztalsz. Én is rajtuk keresztül továbbítom a neked szóló parancsaimat. Megértetted?

Eragon még a gondolatától is iszonyodott, hogy össze legyen kötve az Ikrekkel, de tudta, hogy szükség van rá. - Igen.

Adzsihád egy pillanatra elhallgatott. - Te nem vagy gyalogos, se lovas, nem tartozol semmiféle fegyvernemhez, amelynek valaha is parancsoltam, de azt hiszem, biztonságosabb, ha Saphirával a földön maradtok. A levegőben célpontot kínáltok az urgul íjászoknak. Saphira hátán fogsz harcolni?

Eragon még sosem harcolt lóháton, még kevésbé Saphira hátán. - Még nem vagyok biztos benne, hogy mit csinálok. Ha Saphira hátán ülök, túl magasan vagyok, legfőljebb egy kullal küzdhetek.

- Attól tartok, bőven lesznek kullak - mondta Adzsihád. Főlegyen esedezett, kihúzta a kardját a földből. - Egyetlen tanácsot adhatok: kerüld a szükségtelen kockázatot. A vardenek nem engedhetik meg maguknak, hogy elveszítsenek.

- Megfordult és távozott.

Eragon visszatért Orikhoz és Murtaghhoz. Pajzsát a térdének támasztva lekuporodott Saphira mellé. Némán várakoztak, hasonlóan a sok száz harcshoz, akik körülvették őket. Farthen Dûr fényei elhalványodtak, ahogy a napsugár lejjebb osont a kráter oldalán.

Eragon megfordult, hogy megnézzé magának a hadat. Szíve nagyot dobbant, és egész testében megdermedt. Körülbelül harminclábnyira Arya ült, ölében íjával. A fiú -

teljesen ésszerűtlenül - abban reménykedett, hogy a tünde is elkíséri a Farthen Dûr-i asszonyokat. Nyugtalanul sietett hozzá. - Harcolni fogsz?

- Azt teszem, amit tennem kell - felelte nyugodtan Arya.

- De hát ez nagyon veszélyes!

A tünde arca elsötétedett. - Engem ne csucsujgass, ember. A tündék a férfiakat és a nőket egyaránt kiképezik a harcra. Nem tartozom a ti gyámoltalan nőtényeitek közé, akik eliszkolnak, ha veszély fenyeget. Azzal bíztak meg, hogy vigyázzak Saphira tojására... és ebben kudarcot vallottam. Gyalázatot hoztam a birodalomra, és még jobban szégyellhetnem magam, ha nem vigyáznék rád és Saphirára ezen a csatatéren. Elfelejtetted, hogy a mágiám erősebb, mint itt bárkié, téged is beleértve. Ha eljön az Árny, ki tudja legyőzni rajtam kívül? És ki másnak van erre joga?

Eragon tehetetlenül nézett rá, tudta, igaza van, és gyűlölte ezt az igazságot. - Akkor vigyázz magadra. - Kétségbeesésében még hozzátette a régi nyelven. - Wiol pömnuria ilian. - A kedvemért.

Arya kényszeredetten elfordult. Fürtjeinek sötét függőnye eltakarta az arcát. Végigsimított fényezett iján, azután azt suttogta: - A wyrdem, hogy itt legyek. Az adósságot le kell róni.

A fiú visszasietett Saphirához. Murtagh kíváncsian nézett rá. - Mit mondott?

- Semmit.

Vánszorogtak az órák. A védők komoran hallgattak, ki-ki elmerült a saját gondolataiba. Farthen Dûr krátere egyre feketébb lett, csupán a vérszínű lámpák és a kátrányt forrón tartó tüzek világítottak benne. A fiú hol a páncélja láncszemeit bámulta, hol Aryát leste. Orik egyfolytában a csatabárdját fente, időnként két húzás között ellenőrizte az élet. Idegtépő volt az örökös csiszálás. Murtagh a távolba meredt.

Néha futárok száguldottak át a táboron; ilyenkor a harcosok talpra ugrottak. De a riasztás mindig hamisnak bizonyult. Az emberek és törpék egyre feszültebbek lettek; hol itt, hol ott csattantak föl mérges hangok. Farthen Dûrban a szél hiánya volt a legrosszabb - a levegő halott, mozdulatlan maradt. Egyre melegebb, fojtogatóbb, füstösebb lett, de nem fújt megkönnyebbülést hozó szellő.

Ahogy előrehaladt az éjszaka, halálos csönd telepedett a csatatérre. Az izmok megmacskásodtak várakozás közben. Eragon elnehezedő szemhéjai alól üresen bámult a sötétbe. Összeszedte magát, igyekezett úrrá lenni kábulatán.

Végül Orik mondta ki: - Késő van. Aludnunk kell. Bármilyen történet is, majd a többiek fölébresztenek. - Murtagh morgott, de Eragon túl fáradt volt ahhoz, hogy panaszkodjék. Összegömbölyödött Saphira mellett, a pajzsot használta párnának. Mielőtt a szeme lecsukódott volna, még látta, hogy Arya ébren van, vigyáz rájuk.

Almai kuszák és nyugtalanítók voltak, tele szarvas fenevadakkal és láthatatlan fenyegetéssel. Újra és újra egy mély hangot hallott, amint megkérdezi: - Készen állsz? -, de ő sose tudott mit válaszolni. Nyugtalanul, rosszul aludt. Egyszer csak megérintette a karját valami. Összerázkódott, és felébredt.

CSATA FARTHEN DŰR ALATT

Elkezdődött - mondta szomorúan Arya. A csapatok ugrásra készen, fegyvert szögezve álltak. Orik megsuhogtatta a bárdot, hogy lássa, elég helye lesz-e a csatához. Arya fölemelte íját, és nyilat helyezett a húrra.

- Egy felderítő futott ki az alagútból néhány perce - mondta Murtagh Eragonnak. - Jönnék az urgalok.

Figyelték az emberek és a nyársak között az alagút sötét száját. Eltelt egy perc, azután még egy... és még egy. Eragon, egy pillanatra sem véve le a szemét az alagút bejáratáról, fölkapaszkodott Saphira nyergébe. Zar'roc súlya megnyugtatóan húzta a kezét. Azután fölkiáltott egy ember: - Hallom őket!

A harcosok megmerevedtek, a kezek szorosabban markolták a fegyvereket. Senki sem mozdult... még csak nem is lélegeztek. Valahol fölnyerített egy ló.

Nyers urgálúvöltés hasított a levegőbe. Sötét alakok buggyantak ki az alagút száján. Egy parancsszóra megdőltek az üstök, és égető kátrányt öntöttek az alagút éhes torkába. A szörnyek vonítva csapkodtak kínjukban. Fáklya repült a bugyborékoló szurokba, zsíros, narancssárga lángoszlop csapott föl az alagút bejáratánál, elnyelve az urgalokat. Eragon émelyegve pillantott a másik két zászlóalj felé, és ott is hasonló tüzeket látott. Hüvelyébe lökte Zar'rocot, és felajzotta íját.

Hamarosan újabb urgatok gázoltak át a szurkon, letaposva a fajtájukbeliek égő hulláit. Szorosan egymás mellett, tömör falként közeledtek az emberek és törpék felé. A barikád mögött, amelynek építésében Orik is részt vett, az íjászok első sora megfeszítette ívét, és kilőtte nyilait. Eragon és Arya is hozzájárult az öldöklő záporhoz. A nyílvesszők átluggatták az urgat sorokat.

A csatárlánc behorpadt, majdnem szétszakadt, de aztán eltakarták magukat pajzzsal, és tovább rohmoztak. Az íjászok ismét lőttek, ám az alagút észveszejtő iramban okádta az urgatokat.

Eragon elszörnyedt ettől a sokaságtól. Valamennyit meg kell ölniük? Tévelyítő feladat! Csak az bátorította, hogy nem látta Galbatorix katonáit az urgatok között. Legalábbis egyelőre.

A sűrű massa végeérhetetlenül fortyogott elő a föld alól. A szörnyek rongyos, ronda zászlókat emeltek a magasba. Baljós bögést vertek vissza Farthen Dûr falai; fölrecsegték az urgat harsonák. A sereg vad csatáüvöltéssel rohmozott.

Nekifutottak a kihegyezett fákknak, amelyek nyomban felnyársalták az első sorokat. Ernyedt hullák csüngtek a vértől síkos karókról. Fekete nyilak *zápora* verte végig a torlaszt, amely mögött a védők lapultak. Eragon a pajzsa mögé bújt, Saphira elfedte a fejét. A nyilak ártalmatlanul pattogtak le a páncéljáról.

A karók egy pillanatra megállították a zűrzavarosan kavargó urgat hordát. A vardenek összébb húzódtak, és várták a következő támadást. Némi szünet után ismét felhangzottak a csatakiáltások, és az urgatok nekilendültek. Ez a roham még ádázabb volt. A lendület keresztülsodorta az urgatokat a karókon a pikásokig, akik eszeveszett szurkálással igyekeztek visszavetni őket. Kis ideig ki is tartottak, de a fenyegető áradatot nem állíthatták meg, és végül átcsapott rajtuk.

A védők első vonala meghátrált, a két had fő erői először kerültek szembe. Az emberek és a törpék fülsiketítő ordítással vetették magukat a

küzdelembe. Saphira felbőgött és előreugrott, egyenesen a sűrűjébe, bele a lárma és a tusakodás kellős közepébe.

Karmaival és agyaraival széttépett egy urgalt. Fogai éppen olyan gyilkos fegyverek voltak, mint bármelyik kard, a farka óriási buzogányként suhogott. Eragon a nyeregből hárította az egyik urgalt főnök pörölycsapását, megvédte a sárkány érzékeny szárnyát. Zar'roc bíbor pengéje mintha az élvezettől villogott volna, ahogy vér csurrant végig az élén.

Eragon a szeme sarkából látta, hogy Orik csatabárdjának hatalmas csapásaival szegi nyakát az urgaloznak. A törpe mellett Murtagh ült a lován. Arca ádáz vicsorgásra torzult, suhogó pallosa nem ismert akadályt. Azután Saphira megpördült, és Eragon látta Aryát, amint éppen átugrik ellenségének élettelen testén.

Egy urgalt fellökött egy sebesült törpét, és Saphira jobb mellső lábát csapkodta. Kardja szikrazáport szórva lepattant a páncélról. Eragon a fejére vágott, de Zar'roc megakadt a szörny szarvában, és kiugrott gazdájának kezéből. Eragon átkozódva leszökött Saphiráról, az urgalt pofájába csapta a pajzsát, kirántotta Zar'rocot a szarvból, azután lebukott a következő, támadó urgalt elől.

Saphira, gyere!, kiáltotta, ám a csata árhulláma elválasztotta őket. Váratlanul nekiugrott egy kull, és ütésre emelte bunkóját. Mivel nem tudta időben fölemelni a pajzsát, Eragon felkiáltott: - Jierda! - A kull feje éles csattanással hátra-csuklott. Kitört a nyaka. Még négy urgalt roskadt össze Zar'roc éhes marásától, azután Murtagh odaugratott Eragonhoz, és visszanyomta az urgalokat.

- Gyere! - ordította. Lenyúlt Tornacról, felrántotta Eragont a lóra. Saphira felé vágattak, akit ellenséges tömeg vett körül. Tizenkét urgalt döfködött feléje a lándzsájával, és már sikerült átszúrniuk mindkét szárnyát. A sárkány vére a földre fröccsent. Valahányszor rárontott egy urgaltra, azok összeverődtek, és a szemét vették célba, így kénytelen volt visszavonulni. Ha karmaival próbálta félresodorni a lándzsákat, az urgaltok hátraugrottak, és kikerülték a csapását.

Saphira vérének látványa megvadította Eragont. Eszeveszett üvöltéssel ugrott le Tornacról, és keresztüldöfte a legközelebbi urgalt. Semmitől se riadt vissza, csak segíthessen Saphirán. Támadása eléggé megzavarta az urgalokat ahhoz, hogy a sárkány kitörhessen. Egy rúgással a levegőbe röpített egy urgalt, azután rálépett. Eragon megragadta nyakának egyik tuskéjét és nyeregbe pattant. Murtagh fölemelte a kezét, majd megrohant egy másik urgalt csoportot.

Saphira és Eragon néma egyetértéssel felrepültek a küzdő csapatok fölé, hogy egy pillanatra kiszabadulhassanak a tomboló őrületből. Eragon reszketett és zihált. Izmai húrként feszültek, készen a következő támadás hárítására. Minden idegszála vibrált az erőtől, még soha nem érezte magát ennyire elevennek.

Saphira addig körözött, míg visszanyerték erejüket, azután célba vette az urgalokat. Egészen mélyre ereszkedett, hogy ne vegyék észre. Hátról közelítette meg a szörnyetegeket, ott, ahol íjászaik gyülekeztek.

Mielőtt az urgaltok észbe kaphattak volna, Eragon két íjász fejét csapta le, Saphira hármát kibelezett. Majd miközben recsegett a riadó, felszárnnyalt, és villámsebesen kívül került az íjások lőtávolságán.

Ugyanezt a taktikát alkalmazták egy másik szárnyon. Saphira lopakodott és támadott, fölhasználta a félhomályt, amely csaknem lehetetlenné tette az urgaloknak, hogy kiszámíthassák, hol fog legközelebb lecsapni a sárkány. Eragon nyilazott, mikor a levegőben voltak, de gyorsan kifogyott a vesszőkből. Hamarosan nem maradt más a tarsolyában, mint a mágia, azt pedig meg akarta őrizni a legnagyobb szükség idejére.

Saphira repülései a harctér felett páratlan lehetőséget nyújtottak a fiúnak, hogy láthassa a csata állását. Három ütközet tombolt Farthen Dûrban az alagutak szájánál. Az urgalok hátrányban voltak, mivel meg kellett osztaniuk csapataikat, és a föld alól képtelenek voltak felfejleszteni a teljes haderejüket. Ám a vardenek és törpék még így sem tartóztathatták fel a szörnyetegeket, és azok lassan szorították őket Tronjheim felé. A védők szinte elvesztek az urgalok között, akiknek tömegét folyamatosan gyarapította az alagutakból tóduló utánpótlás.

Az urgalok a zászlóik köré gyülekeztek, amelyek mindegyike egy-egy klánt jelképezett, de nem lehetett látni, hogy ki irányítja a sereget. A klánok ügyet sem vetettek egymásra, mintha máshonnan kapnák a parancsokat. Eragon szeretne volna tudni, hogy ki a vezér, mert akkor Saphirával közösen megölhette volna.

Eszébe jutott Adzsihád parancsa, és elkezdte továbbítani az adatokat az Ikreknek. Azokat érdekelte, hogy az urgaloknak látszólag nincsen vezére, és alaposan kifaggatták. Majd megjött a kurta válasz: *Az a parancs, hogy segíts Hrothgarnak; rosszul áll a szénája.*

Értettem, felelte Eragon.

Saphira gyorsan odarepítette az ostromolt törpékhez, és lecsapott Hrothgar közelében. Az aranypáncélos törpekirály rokonainak kis csoportja előtt állt, kezében Volunddal, ősei pörölyével. Fehér szakálla megvillant a lámpafényben, amikor csodálattal fölnézett Saphirára.

A sárkány a törpék mellett ért földet, és szembefordult a rohamozó urgalokkal. Látványától még a legvitézesebb kullnak is inába szállt a bátorsága, ami lehetőséget adott a törpéknek az ellentámadásra. Eragon igyekezett megóvni Saphirát. A bal oldalát a törpék védték, ám jobbról és előlről az ellenség dühöngő tengere támadt. Eragon nem ismert kegyelmet, minden előnyt kihasznált, és varázsolta, valahányszor Zar'roc nem lehetett a segítségére. Egy lepattanó lándzsa behorpasztotta a pajzsát, és megzúzta a vállát. A fájdalomra ügyet sem vetve kettéhasított egy urgal koponyát, összeelegyítve csontot, vasat és agyvelőt.

Ámulatba ejtette Hrothgar, aki emberi és törpe mértékkel mérve is vénséges volt, mégsem akadt párja a harcmezőn. Nem volt urgal, lett légyen az kull vagy mezei szörny, aki megállhatott volna a király és testőrei előtt. Valahányszor Volund lecsapott, az mindig lélekharangot kondított meg egy ellenségnek. Miután egy lándzsa leterítette egyik katonáját, Hrothgar felragadta a fegyvert, és olyan elképesztő erővel röpítette vissza a küldőjének, hogy átszögezte vele a mintegy hatvanhat lábnyira álló urgalt! Ez a hősiesség még nagyobb vakmerőségre sarkallta Eragont, hogy így találjon becsületet a vitéz király szemében.

Nekitámadt egy óriás kullnak, de az túl messze volt, és a fiú majdnem kizuhant Saphira nyergéből. Mielőtt visszanyerte volna az egyensúlyát, a kull áttörte a sárkány védelmét, lecsapott kardjával, és eltalálta Eragon sisakjának oldalát.

A fiú káprázó szemmel, zúgó füllel hanyatlott hátra a nyeregben.

Miközben ő kábán tápáskodott, a kull már készült is a következő csapásra. Ám ahogy lesújtott, váratlanul vékony penge bukkant elő a melléből. A szörnyeteg üvöltve rogyott össze, és a helyén ott állt Angela.

A boszorkány hosszú, vörös köpenyt viselt zöldre-feketére zománcozott, furcsa, barázdált páncélja fölött, és különös, kétkezes fegyvert forgatott: egy hosszú botot, amelynek mindkét végére kardpengét erősítettek. Pajkosan Eragonra kacsintott, azután előrerontott; markában úgy pörgött a fegyver, mint a keringő dervis szoknyája. Úrnője sarkában Solembum rohant, ezúttal kócos kisfiú képében, kezében pici fekete törrel, tűhegyes fogait ragadozó módjára vicsorítva.

Az ütéstől kábult Eragonnak végre sikerült fölegyenesedni a nyeregben. Saphira a levegőbe szökkent és a magasban keringett, időt adva lovasának, hogy magához térhessen. A fiú végigtekintett Farthen Dûr síkságán, és rémülten látta, hogy mind a három ütközet rosszul áll. Sem Adzsihád, sem Jörmundur, sem Hrothgar nem tudta megállítani az urgalokat. Egyszerűen túl sokan voltak.

Azon tűnődött, vajon hány urgalt ölhetne meg varázslattal? De ismerte a korlátait. Ha annyit ölhetne meg, hogy az már nyomjon a latban... az valószínűleg öngyilkosság lenne. Talán az kéne a győzelemhez.

Egyik végeláthatatlan óra követte a másikat. A vardenek és törpék kimerültek, de az urgalokat frissen tartotta a folyamatosan érkező erősítés.

Olyan volt, akár egy lázálom. Noha teljes erejükből küzdöttek Saphirával, mindig akadt egy újabb urgál, aki elfoglalta az elesett helyét. Eragon egész teste fájt, de főleg a feje. Valahányszor mágiát használt, mindig veszített egy kicsit az erejéből. Saphira jobb állapotban volt, noha szárnyait többször is átszúrták.

Miközben egy csapást hárított, az Ikrek hirtelen kapcsolatba léptek vele. *Lárma hallatszik Tronjheim alól! Úgy tűnik, az urgalok igyekeznek beásni magukat a város alá! Te és Arya omlasszátok be az alagutjaikat!*

Eragon egy kardcsapással elintézte ellenfelét. *Rögtön ott vagyunk.* Aryát kereste és látta, hogy egyszerre több urgallal viaskodik. Saphira gyorsan utat tört a tündéhez. Összezúzott urgál hullák jelezték haladásának irányát. Eragon kinyújtotta a kezét, és azt kiáltotta: - Ugorj!

Arya habozás nélkül felszökkent Saphira hátára. Jobb karjával átölelte Eragon derekát, másik kezével véres kardját forgatta. Mikor Saphira összekuporodott az ugráshoz, egy üvöltő urgál rohant rá, fölemelte csatabárdját, és a sárkány szügyére sújtott.

Saphira felbőgött fájdalomában. Előrebukott, lába elszakadt a földtől. Kétségbeesetten igyekezett megfeszíteni szárnyait, nehogy eltörjenek, miközben oldalra dőlve vadul csapkodott. Jobb szárnyhegye végigszántotta a földet. Alattuk az urgál lendületet vett, hogy elhajítsa a bárdot. Ám Arya kiáltva fölemelte a tenyerét. Smaragdszín energiagolyó röpment ki a kezéből, és megölte az urgalt. Saphira iszonyatos erőfeszítéssel kiegyenesedett, de alig bírt a harcosok fejénél magasabbra emelkedni. Zihálva, hatalmas szárnycsapásokkal hagyta ott a csatamezőt.

Jól vagy?, aggodalmaskodott Eragon. Nem látta, hogy milyen sebet ejtett a bárd.

Ki fogom bírni, felelte komoran a sárkány, *de a mellvérttem eltört. Fáj a szügyem, nehezen*

mozgok.

Fel tudsz vinni minket a sárkányerődbe?

...Meglátjuk.

Eragon elmagyarázta Aryának, milyen állapotban van Saphira. - Ha földet érünk, ott maradok és segítek Saphirának - ajánlotta fel a tünde. - Amint megszabadult a páncéltól, csatlakozunk hozzád.

- Köszönöm - felelte a fiú. A repülés keserves megerőltetés volt Saphirának; ha csak tehetette, siklott. A sárkányerődnél nehézkesen lehuppant Isidar Mithrimre, ahonnan az Ikreknek kellett volna figyelniük a csatát, de nem volt ott senki. Eragon a földre szökkent, és felszisszent, mikor meglátta, milyen kárt tett az urgál fejszéje: annyira összekalapálta a mellvért négy lemezét, hogy Saphira alig bírta hajolni és lélegezni. - Vigyázz magadra! - mondta a fiú. Megpaskolta a sárkány oldalát, azután kirohant a boltíven át.

Megállt és elkáromkodta magát. A Vol Turin, a Vége-nincs Lépcső tetején állt. Annyira aggódott Saphira miatt, hogy eszébe se jutott, miként jut le Tronjheim földszintjére, ahol az urgálok éppen betörni készülnek. Arra nem volt idő, hogy leszaladjon. Rásandított a lépcsőtől jobbra húzódó, keskeny vályúra, azután fölkapta az egyik bőrpárnát, és hasra vetette magát.

A kőcsúszda sima volt, akár a lakkozott fa. A bőr miatt Eragon szinte azon nyomban ijesztően felgyorsult. A falak összefolytak, a kanyarok felnyomták a vályú tetejére. Teljesen lelapult, hogy sebesebben haladhasson. Sisakja úgy remegett a surrogó levegőtől, mint a szélkakas a viharban. A vályú túl keskeny volt neki, veszedelmesen közel állt hozzá, hogy kirepüljön belőle, de ameddig kezét-lábát a törzséhez szorította, biztonságban tudhatta magát.

Gyors volt a leereszkedés, mégis csaknem tíz percbe telt, hogy elérje a földszintet. A csúszda kiegyenesedett a végén, és a hatalmas karneolpadló közepéig repítette a fiút.

Amikor végre megállt, túlságosan szédült ahhoz, hogy fölálljon. Az első kísérlettől hányingere támadt, így hát összegörnyedt, fogta a fejét, és várta, hogy megálljon körülötte a pörgés. Amikor jobban lett, fölállt, és óvatosan körülnézett.

A nagy csarnok teljesen kihalt volt, és idegesítően csendes. Isidar Mithrim rózsaszín fényt hintett a magasból. Megtántorodott - hova is kell mennie? -, és kinyújtotta elméjét, az Ikreket keresve. Semmi. Hirtelen zajos kopogás visszhangzott végig Tronjheimen. A fiú ereiben megfagyott a vér.

A padló hosszú lemeze fülsiketítő robbanással behorpadt, aztán harminclábnyi magasba röppent. Fűrészkes kődarabok pattogtak, mikor visszazuhant. Eragon kábán visszatántorodott, kapkodva kereste Zar'rocot. Az üregből urgálok rémalakjai kapaszkodtak elő.

A fiú habozott. Meneküljön? Vagy maradjon, és próbálja lezárni az aknát? De még ha sikerülne is lezárnia, mielőtt az urgálok megtámadják, mi van, ha valahol másutt már betörték Tronjheimbe? Nem találhatja meg az összes helyet időben, hogy megakadályozza a városhegy elfoglalását! *Visszont ha elrohanok az egyik kapuig, és kitöröm, akkor a vardenek ostrom nélkül visszafoglalhatják Tronjheimet!* De mielőtt dönthetett volna, fekete vértés, magas alak emelkedett ki az aknából, és rászögezte a szemét.

Durza volt az.

Nála volt fakó kardja, amelynek pengéjét Adzsihád karcolta meg.

Karján bíbor címerrel ékes, kerek, fekete pajzsot viselt, fején hadvezérhez illően díszes, éjszín sisakot, vállán lobogó kígyóbőr köpenyt. Alvadtvér-színű szemében téboly izzott, annak a tébolya, aki élvezi a hatalmat, és olyan helyzetben van, hogy föl is használhatja.

Eragon tudta, hogy sem elég gyors, sem elég erős, hogy elmenekülhessen az ördögfajzat elől. Azonnal figyelmeztette Saphirát, noha tudta, hogy a sárkány úgysem képes megmenteni. Meghajlította térdét, és gyorsan felidézte, mit mondott Brom, hogyan kell harcolni egy másik varázsló ellen. Amit tudott, az nem volt valami bátorító. És Adzsihad azt mondta, hogy az Árnyakat csak úgy lehet megölni, ha az ember átdöfi a szívüket.

Durza megvetően nézett rá, és azt mondta: - Kaz jtierl trazhid! Otrag bagh! - Az urgatok gyanakodva sandítottak Eragonra, és kört alkottak a csarnok falánál. Durza lassan, diadalmas arccal közeledett. - Nos, ifjú Lovasom, ismét találkozunk! Elég bolond voltál ahhoz, hogy elmenekülj előlem Gil'eadban. Ez végül csak ronthat a helyzeteden.

- Sosem fogsz el élve - morogta Eragon.

- Csakugyan? - kérdezte az Árny, és felvonta a szemöldökét. A csillagzafír kísérteties árnyalatúra festette a bőrét. - Nem látom melletted Murtagh barátodat, aki segíthetne rajtad. Most nem tudsz megállítani. Senki sem állíthat meg!

Eragon megrémült. *Honnan tud Murtaghról?* Minden megvetését beleadta a hangjába, amikor gúnyosan visszavágott: - Hogy ízlett, mikor lelőttek?

Durza vonásai egy pillanatra megfeszültek. - Azért még vérrel fizetnek meg nekem. Most pedig megmondod, hol rejtőzik a sárkányod!

- Soha!

Az Árny arca elsötétedett. - Akkor hát ki kell kényszerítenem belőled? - Kardja sivítva szelte a levegőt. Abban a pillanatban, ahogy Eragon háritotta a pengét a pajzsával, szellemi szonda fúródott a gondolatai közé. Tudata védelmére kelve visszalökte Durzát, és most ő támadott gondolatban.

Minden erejét bevetette az Árny elméjét körbezáró, vaskemény fal ellen, de hasztalan. Hirtelen odavágott Zar'roc-kal, hátha meglepheti. Az Árny könnyedén háritotta a csapást, azután villámsebessen döfött.

A kard hegye Eragon bordáit találta, és átszúrta a páncélt. A fiú lélegzete elakadt. Ám az acél félrecsúszott, és egy hajszállal elvétette az oldalát. Durzának annyira lett volna szüksége, hogy megzavarja a fiú összpontosítását, aztán már betörhetett Eragon elméjébe és átvehette annak irányítását.

- Nem! - kiáltotta Eragon. Eltorzult arccal az Árnyra vetette magát, megragadta és megrántotta kardot tartó kezét. Az Árny bele akart hasítani, de a penge lecsúszott a fiú kezét védő lánckesztyűről. Eragon lábon rúgta, Durza vicsorgott, körbelendítette fekete pajzsát, és a padlóra döntötte a fiút. Eragon szája vérzett, a nyaka lüktetett. Sérüléseire ügyet sem vetve félregurult, és pajzsát Durzához vágta. Akármilyen kísértetiesen gyors volt az Árny a nehéz pajzs eltalálta a csípőjét. Mikor Durza megtántorodott, Eragon megvágta a karját Zar'rockal. Vércsík futott végig a páncélon.

Eragon nekitámadt elméjével az Árnynak, és áttörte Durza meggyengült védelmét. Képek hirtelen örvénye szippantotta magába, képek árasztották el öntudatát...

Durza, mint nomád kisfiú, aki szüleivel lakik a pusztában. A törzs kitaszította őket, apját „esküszegőnek” nevezték. Csak ekkor még nem Durza volt, hanem Carsaib - anyja becézte így, miközben a haját fésülte...

Az Árny eszeveszetten megpördült, arca eltorzult a fájdalomtól. Eragon igyekezett szabályozni az emlékek áradatát, ám az felülmúlta az ő erejét.

Egy dombon áll a szülei sírjánál, sír, és azt kívánja, bár őt is megölték volna. Azután megfordul, és vakon lebotladozik, be a sivatagba...

Durza ránézett Eragonra. Iszonyú gyűlölet perzselt rőt szeméből. Eragon fél térdre emelkedett - csaknem állt -, és közben igyekezett elzárni az elméjét.

Látta az öregembert, aki megtalálta a haldokló Carsaibot egy homokdűnén. Napok teltek el, mire Carsaib magához tért, és rémületére azt kellett megtudnia, hogy megmentője boszorkánymester. Később könyörgött neki, tanítsa meg, hogyan lehet a szellemeknek parancsolni. Végül Haeg beleegyezett. „Sivatagi patkánynak” nevezte őt...

Eragon most már állt. Durza támadott... magasra emelt karddal... dühében félrevetve a pajzsot.

Gyakorlással telt napok az izzó nap alatt, közben is lesve a gyíkokat, amelyeket megfogtak és megettek. Lassan nőtt az ereje, ami büszkeséget, önbizalmat adott neki. Hetekig ápolta beteg mesterét egy rosszul sikerült varázsolás után. Hogy örült, amikor Haeg felépült...

Nem volt elég idő, hogy védekezzen... nincs elég idő...

A banditák, akik éjjel támadtak, és megölték Haetet. Carsaib őrvongása, amint felidézi a szellemeket, hogy bosszút álljon. De ezek erősebbek voltak, mint várta. Ellene fordultak, megszállták elméjét és testét. Sikoltott. Ő lett - ÉN VAGYOK DURZA!

A kard lesújtott Eragon hátára, átvágta a páncélt és a bőrt. A fiú sikoltott. A kín keresztülviharzott a testén, térdre kényszerítette, kétrét görnyesztette, minden gondolatát kitörölte. Ájuldozva imbolygott, forró vér csörgött a hátán. Durza mondott valamit, amit nem hallott.

Elgyötörten, patakozó könnyekkel tekintett a magasba. Minden hiába! A vardenek és a törpék elbuktak. Őt is legyőzték. Saphira megadja magát miatta - már korábban is megtette -, Aryát pedig ismét elfogják, vagy megölik. Miért ez a vége? Miféle igazság ez? És mindez semmiért!

Ahogy fölnézett Isidar Mithrimre, amely magasan az ő megkínzott teste fölött világított, fényrobbanás vakította el. A következő pillanatban fülsiketítő

robajtól visszhangzott a csarnok. Eragon látása kitisztult, és leesett az álla.

A csillagzafír eltört. Hatalmas, törszerű, csillogó szilánkok zuhogtak táguló kúp alakban a falak mentén a távoli padló irányába. Az akna közepén fejjel előre Saphira zuhant. Száját kitátotta, és óriási, kékessárga tűzcsóvát fújt. A hátán a lobogó sörényű Arya ült: karját fölemelte, tenyerén a mágia zöld fénye villogott.

Mintha lelassult volna az idő. Eragon látta, hogy Durza hátraszegi a fejét, felnéz. Először döbbenet, azután harag torzította el az Árny arcát. Kihívóan vicsorgott, fölemelte a kezét, Saphirára mutatott, ajka szavakat formált.

Eddig nem sejtett erő töltötte el Eragont. Lényének legmélyéből tört elő. Ujjai megmarkolták a kardot, lélekben átvette magát az elméjét elzáró gáton, és birtokba vette a varázslatot. Minden fájdalmát és dühét egyetlen szóba sűrítette:

- *Brisingr!*

Zar'roc véres fénnel villant meg, hideg lángok futkostak rajta...

A fiú előrerontott...

És szíven szúrta Durzát.

Az Árny döbbeneten nézte a melléből kiálló pengét. A szája kinyílt, de szavak helyett földöntúli üvöltés tört ki belőle. Ernyedt ujjai elejtették a kardot. Megragadta Zar'rocot, mintha ki akarná húzni magából, de az szilárdan ült a mellében.

Ekkor Durza bőre áttetszővé lett. Alatta nem volt sem hús, sem csont, csupán örvénylő sötétség. Még hangosabban vijjogott, mert a lüktető sötétség felrepesztette a bőrét. Egy utolsó rikoltással tetőtől talpig végighasadt, kiengedve magából a sötétséget, amely háromfelé szakadva átrepült Tronjheim falain, ki Farthen Dûrből. Az Árny nem volt többé.

Miután az erő elhagyta, Eragon kinyújtott karral hanyatt zuhant. Fölötte Saphira és Arya már csaknem elérte a padlót: úgy rémlett, rögvest a földbe csapódnak, Isidar Mithrim öldöklő szilánkjaival együtt. Mikor a fiú előtt elhalványodott a világ, Saphira, Arya, a szilánkok miriádja - mintha minden megállt volna, hogy némán lebegjen a levegőben.

A GYÁSZOLÓ BÖLCS

Tovább villámlottak benne az Árny emlékfoszlányai. Gonosz indulatok, események forgószele pörgette, amely lehetetlenné tette a gondolkodást. Az örvényben fuldokolva nem tudta, ki ő, és hol van. Túlságosan gyenge volt, hogy megtisztítsa magát az idegen jelenléttől, amely homályba borította a tudatát. Az Árny múltjának kegyetlen, erőszakos képei robbantak a szemhéja alatt, hogy lelke megkínzottan jajgatott a véres látványtól.

Hullahegy emelkedett előtte... az Árny parancsára legyilkolt ártatlanok tetemei. Még több halott - egész falura való -, akiknek az életét az ördögös keze vagy szava vette el. Nem volt menekvés a vérfürdőből. Remegett, mint a gyertya lángja, képtelen volt ellenállni a gonosz áradatának. Imádkozott, hogy mentsék ki ebből a lidércnyomásból, de nem akadt senki, aki vezethette volna. Ha legalább eszébe jutna, ki is ő: fiú vagy férfi, gazember vagy hős, Árny vagy Lovas; minden összekeveredett a féktelen őrjöngésben, és ő elveszett a fortyogó masszában.

Hirtelen saját emlékeinek fürtje tört át az ijesztő felhőn, amelyet az Árny rosszindulatú elméje hagyott maga mögött. Minden esemény, amely Saphira tojásának megtalálása óta történt, ott volt a szeme előtt a látomás hideg fényében. Látta sikereit és bukásait. Sok mindent elveszített, ami kedves volt szívének, a sors mégis ritka és értékes ajándékokkal tüntette ki. Életében először volt büszke egyszerűen csak arra, hogy ő az, aki. Mintha az önbizalom rövid fellobbanására válaszolna, az Árny fojtogató feketesége újra támadásba lendült. Énje elmerült a szorongás és a rettegés úrjében. Ki ő, hogy azt hitte, büntetlenül kihívhatja maga ellen Alaga'ésia hatalmasságait?

Felvette a küzdelmet az Árny alvilági gondolataival, először csak lanyhán, azután határozottabban. Az ősnyelv szavait suttogta, és úgy találta, ezek elég erőt adnak neki, hogy szembeszálljon az elméjét elborító sötétséggel. Noha védelme veszedelmesen meggyengült, lassan szedegetni kezdte tudatának cserepeit, és ragyogó kicsi héjat rakosgatott össze belőlük, hogy óvná énjét. Az elmén kívül olyan pusztító volt a fájdalom, hogy attól félt, akár az életét is kiolthatja, de valami - vagy valaki -, úgy tűnik, mégis megfékezte.

Még mindig túl gyenge volt ahhoz, hogy teljesen feltisztuljon az elméje, de ahhoz eléggé magához tért, hogy átvizsgálja Carvahall óta gyűjtött tapasztalatait. Hova menjen most... és ki mutatja meg az utat? Brom nélkül senki sincs, aki vezesse és tanítsa.

Gyere hozzám!

Visszahőkölt a másik tudat érintésétől, mert oly hatalmas és erős volt az, mintha egy hegy magasodna föléje. Rádöbbsent, hogy ez fékezte meg a fájdalmat. Ez is dalolt, mint Arya tudata; mély ámbraszín-arany futamok zsongtak fenséges melankóliával.

Végül meg merte kérdezni: Ki... ki vagy?

Valaki, aki segíteni fog. Egy kimondatlan gondolat rebbenése úgy söpörte félre az Árny befolyását, mint egy kellemetlen pókhálót. A hatalmas súlytól megszabadult Eragon hagyta, hogy elméje addig táguljon, amíg el nem ért egy leküzdhetetlen gátat. Megvédtelek, amennyire tudtalak, de olyan messze vagy, hogy nem tehetek többet, mint hogy óvom ép elmédet a

fájdalomtól.

Ismét: Ki vagy te, hogy ilyesmit teszel?

Halk morajlás hallatszott. Osthato Chetowä vagyok, a Gyászoló Bölcs. És Togira Ikonoka, a Nyomorék, Aki Ép. Gyere hozzám, Eragon, mert nekem van válaszom minden kérdésedre. Nem leszel biztonságban, amíg meg nem találsz engem.

De hogy találhatlak meg, ha nem tudom, hol vagy?, kérdezte kétségbeesetten.

Bízz Aryában, és menj vele Ellesmérába. Ott leszek. Sok évszaktot vártam, így hát ne késlekedj, különben nemsokára késő lehet... Nagyobb vagy, mint hinnéd, Eragon. Gondolj arra, amit tettél, és örvendezz, mert nagy gonoszságtól szabadítottad meg a földet. Olyasmit cselekedtél, amire senki más nem lett volna képes. Sokan lettek az adósaid.

Igaza volt az idegennek: amit tett, valóban méltó a megbecsülésre, elismerésre. Nem számít, milyen megpróbáltatások várnak rá; nem gyalog többé a hatalom sakktábláján. Ezen túljutott. De volt még ezen kívül valami más, valami több: azzá lett, aminek Adzsihád szerette volna. Erővé, amely független minden királytól, minden vezértől.

Érezte a helyeslést, amikor erre a következtetésre jutott. Tanulékony vagy, mondta a Gyászoló Bölcs, és közelebb jött. Egy látomást küldött Eragonnak: színek virágoztak ki a fiú tudatában, és összeálltak egy fehérbe öltözött, hajlott alakká, aki egy napsütötte szirten állt. Ideje, hogy megpihenj, Eragon. Amikor fölébredsz, senkinek ne beszélj rólam, mondta gyengéden az alak, akinek arcát ezüst dicsfény takarta el. Ne feledd, a tündékhez kell menned. Most aludj... Fölemelte a kezét, mintha áldást osztana, és Eragonra leszállt a béke.

Utolsó gondolata az volt, hogy Brom büszke lenne rá.

- Ébresztő! - parancsolta a hang. - Ébredj, Eragon, már így is túl sokáig aludtál! - Kelletlenül fészkelődött. Utált ilyet hallani. Ez a meleg, amely körülvette, túl kellemes volt ahhoz, hogy megváljon tőle. A hang ismét felcsendült. - Kelj föl, Argetlam! Szükség van rád!

Kedvetlenül kinyitotta a szemét. Puha takarókba bugyoláltan feküdt egy hosszú ágyon. Angela ült mellette egy széken, és feszülten figyelte az arcát. - Hogy vagy? - kérdezte.

A fiú zavarodottan, értetlenül bámulta a kis szobát. - Én... nem is tudom - felelte. A szája száraz volt és fájt.

- Akkor ne mozogj. Meg kell őrizned az erődet - mondta Angela, és beletúrt göndör hajába. Eragon látta, hogy még mindig bordázott páncélját viseli. Miért? Köhögőroham fogta el, elszédült, kóválygott a feje, mindene fájt. Tagjai ólomnehezek voltak. Angela aranyozott ivószarut vett föl a földről, és a szájához emelte. - Tessék, igyál.

Üdítően hűvös méhser futott le a torkán. Meleg lett tőle a gyomrában, és a melegség átterjedt az arcába. Ismét köhögött, amitől még jobban lüktetett a feje. *Hogy kerültem ide? Volt egy csata... amelyet elvesztettünk... azután Durza és...* - Saphira! - kiáltotta és felült. Rögtön vissza is rogyott, mert a feje kóvályogni kezdett, a gyomra émelygett. Szorosan behunyta a szemét. - Mi van Saphirával? Jól van? Az urgatok győztek... ő pedig lezuhant. És Arya!

- Élnek - mondta a boszorkány -, és rég várják, hogy magadhoz térj. Akarsz találkozni velük? - A fiú erőtlenül biccentett. Angela fölkel, és kinyitotta az ajtót. Arya és Murtagh lépett be rajta, Saphira feje követte őket, mivel a teste túl nagy volt, hogy beférjen. Mellkasa vibrált, mély hangon dorombolt, és ragyogott a

szeme.

Eragon mosolyogva, megkönnyebbült hálával érintette meg a tudatát. *Jó hogy egészségesnek látlak, kicsim!*, mondta gyengéden a sárkány.

És te is, de hát hogy... ?

A többiek akarják elmondani, úgyhogy rájuk hagyom.

Lángot fújtál! Láttam!

Igen!, büszkélkedett a sárkány.

A fiú gyöngén, kissé még mindig kábán mosolygott, azután látogatóira nézett. Mindketten kötést viseltek: Arya a karján, a szélesen vigyorgó Murtagh a fején. - Ideje, hogy fölkelj! Órák óta ülünk a folyosón!

- Mi... mi történt? - kérdezte Eragon.

Arya szomorúnak látszott, ám Murtagh diadalittasan kiáltotta: - Győztünk! Hihetetlen! Amikor az Árny szellemei - már ha azok voltak - keresztülrepültek Farthen Dûron, az urgalok abbahagyták a harcot, és figyelték őket. Mintha valamilyen varázslattól szabadultak volna, mert a klánok hirtelen egymás ellen fordultak. Egész hadseregük szétesett néhány perc alatt. Mi pedig megfutamítottuk őket!

- Mind meghaltak? - kérdezte Eragon.

Murtagh a fejét rázta. - Nem, sokan lemenekültek az alagutakba. A vardenek és a törpék most is buzgón kergetik őket kifelé, de ez eltart még egy darabig. Én is segítettem, amíg egy urgál jól fejbe nem kólintott, és akkor visszaküldtek.

- Nem akarnak megint bezárni?

Az ifjú arca elkomolyodott. - Ez pillanatnyilag senkit sem érdekel. Sok varent és törpét megöltek; a túlélők igyekeznek összeszedni magukat a harc után. De legalább neked van okod örülni. Hős vagy! Másról se beszélnek, mint hogy miként ölted meg Durzát. Ha nem vagy, vereséget szenvedünk.

Eragont felzaklatták ezek a szavak. Egyelőre kiverte őket a fejből, hogy majd később foglalkozzon velük. - Hol vannak az Ikrek? Nem találtuk őket ott, ahol lenniük kellett volna. Nem tudtam fölvenni a kapcsolatot velük. Pedig szükségem lett volna a segítségükre.

Murtagh vállat vont. - Nekem azt mondták, vitézül harcoltak egy csapat urgállal, akik valahol másutt törtek be Tronjheimbe. Valószínűleg túlságosan elfoglaltak voltak ahhoz, hogy veled beszéljenek.

Ez valamilyen okból nem látszott valósnak, ám Eragon nem tudott rájönni, hogy miért. Aryához fordult, aki egész idő alatt őt nézte ragyogó, nagy szemével. - Hogyhogy nem törted össze magad? Saphira és te... - Elhalt a hangja.

- Amikor Saphirát figyelmeztetted Durzára - mondta lassan a tünde - én még mindig a sérült vértet próbáltam leszedni róla. Mire sikerült, már késő volt ahhoz, hogy lecsússzak a Vol Turinon - elfogtak volna, mielőtt leérek az aljára. Mellesleg Durza inkább megölt volna, mintsem hagyja, hogy megmentselek, így hát az egyetlen dolgot tettem, amivel megzavarhattam - mondta sajnálkozva. - Széttörtem a csillagzafírt.

Én pedig levittem, tette hozzá Saphira.

Eragon igyekezett mindezt megérteni, ám ismét szédülni kezdett. Be kellett hunynia a

szemét. - De miként lehet, hogy egyetlen darab sem talált el?

- Mert nem hagytam. Mikor már csaknem elértük a padlót, megállítottam a szilánkokat a levegőben, azután óvatosan leeresztettem őket a földre, különben ízzé-porrá zúzódnak, és megölnek téged - felelte egyszerűen Arya. Szavai elárulták, mekkora erő lakozik benne.

- Igen, és csaknem megölt az Árny is - szólt közbe csípősen Angela. - Minden ügyességemre szükség volt, hogy életben tartsalak.

Váratlan rémület rohanta meg Eragont, amely csaknem olyan erős volt, mint fejének lüktetése. *A hátam...* de nem érzett kötést. - Mennyi ideje fekszem itt? - kérdezte riadtan.

- Alig másfél napja - felelte Angela. - Szerencsédre itt voltam, különben egy hétbe is beletelik, amíg meggyógyulsz - ha egyáltalán elélsz addig. - Eragon rémülten lökte le magáról a takarót, és a hátát kezdte tapogatni. Angela megragadta a csuklóját kicsi kezével, és aggódva nézett rá. - Eragon... meg kell értened, az én erőm nem olyan, mint a tiéd vagy Aryaé. Növényeken, főzeteken alapul. Lehetőségeim korlátozottak, különösen ilyen nagy...

A fiú kirántotta a kezét a szorításból, és hátranyúlt. Ujjaival tapogatózott a hátán. A bőr sima, meleg, hibátlan volt. Kemény izmok feszültek az ujjai alatt, ahogy tovább mozgatta őket. Keze a nyakára siklott, és ott váratlanul fél hüvelyk vastagságú, kemény dudorba ütközött. Növekvő elszörnyedéssel követte lefelé. Durza kardcsapásának nyomán egy irdatlan, kötélszerű vadhús maradt, amely a jobb vállától a bal csípőjéig húzódott.

- Szörnyű árat fizettél hőstettedért, Árnyölő Eragon - suttogta szájalommal Arya.

Murtagh nyersen fölnevetett. - Igen. Most már olyan vagy, mint én.

Eragon iszonyodva hunyta le a szemét. Eltorzult. Azután eszébe jutott valami abból az időből, amikor nem volt öntudatánál... egy fehérbe öltözött alak, aki segített neki. Egy nyomorék, aki ép - Togira Ikonoka. Azt mondta: *Gondolj arra, amit tettél, és örvendezz, mert nagy gonoszságtól szabadítottad meg a földet. Olyasmit cselekedtél, amire senki más nem lett volna képes. Sokan lettek az adósaid...*

Gyere hozzám, Eragon, mert nekem van válaszom minden kérdésedre.

Vigasztaló béke és elégedettség töltötte el Eragont.

Jövök.

VÉGE AZ ELSŐ KÖNYVNEK
DE A TÖRTÉNET FOLYTATÓDIK
AZ ÖRÖKSÉG MÁSODIK KÖNYVÉBEN, AMELYNEK CÍME:
A LEGELSŐ

A SZAVAK EJTÉSE

Alagaësia - al-a-GÉ-zi-a
Arya - AR-i-a
Carvahall - KAR-va-hall
Dras-Leona - DRASZ-le-O-na
Du Weldenvarden - Du-VELL-den-VAR-den
Eragon - ER-a-gán
Farthen Dûr - FAR-then D ÁR (akár a *tar* szó)
Galbatorix - gal-ba-TOR-iksz
Gil'ead - GILL-i-ed
Jeod - Zsod
Murtagh - MUR-tag
Ra'zac - RÁ-zak
Saphira - sza-FÍR-a
Shruikan - SRU-kin
Teirm – Tírm
Tronjheim - TRONDZS-him
Vrael - Vreil
Yazuac – Ja-ZU-ak
Zar'roc - ZAR-rok

AZ ŐSNYELV

Megjegyzés: Mivel Eragon még nem mestere az ősnyelvnek, szavait és kifejezéseit nem szó szerint fordítjuk, hogy megkíméljük az olvasót irtózatos helyesírásától. Más szereplők szavaihoz azonban nem nyúltunk.

Aí varden abr du Shur'tugals gata vanta! - Utat a Lovasok nagymesterének!

Aiedail – esthajnalcsillag

arget - ezüst

Argetlam - Ezüstkéz

Atra gülai, un ilian tauthr ono un atra ono waíse skölr frá rauthr! - Kövessen a szerencse és a boldogság, ne férjen

hozzád a bánat!

Böetq istalri! - Nagy tűz!

breoal - család; ház („klán" értelemben)

brisingr - tűz

Deloi moi! - Föld, változz!

delois - bíbor virágú, zöld levelű növény

Domia abr Wyrda - A Sors uralma (könyvcím)

dras - város

draumr kópa – álomnézés

Du grindr huldr! - Tartsd a kaput!

„Du Silbena Datia" - „A Sóhajtozó Ködök" (dal)

Du Sündavar Freohr - Árnyak Halála

Du Vrangr Gata - Bolyongó Ösvény

Du Weldenvarden - Az Őrködő Erdő

Edoc'sil - Meghódíthatatlan

eítha - eredj; távozz

Eka aí fricai un Shur'tugal! - Lovas és barát vagyok!

ethgrí - megidézés

Fethrblaka, eka Weohnata néiat haina ono. Blaka eom iet lám. - Madár, nem akarok ártani neked.

Szállj a kezemre.

garjzla - fény

Gath un reisa du rakt! - Egyesüljetek, keltsetek ködöt!

gedwëy ignasia - ragyogó tenyér

Gëuloth du knífr! - Tompítsd a kést!

Helgrind - A Halál Kapuja

iet - az enyém (informális)

jierda - törj; üss

Jierda theirra kalfis! - Törd ki a lábát!

Manin! Wyrda! Hugin! - Emlék! Sors! Gondolat!

Moi stenr! - Kő, változz!

Nagz reisa! - Takaró, emelkedj!

Osthato Chetowä - a Gyászoló Bölcs

pömmuria - az enyém (hivatalos)

Ristvak'baen - A Gyász Helye (a *baen*-t - itt és az Urú'baen-ben, a birodalmi székváros nevében -

mindig *ben*-nek kell ejteni, és nagy szomorúságot/gyászt jelent)

seithr - boszorkány

Shur'tugal - Sárkánylovas

Skulblaka, eka celöbrea ono un mulabra ono un onr Shur'tugal né haina. Atra nosu waíse fricai. -

Sárkány, tisztellek, és nem akarok rosszat sem neked, sem lovasodnak. Legyünk barátok.

slytha - alvás

Stenr reisa! - Emelkedj, kő!

thrysta - lökés; nyomás

Thrysta deloi! - Szorítsd a földet!

Thvert stenr un atra eka hórna! - Törj át a kövön, és hadd halljam!

Togira Ikonoka - A Nyomorék, Aki Ép

tuatha du orothrim - a bolond bölcsességének acélozása (a Lovasok kiképzésének egyik szintje)

Varden - az örök

vöndr - vékony, egyenes bot

Waíse heill! - Gyógyulj!

Wiol pömnuria ilian - A kedvemért.

wyrda - sors

yawë - a bizalom köteléke

A TÖRPÉK NYELVE

Akh Guntéraz dorzâda! - Guntéra tiszteletére!
Âz knurl deimi lanok - Vigyázz, változik a szikla!
barzul - átok; balsors
Crakna bragha! - Nagy veszély!
dûrgrimst - klán (szó szerint: a mi csarnokunk/otthonunk)
Egraz Carn - a Kopasz
Farthen Dûr - Atyánk
hírna - képmás; szobor
Ilf carnz orodûm - Valakinek a kötelessége/végzete.
Ingietum - fémmunkások; kovácsok
Isidar Mithrim - Csillagzafír
knurl - kő; szikla
knurla - törpe (szó szerint: aki kőből van)
Kósthá-mérna - Hegyláb-medence (tó)
oeí - igen
otho - hit
sheilven - gyávák
Tronjheim - Óriások Sisakja
Vol Turin - a Végenincs Lépcső

AZ URGAL NYELV

drajl - kukacok ivadéka

Ithrö Zhâda (Orthiad) - Lázadók Végzete

Kaz jtierl trazhid! Otrag Bagh. - Ne támadjatok! Vegyétek körül!

ushnark - atya

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Én teremtettem *Eragon*-t, ám a siker barátaim, családom, a rajongók, könyvtárosok, tanárok, diákok, iskolatitkárok, könyvterjesztők, boltosok és sok más ember lelkes erőfeszítéseinek eredménye. Szeretném, ha minden segítőtmet felsorolhatnám, de ez a lista nagyon, nagyon hosszú. Ők tudják, kikről van szó, és köszönöm nekik!

Az *Eragon*-t először 2002 elején jelentette meg szüleim könyvkiadója, a Paolini International LLC. Már három könyv volt mögöttük, természetes hát, hogy az *Eragon* is hozzájuk került. Tudtuk, hogy sok olvasót érdekel majd; a feladat az volt, hogy el is jusson hozzájuk.

2002 során és 2003 elején végigutaztam az Egyesült Államokat, százharminc író-olvasótalálkozón vettem részt, elmentem az iskolákba, könyvesboltokba és könyvtárakba. Anyámmal közösen szerveztük ezeket az eseményeket. Eleinte csak havi egy-két találkozót tudtunk nyélbe ütni, de ahogy egyre hatékonyabb tervezők lettünk, házilag hevenyészett könyvismertető körutam odáig fejlődött, hogy csaknem állandóan úton voltam.

Ezernyi csodálatos emberrel találkoztam, sokan közülük hűséges rajongóim és barátaim lettek. Egyikük, Michelle Frey, szerkesztőm a Knopf Books for Young Readers kiadónál; ő ajánlotta fel, hogy megveszik az *Eragon*-t. Szükségtelen mondanom, milyen boldog voltam, hogy a Knop-fot érdekli a könyvem.

Így tehát két csoportnak tartozom hálával. Az első segédkezett a Paolini International LLC-nél, a második a Knopfnál segítette a könyv megjelenését.

Íme, a hősök, akik életre segítették az *Eragon*-t:

Az eredeti banda: az anyám, figyelmes, piros tollával és azzal a csodálatos segítséggel, amelyet a vesszők, kettőspontok, pontosvesszők és más, válogatott fenevadak elleni küzdelmekben nyújtott; apám, szédületes szerkesztői tevékenységével, mivel minden idejét azzal töltötte, hogy szétfolyó, szeszélyes gondolataimat sorokká kovácsolta, kialakította a könyvet, megtervezte a borítót, és számtalan író-olvasó találkozót hallgatott végig; Shirley nagymama, aki segített a megfelelő kezdés és befejezés megteremtésében; a nővérem, aki tanácsokat adott a cselekményhez, és remekül mulatott rajta, hogy megörökítettem a könyvben mint füvesasszonyt, ezenfelül hosszú órákig pepecselt a photoshoppal, hogy a borítóra megalkossa Saphira szemét; Kathy Tyers, aki megadta a szempontokat, amelyeknek alapján brutális - és nagyon szükséges - változtatásokat hajtottam végre az első három fejezetben; John Taliaferro remek tanácsaival és csodálatos könyvismertetésével; egy Tornado - Eugene Walker - nevű rajongóm, aki számos sajtóhibát fedezett föl; és Donna Overall, aki imádta a történetet, tanácsokat adott a kiadáshoz, a könyv megformálásához, sasszemmel vadászott a hibákra, úm. kihagyásokra, gondolatjelekre, fattyúsorokra, alávágásokra, kimaradt bekezdésekre. Ha létezik az életben Sárkánylovas, akkor az ő, aki önzetlenül siet a Vesszők Mocsarában eltévedt szerzők segítségére. És köszönöm családomnak, amiért teljes szívvel támogattak... és hogy többször olvasták el ezt a sagát, mint

ahányszor azt épelméjű olvasónak ajánlatos tennie.

Az új banda: Michelle Frey, akinek nemcsak annyira tetszett a történet, hogy lehetőséget adott egy kamasznak egy fantasztikus mese megírására, de ihletett szerkesztésével sikerült áramvonalassá tennie az *Eragon*-t; az ügynököm, Simon Lipskar, aki a legjobb otthonhoz segítette *Eragon*-t; Chip Gibson és Beverly Horovitz, akiktől a csodálatos ajánlatot kaptam; Lawrence Levy, akinek jó humorát és jogi tanácsait köszönöm; Judith Haut, az első osztályú reklámszakértő; Daisy Kline, a bámulatos piackutató kampány szervezője; Isabel Warren-Lynch, aki megtervezte a gyönyörű borítót, a belső illusztrációt és a térképet; John Jude Palencar, aki a borító képét festette (jóval előbb elneveztem róla a Palancar-völgyet, mielőtt hozzáfogtam az *Eragon*-hoz), Artie Bennett, az olvasószerkesztők nagy öregje és az egyetlen élő ember, aki megérti a különbséget a látás és a *látás* között; a Knopf teljes csapata, akik lehetővé tették ezt a kalandot.

Végül pedig külön köszönöm alakjaimnak, akik rettenthetetlenül állják a veszedelmeket, amelyeket rájuk zúdítok, és akik nélkül nem született volna meg ez a történet.

Tartsd élesen a kardodat!
Christopher Paolini

Európa Könyvkiadó, Budapest Felelős kiadó Osztovits Levente *igazgató*

Tördelte a Kopf Bt.

Nyomta a Szekszárdi Nyomda

Felelős vezető Vadász József igazgató

Készült Szekszárdon, 2005-ben Felelős szerkesztő Várady Szabolcs

Műszaki szerkesztő Kállay Judit

Készült 41,25 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 07 7865 3